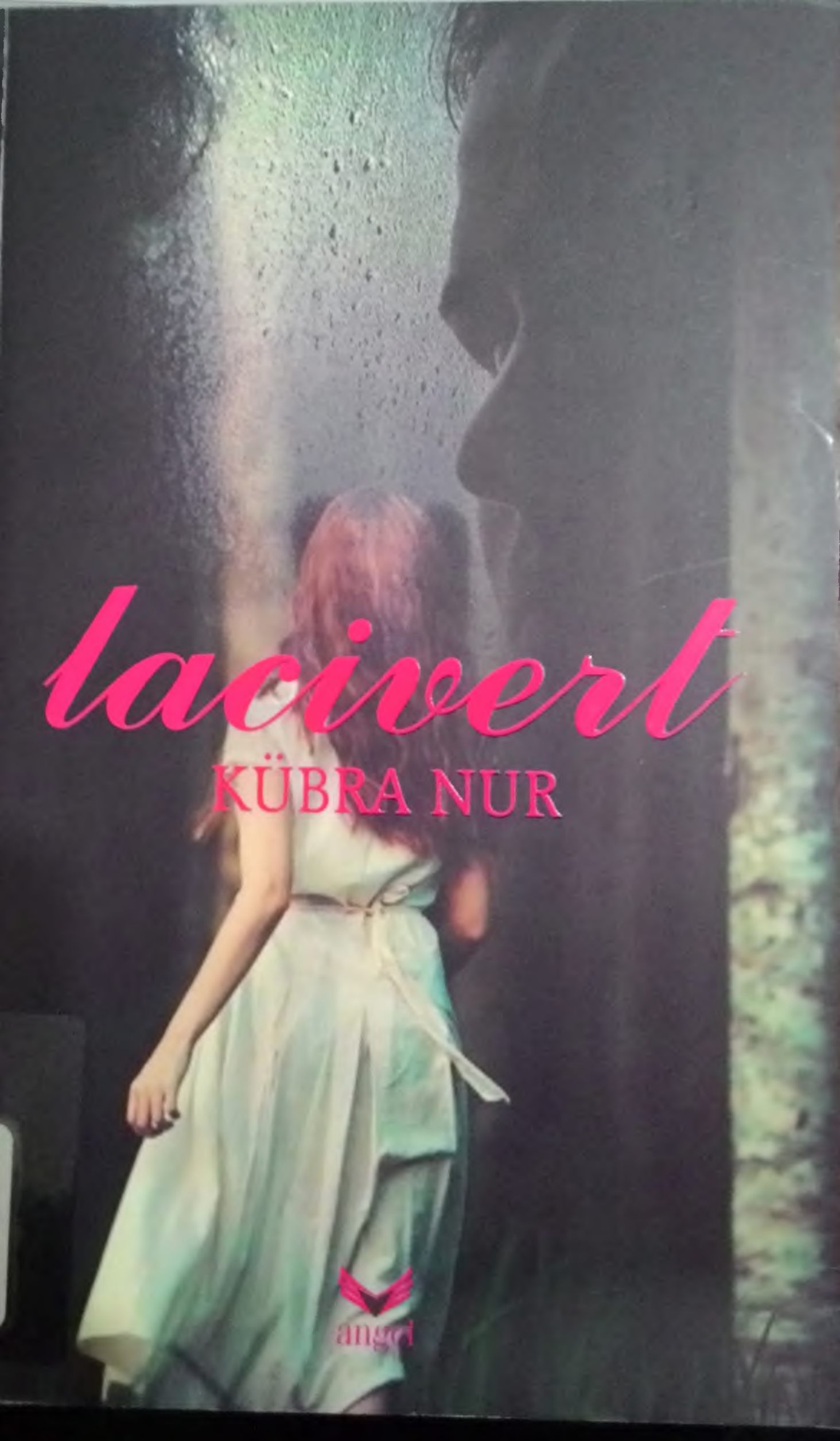

lacivert
KÜBRA NUR
angel

LACİVERT

Kübra Nur

angel

1.Bölüm

Sessizce hıçkırdı bir kez daha genç kız. Herkesin siyah giydiği bu karanlık gün hiç şüphesiz kısacık hayatının en kötü günüydü. Kollarının, ayaklarının ve ciğerlerinin zerre kadar dermanı yoktu. Gözyaşlarını silmek için kaldıramıyordu elini. Zor ayakta duruyordu ki dizlerinin bağı çözüldü birden. Tam yere yığılacakken yanında duran yengesi tuttu kolundan. Sonra sarılarak destek vermeye çalıştı ona. O kadar çok ağlamıştı ki, artık gözlerinden yaş gelmiyordu. Sadece kuru hıçkırıkları duyuluyordu kalabalığın ortasında.

"Annem... Babam... Kardeşim..."diye sayıklıyordu tek tek kaybettiklerini.

Kısık sesi bir çığlık gibi yankılanıyordu diğer insanların kulağında. Evet, hepsi çok üzgündü, hepsi yastaydı. Ama hiçbiri Leylan gibi derinden yaşamıyordu ölümün iç parçalayan acısını. Hiçbiri on sekiz yaşındaki bu güzel kız kadar derinden hissetmiyordu ölümün etrafı sarmış soğuk nefesini. Hiçbiri onun kadar üşümüyor ya da onun kadar yanmıyordu. O, aynı günde bütün ailesini toprağa vermişti. Üstelik sadece on sekiz yaşındaydı... Hayatının baharındaydı. Ölüm, açan tüm çiçekleri soldurup, etrafı donduran soğuğunu Leylan'ın üstüne salana dek hayatının en güzel zamanlarındaydı. Şimdi ise baharı kışa dönmüştü Leylan'ın. Soğuk bir rüzgâra kapılmıştı genç kız. İnce bir yaprak gibiydi bedeni. Savrulacak yer arıyordu kendine.

Uyuştuğunu hissediyordu yavaş yavaş. Önce elleri karıştı yokluğa. Sonra ayakları tutmaz oldu ve en son gözleri kapanarak yığıldı yere yıpranmış küçük bedeni. Daha fazla dayanamayan bedeni baygınlığın koynuna sığınmakta bulmuştu çareyi.

***

-Bir ay sonra-

Leylan son valizi de zorlukla aldı içeri. Kapının eşiğinden geçirip diğerlerinin yanına koyduğunda yüzünü buruşturarak belini tuttu. Amma ağırdı bunlar da! Bilseydi taşımak için kuzenlerinden yardım isterdi.

Kapıyı kapatıp gözlerini valizlerin ve kolilerin üzerinde gezdirirken acıyla iç geçirdi. Tüm eşyaları gelmişti İstanbul'dan. Dolmamaları için gözlerini kırpıştırarak baktı, neredeyse bir odayı dolduran ve çoğunlukla kaybettiği ailesine ait olan eşyalara. Zaten ağlamaktan şişmiş gözleriyle korkunç bir görüntüsü vardı. Biraz daha ağlarsa kör bile olabilirdi! Ve en son ihtiyacı olan şey hayatının bir nebze daha zorlaşmasıydı.

Kolay değildi yaşadıkları. Hayatı tamamen farklı bir renge boyanmıştı. Açık, güneşli bir gökyüzü kadar parlak ve mavimsi hayatında güneş batmış, ortalık karanlığa bürünmüştü. Yalnızca küçük yıldızların sönük ışıkları vardı şimdi lacivert hayatını aydınlatan. Onlar da çok uzaktaydı, bir nefeslik teselliden ötesine yetmiyorlardı.

İstanbul'da yaşadığı sade ama güzel hayatı tamamen sona ermiş, bambaşka bir diyara, bambaşka insanların arasına sürüklenmişti ansızın. Ailesini toprağa vermiş, tüm arkadaşlarını geride bırakmış ve ömründe yalnız iki defa gördüğü amcasının yanına sığınmak zorunda kalmıştı. Hiç tanımadığı, kaba, geçimsiz, sinir bozucu amcasının yanına.

Kafasını çevirip üniversiteye hazırlık için yalayıp yuttuğu kitaplara baktı yaşlı gözleriyle. Çok da iyi geçmişti sınavı. Yum-

ruklarını sıktı ve bir hıçkırığı yuttu. Ağlamayı sevmiyordu Leylan. Ama duramıyordu işte. Ne kadar güçlü olursa olsun gencecik bir candı onunki. Verdiği kayıplara, değişen hayatının acısına nasıl dayansındı. Pes ederek oturdu sedire ve başını ellerinin arasına aldı. Gözlerinde biriken bir iki damla yaşın süzülmesine izin verdi. Dişlerini sıkıyor, derin nefesler alarak gözlerinin tekrar dolmasını engellemeye çalışıyordu. Ama sakinleşmeye çalıştıkça amcasıyla konuşması geliyordu aklına.

"Ama sınavım çok iyi geçmişti."diye fısıldamıştı, yerdeki kilimin desenlerini incelerken. Sıkıntılıydı. Kaldıramıyordu kafasını, bakamıyordu amcasının gözlerinin içine. Korktuğundan değil, tahammül edemediğinden.

"Okutamayız!"demişti amcası. "Zaten bir kişiyi daha nasıl geçindiririz onu düşünüyoruz. Sen kalkmış okumak istiyorum diyorsun."diye terslemişti hemen ardından.

Hiçbir şey söylemeden, sadece dişlerini sıkarak ayrılmış oradan genç kız. Ne diyebilirdi ki? Amcası onu yeğeni olarak bile görmüyordu. Leylan, onun için kalabalık ailesine eklenen fazla bir boğazdı yalnızca. Adam ağabeyinin ölümünden çok genç kızın onun başına kalmış olmasına üzülüyor gibiydi. Ve Leylan'ın bütün bunlara karşı yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tanıdığı tek akrabası bu adamdı. Herhangi bir birikmiş parası ya da kalacak başka bir yeri yoktu. Üstelik amcası eğer kaçarsa onu öldüreceğini söylemiş hatta bu konuda garanti vermişti. Çünkü töre öyle gerektirirdi. Tüm bu iğrenç şartlar altında kendini aciz ve güçsüz hissediyordu Leylan. Ve böyle hissetmekten nefret ediyordu.

O böyle yaşamaya alışkın değildi. Ömrü boyunca ailesi tarafından değer görmüş ve desteklenmişti. Neye el attıysa hayatta, hep başarmıştı. Küçüklüğünden beri büyük hedefleri olmuştu, derin tutkular beslemişti hep. Kendine yakışan, onu çe-

kici kılan bir hırçınlık taşırdı üstünde. Bu hırçınlığı ve kararlılığı birleşince kimsenin kendisine engel olmasına izin vermezdi.

Ama her şey farklıydı şimdi. Mardin'in bir köyünde küçük bir evde, hayatında iki defa gördüğü ve asla samimi olamadığı dokuz kişiyle yaşamak zorundaydı. Fakirlik ve sefalet içinde... Bir de kalbini zorlayan bir acısı vardı elbette. Bir değil üç acısı hatta. Ailesinin cesetlerini bütün ağırlığıyla gönlünde taşıyordu Leylan. Toprağa gömdüğü onların bedenleriydi yalnızca. Acı gömülmüyordu.

"Leylan?" Yengesinin iç okşayan, tatlı sesiyle fırtınalı iç dünyasından sıyrıldı kız. Kafasını kaldırıp kendine gülümseyen kadınla göz göze geldi. Herhalde bu evde sevebileceği tek insan yengesiydi.

"Efendim yenge?"

"Hadi gel, yemek yiyelim. Sonra beraber toplarız burayı." diyerek elini uzattı yengesi ona. Kadının sevecen haline gülümsedi Leylan ve gözyaşlarını silerek ayağa kalktı. İçeri, yemek yemeye geçti.

***

"Bıktım artık bu haytalığından Cesur! Senin adam olacağın yok, anladık! Ama unuttuğun şey ne biliyor musun? Senin karşında Demir Ağa var! Kiminle uğraştığının farkında değilsin ama korkma, önünde sonunda yola geleceksin!"

Demir Ağa sabahtan beri gürlüyordu koca konağın içinde. O kadar sinirliydi ki, hizmetçiler nefes almaktan çekinir durumdaydılar. Herkes parmak uçlarında yürüyor, kimse ağzını açıp tek kelime etmiyordu.

Kısa bir aile ziyareti için geldikleri Mardin'den başını alıp gitmişti uslanmaz oğlu. Üstelik bir haber bile vermemişti. Hisselerini devretmeyi hazırlandığı oğlunun böyle birden bire ortadan kaybolması ki bunu ilk defa yapmıyordu, Demir Zorbey'

i küplere bindirmişti. Ama bu sefer ileri gitmişti Cesur. Ve bunu ödeyecekti. Artık adam olmasının vakti gelmişti. Yumruğunu sıkarak döndü oğluna bir kez daha.

"Evleniyorsun!"dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Benim seçtiğim kızla! Hemen iki hafta sonra!" Her bir sözcüğü tek tek vurgulamıştı. Sinirden kıpkırmızı kesilmiş yüzüne, hayretle bakıyordu oğlu.

Cesur'un sıkıntıyla etrafta gezdirdiği bakışları bu sözler üzerine babasının yüzüne çevrildi. Yutkunmasını bile zorlaştıran bir şaşkınlık vücudunu ele geçirirken kaşlarını çattı. Evlilik mi? Ne diyordu bu adam? Kesinlikle saçmalıyordu. Tabi bunu onun yüzüne söylemeye cesareti yoktu fakat yine de "Baba-" diye itiraz etmeye yeltendi.

Ama Demir Ağa tek bir el hareketiyle susturdu onu. Babası son sözünü söylemişti ve bunun üstüne söz hakkına sahip olan kimse yoktu evde. Sinir ve çaresizlikle başını eğdi Cesur.

"Hanife'ye haber verin hemen. Köyden bir kız bulsun bize. Eli ayağı düzgün, karakterli, hanım efendi bir kız,"dedi yanındaki hizmetçiye. Demir Ağa'nın sesi yumuşamıştı az da olsa. Düşünceli gözlerini pencereden dışarı çevirdi. Bu evlilik meselesi anlık aldığı bir karar değildi. Uzun süredir aklındaydı fakat Nisa Hanım ona Cesur'u fazla zorlamamasını, biraz daha zaman tanımasını söylemişti. Karısını dinleyerek oğlunu bir müddet serbest bırakmış ve adam olmasını ummuştu lakin sonuç ortadaydı! Cesur, kendi başına bırakılmakla hiçbir yere varamayacaktı. Omuzlarına bir sorumluluk binmesi gerekiyordu. Ve Demir Zorbey'e göre dünyadaki en güzel sorumluluk insanın kendisine ait bir ailesi olmasıydı.

***

Mehmet Efendi çayından bir yudum daha alırken sıkıntıyla iç çekti. Kalın kaşları sıkıntıyla kırışık alnının ortasında

birbirine yaklaşmıştı. Aklında gecelerdir uyumasına imkân vermeyen düşünceler dönüp duruyordu yine. Dokuz kişilik hanesine biri daha eklenmişti. Ağabeyi ölürken ardında bıraktığı kızının bütün yükünü onun omuzlarına bırakmıştı. Nasıl bakacaktı bu kıza şimdi o? Ne giydirip ne yedirecekti? Hem İstanbul'da büyümüş, rahat bir hayattan gelmişti kız. Nasıl alışacaktı buralara? Gidecek başka yeri de yoktu ki başından savsın. Mecbur sahip çıkacaktı. Asi ve çekilmez de olsa yeğeniydi sonuçta. Ortada bırakacak hali yoktu ya? Derin bir of çekti bir kez daha. Gittikçe koyulaşan düşünceleri ise duyduğu zil sesiyle dağılıverdi.

"Ayşe kapıya bak," diye seslendi mutfağa doğru.

"Baktım, baktım," dedi karısı telaşla ellerini mutfak önlüğüne silerken ve koşarak kapıyı açmaya gitti. Sonra neşeli bir sesle karşıladı kapıdakini.

"Aa, hoş geldin Hanifeciğim. Buyur geç içeri." Mehmet Efendi misafir geldiğini duyunca toparlandı yerinde.

"Hoş bulduk komşum. Hoş bulduk."

İki kadın konuşarak salona girip Mehmet efendinin karşısındaki sedire oturdular. Kısacık yolu gelene kadar hoş beş etmişler, hal hatır sormuşlar, çocuklarından şikayet edip yorgunluklarını dile getirmişlerdi bile.

"Hoş geldin Hanife."dedi Mehmet Efendi kalın sesiyle, muhabbetlerinin arasında bulduğu bir boşlukta lafa girerek. Zira iki kadına kalsa asla konuşamayacaktı.

"Hoş bulduk Mehmet ağabey."

"Çay ister misin Hanife?"diye hiç değişmen sevecen tavrıyla sordu Ayşe Hanım.

İtiraz maksadıyla kaşlarını kaldırırken "Yok, zahmet etme hiç," dedi kadın. "Acelem var zaten. Ben size bir şey sormaya geldim. Sorup gideceğim."

"Buyur, sor."dedi Mehmet Efendi. Kalın sesinde merak gizliydi. Hanife öyle boş işler için gelmezdi çünkü. Kesin önemli bir havadis vardı söyleyeceği. Üstelik aceleci tavrına bakılırsa epey mühim bir şey olmalıydı.

"Sizin en büyük kız kaç yaşındaydı?"diye sordu Hanife.

"On beş yaşında. Niye sordun ki?" Merakı daha da artmıştı Mehmet efendinin.

"Tüh."dedi Hanife, samimi bir üzüntüyle yüzünü asarken. "Zorbeyler'den telefon geldi bugün. Demir Ağa oğluna kız arıyormuş. Terbiyeli, eli yüzü düzgün bir kız istediler. Biliyorsunuz çok zenginler. Sizin kız on sekiz yaşında olsaydı, onu söylerdim. Hem kızınızın hayatı kurtulurdu hem de sizin elinize para geçerdi biraz," diye hızlıca üzüntüsünün sebebini açıkladı.

"Bir dakika, bir dakika," diye atıldı Mehmet efendi. Bunu söylerken aklında kırk tilki dans ediyordu. Evet, kendi kızı on beş yaşındaydı. Ama Leylan on sekizine yeni basmıştı. Zorbeylerin gelini pekâlâ Leylan olabilirdi, neden olamayacaktı ki? Eli yüzü düzgün, terbiyeli bir kızdı işte! Bu fikrin yüzüne yaydığı geniş gülümsemeyle Hanife'ye döndü Mehmet Eefendi.

"Sen benim yeğeni gördün mü?"diye sordu gülümsemesinde gizlediği kurnazlıkla.

"Mehmet, ne diyorsun sen?"dedi şaşkınca Ayşe hanım.

"Hemen itiraz etme Ayşe. Git Leylan'ı çağır da, görsün Hanife."

"Ama Bey..." Bir kere daha itiraz etmeye yeltendi Ayşe. Ama Mehmet efendi onu bir bakışıyla susturdu. Hal böyle olunca kadın istemese de usulca kalkıp Leylan'ı çağırmaya gitti. Ve çok geçmeden yanında esmer, oldukça güzel bir kızla girdi içeri.

Kız içeri adımını atar atmaz Hanife gözleriyle süzdü onu.

Çok güzeldi. Esmer ve çekici bir teni vardı. İri kahverengi gözleri oldukça derin bakıyordu. Saçları kıvrılarak beline kadar uzanıyordu. Şekilli küçük burnu kibirli duruyordu. Ama bu duruş kızı çirkinleştirmiyor, aksine daha güzel kılıyordu. Dolgun dudakları ve hafif sivri çenesiyle tamamlanan yüz hatları bir asilzadeyi andırıyordu. Kızın bu küçük eve ait olmadığı görünüşünden ve duruşundan belliydi. Aradığını bulmuştu Hanife. Bu kız tam Zorbeylere göre bir gelindi. Demir Ağa bundan çok memnun olacaktı. Zafer dolu geniş bir gülümseme yayıldı kadının suratına ve tatmin olmuş gözlerle Mehmet efendiye bakarak hafifçe başını salladı. Mehmet efendinin de yüzünü geniş bir tebessüm kapladı. Büyük bir sorun hallolmuş gibiydi.

***

"Anne, yalvarırım konuş babamla. Ben evlenemem!" Genç adam elinde tuttuğu kalemi parçalamak istercesine sıkıyordu. Oturduğu koltukta öne doğru eğilmiş, bakışlarını yerdeki kilimde gezdirmekle meşguldü. Öfkesinin ve gerginliğinin belirtisi olarak sağ ayağını hızlı bir ritimle yere vurup duruyordu. Uzamış ve uzadıkça kıvırcıklaşmış saçlarından bir tutamı alnına dökülüyor ve çatık kaşlarıyla birleşen bu görüntü her şeye rağmen ona sevimli bir hava katıyordu.

"Ne konuşayım Cesur? Ha? Ne konuşayım? Ne yapsa ne dese haklı adam!" derken sol elini başına götürdü Nisa Hanım. Hafifçe şakağına bastırdı. Başı çatlayacaktı sanki. Gerçi çatlasa da yeriydi. Yıllardır baba oğul arasında gidip gelmekten aşınmış, helak olmuştu kadın. Demir'e hak verse de oğluna kıyamıyor lakin onun gidişatını da hiç iyi bulmuyordu. Yukarı tükürse bıyık aşağı tükürse sakal. Ne yapacağını şaşırmıştı açıkçası.

"Anne, bari sen yapma!" dedi Cesur, sesini biraz inceltterek. Babasının yıkılmayacak bir duvar olduğunun farkındaydı ve onunla konuşmayı bile denememişti. Niyeti annesinin yuf-

ka yüreğinden ona doğru bir tünel kazmaktı lakin bunu da başarabildiği söylenemezdi.

"Çok ileri gittin Cesur! Haddini yeteri kadar aştın!" diye çıkıştı Nisa Hanım. Bu sefer Cesur'a karşı yumuşak davranmayacaktı. Davranmamalıydı! Çünkü bunca zaman gösterdiği iyi niyetin meyveleri asla yenecek kadar tatlı olmamıştı. Cesur onu her defasında hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Ama anne..." Cesur ağlamaklı gözlerle Nisa Hanım'a baktı. Bu bakışlar koskoca adama elbette yakışmıyordu fakat biliyordu ki annesi dayanamazdı bu bakışlara. Yumuşardı hemen.

"Bakma bana öyle Cesur. Bu sefer ben de kurtaramam seni." Nisa Hanım kesin bir tavırla sözlerini söyleyip ayağa kalktı. Oğlunun daha fazla kendisini yumuşatmasına izin vermeyecekti. Kapıya yöneldi adımları.

"Mutsuz olacağım anne. Biliyorsun!" dedi Cesur, son kez şansını denemek adına.

"Elimden hiçbir şey gelmez Cesur, sende bunu biliyorsun!" deyip açık kapıdan çıktı Nisa Hanım. Gerçekten bu defa yapabileceği bir şey yoktu. Demir Ağa'nın amacını biliyordu, ölse vazgeçiremezdi onu.

Cesur yumruğunu hızla masaya indirdi. Neydi şimdi bu? Babası ne yapmaya çalışıyordu? Neden hayatı gün geçtikçe içinden çıkılmaz bir hal almaya başlamıştı ki? Evet, eski hayatından da memnun değildi ama karşısına sunulan bu hayat da diğerinden daha çekici görünmüyordu. Hatta daha da kötüydü! Bir kere daha çaresizlikle inledi genç adam. Başını ellerinin arasına alırken babasının bu aptalca fikirden vazgeçmesi için dua etmeye başladı.

***

Herkes uyumuştu. Leylan ise küçük evin damına çıkmış

yıldızları seyrediyordu. Benliğini arıyordu yıldızlarda. Ne olduğunu, kim olduğunu tekrar hissetmeye çalışıyordu. İçinde bir yerde birkaç ay önceki Leylan'ı ararken, hayallerini de yıldızlara soruyordu. Buranın havasından mıdır suyundan mıdır bilinmez, hayal kuramaz olmuştu Leylan. Mardin, gerçekleri fazlasıyla sert çarpmıştı yüzüne. Belki aldığı darbelerle yitirmişti hayallerini, kim bilir? Sonuçta ayağını tökezletenler küçük şeyler değildi. Leylan, ölümün gerçekliğiyle yüzleşmişti. Soğuğunu, acısını iliklerinde hissetmişti. Bedeni donarken ölümün soğuk esintileriyle, içi verdiği kayıpların acısıyla kavrulmuştu. Bunları düşününce bir kere daha üşüdüğünü hissetti. Son kez bakışlarını yıldızlara çevirdi ve yatağına gitmek üzere ayağa kalktı. Tam bu sırada aklına bugün eve gelen kadın takılmıştı. Leylan'a çok garip bakmıştı doğrusu...

2.Bölüm

Neredeyse ikinci ayıydı bu evde Leylan'ın. Öyle ki, birçok şeye alışmıştı şimdiden. En azından şikâyet etmeyi bırakmış ve yenilgiyi kabullenmeye başlamıştı. Yani başlamış sayılırdı... Yine de içinde bir yerlerde hala hırs tohumları boy vermek için küçük bir ışık bekliyordu. Eline geçecek en küçük fırsatta kendini kurtarmak için an kolluyordu Leylan. Sadece küçük bir fırsattı beklediği... Bu evden kurtulabilmek için neler yapmazdı ki? Gidebileceği her yerin amcasının evinden iyi olacağına inanıyordu. Bir iş bulup çalışabilir, pekâlâ kendisini geçindirebilirdi. Bunu biliyordu. Fakat amcasının varlığı çıkmak bilmeyen bir leke gibi yapışmıştı üstüne. Genç kıza nefes aldırmıyordu. Attığı her adımı takip ediyor, aldığı her nefesten haberdar olmaya çalışıyordu. Ve genç kız ondan ömrünün sonuna dek kurtulabilmek için yalnızca tek bir fırsat bekliyordu. Küçücük bir fırsat...

Nitekim o fırsat çok geçmeden ayağına kadar gelmişti. Leylan'ı bu evden çekip alacak, daha şaşalı bir yaşam sunacak fırsat işte tam kapısındaydı. Ama Leylan'ın hiç beklemediği ve asla istemeyeceği bir şekilde...

"Evleneceksin!" demişti amcası kararlı bir sesle. Bakışları kaş çatışıyla iyice kararmış, genç kızın ruhunu sıkan bir mengeneye dönmüştü.

"Ne evlenmesi amca? Ben daha on sekiz yaşındayım!" Leylan, bu eve geldiğinden beri ilk defa sesini yükseltmişti am-

casına. Sebebini sorsalar can havli derdi. Evlilik lafını duymasıyla kan beynine sıçramıştı adeta. Hızla ileri doğru atılıp öfkeyle yumruklarını sıkarken, aylar önceki hırçınlığının geri döndüğünü sanmıştı. Dişleri birbirine sımsıkı kenetlenmiş, alev saçan gözleri amcasına bakarken eskisi gibi güçlü hissetmeye başlamıştı. Sanki amcasını alt edebilirmiş gibi...

"On sekiz yaşındasın, bu evlenmene engel değil. İtiraz etmek gibi bir şansın yok Leylan!" Amcası tüm sertliğiyle bunları söyledikten sonra durup Leylan'ın gözlerine bakmıştı korkutmak istercesine. "Burası Mardin, burada işler böyle." Ardından arkasını dönüp çıktı odadan. Leylan bunun karşısında yumruklarını sıkıp, içinden lanetler yağdırmaktan başka bir şey yapamadı. Kalakalmıştı öylece... Hırçınlığına rağmen yapayalnız hissediyordu kendini. Yalnızlığı tüm gücünü alıp götürüyordu sanki ondan. Pes ederek yanındaki sedire oturdu. Derin bir nefes aldı tekrar. Ve yemin etti, amcasına bunu ödetecekti!

***

"Yenge, amcama engel olamaz mısın? Lütfen yardım et bana." Leylan yengesinin dizine çökmüş gözlerine bakarak yardım dileniyordu. Ne kadar sefil bir durumda olduğunu düşünmemeye çalıştı. Hiç sevmezdi oysaki birilerine yalvarmayı. Fakat hayat insanı mütemadiyen sevmediği şeyleri yapacağı noktalara sürüklüyordu.

"Konuştum be kızım, yapma dedim. İstemiyorsa evlenmesin dedim. Ama nafile, Nuh diyor peygamber demiyor." Yengesinin de üzgün olduğu her halinden belliydi. Bu yüzden daha fazla üstelemedi Leylan. Hem üstelese ne olacaktı ki? Bir işe mi yarayacaktı? Sessizce kalkıp bir koltuğa oturdu. Başını ellerinin arasına alıp düşünmeye başladı. Ne yapacaktı şimdi? Amcasını vazgeçirmenin bir yolu yoktu. Karşı tarafı vazgeçirmenin hiç yolu yoktu. Tek yol kaçmaktı ama ona da Leylan'ın

gücü yoktu. Çaresizlikle gözleri dolarken yengisinin sesini duydu.

"Bir de iyi tarafından bak kızım. En azından zengin bir çocukla evleneceksin. Bir dediğin iki olmayacak. Bu küçük yerde çürümektense, Zorbeylerin konağında sefa sürersin. Hem bakarsın kocan okumana da izin verir."

Leylan yengesinin sözleriyle kafasını kaldırdı. Gözlerinde belirgin şaşkınlık ve umut esintileri vardı. Demek zengin biriyle evlenecekti. Evlenmesi zorunlu olduğu için, bu habere sevinebilirdi. Evet, kesinlikle sevinebilirdi. Çünkü haklıydı yengesi, bu küçük yerde çürümektense o konakta sefa sürebilirdi. Neden olmasındı? Daha üniversite tercihlerine uzun bir süre vardı. O zamana kadar evleneceği adamı okumak istediği konusunda ikna edebilirdi. Eh üniversite bitene kadar o adama katlanır, sonra da çeker giderdi. Hatta yapabilirse bu süre zarfında kendine dokundurmazdı. Neden yapamayacaktı ki? Görücü usulüyle evlendiğine göre, çocuk pek akıllı ve pek yakışıklı değildir diye düşündü. Leylan için zor bir mesele değildi. Hem kaybedecek neyi kalmıştı ki?

"Aslında haklısın..."diye mırıldandı yavaşça. Yengesi sevecenlikle gülümsedi bu cevaba. Hafifçe dokunup Leylan'ın saçlarını okşadı. "Öyle tabi. Üzme kendini..."dedi onu daha da ikna etmek istercesine.

"Yarın akşam mı geliyorlar istemeye?" diye sorarken, bir korku vardı Leylan'ın sesinde. Evlenmeyi kabul etmişti, ama bu istediği anlamına gelmiyordu. Sadece elindeki tek şansı değerlendirmek zorundaydı o kadar.

"Evet," dedi yengesi.

"Neyse, bir an önce olup bitsin." Buradan ne kadar çabuk kurtulursa o kadar iyi olacaktı. Zira amcasının yüzüne bakmaya katlanmak gün geçtikçe daha zor bir hal alıyordu.

***

"Yani yarın akşam kız istemeye gidiyorum anlayacağın," derken bardağı kafasına dikip dibinde kalan içkiyi bitirdi Cesur. Alnı düşündüğü şeyler yüzünde sıkıntıyla kırışmıştı, günlerdir olduğu gibi. Gözlerini devirdi önce, sonra söylediklerine kahkahalarla gülen Tuna'ya bakıp alayla sırıttı o da. Durumu ciddiye alınamayacak kadar acınasıydı.

"Vay be! Cesur Zorbey zorla evleniyor ha? Hem de Mardin'den bir köylü kızıyla! İnanılır gibi değil," dedi Tuna, gülmekten boğuklaşmış bir sesle.

"Gerçekleri bir kere daha yüzüme vurduğun için teşekkürler Tuna!"diye mırıldandı sitemkâr bir şekilde Cesur. Ardından bardağına biraz daha içki doldurdu.

Bu sırada durulup sakinleşen Tuna "Bu habere en çok kızlar üzülecek," diyerek bir kahkaha daha attı.

"Ah yapma Tuna!" Cesur yüzünde kibirli bir sırıtışla arkadaşına dönmüştü. "Hayatımda hiçbir şey değişmeyecek. Ben eski Cesur olacağım," dedi tek kaşını imayla havaya kaldırırken.

"Ciddi misin?" derken yüzü buruştu Tuna'nın. "Kıza şimdiden acıdım," dediğinde yine gülmeden yapamadı.

"Büyük ihtimalle cahil, çocuksu ve çirkin bir kızdır. Parayı görünce evlendiğini falan unutur. Bir müddet zengin hayatı yaşar işte, fena mı? Sonra da bağlarım nafakasını, üstüne de bir ev yaparım, boşarım gider!" Cesur rahatlıkla yaptığı bu açıklamanın ardından arkasına yaslandı oturduğu koltukta. Ve kendisine şaşkınca bakan arkadaşına kafasını salladı.

"Of Cesur, Demir Ağa haklı. Senden adam olmayacak!" dedi Tuna, kafasını iki yana sallayarak. Haklıydı, ondan adam olmayacaktı. Demir Ağa onu evlendirerek hayatının en büyük hatasını yapıyordu.

***

Ertesi gün sabahın erken saatlerinde bir telaşa kulak vererek açtı gözlerini Leylan. Normalinden daha erken saatte kalkmışlardı ki horozların ötmesinden öncesine denk geliyordu neredeyse. Ve kalktığından beri oturmamıştı hiç. Yengesinin telaşına ayak uydurmaya çalışarak onun peşinde koşturmuş, ikisi birlikte hummalı bir çalışma sürdürerek bu küçük, bakımsız evi en iyi haline bürümeye çalışmışlardı. Bütün evi baştan aşağı temizlemişlerdi. Mutfak, pastalar böreklerle dolmuştu. Aslında gece geç yattığı için yorgundu ama sesini çıkarmadan yengesinin söylediklerini yapmaktan geri kalmamıştı. Eh, sonuçta bu akşam onu istemeye geleceklerdi.

Amcasının keyfi oldukça yerindeydi. Üstüne en iyi kıyafetlerini geçirmiş ardından da tıraş olmaya gitmişti. Zorbeyleri övüp duruyordu sürekli. Söylediğine göre Demir Ağa denilen adam cenazeye de gelmişti. Leylan'ın babası Salih Bey'i, çok yakından tanıyordu. Ama ne yazık ki Leylan bununla pek ilgilenmiyordu. Aksine ailesini gömeli daha bir sene olmamışken başına böyle bir iş çıkardığı için içten içe o adama kızıyordu.

Tüm hazırlıklar sürerken verdiği kararın doğruluğunu tartışıyordu Leylan, kendi kendine. En iyisi evlenmek miydi gerçekten? Öyle gözüküyordu. Hem öyle olmasa bile, başka bir seçeneği var mıydı? Evlilik zorunluydu. Bir yolunu bulup Demir Ağa'yı atlatsa bile, başkaları gelecekti. Ve o gelenler bu kadar zengin olmayabilirdi. Bu evden çıkıp bambaşka bir sefaletin içine düşebilir, üniversite okuma şansını tamamen kaybedebilirdi. Evet, galiba en iyi seçenek evlenmekti. "Ne olur Allah'ım, eli yüzü düzgün, efendi bir adam olsun. Lütfen," diye dua etti içinden.

Yengesi gidip hazırlanmasını söyleyince odasına çekildi. Üstüne siyah zarif bir elbise geçirip saçlarını yukarıdan topladı.

Oldukça hoş ve zarif gözüküyordu. Ama yengesi beğenmemiş ve seçtiği açık kırmızı elbiseyi Leylan'a zorla giydirmişti. Bunu yaparken Leylan'ın hiçbir itirazına kulak asmamıştı üstelik. Leylan en sonunda susup yengesinin dediğini yapmıştı. Ve çok güzel olmuştu, elbise öyle güzel sarmıştı ki Leylan'ın incecik belini... Muhteşem fiziğini ortaya çıkarmıştı adeta. Esmer teniyle kırmızının uyumu, ortaya göz kamaştırıcı harika bir tablo oluşturmuştu.

Elbise faslı bitince kâküllerini düzeltip göz kalemi çekti, iri gözlerini daha da güzelleştirmek adına. Dolgun dudaklarına da, çok hafif kırmızı bir ruj sürdü. Gözleri önünde duran fondötene kaydı. Sürmeyi düşünse de vazgeçti. Esmer, pürüzsüz teninin herhangi müdahaleye ihtiyacı yoktu çünkü.

Yaptığı makyaj doğallığını bozmamıştı ama güzelliğine oldukça katkıda bulunmuştu. Bu küçük eve göre fazla güzel olmuştu. Bu düşünceyle gülümseyip aynadaki yansımasına göz kırptı. O aptal ağa oğlunun aklını başından alacaktı bu gece! Tam bu düşüncelerle neşesini yerine getirdiği anda kapı çaldı. Leylan içine dolan heyecanı dizginlemeye çalışırken kulak kabartıp gelenlerin konuşmalarını dinlemeye başladı. Biraz önceki neşe silindi yerini saatler önceki o korku aldı.

"Ooo Demir Ağa'm hoş gelmişsiniz. Sefalar vermişsiniz." Amcasının kalın sesinde mutlu bir tını vardı ve bu Leylan'ın midesini alt üst ediyordu. Uyuz adam diye söylendi kendi kendine.

"Hoş bulduk Mehmet efendi. Ne yalan söyleyeyim Hanife, Mehmet'in yeğeni deyince içim rahatladı. Gönül rahatlığıyla geldim." Bu sözlerle birlikte gözlerini devirdi genç kız. O Hanife denen kadında bir tuhaflık olduğunu anlamıştı zaten!

Gülüşmeler ve selamlaşmalardan sonra salona geçtikleri için sesleri duyulmamaya başladı. İçi içini yiyen Leylan dudak-

larını ısırdı merakla. Oldukça gergindi. Ağzı kurumuş, elleri terlemişti. Güzel yüzü endişeyle buruşmuş, sevimli bir hal almıştı şimdi.

Odada durmanın bir anlamı olmadığına karar vererek mutfağa geçti. Küçük evin küçük mutfağına zorla sığmış olan masanın yanına bir sandalye çekerek oturdu hemen. Orada duran bir bardak suyu tek seferde bitirdikten sonra oturup yengesini beklemeye başladı. Neler yapacağını bilmiyordu. Bunu fark ettiğinde korku dolu bir telaş yayıldı içine. Neden sormamıştı ki Ayşe yengesine? O anlatırdı her şeyi tek tek. O zaman, bu kadar heyecanlanmazdı hem.

Neyse ki çok geçmeden geldi yengesi. Ayşe Hanım içeri girer girmez Leylan telaşla sordu. "Ne yapacağını şimdi yenge?" Endişesini öyle açık dile getirmişti ki Leylan bu soruda yengesi genç kızın heyecanına gülümsemeden edemedi.

"Sakin ol kızım. Şimdi kahve yapacağız sonra onları ikram edeceksin o kadar," derken genç kızı rahatlatmak istercesine içtenlikle gülümsedi yengesi.

"Çok heyecanlıyım," dedi Leylan. "Sanki kötü bir şey olacakmış gibi... Gerçi daha kötü ne olabilirse artık!" deyip tezgâha yöneldi. Yüzünü alayla buruşturmuştu. Sahi, daha kötü ne olabilirdi? Yörüngeden çıkmış bir göktaşı tepelerine mi düşerdi? Cezveyi bulup ocağa koyarken bütün bu yaşananlara katlanmaktansa göktaşını tercih edeceğini düşündü.

"Öyle deme kızım. Her şey yolunda gidecek, göreceksin," dedi yengesi, elini Leylan'ın omzuna koyarak.

"Teşekkürler yenge."diye fısıldadı Leylan. Sesinde içtenlik vardı. Ve o an, bir söz daha verdi kendine. Ne olursa olsun bu kadına bir iyilik yapacaktı. Mutlaka!

***

Leylan titrek elleriyle taşıdığı kahvelerle birlikte içeri girdi. Adımları geri geri gidiyordu. Bir anda bütün düşündüklerini unutuvermişti. Evlenmek istemiyordu! Umurunda değildi para ya da rahatlık. İstemiyordu tanımadığı bir adamla aynı yatağa girmeyi. İstemiyordu işte! Tek istediği salonun ortasına çöküp annesini sayıklayarak ağlamaktı. Ama itiraz edecek gücü de bulamıyordu kendinde. Ve bu yüzden iki kere canı yanıyordu. Nasıl biriyle evlenecekti acaba? Çirkin olmasına katlanırdı belki ama zorba ve kaba olmasına katlanamazdı. Lütfen dedi içinden, lütfen iyi biri olsun.

"İşte benim yeğenim," dedi amcası, kahve tepsisini bir manken edasıyla taşıyan Leylan'ı göstererek. Gergin bir manken. Amcasının sesini duyar duymaz delici bakışlarını ona çevirdi Leylan. Bir iki saniye gözlerinin içine baktıktan sonra tekrar tepsiye döndü bakışları. Aslında ona nefret dolu bakışlarını sürdürmeyi isterdi fakat tepsiyi devirerek rezil olmaktan korkuyordu.

"Maşallah! Pek güzelmiş," dedi gür bir ses. Bu kapıda duyduğu adamın sesiydi. Demir Ağa olmalıydı. Kafasını çok az kaldırarak yaşlı adam baktı ve kahve alması için tepsiyi uzattı. Adamın heybetli görüntüsü onu ürkütmüştü. Fakat çekinerek de olsa biraz daha inceledi. Uzun boylu ve iri yapılıydı adam. Giydiği siyah takım elbise ve taktığı bordo kravatla çok ciddi bir izlenim oluşturuyordu. Gür saçları çokça beyazlamıştı. Ve bu da çok görmüş geçirmiş bir insan olduğu hissini veriyordu. Gerçi bu histe en etkili etmen adamın mavi gözlerindeki kararlı bakış olmalıydı. İri elleriyle kahvesini alırken o mavi gözlerle Leylan'ı süzdü. İrkildi Leylan. Ve bir saniye bile beklemeden Demir Ağanın önünden çekildi.

Yanındaki minyon tipli kadına uzattı tepsiyi. Demir Ağanın karısı olmalı diye düşündü. Zayıf ve kısa boylu olduğu için

sevimli bir görüntüsü vardı. Onun da gözleri maviydi. Kadının yüzüne baktığında gülümsediğini gördü. Nazik olabilmek için gülümsemeyi denedi, ama beceremedi.

Yaşlı kadının yanında genç bir kız oturuyordu. Oldukça güzel ve şıktı. En fazla yirmi yaşındaymış gibi duruyordu. İsteksizce kahvesini alırken Leylan'a huysuz bir bakış atmıştı. Leylan da kızın bakışlarına karşılık vermişti elbette. Anlaşılan uyuz bir görümcesi olacaktı.

Ve en son genç bir adama uzattı tepsiyi. Evet, işte evleneceği adam bu olmalıydı. Muhtemelen yirmili yaşların sonlarında, uzun boylu, yapılı ve beyaz tenliydi. Yakışıklıydı. Önce bu hoşuna gitti Leylan'ın. Ama çok geçmeden hiçbir öneminin olmadığına karar verdi. Nasılsa sevmeyecekti o adamı! Nasıl sevsindi ki? Tanımıyordu bile. Sözleneceği akşam görüyordu ve genç adam ukala bir gülümsemeyle süzüyordu kendisini. Bunun fark ettiğinde içini kaplayan öfkeyle irkildi Leylan. Hiç olmadığı kadar telaşlanıp bu durumdan kurtarmak istedi kendisini. Ve anlık alınan bir kararla kahveyi genç adamın üstüne dökmek, dudaklarındaki o ukala gülüşü silmek için tepsiyi titretti hafifçe. Ama genç adam hızlı davranıp kahveyi aldı ve delici mavi bakışlarını Leylan'ın nefret dolu gözlerine dikti. Birkaç saniye bakıştıktan sonra mağrur bir tavırla arkasına döndü Leylan.

Niye böyle bir şey yaptığını kendisi de bilmiyordu açıkçası. O an sadece o adamı yakmak istemişti. Ve düşünmeden hareket etmişti. Kahveyi dökmediği için şanslıydı. Bu amcasını sinirlendirirdi ve amcası sinirlendiğinden normalde olduğundan on kat daha çekilmez olurdu. Rahatlamanın etkisiyle derince bir nefes aldı ve tavrından ödün vermeyerek yengesinin yanına oturdu. Bakışlarını eğerek yerdeki halının desenini incelemeye başladı. Bu iş bitene kadar öyle kalmayı ummuştu a-

ma çok geçmeden Demir Ağa'nın sesiyle tekrar kaldırmak zorunda kaldı başını.

"Gelelim asıl meselemize..." Duruşunu dikleştirdi Demir ağa. Kaşlarını ciddiyetle çatarak devam etmeye hazırlandı. Lafı uzatmak gibi bir niyeti yoktu. Hemen söyledi Leylan'ın duymak istemediği o cümleyi. "Mehmet Efendi, Allah'ın emri, Peygamberin kavliyle yeğenin Leylan'ı oğlum Cesur'a istiyorum."

Demir Ağa'nın sesi Leylan'ın bütün sinirlerini germişti. Son defa şansını denemek adına yalvaran bakışlarını amcasına çevirdi. Lütfen amca diyordu gözbebekleri. Yapma bunu bana lütfen... Mehmet Efendi birkaç saniye Leylan'a baktı duygusuzca. Sonra Demir Ağa'ya döndü. Elbette son anda vazgeçecek değildi! Avağına kadar gelmiş bu fırsatı geri tepemezdi. Yüzünü kaplayan geniş gülümsemeyle Demir Ağa'ya cevap verdi.

"Ağamız istedi mi, bize vermek düşer. Allah herkes için hayırlı etsin!"

Demir Ağa geniş bir tebessümle ayağa kalktı. Gelinini oldukça beğenmiş ve benimsemişti doğrusu. Salih Bey'in kızı olması, onun terbiyeli ve ahlaklı oluşunun bir kanıtı gibiydi. Bu nedenle daha çok keyiflenmişti. Gülümserken, gür sesiyle konuştu.

"Ece... Söz yüzüklerini takalım o halde." Yanındaki minyon tipli kadına sordu. "Nisa hatun, yüzükler sende değil mi?" Nisa Hanım çantasında yüzük kutusunu ararken herkes çoktan ayaklanmıştı. Yengesi, ne yapacağını bilmeyen Leylan'ı hafifçe iterek ortaya geçmesini sağladı. Cesur da ağır adımlarla ilerleyerek onun yanındaki yerini almıştı. Nisa Hanım, çantasından çıkardığı kadife lacivert kutuyu Demir Ağa'ya uzattı.

Demir Ağa kutunun içinden, birbirine kurdeleyle bağlı iki yüzük çıkardı. Önce Leylan'ın elini aldı. Küçük, zarif yüzüğü kızın biçimli parmağına geçirdi. Bu sırada Leylan'ın gözbebek-

leri parmağındaki yüzüğe kilitlenmişti. Bu zarif ve ince yüzük neden ona bu kadar itici geliyordu acaba? Hemen sonra Demir Ağa Cesur'un yüzüğünü de taktı. Mehmet efendinin en büyük kızı Nazlım'ın, gümüş bir tepsi içinde getirdiği makası aldı eline itinayla. Ve odadakilerin sessiz, cansız alkışları eşliğinde kesti Leylan ve Cesur'u birbirine bağlayacak olan kurdeleyi.

Cesur ve Leylan yüzüklerin takılmasının ardından sadece tokalaşmakla yetindiler. Aralarındaki tek temas, tek iletişim avuç içlerinin bir anlığına birbirine değmesiydi o kadar. Tek kelime bile konuşmadan sözlenmişlerdi. Tek kelime etmeden birbirlerine bağlanmıştı kaderleri.

Leylan daha olayın şokundayken Cesur, Mehmet efendinin elini öpmek için eğilmişti bile. Yengesiyle göz göze gelen Leylan, yengesinin bakışlarındaki imayı fark ederek ne yapması gerektiğini anlamış ve Demir Ağa'nın elini öpüp, saygı gereği olarak alnına koymuştu.

"Allah tamamına erdirsin."dedi Demir Ağa, gülümseyen gözlerle Leylan'a bakarken. Leylan buna, sadece yalancı bir tebessümle karşılık verebildi. Amin diyemeyeceği bir duaydı bu. Geçiştirdi bu yüzden. Ardından da Nisa Hanım'ın, amcasının ve Ayşe yengesinin elini öpüp, adının Hale olduğunu öğrendiği kızla tokalaştı. Ve sessizce yerine çekildi.

Gecenin sonlarına yaklaşılıyordu. Cesur, mavi gözleriyle bütün gece karşısında oturan Leylan'ı süzüp durmuştu. Sadece adını bildiği bir kızla sözlüydü artık. Tek yakınlaşmaları küçük bir tokalaşmadan ibaretti. Tek kelime bile konuşmamışlardı üstelik. Nasıl bir kızdı, bilmiyordu. İyi miydi, kötü müydü? Neyse ki oldukça güzeldi. Bu muhteşem fizik, birçok kusuru örtebilir diye düşündü. Ardından yüzüne yayılan çapkın sırıtışa engel olamadı. Eğer bu kız her gece yatağına girecekse, evlilik o kadar da kötü sayılmazdı.

Leylan, Cesur'un kendisini izlediğini biliyor ve çok rahatsız oluyordu. Onun mavi bakışlarındaki rahatsız edici nazar her yanını kaplıyormuş gibi hissediyor, sürekli elbisesinin eteğini ve yakasını çekiştiriyordu. Yakında bu adamla aynı yatağa girecek olması ne korkunçtu! Leylan'ın sıcaklığını hissedecek, uykusunda onu görebilecekti. Yüzü buruştu aklına gelen senaryolarla. İnşallah onu kendinden uzak tutabilirdi.

O bunları düşünürken Demir Ağa kahvesini bitirmiş ve kalkmak istediğini söylemişti. İri cüssesiyle ayaklanırken, herkes onunla birlikte kalkmıştı. Bir şeyler söyleyip gülerek ilerliyorlardı kapıya doğru.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken "Nişana gerek yok," dedi Demir Ağa. "Düğünü de iki hafta içinde yapalım. Yarından sonra Nisa Hanım'la Cesur, gelini kızımı da alıp düğün alışverişine çıkarlar."

"Hay hay ağam! Siz ne zaman uygun görürseniz yapalım düğünü," diyerek onayladı Mehmet Efendi. Yüzünde aptal bir sırıtış vardı.

"Yalaka," diye mırıldandı Leylan sessizce. Evliliğin en iyi yanı bu adamdan kurtulacak olmasıydı!

3.Bölüm

"Anne, o kız daha çocuk! Ne kadar toy duruyor yanımda fark etmedin mi? Sadece on sekiz yaşında! Başka birini bulamadınız mı Allah aşkına?" dedi Cesur, gözlerine dolan öfke sesine de yansırken. Aslında Leylan'ın toyluğu bahaneydi, bir pürüzlük çıkarıp bu evlilik işini yokuşa sürmeye çalışıyordu genç adam.

"Sızlanmayı kes Cesur. Gelinimi çok beğendim. Yaşına göre olgun bile duruyor." Nisa Hanım, ciddi duruşunu bozmadan arabanın ön camından yola bakıyordu pür dikkat. Ve sözlerinde ciddiydi. Leylan'ı gerçekten çok beğenmiş, oğluna yakıştırmıştı.

"Olgun durması, bir çocuk olduğu gerçeğini değiştirmiyor!" diye itiraz etti Cesur annesinin sözlerine. İki eliyle direksiyonu sıkı sıkı kavramıştı sinirden.

"Başka yolu yok Cesur! Evleneceksin. Söz de yapıldı zaten," derken tartışmayı bitirmek istediğini açıkça dile getiriyordu Nisa Hanım. Lakin Cesur, anlamaya pek niyetli değildi.

"Bana bir şey olmayacak da anne, kıza yazık oluyor," dedi yüzündeki ahlaksız sırıtışla. Ama bu sırıtış bile gizleyemiyordu öfkesini.

"Kes sesini ve arabanı sür. Daha yapacak çok işimiz var!" diyerek tartışmaya son noktayı koydu Nisa Hanım. Cesur, dişlerini sıkıp kendini susmaya zorlayarak, Leylan'a doğru sürdü arabasını.

***

"Hazır mısın Leylan? Araba geldi bak!" Ayşe Hanım salonun camından, gelen son model arabaya bakarken Leylan'a sesleniyordu.

"Hazırım, geldim işte." Leylan içeri girerken giydiği açık mavi elbisenin yakasını düzeltmeye çalışıyordu. Giydığı her renk yakıştığı gibi, mavi de açmıştı onun güzel yüzünü.

"Güzel olmuşsun."dedi yengesi gülümseyerek. Ve telaşla devam etti. "Cesur kapıya doğru geliyor. Hadi ben gelmeyeyim sen çık."

"Tamam hadi çıkıyorum. Bir isteğiniz var mı?" Leylan bıkkınlıkla söylemişti bunları. Şuan en son istediği şey o aptal adamla alışverişe çıkmak olurdu herhalde.

"Yok kızım, hadi güle güle."

Leylan yengesinin heyecanına gözlerini devirdikten sonra kapıyı açıp dışarı adımını attı. Bu sırada Cesur da tam kapının önündeydi. Leylan, onu birden görünce içini anlamsız ama insanı korkutan bir heyecan kapladı. Omuzları güvensizlikle düştü aşağı. Korkuyor muydu? Hayır, olamazdı, olmamalıydı. Korku her şeyi daha da zorlaştırırdı. Bu düşünceler kafasını kurcalarken Leylan zor duruyordu Cesur'un karşısında. O ise Gözleriyle Leylan'ı süzüp suratına alaycı bir sırıtış yerleştirdi. Ve elini uzatarak kendini tanıttı.

"Ben Cesur," dedi. Sesi her zamanki gibi kendinden fazlasıyla emindi. "Cesur Zorbey," diye tekrarladı. Karşısında dik durmaya çalışan kızı küçümseyen bakışlarla konuşmaya devam etti. "Cesur Zorbey'in karısı olacaksan eğer, önce dik durmayı öğreneceksin." Leylan'ı omuzlarından tutup dik durmaya zorladı. Ardından çenesinden tutup başını kaldırarak yüzüne bakmasını sağladı. Sonra yine devam etti sözlerine. "Bak küçük kız, senden asla yanıma yakışmanı beklemeyeceğim. Ama sen.

yanıma yakışmak için elinden geleni yapacaksın!"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı Leylan'ın, duyduğu sözler karşısında. Kaşları idrak ettiği şeye duyduğu öfkeyle çatıldı. Ne sanıyordu bu adam kendini! Daha demin korku sandığı şey yerine sinire ve hırsa bırakmıştı şimdi. Dudaklarını büzdü önce. Yüzüne sertliği yerleştirdi itinayla. Ardından aynı alaycı bakışlarla Cesur'u süzdü. Bu sırada sinirden deli gibi atan kalbini umursamamaya çalışıyordu.

"Ben de Leylan," dedi kibirli burnunu biraz daha havaya kaldırarak. Kendini daha iyi tanıtmak için başka kelimeler aradı. Ama adı dışında benliğine ait olduğundan emin olduğu bir şey kalmamıştı sanki. Bulamadı. "Asla senin yanına yakışmak gibi bir çabam olmayacağından emin olabilirsin!" dedi sonunda. Ardından Cesur'un yüzüne bile bakmadan arkasına döndü, öfkeli adımlarla toprağı ezerek arabaya yürüdü. Sinirle attığı her adım altındaki kurak toprağa ayak izini kazırken, Cesur'un şaşkın bakışları onu takip ediyordu. Umursamadan arabanın yanına kadar geldi. Ön koltuğu boş bırakmıştı sevgili kayınvalidesi. Ama o arkaya oturdu. O aptal adamın yanına oturmak istemiyordu. Ve vakit kaybetmeden Nisa Hanım'la sohbet etmeye başladı. Kendini kaynanasına sevdirmeliydi, değil mi?

Cesur, sinirden kızarmış bir halde atladı arabaya. Bu ne küstahlıktı böyle! Bu aptal küçük kız kendini ne zannediyordu. Hah! Karşısındaki Cesur Zorbey'di! Henüz tanınmadığı için küstahlık etmesi kolaydı tabi! O güzel burnunu havaya kaldırıp, ardına bakmadan çekip gitmesi kolaydı. Şimdilik!

Ona bunu ödeteceğim dedi içinden. Bu sırada delici bakışları, Leylan'ın dikiz aynasındaki yansımasındaydı. Onun kibirli, güzel yüzünü görünce daha çok sinirlendi ve içine dolan hırsla gaza yüklendi.

***

"Ailen için çok üzgünüz Leylan." Nisa Hanım'ın bu sözü dikkatini çekti Cesur'un. Neyi vardı ki ailesinin?

"Benim kadar olamazsınız," derken sesi titremişti Leylan'ın. Keder, istemese de belli ediyordu kendini. "Onları kaybedeli daha 3 ay olmadan düğün yapmak bana hiç doğru gelmiyor. Ama gelin görün ki bir şey söyleyemiyorum."dedi, biraz umutla, biraz çekinerek.

"Ah güzel kızım, anlıyorum seni." derken üzüntüyle dudaklarını büzdü Nisa Hanım. "Ama Demir Ağa bu! Laf söz dinlemez ki..." Hafifçe yaklaşarak gelininin saçlarını okşadı. Bu bir şefkat göstergesiydi. 'Ben iyi kaynanayım' demekti bir yerde. Bir güven ifadesiydi, destek belirtisiydi.

Demek müstakbel karısının bir ailesi yoktu. Bu düşünceyle kaşlarını çattı Cesur. Eh bu Leylan için kötü bir şeydi. Ama Cesur için pek de önemi değildi. Neden önemli olsundu ki? Nasılsa kurtulmayı planlıyordu bu kızdan. Aslında böylesine bir güzellikten uzak durmanın zor olduğunu düşünmüştü ama küstahlığını görünce değişmişti bu fikri. Sivri dilli cadalozun tekiydi işte.

"Şuradaki alışveriş merkezine bakalım oğlum. Güzel şeyler vardır. Olmadı gelinliği almak için İstanbul'a gidersiniz."dedi Nisa Hanım düşünceli bir biçimde.

"Olur mu öyle şey! Ne gerek var ki?"dedi Leylan şaşkınlıktan buruşan güzel yüzüyle. Anlaşılan aniden gelen bu İstanbul teklifine şaşırmıştı. Cesur onun, evlendikten sonra İstanbul'da oturacaklarını bilip bilmediğini merak etti.

"Neyse kızım, bakalım da bir. Beğenemezsek ayarlarız bir şeyler." Nisa Hanım gelininin isteksizliğini fark etmiş bu yüzden geçiştirmişti konuyu. Uzatıp da tatsızlık çıkarmak çok gereksizdi.

Büyük bir alışveriş merkezinin önünde durdu araba. Ce-

sur arabayı park etmesini bekleyip tek tek indiler arabadan. Nisa Hanım vitrinlere bakma bahanesiyle önden yürüyor, Cesur ve Leylan'ı arkada yalnız bırakmaya çalışıyordu. Onlar da bunu anlamış ve yan yana yürümeye başlamışlardı. Bir süre sessiz sürse de yürüyüşleri, Cesur'un sorusu sessizliği bozdu.

"Sen hep küstah mısındır?" dedi, ciddi ve sert bir sesle. Leylan bu soruya alaycı bir tavırla güldü.

"Sen hep ukala ve kibirli misindir?" derken alayla dudaklarını buruşturdu. Cesur, müstakbel karısının hem çocukça hem de sinir bozucu olan bu tepkisi karşısında sakin olmaya çalışarak gözlerini devirdi. Anlaşılan bu küçük kızla işi vardı.

"Soruya soruyla cevap verilmez küçük kız."dedi, ders veren bir öğretmen edasıyla. Bu tavrın damarlarına yüklediği sorumluluk duygusunu hissederek... "Özellikle Cesur Zorbey soruyorsa!"diye eklemeden yapamadı yine de.

Leylan sinirlenerek durdu ve bakışlarını Cesur'a çevirdi. O durunca Cesur da durmak zorunda kaldı.

"Egonu bu kadar büyütebilmek için çok efor sarf ettin mi?" diye sordu, kızgın kahverengi gözlerini Cesur'un yüzünde dolaştırırken. İri gözlerini kısarak küçültmüş, onlara tehditkar bir bakış yerleştirmişti.

"Benimle doğru konuşman gerektiğini anlayabilmen için ne söylemem gerekiyor?"derken kollarını birbirine doladı Cesur. Bu, tartışmayı istediğin kadar uzatabilirim demekti.

"Hani soruya soruyla cevap verilmiyordu. Ne çabuk unuttun?" diye karşılık verirken Cesur'un hareketlerini taklit ederek, kollarını birbirine doladı Leylan da. Bu da, ben hazırım demekti.

Cesur bu hareket karşısında sinirle gözlerini devirdikten sonra, sıktığı dişlerini aralayarak konuşmaya başladı.

"Bak Leylan. İstemesem de seninle evlenmek zorunda-

yım. Benim karım olacaksın yani. Bu konuda sana küçük bir tavsiye: Sakın sinirlerimi bozma!"

Söylediği her kelimeyi bastıra bastıra ve Leylan'ın gözlerine sinirli bakışlar yollayarak dillendirmişti. Kelimeleri tükendiği anda hızla arkasına dönerek annesinin yanına gitti. Leylan' ı, sinirden kıpkırmızı olmuş ve söyleyemediği sözleri boğazında biriktirip düğüm yapmış bir halde orada bıraktığı için suratında memnun bir sırıtış vardı şimdi. Az da olsa sinirini atmıştı üstünden. Artık eşit sayılırlardı.

"Leylan kızım, gel buraya bakalım,"dedi aralarındaki gerginliği fark eden Nisa Hanım. Gözüne kestirdiği bir gelinlikçiye sürükledi Leylan'ı. Ve içeriye şöyle bir göz gezdirdikten sonra zarif bir gelinlikte karar kıldı. Alıp, denemesi için Leylan' a uzattı. Leylan büyük bir isteksizlikle gelinliği alıp kabinlerden birine girdi.

"O da evlenmek istemiyor."dedi Nisa Hanım düşünceli bir şekilde gelinin arkasından bakarken.

"Evet, fark ettim. Nasıl bir evlilik olacak bu, çok merak ediyorum."derken aldığı nefesi sesli bir şekilde verdi Cesur.

Onları düşünceli bir sessizlik kapladıktan yaklaşık 7-8 dakika sonra kabinin kapısı aralandı. Leylan, beyaz zarif gelinlik içerisinde aralanan kapıdan süzülüp onlara doğru ilerledi. İnce belini saran kirli beyaz, straplez gelinlikle aynaya doğru döndü. Açın bıraktığı saçları, bu dönüşle havalandı. Makyajsız yüzü ve düzgün hatları muhteşem bir sadelik oluşturuyordu. Göz kamaştırıcı görünüyordu. Cesur'un ağzı farkında olmadan hayretle aralandı. Bu kız gerçekten çok güzeldi.

"Bunu beğendim. Üstelik tam üstüme göre. Sizin içinde sakıncası yoksa alabiliriz."dedi Leylan, aynada kendisini incelerken.

"Başka bir model denemek istemediğine emin misin kızım?"diye sordu Nisa Hanım.

"Siz beğenmediniz mi?" Leylan endişeli gözlerle ve hızlı bir hareketle Nisa Hanım'a dönerken saçları havalanıp Cesur'u kışkırttı bir kez daha.

"Olur mu öyle şey? Bayıldım. Sadece emin misin diye sormak istemiştim."dedi Nisa Hanım, gelininin yersiz endişesine gülümseyerek. Bu kıza yakışmayacak ne olabilirdi ki?

"Bence de bu olsun."diyerek konuşmaya dâhil oldu Cesur. "Oldukça zarif ve hoş... Eh, sana da yakıştı sayılır."

"Pekala, bunu alıyoruz." Leylan yalancı bir gülümsemeyle tekrar kabine girdi ve gelinliği çıkartıp, paketlemesi için görevliye verdi.

Aynı mağazadan Cesur'a da bir damatlık seçtiler. Siyah damatlığın ceketinin üzerinde altın işlemeli hoş bir arma vardı. Altın sarısı papyon ve mendille çok hoş gözüküyordu. Ayrıca bu renkler Leylan'ın gelinliğindeki zarif işlemelere de uyumluydu. Uyumlu ve göz kamaştırıcı bir çift olacakları kesindi.

"Cesur, hadi git sen. Arabada bekle bizi."dedi Nisa Hanım mağazadan çıktıklarında. Cesur şaşkınca annesine baktı ama itiraz etmeden arabaya doğru yürümeye başladı. Biraz kafa dinlemeyi hayal ediyordu attığı adımlarla. İki kadınla alışveriş yapmak tam bir işkenceydi onun için.

O gidince Nisa Hanım, Leylan'ı bir iç giyim mağazasına sürükledi.

"Nisa Hanım, burada ne işimiz var?" Leylan dehşetle girdikleri yeri inceliyordu. Bu kadın onu neden buraya getirmişti ki! Aklına gelen fikirlerle derin bir ürperti sardı bedenini.

"Dur kızım, anlarsın şimdi ne işimiz olduğunu."derken imalı bir şekilde sırıttı Nisa Hanım.

Ve verdiği cevabın ardından mağazanın içinde ilerlemeye

başladı. Leylan'a bedenini sordu ilerlerken ve aldığı cevaptan memnun kalmışçasına gülümseyerek birçok iç çamaşırı seçti. Leylan bir şey demiyor, dehşet dolu bakışlarla Nisa Hanım'ı izliyordu. Neredeyse bir çekmeceyi dolduracak kadar iç çamaşırı aldılar. En son gecelikleri de alıp mağazadan çıkarken Leylan tepeden tırnağa kıpkırmızıydı.

Sonunda alışveriş tantanası bitip arabaya geldiklerinde Nisa Hanım gözleriyle Leylan'a öne oturmasını işaret etti. Biraz önceki faciadan sonra Nisa Hanım'ın yüzüne bakamayan Leylan bu teklife balıklama atladı ve ön kapıyı açarak oturdu. Ama Nisa Hanım rahat durmamakta kararlıydı.

"Önce beni eve bırak Cesur. Öldüm yorgunluktan. Hem zaten yolun üstü, bir de köye kadar gitmeyeyim şimdi."dedi hastaymış gibi. Cesur ve Leylan gözlerini devirerek bu isteğini de kabullendiler.

Nisa Hanım'ı Zorbey Konağına bıraktıktan sonra yaklaşık yarım saat süren bir baş başa kalma aşaması başlamıştı. Leylan hala utançtan kırmızıydı. Cesur ahlaksız bir sırıtışla sordu.

"Annem sana ne yaptı?"

"Ne?"dedi Leylan, yüzü şaşkınlıkla buruşurken.

"Ne yaptı da böyle utandın?" Bunu sorarken sırıtması daha da genişledi Cesur'un.

"Hi-Hiçbir şey!" Leylan gitgide daha da kızarıyordu. Bu salak adam neden sorguluyordu ki onu? Kendi işine bakamıyor muydu sadece?

Cesur kafasını arkaya çevirerek poşetlerden dışarı çıkanlara göz attı. "O-oo! İç çamaşırı alışverişi ha! Kızarmanın nedenini şimdi anladım." Sesli bir kahkaha koy verdi ve arsız sırıtışı iki katma çıkarken sordu. "Peki bunların yakışıp yakışmadığına ben mi karar vereceğim, müstakbel karıcığım?"

Sözler adeta bir kurşun etkisi bıraktı Leylan'ın üzerinde.

Hani beynin vurulmuşa döndü derler ya, o misal işte. Utangaçlığını bir kenara bıraktı anında. Ve şimşek çakan gözlerle Cesur'a döndü.

"Sakın ama sakın, bana dokunmayı aklından bile geçirme!" Kahverengi gözlerindeki nefret ve hırs görenleri ürkütürcesine su yüzüne çıkmıştı. Hafifçe dudaklarını büzüp konuşmasına devam etti. "Bu evlilik sadece kağıt üzerinde olacak!"

"Tamam, sakin ol!"derken oldukça eğleniyordu Cesur. "İnan sana dokunmak için can atmıyorum. Haremimde senden güzelleri var küçük kız."

"Pekâlâ, git ve haremindekilerle oyna. Bana dokunma!"

Bu konuşmanın üzerine sakinleşerek önüne döndü Leylan ve kollarını bağlayarak yolun bitmesini bekledi. Bu adamla dört yıl berbat olacaktı! Üniversiteyi bitirdikten hemen sonra boşanmanın bir yolunu bulmalıydı! Hah hareminde ondan güzelleri varmış! Külahıma anlat beyefendi diye mırıldandı olduğu yerde. Sanki gelinliği giydiğinde ona nasıl baktığını genç kız fark etmemişti!

Leylan'ın önüne dönmesiyle arsız gülümsemesini tekrar ortaya çıkardı Cesur. Müstakbel karısını öfkelendirmek ya da utandırmak ona keyif veriyordu fakat bu kızla nasıl evli kalabilirdi ki? Daha bir gündür tanışıyorlardı ve tartışmadan beş dakika geçirmeyi becerememişlerdi. En kısa zamanda bu kızdan kurtulmanın ve tekrar bekâr bir adam olmanın bir yolunu bulmalıydı. Böyle bir cadıyla hayat çekilmezdi.

4.Bölüm

Düğün hazırlıkları başladığı andan itibaren zaman yokuştan aşağı yuvarlanan taş gibi hızla akıp gitmişti. Leylan gözünden akmaya çalışan yaş damlasını zorlukla durdurmaya çalışırken kendi kınasında olduğu gerçeğini bir türlü kabul edemiyordu. Başına örtülmüş olan kırmızı tül, giydiği kırmızı bindallı, etrafına dönüp duran insanlar... Kınasındaydı, evet. Ne yaptıysa, ne söylediyse Cesur denen herifi kendinden uzaklaştıramamıştı işte. Gerçi pek bir şeyde yapamamıştı ya... Boynunu büktü yenilgiyle. Evlenecekti yarın. Eli mahkûmdu. Herhangi bir kaçışı kurtuluşu yoktu o yürüyen odun Cesur Zorbey'den! En az dört sene sabretmesi gerekiyordu. Hafifçe ofladı oturduğu yerde. Düşüncelerinin de ateşiyle ateş basmıştı. Hem söyleyecek daha neşeli türküler yok muydu? Bu söylenenler Leylan'ın zaten kararmış olan içini daha çok karartıyordu. Onu ağlatmak için sadece evleneceğini hatırlatmaları yeterdi, bu acıklı türkülere gerek yoktu.

Neyse ki bir süre sonra sustular. Etrafında dönen kızlarda durdu. Bu kötü bir şeyin habercisiymiş gibi, sıkıntı bastı Leylan'ın içini. Yengesi kına tepsisini alarak yanına geldi ve diz çöktü. Ardından Leylan'ın elini aldı. Önceden tembihlemişti ona, avucunu sıkı sıkı kapat diye. Leylan'da öyle yaptı, açmadı avucunu. Zaten hiç açası yoktu ya...

"Kaynana hanım, gelin avucunu açmıyor!"diye seslendi Ayşe Hanım. Neşeli tutmaya çalıştığı sesinde gerginlik kırıntı-

ları vardı. Nisa Hanım, gülümseyerek yerinden kalktı. Ayşe Hanım'ın aksine onun neşesi yerindeydi. Leylan'ın yanına giderek avucunu açmasını sağladı. Ardından bir tam altını kızın avucuna yerleştirdi. Ayşe Hanım da kınasını yaktı. Kına yakıldıktan sonra ortamdaki kasvetli hava sihirli bir değnekle yok edilmiş gibi dağılıverdi. Biraz önce ağıt yakan kadınlar anıden yön değiştirip oynak türkülere saptılar. Etrafında dönüp duran ağlamaklı kızlar ise oynaya başladılar. Fakat Leylan'ın ruh halinde zerre miktarı değişme olmadı. Omuzlarını düşürüp bu gecenin de geçmesini beklemeye başladı.

***

"Ne demek başımdan savamadım Cesur!" Genç kadın gözünde şimşekler çakarken yumruklarını sıkmış, bağırarak Cesur'a doğru yürüyordu. Çekici yüzü sinirliyken daha bir güzelleşiyordu. Dolgun dudakları büzülmüştü. Beline kadar inen açık kahverengi saçları her adımında dalgalanıyordu. Cesur karşısındaki güzelliğe bakarak derince bir iç çekti.

"Olmadı işte Feyza! Babamın sözünün üstüne ne diyebilirdim ki? Bilmiyorsun sanki!"

Duyduklarının üzerine genç kadın yenilgiyle indirdi göz kapaklarını. Yüzünde çaresiz bir ifadeyle yürümeyi bırakıp yanındaki koltuğa yığıldı. Bilirdi Demir Ağa'yı. O bir şey dedi mi hangisi karşı çıkabilirdi ki? Başını ellerinin arasına aldı. Titreyen sesiyle sordu. "Evleniyorsun yani. Hem de yarın! Öyle mi?"

"Maalesef," dedi Cesur. Tavrı oldukça umursamazdı. Sanki bütün bunları ciddiye almıyormuş gibi bir hali vardı. Genç kadın bu fark edince öfkeyle soludu. Sevgilisi evleniyordu ve evlenmeden bir gün önce kendisine bildiriyordu. Bu da yetmezmiş gibi öylesine rahattı ki sanki Feyza'yla dalga geçiyordu.

"Hiç şikâyetçi gibi görünmüyorsun ama!" diye bağırdı Feyza dayanmayarak, ellerini yumruk yapmış fırtınalı bir yüz ifadesiyle Cesur'a bakıyordu pür dikkat.

"Hadi ama Feyza! Evlenmek istemediğimi biliyorsun. Zaten gerçek bir evlilik olmayacak. Yalnızca kâğıt üzerinde... Sonra da bir yolunu bulup boşanacağım," dedi Cesur, rahat tavrından ödün vermeyerek. Genç kadının şüpheli bakışlarını görünce gözlerini devirdi. Belki de ilk defa Feyza'ya karşı bu kadar dürüsttü. İnanmazsa büyük bir ironi olurdu.

"Ciddi misin?" dedi genç kadın. Bir anda sinirleri yatışmış gibiydi. Sesi alçalmış, bakışları uysallaşmıştı. Biraz önceki panter gitmiş, yerine uslu bir kedi gelmişti. Cesur gülümseyerek kalktı ve Feyza'nın yanına oturdu. Ellerini, genç kadının yumuşacık saçlarında gezdirdi. Sonra yatıştırıcı bir sesle konuştu.

"Ciddiyim Feyza. Bu nedenle, seninle ayrılmak istemiyorum. Ama eğer sen istersen, gitmene izin veririm."

Feyza önce kararsızlıkla dudağını dişledi. Ardından hafifçe yutkundu. Cesur'u seviyordu. Onu kaybederse nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Hem bu gerçek bir evlilik olmayacaksa ve gerçekten ileride boşanacaklarsa ayrılmalarını gerektirecek bir durumda yoktu. Sadece bir süre zorluk çekeceklerdi o kadar. Ondan sonra mutlaka her şey normale dönecekti. Dönmek zorundaydı.

"Seni kaybedemem!"diye fısıldadı Feyza umutla. Cesur gülümsedi. Genç kadını hafifçe uzaklaştırdı kendinden ve kafasını kaldırıp dudaklarına onu nefessiz bırakacak bir öpücük kondurdu. Ve o da fısıldadı.

"Kaybetmeyeceksin sevgilim."

Sonuç olarak, ertesi gün düğünü olan yakışıklı adam geceyi, eski sevgilisi ve yeni metresi olan Feyza'nın koynuna geçirdi.

***

"İşe bak Selin, sevdiğim adamın düğünü için hazırlanıyorum!" Feyza bir yandan arkadaşına dert yanıyor, diğer yandan da üstündeki siyah elbiseyi çekiştirerek düzeltiyordu. Vücut hatlarını ortaya çıkaran güzel elbise tam oturmuştu üstüne. Onu düzelttikten sonra eli saçlarına gitti. Saçlarını topuz yaptırmıştı. Alnına düşen bir iki tutam saç parçası oldukça hoş duruyordu. Bu hali modelleri andırıyordu. Fazla güzeldi. Fazla zekiydi. Ve fazla talihsizdi. Bütün bu niteliklerine rağmen Cesur Zorbey'e kaptırmıştı kalbini.

"Sen kaşınıyorsun şekerim," dedi Selin. "Çıkar at şu adamı hayatından artık!" Cesur'u pek tasvip etmiyordu. Feyza daha iyilerine layıktı ona göre. Bu güzellik ve zeka, kendini bilmez bir adamın elinde harcanmamalıydı kesinlikle.

"Anlamıyorsun Selin. Onu bırakmamak için nedenlerim var!" derken rujunu tazeledi Feyza. Dudaklarını birbirine bastırıp açtığında pembeleşmiş dolgun dudaklarıyla gülümsedi yansımasına.

"Neymiş onlar?" diye sordu, pür dikkat arkadaşını izleyen Selin. Merakla bekliyordu diyeceklerini.

"Birincisi Cesur'u seviyorum." Bunun üzerine alayla sırıttı Selin. "İkincisi o da beni sevecek!" Yüzünü buruşturarak gözlerini devirdi bu defa. Ama Feyza ona aldırmıyordu. Aynadaki yansımasını süzerken devam etti. "Üçüncüsü ve en önemlisiyse, biri Zorbeylerin gelini olacaksa gerçekten, o ben olacağım!"

Selin arkadaşının güzelliğine bakıp gözlerini devirdi, yine. Kendi kendini çaresizliğe sürüklemekten ne zaman vazgeçecekti bu kız! Kendine yazık ettiğini ne zaman fark edip de vazgeçecekti bu sevdadan?

***

"Çok güzel oldun. İnanamıyorum." Ayşe Hanım dolan gözlerle Leylan'ı süzdü bir kere daha. Ah, keşke Figen de kızını böyle gelinlikler içinde görebilseydi!

"Yenge, ağlamak istiyorum!" dedi Leylan aynadaki yansımasına bakıp iç çekerken.

"Sakın!" diye karşı çıktı Ayşe Hanım. "Makyajın akar. Hem ağlayacak ne var?"

"O insanları hiç tanımıyorum. Annem yok, babam yok... Yapayalnız olacağım."

Yengesi teskin edici bir gülümsemeyle ellerini tuttu genç kızın. "Olur mu öyle şey, kocan olacak yanında."

Gözlerini devirdi Leylan. O adamdan koca mı olurdu? Olsa bile Leylan'ın istediği bu değildi! O sadece güzel bir hayat istemişti. Ailesinin yanında olduğu sakin ve sıradan bir hayat.

"Gelin arabası geldi!" Nazlım kötü haberi vermişti işte. Dakikalar sonra hiç tanımadığı bir adamın karısı olacaktı Leylan! Leylan Zorbey olacaktı. Bu korkunçtu, iğrençti, dehşet vericiydi! Kaçıp gitme arzusu yine bütün hücrelerini ele geçirmişti. Ama kaçabileceği hiçbir yer olmadığı gerçeği hala koca bir dağ gibi önünde duruyordu. Bu yüzden içini sarmaya başlayan korkuya inat derin bir nefes aldı. Küçük bir adım atarak kapıya doğru yürümeye başladı. Korkunun ecele faydası yoktu sonuçta.

Damatlığın içinde kendini boğulacakmış gibi hissediyordu Cesur. Sabah eve geç kaldığı için bir sürü fırça yiyerek hazırlanmıştı. Acaba bir şeyleri ters giymiş olabilir miydi? Bu fikir onun gülmesine neden oldu. Hafifçe kıkırdadı. Ama çok geçmeden, açılan kapının sesiyle gülüşünü kesti ve başını kaldırdı.

Gördüğü güzellik karşısında istemsizce açıldı ağzı. Leylan, yani müstakbel karısı harika görünüyordu. Gelinliğin için

öyle zarif duruyordu ki... Esmerleri çok severdı zaten. Bu kız tam esmer güzeliydi. Uzun iri bukleli saçları dağınık şekilde toplanmış, birkaç tutamı omzuna dökülmüştü. Cezp ediciydi. Cesur ikinci defa bir kadını böyle çok beğeniyordu. İlki de bir katalogda gördüğü yabancı bir modeldi. Gerçi Leylan bir kadın bile değildi! O sadece küçük bir genç kızdı. On sekiz yaşında baştan çıkarıcı bir genç kız...

"Güzel olmuşsun," dedi sırıtarak. Bu sırada arabanın kapısını açmış oturmasına yardım ediyordu.

"Açık kalan ağzın, bunun farkına varmamı sağladı. Teşekkürler," diye tersledi Leylan. Sesi hesap ettiğinden daha sert çıkmıştı ama umursamadı. Cesur cevap vermek yerine suratını buruşturmakla yetindi. Ardından Leylan'ın kapısını kapatıp kendi koltuğuna oturdu. Ve arabayı çalıştırdı.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu. "Cesur Zorbey'le evleniyorsun?"

"Egosunu bir türlü tatmin edemeyen bir kaçıkla evleniyorum."dedi Leylan. Kollarını bağlamış camdan dışarı bakıyordu. Cesur ona çatık kaşlarıyla bakarken o dönmeye bile tenezzül etmemişti.

"Bana bak küçük hanım, çok ileri gidiyorsun!" Cesur'un sesinde sinir ve kibir kırıntıları vardı. Leylan gözlerini devirerek cevap verdi.

"Hadi beni burada indir o zaman!" Bu lafın üzerine Cesur haince sırıtışla durdurdu arabayı. Ve Leylan'a döndü.

"İstersen gidebilirsin."dedi tek kaşını kaldırarak.

"Gidemeyeceğimi bilmek sana zevk veriyor, değil mi?" Leylan pozisyonunu bozmadan duruyordu. Cesur önce bir kahkaha koy verdi ve yerinde hafifçe kıpırdanarak tekrar gaza bastı.

***

"Gelinle damat geliyor!" diye bağırıştı çocuklar. Feyza kıskançlıktan dudaklarını ısırarak giriş kapısına çevirdi bakışlarını. Ve yerinde huzursuzca kıpırdandı. Korkuyordu ve Cesur'a güvenmiyordu. Zaten aklı başında olan hiç kimse Cesur'a güvenmezdi. Özellikle işin içinde kadınlar varsa. 'Umarım kız güzel değildir,' dedi içinden. Yoksa işler daha da zorlaşırdı. Cesur, güzel bir kadınla aynı yatağı paylaşırken uyuyamazdı Feyza.

"Buradaki en güzel kadın neden bu kadar endişeli?" Fırat'ın sorusuyla bakışlarını kapıdan ayırdı ve ona döndü. Duyduğu iltifata gülümsemeye çalışarak cevap verdi. Fırat, Cesur'un birlikte büyüdüğü kuzeniydi. Demir Ağa yeğenini okuması için himayesine alarak İstanbul'da büyütmüş ve oğlu bellemişti. Bir zamanlar Cesur'la kardeş gibiydi bu adam ve fiziksel olarak fazlasıyla benziyor olmaları Feyza'yı geriyordu.

"Yok, yok bir şeyim," derken genç adamın mavi ve yeşilin harman olduğu gözlerinden kaçırdı gözlerini.

Fırat ruhsuz bir gülümsemeyle tek kaşını yukarı kaldırdı."Hadi ama Feyza! Ellerin titriyor."

Feyza cevap vermek üzereyken dans müziğinin Zorbey Konağının bahçesini kaplayan tınılarıyla bakışlarını tekrar kapıya çevirdi. Ve işte onu gördü! En büyük rakibini. Sevdiği adamı kaptırdığı aptal kadını! Kesinlikle çok güzeldi. Yüzü, fiziği, her şeyi... Çekici, esmer bir teni vardı ve uzun saçları kıvrılarak iniyordu beline doğru. İri gözleri, dolgun dudakları ve kibirli duran burnuyla tam bir esmer güzeliydi. Tam Cesur'un isteyeceği gibi... Göz kapakları yenilgiyle indi aşağı. Ne yapacaktı şimdi? Bu küçük kız tarafından alt edilmeyi kaldıramazdı asla.

"Biraz önce buradaki en güzel kadın mı demiştim?" diyerek düşüncelerini böldü Fırat. "Üzgünüm Feyzacığım rütbeni

almak zorundayım. Gelin hanımın yanında sönük kalıyorsun."

Duyduğu sözler üzerine kurşun yemiş gibi irkildi genç kadın. "O..."diye söze başladı. Ama sinirden ne söyleyeceğini şaşırmıştı. Nasıl böyle bir şey söylemeye cesaret ederdi Fırat? Tamam, kız güzeldi ama Feyza daha güzeldi. Evet, öyleydi. Kendini ezdirmeyecekti o aptal kıza karşı! "O sadece bir çocuk! Baksana şuna!" dedi en sonunda. Sinirli hali Fırat'ı eğlendirmişti.

"Boş ver güzellik, takma kafana!" dedi sırıtarak. "Senin o küçük kızla ne işin olabilir ki?" Feyza, siniriyle ilgilenirken Fırat'ın sesindeki imayı fark edememişti. Tüm dikkati, gülümseyerek yanındaki güzel kızın kulağına bir şeyler fısıldayan Cesur'daydı. Koca bahçenin ortasında dans ediyorlardı.

"Gülümse Leylan,"diye fısıldadı Cesur. Bu sırada en yapmacık gülümsemesini yüzüne yerleştirmiş, somurtup duran genç kızın yüzüne bakıyordu. Bu sahte gülüşle bile olağanüstü gözüküyordu adam.

"Deniyorum," dedi Leylan. Cesur gibi yapıp gülümsemeye çalıştı. "Ama olmuyor."

Genç adam alayla kaşlarını yukarı kaldırdı. "Eğilip sana bir şans öpücüğü vermemi ister misin karıcığım?" dediği sırada ayağındaki acıyla inledi. Leylan sinirle ayağına basmış, şimdi de öfkeyle suratına bakıyordu.

"Öyle bir şey yaparsan seni öldürürüm."

Küçük bir kahkaha attı genç ada. Müstakbel karısını sinirlendirmek oldukça zevkliydi. Ama bugün daha fazla üstüne gitmese iyi olacaktı. Herhangi bir rezillik çıkarsa babası onu mahvederdi. Bu sebeple dikkatini onun güzel yüzünden ayırıp davetlilere bakmaya başladı. Ve çok geçmeden, kendine potansiyel bir katil gibi bakan Feyza'yı fark etti. Etrafına bakındı. Kimsenin onlara dikkat etmediğinden emin olduktan sonra, o-

na gülümseyip göz kırptı. Kadınları çileden çıkarmayı seviyordu!

"Mardin düğünleri davullu zurnalı olmaz mıydı? Dans da neyin nesi?" Feyza kendi kendine söyleniyordu ama Fırat üstüne alınmıştı bu sözleri.

"Ah, bilirsin işte. Her şey değişiyor. İlk dans bittikten sonra davullu zurnalı kısma geçilir. Ne de olsa Demir Ağa'nın düğünü bu! Yarı Mardin'li yarı İstanbul'lu." dedi, elindeki içkiyi yudumlarken. Yüzündeki eğlenir bakışlarla Cesur ve Leylan'ı izliyordu o da.

"Lanet olası Demir Ağa!" diye mırıldandı Feyza. Neyse ki Fırat duymamıştı.

Müzik, önce yavaşladı. Sonra hoş bir şekilde son buldu. Gelin ve damat dansı bırakarak masalarına doğru yürüdüler. Cesur, tam olması gerektiği gibi, Leylan'ın sandalyesini çekerek oturmasına yardım etti ve kendine yerine geçti. Nikâh memuru duruşunu dikleştirdi. Mikrofona uzanıp klasik birkaç cümle söyledikten sonra Cesur'a döndü.

"Siz Cesur Zorbey, Leylan Atalay'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet," dedi Cesur, kesin bir ses tonuyla. Bahçeden alkış sesleri yükseldi. Nikâh memuru Leylan'a döndü bu defa.

"Siz Leylan Atalay, Cesur Zorbey'i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Durdu Leylan. Derin bir nefes alıp Cesur'a baktı. Başka çaresi var mıydı? Hayır, yoktu! "Evet," dedi sessizce. Bir defa daha duyuldu alkış sesleri.

"Ben de, Mardin Belediyesinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı-koca ilan ediyorum!" diyerek son sözleri söyledi nikah memuru. Bu seferki alkışlar hepsinden daha coşkuluydu. İmzalar atıldı, masadakiler ayağa kalktı. Nikâh memu-

ru, Leylan'ın eline bir şey tutuşturdu. Nikâh cüzdanı olmalıydı. Bakmadı bile Leylan. Şahitlerle tokalaştıktan sonra kendisine bakmakta olan Cesur'a döndü. Cesur, karısının duvağını kaldırdı nazikçe ve alnına bir öpücük kondurdu. Titredi Leylan. İçini derin bir ürperti sardı. Gözleri sımsıkı kapandı istemsizce. Bu adamın en ufak bir dokunuşundan bile öylesine korkuyordu ki... Bir an için orda öylece kalacağını zannetti. Ama arkasından çalmaya başlayan davulun sesi onu kendine getirdi.

Düğünün geri kalanı herkes için oldukça yorucuydu. Çekilen halaylar, oynanan oyunlar ve takılan takılar... Eğlenen az sayıda kişi vardı. Silahlar hiç durmadan patlıyor, Cesur Zorbey'in düğününü göklere haber veriyordu. Nisa Hanım ve Ayşe yenge koşuşturmaktan perişan olmuşlardı. Hale Zorbey de ağabeyinin düğünü için kendini paralıyordu. Oturduğu yerde sinirden kudurma görevi de Feyza'ya düşmüştü. Gözlerini bir saniye bile Cesur'dan ayırmıyor, onun Leylan'a her dokunuşunda tırnaklarını avucuna geçiriyordu. Neden düğünden çekip gitmediğini o da bilmiyordu!

"Yoruldum," dedi Leylan. Masalarına yeni oturmuşlardı.

"Ben de! Hadi kalk gidiyoruz. Yeter bu kadar düğün!" Cesur hızla ayağa kalktı ve Leylan'a konuşma fırsatı vermeden bileğinden yakalayarak peşinden sürüklemeye başladı. Demir Ağa'yı buldu.

"Babacığım, uçağımızın kalkmasına çok az var. İzninizle biz ayrılabilir miyiz?" Oğlunun sorusu üzerine gülerek ayağa kalktı Demir Ağa.

"Sabırsız seni!" dedi sessiz kahkahasının arasından. "Tamam, hadi gidin, ben idare ederim geri kalanları."

Demir Ağa'nın iması üzerine kıpkırmızı olan Leylan'ı tekrar sürükleyerek arabanın yanına getirdi Cesur. Hızla kapıyı açtı, oturmasına yardım etti ve kendi koltuğuna yerleşerek ara-

bayı çalıştırdı. Kısa bir süre sonra düğünün gürültüsünü arkada bırakmışlardı.

"Oh!" dedi Leylan. "Bir an hiç bitmeyecek sandım."

"Seni kurtardığım için bana nasıl teşekkür edeceksin kancığım? Eğer bilmiyorsan benim bir önerim var," derken kurnazca sırıttı Cesur. Ama Leylan onunla uğraşamayacak kadar yorgun olduğu için sakince cevap verdi.

"Sana teşekkür etmeyi planlamıyorum Cesur! Senin yüzünden oradaydım!"

Genç adam umursamazca omuz silkti. "Şansımı denemek istemiştim."

Gözlerini devirerek onu geçiştirdi Leylan ve aklına takılan soruyu sordu. "Uçakla nereye gideceğiz?"

"Paris'e," dedi Cesur. "Yani onlar Paris'e gideceğimizi düşünüyorlar. Biz bir otele gideceğiz."

"Ah, buna sevindim. Bir de uçak yolculuğunu kaldıramazdım."

Cesur, karşısındaki kadının isteksizliğine gözlerini devirdi. Ona göre, Cesur'la Paris'te olmak ve Cesur'la Mardin'de olmak arasında hiçbir fark yoktu. Her iki halükarda da ondan nefret edecekti. Derince aldığı nefesi yavaş bir solukla geri verirken umursamazca dudaklarını büktü Cesur.

"Evlendik," dedi.

"Hatırlatmasan olmaz mıydı?" derken gözlerini kapamış yorgunluğunu az da olsa gidermeye çalışıyordu Leylan.

"Küçük kız, beni terslemekten vazgeç!" Cesur'un kaşları ciddiyetle çatılmıştı bu defa. Aniden canını sıkmaya başlamıştı bu küçük tartışmalar.

"Sende bana küçük kız demekten vazgeç," dedi Leylan, umursamaz bir ses tonuyla.

Bunun makul bir istek olduğuna karar veren Cesur başını

salladı. "Anlaştık." Sonrasında ikisi de yorgunlukla kendi iç karmaşalarına döndüler ve otele varana kadar tek kelime etmediler.

Çok geçmeden kalacakları otele varmışlardı. Leylan, gelinlikten bir an önce kurtulmak istiyordu artık. Hızla asansöre attı kendini. Ve hemen yedinci kat düğmesine bastı. Cesur ucu ucuna yetişebildi asansöre.

"Çok sabırsızsın karıcığım," derken sesli bir kahkaha attı. Asansörde yalnız oldukları için rahat davranabiliyordu.

"Cesur, yarın sabah uyanabilmek istiyorsan bu imalardan vazgeç! Yoksa bu gece seni öldüreceğim!" Leylan'ın sesinde şaka veya espriden eser yoktu. Cesur bunun üzerine küçük bir kahkaha daha attı ama tehdidine cevap vermedi.

Sonunda odaya geldiklerinde Leylan hızla kendini banyoya attı. Bir an önce bu gelinlikten ve makyaj kurtulup, saçlarını özgür bırakmak istiyordu. Önce yüzünü yıkadı bol suyla. Ferahlamıştı biraz. Ardından hırsla saçındaki tokaları çözdü. Bu sırada saçından birkaç teli de koparmıştı. Birkaç aydır derinlerde olan hırçınlığı su yüzüne çıkıyordu işte yavaş yavaş. Canı yanıyordu kendine böyle sinirle saldırdığında. Ama umursamadan elini gelinliğinin fermuarına uzattı. Kahretsin yetişemiyordu! Üstten açmayı denedi ama beceremedi. Sinirden elleri titremeyi başlamıştı. Birkaç defa daha denedi. Olmuyordu işte! Sinirle klozete tekme attı. Ayağı acımıştı. Tam aklından gelinliği parçalamak geçerken omzunda hissettiği el ile birlikte bir ürperti sardı vücudunu. Kafasını kaldırdığında aynadaki yansımasının yanındaki yakışıklı adamı gördü. Onun içeri girdiğini hiç fark etmemişti.

"Sana dokunmayacağımı söylemiştim," dedi Cesur çatık kaşlarıyla. "Merak etme, bir şey yapacak değilim!" Aynada Leylan'ın kızarıp sakinleşen yüzüne baktı bir süre. Ardından om-

zundaki elini çekmeden diğeriyle fermuarı açtı. Ve Leylan'ın straplez gelinliği hiçbir müdahaleye izin vermeden vücudundan süzülerek ayaklarına kadar indi.

Elleri çıplaklığını örtmeye çalışırken boynu aşağı düşmüş, gözleri sımsıkı kapanmıştı Leylan'ın. Dakikalar önce kocası olan, nefret ettiği bu adamın karşısında sadece iç çamaşırlarıyla duruyordu şimdi. Gözlerini açmaya öylesine korkuyordu ki!

Cesur yutkundu. Mükemmel vücudu gözlerinin önündeydi işte! İnce ve baştan çıkarıcı hatları, masum ve savunmasız duruşu... Cezp ediciydi! Vücudunu istemsizce süzdü gözleriyle. Mavi bakışları her noktasında dolaştı. İçinin alev alev yandığını hissediyordu. Ve Leylan bir bardak su gibi güzel ve çekiciydi karşısında. Ama hayır, yapamazdı! Bu çok büyük bir sorumluluk olurdu, Cesur böyle bir sorumluluğu almak istemiyordu. Hızla elini çekti omzundan ve hızlı adımlarla banyodan çıktı.

Omzundaki elin çekilmesi ve kapanan kapının sesiyle kafasını kaldırıp gözlerini açtı Leylan. Ardından yıkılırcasına yere çöktü. Soğuk zemin çıplak bedenini titretti ama umursamadı. Kafasını ellerinin arasına alıp sinirden biriken gözyaşlarının akmasına izin verdi. Evlilik ne berbat şeydi böyle!

5.Bölüm

"Hey! Uyan artık, telefonun çalıyor."dedi Leylan, yanında sere serpe yatan Cesur'u dürterek. Cesur oflayarak araladı gözlerini. Karşısında Leylan'ı görünce şaşkınlıkla alnı kırıştı önce. Ah, doğru ya! Evlenmişti! Şaşkınlığı üstünden attıktan sonra çalan telefona götürdü elini. 'Sevgilim.' Yazıyordu ekranda. Derin bir iç çekerek açtı.

"Efendim Feyza?"dedi uykulu bir sesle.

"Nerdesin Cesur?" Feyza'nın sesi endişeli geliyordu. Büyük ihtimalle oturmuş tırnaklarını dişleyerek Cesur'dan gelecek cevabı bekliyordu harekete geçmek için.

"Oteldeyim."dedi Cesur, bıkkınlıkla iç çekerek. Daha başlamadan sıkılmıştı bu kıskançlık işinden.

"Paris'te olmadığına sevindim."derken Feyza'nın rahatladığını hissedebiliyordu.

"Kıskançlık gerektirecek bir durum olmadığını biliyorsun." Yüzüne her zamanki sırıtışı yerleşmişti bunu söylerken.

"Evet, biliyorum. Neyse sevgilim rahatsız ettim. Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Telefonu kapatarak tekrar yastığa gömdü başını Cesur. Leylan'ın ağzı şaşkınlıkla aralanmış, iri gözleriyle Cesur'a bakıyordu sorarcasına. Ne demekti şimdi bu? Ne yaptığını sanıyordu bu aptal adam?

Cesur ilk başta ona aldırmayarak gözlerini yumdu. So-

nuçta ona hesap vermek zorunda değildi. Hiç kimseye hesap vermek zorunda değildi. Ama üzerinde dolanan bu bakışlar onu rahatsız ediyordu. Sonunda dayanamayarak açtı gözlerini.

"Ne var?"diye sordu, huysuzca.

"Bir sevgilin mi var?"dedi Leylan, şaşkınlığını da yansıtarak.

"Evet, dua et ki bir tane var."diyerek hafifçe güldü Cesur. Sonra iç çekerek ekledi. "Feyza kıskanç bir kadın ne yazık ki..."

"Sen ne aşağılık bir adamsın! Karınım ben senin!"derken en yakındaki yastakla Cesur'a vurdu Leylan.

"Hadi ya! Gece böyle söylemiyordun!"diyerek doğruldu Cesur ve yastık bir kez daha kafasına inmeden yakaladı. "Hem sana haremimden bahsetmiştim."

"Ama sevgililerinle benim yanımda konuşup, ikimizi de alçaltacağını söylememiştin!" derken ellerini beline koyup sinirli bakışlar gönderdi Cesur'a. "Bana bak Cesur, ne pislik yapıyorsan yap! Ama mümkünse sadece sen bil!" diye ekleyip tehditkâr bir edayla işaret parmağını Cesur'a doğru salladı. Ardından hızlıca üstündeki yorganı çekti ve yataktan kalktı. Banyoya doğru yürürken Cesur'a söylenip duruyordu.

Cesur söylenerek giden güzel kızın ardından gözlerini devirdi. Aslında başka şartlarda tanışsalar bu aptal küçük kızı sevebilirdi. Ama bu durumda yalnızca sinir olabiliyordu.

Saate baktı ve düşüncelerini sonraya erteleyip gözlerini yumdu. Dokuz, uyanık olmak için erken bir saatti. Özellikle de balayına göre...

Uyumayı bekledi. Ama olmuyordu. Kaçmıştı bütün uykusu işte, bir gram bile kalmamıştı. Oflayarak doğruldu yatakta. Gözlerini kapatarak kafasını sakinleştirmeye çalıştı, belki biraz huzur bulabilirse uykusu da geri gelebilirdi. Bu sırada

banyodan Leylan'ın sesini duydu. Şarkı mı söylüyordu? Ah, evet! Kendi kendine son zamanlarda çok söylenen bir şarkının sözlerini mırıldanıyordu. Eh, sesi de fena sayılmazdı.

Yüzünde hayalet bir sırıtışla mıdı yataktan Cesur. Banyoya girip karısının ne yaptığına bakmak istiyordu. Bir önceki girişi muhteşem bir manzarayla son bulmuştu. Aynı vücudu yeniden görmek hiç fena olmazdı hani. Hızlı adımlarla banyo kapısının önüne geldi. Yavaşça açtı kapıyı ve sessizce içeri süzüldü.

Leylan, biraz önceki vahşiliği üstünden atmış, aynanın karşısında bir kız çocuğu gibi masum görünüyordu. Cesur kapıya yaslanarak onu izlemeye başladı. Hala fark edilmemişti. Leylan, elleriyle saçlarını yukarda topladı ve aynada nasıl göründüğünü incelemeye başladı. Arada kaşlarını çatıyor, dolgun dudaklarını büzüyor, suratı kararsız bir hal alıyordu. Cesur'un karşısındaki on sekiz yaşında bir genç kızdan başkası değildi. Kendini tutmayarak gülmeye başladı genç adam. Ve Leylan'ın onu fark etmesini sağladı. Karısı, ellerini beline koyarak, çattığı kaşlarıyla birlikte ona doğru döndü. İşte şimdi on sekiz yaşındaki genç kız gitmiş, yine o vahşi kadın gelmişti. Cesur küçük bir kahkaha daha attı. Ama gülüşü, suratının ortasına isabet eden bir terlikle kesiliverdi. Ne olduğunu şaşırmıştı.

"Ne yapıyorsun sen be!" diye gürledi Leylan'a.

"Asıl sen ne yapıyorsun! Ben banyodayken izinsiz giremezsin!"diye cırladı Leylan. Cesur hızlı birkaç adım atarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Leylan'ın kolunu sinirle kavrayarak kendine çekti.

"Ben istediğim yere istediğim zaman girerim!"

"Girersen terliği de yersin!"

"Bana bir daha bir şey atarsan seni... Seni... Seni çok fena yaparım."

Leylan kendini geri çekerek kolunu Cesur'dan kurtardı ve

söylenerek banyodan çıktı. Birkaç saniye sonra tekrar girip terliğini aldı. Bu sırada Cesur'un yüzüne bakarak "Aptal!" diye çemkirmeyi de unutmadı.

***

"Onlara Cesur Bey'in imzası gerekiyor efendim," dedi Feyza. Demir Ağa'nın karşısında her zaman olduğu gibi tedirgindi yine. Bir yandan da öfkeyle dudaklarını dişliyordu. Bu eski kafalı adam olmasaydı Cesur hala onunla olacaktı ama Demir Zorbey her şeyi mahvetmişti.

"Tamam, Feyza. Cesur çok kalmaz zaten. Gelir yakında. Bunca işin arasında..." dedi Demir Ağa düşünceli düşünceli...

Feyza gözlerini devirerek ayrıldı Demir Ağa'nın yanından. Cesur'un şirketinde yani Zorbey Holding'de genel müdür yardımcısıydı. Çok çalışkan ve başarılı olduğu için üç yıl gibi kısa bir zamanda almıştı bu rütbeyi. Ve o zaman Cesur gözüne girmiş, onunla olmaya hak kazanmıştı. Yaklaşık bir senedir birliktelerdi. Pek ayrılacak gibi durmuyorlardı. Ama Demir Ağa, Feyza'yı gelin olarak istemediğini açık açık söylemiş, Cesur da buna pek itiraz etmemişti. Çünkü o Feyza gibi kadınlarla flört ederdi ama asla ciddi düşünmezdi. Cesur hiç kimseyle ciddi düşünmezdi. En son ciddi düşündüğünde başına olmayacak işler gelmişti.

Feyza "Aslı, bana bir kahve getirir misin?" diye seslendi odasına girmeden önce. Ardından kapıyı hızla açarak odasına girdi. Ve duyduğu "Merhaba!"sesiyle irkildi.

"Fırat?" dedi şaşkınca, karşısında duran yakışıklı adam bakarak. "Senin ne işin var burada?"

Fırat oturduğu koltuktan kalkarak Feyza'ya doğru birkaç adım attı ve her zamanki ruhsuz tavrıyla gülümsedi. Gülümsemek Fırat Zorbey için sadece bir kas hareketiydi. Yıllardır gerçekten güldüğü görülmemişti. "Seni almaya geldim güzelim."

"Üzgünüm. Bir yere gelemem. İncelemem gereken yı-"

Feyza'nın itirazlarını dinlemek istemeyen genç adam sabırsızca kadının sözünü böldü. "Cesur ve Leylan'ın Paris'te olmadığını biliyorum. Kaldıkları oteli de. Hatta öğle yemeği yiyecekleri restoranı bile biliyorum. Benimle gelip onları birazcık rahatsız etmek ister misin diye soracaktım."

Bu sözler karşısında Feyza'nın yüzünü bir şaşkınlık esintisi sardı. Hafifçe yutkunurken kaşlarını çatarak karşısındaki adam baktı. Fırat neden böyle bir şey teklif ediyordu ki? Cesur'la Leylan'ın nerede olduğu nasıl öğrenmişti? Şimdi neden onları rahatsız etmek istiyordu? Ya da bunların bir önemi var mıydı? Aniden bütün tavrı değişiverdi. Hayır, yoktu! Feyza'nın tek istediği gidip o küçük aptal kızı varlığıyla uyarmaktı. Ve istediği fırsatta tam önünde duruyordu. Yüzüne hain bir gülümseme yerleştirip tek kaşını kaldırarak Fırat'a baktı.

"Neden olmasın?" dedi en kadınsı haliyle.

"Yürü o zaman küçük şeytan." diyerek kapıyı işaret etti Fırat. Feyza'nın yüzü düştü bu tepki karşısında. Fırat'la üç senedir tanışıyorlardı ama onu bir defa bile etkilemeyi becerememişti.

"Pekala," dedi dudaklarını büzerek. Ve yürümeye başladı.

***

"Sana inanamıyorum! Bana kahvaltı yaptırmadan öğle yemeği mi yedireceksin?" Leylan sinirle arabaya binerken, aynı zamanda Cesur'a söylenmekle meşguldü.

"Neden sana yemek yedirdiğim için bana teşekkür etmiyorsun?" dedi Cesur, ukalaca. Bu Leylan'ın sınırlarını zorlamıştı. Bir hışımla Cesur'a dönüp saymaya başladı. "Uyuz, aptal, pislik, ukala, kibirli, dengesiz-"

"Başka bir hakaret kaldı mı piyasada?"

"Hayvan!"

"Ah, onu nasıl unutursun!"

Leylan sinirle önüne döndü ve koltuğuna yerleşti iyice. Bu adamdan kurtulana kadar sinir hastası olmazsa iyiydi. İki adımlık restorana bile arabayla giden adamdan hayır beklenir miydi? Beklenmezdi. Tembeldi işte. Ve aptaldı da. Ayrıca ukala herifin tekiydi.

"Hakaretlerine içinden devam ettiğini görebiliyorum."

Genç adamın sözlerine sert bir bakışla karşılık verdi yalnızca. Tartışmayı uzatıp onu daha da keyiflendirmek istemiyordu. Çünkü kocası, ettiği hakaretlerle keyiflenen dengesizin tekiydi!

Cesur, Leylan'ın tepkilerine aldırmayarak neşesini korumaya çalışıyordu. Arabayı sakince sürüyor, o yokmuş gibi davranıyordu. Ama kızın aldığı nefes bile onu rahatsız ederken bunu başarması biraz zordu. Küçük kız varlığını öyle net bir şekilde hissettiriyordu ki o gözlerini kırptığında dahi fark ediyordu Cesur. Böyle hassas bir farkındalık zordu, Cesur gibi en ufak rahatsızlığını bile büyük tepkilerle belli eden bir adam için daha da zordu. Fakat ona katlanmaktan başkası şansı da yoktu!

İkisi birbiriyle uğraşmamaya çabalarken restorana gelebilmişlerdi. Hızla arabadan atladı Cesur ve Leylan'ı beklemeden içeri girdi. Leylan arkasından söylenerek geliyor ve bu Cesur'a inanılmaz bir haz veriyordu. Evet, kadınları çileden çıkarmayı seviyordu.

"Cesur?" Beklemeden duyduğu bu tanıdık sesle irkildi Cesur. Olduğu yerde durup arkasına döndü. Ve hoşnutsuzlukla baktı karşısındakine.

"Fırat?"

Fırat yapmacık bir sırıtmayla kuzeninin bakışlarına karşılık verirken "Ne işiniz var sizin burada?" diye sordu. Bu sırada Leylan Cesur'a yetişmiş ve yanlarına gelmişti. "Biz sizi Paris'te

sanıyorduk," diye sürdürdü sorusunu. Elleri ceplerinde, rahat bir tavırla kurduğu bu cümlenin yalan olduğu kilometrelerce öteden anlaşılıyordu.

"Evet, biz şey..." Tam bir bahane uydurmak üzereyken tanıdık bir ses daha duydu. Bu seferki ince ve kadınsıydı.

"Aaa Cesur?"

"Feyza?" dedi Cesur şaşkınlıkla yüzünü buruşturarak. Karşılaşma gittikçe tuhaf bir hal almaya başlamıştı.

"Sizi burada görmeyi beklemiyordum," derken rahatsız edici ve imalarla dolu bir gülümsemeyle Cesur'u süzdü Feyza.

"İlginç," dedi Cesur. Hoşnutsuzluğunu belirten bir gülümsemeyle devam etti. "Bizde sizi görmeyi ummuyorduk."

"Bu ilginç tesadüf şerefine, bizim masamıza gelmeye ne dersiniz?" diyerek araya girdi Fırat. Cesur bir an hayır demeyi düşünse de isteksizlikle kafasını salladı ve Fırat'ın olduğu masaya yöneltti adımlarını.

Leylan ve Cesur yan yana oturunca, Feyza hemen Cesur'un karşısına oturdu.

"Eee, sizi burada görmeyi neye borçluyuz?" diye sordu Cesur, gözlerini Feyza'dan ayırmadan. Sesindeki öfke neredeyse somut bir haldeydi.

"Fırat'la yemeğe çıkmıştık," dedi Feyza. Cesur'un bakışlarındaki tehdidi fark etmişti. Ama anlamazlıktan gelmeyi tercih ediyordu.

"Peki, siz yeni evli çiftlerimizin ne işi var burada?" Bunu soran Fırat'tı. Bu soruyla, kurnazca sırıttı Cesur ve Fırat'a bakarak cevap verdi.

"Uçak birkaç saat rötar yaptı. E biz de gitmekten vazgeçtik. Çok yorgunduk."

Fırat sahte kahkahalarından birini attı. "Küçükken de böyleydin Cesur," dedi gülüşlerinin arasından. "Çok sabır-

sız..." Cesur, sadece gülümsemekle yetindi.

Kısa süreli bir sessizlik oldu masada. Leylan, olanları kavramaya çalışıyordu. Karşısındaki güzel kadın Feyza olmalıydı Yani Cesur'un metresi... Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu fakat fazla üzerinde durmak istemedi. Gözlerini Fırat'a çevirdi. Peki bu yakışıklı adam kimdi? Bu adamı düğünde de gördüğünü hatırlıyordu ama hiç tanışmamışlardı.

"Bizi tanıştırmayacak mısın Cesur?" diye sordu dayanamayarak.

"Üzgünüm canım, dalmışım," derken gülümsedi Cesur. İnsanların yanında Leylan'a gerçekten karısıymış gibi davranmaya karar vermişti. "Bu Feyza,"dedi eliyle genç kadını göstererek. "Şirketimizin genel müdürlerinden. Bu da Fırat. Kuzenim," derken de Fırat'ı işaret ediyordu. Sonra elini Leylan'ın omzuna attı ve "Bu da karım Leylan."diyerek tanışma faslını kapattı.

"Şanslısın Cesur," dedi Fırat. "Eşin çok güzel! Üstelik esmer, senin sevdiğin gibi..."

"Evet, şanslıyım," diyerek gülümsedi Cesur. Ama bu gergin bir gülümsemeydi. Bu sırada garson gelmiş ve siparişleri istemişti.

"Demek esmerleri seviyor," dedi Leylan, siparişini veren Feyza'yı süzerken. Evet, Feyza da esmerdi.

"Evet, aslında lise yıllarında sarışınlarla takılırdı. Neden sonra, fikri değişti. Üniversiteye geçince esmerlere olan ilgisi arttı."

Leylan tek kaşını kaldırarak kocasına döndü. "Buradan kalabalık bir ilişki geçmişin olduğunu çıkarıyorum Cesur."

Genç adam sıkıntıyla gözlerini devirdi. "Bir önemi var mı karıcığım?"

"Ah, olur mu hiç?"

Bu konuşmanın üzerine şeytanca gülümsedi Feyza. Ve araya girdi.

"Doğru ya..."dedi dudaklarını büzerek. "Siz daha birbirinizi pek tanımıyor olmalısınız."

"Tanımak için önümüzde uzun bir ömür var."diye karşılık verdi Leylan. Tek kaşını havaya kaldırmış Feyza'nın gözlerinin içine bakıyordu. Cesur bu aptal kadında ne buluyordu acaba?

"Tabii, doğru..."derken kıkırdadı Feyza. Küçük kız sandığından daha dişliydi anlaşılan. Ama asla Cesur'la arasına girecek bir tehlike olamazdı. Feyza buna izin vermezdi.

Cesur içine düştüğü bu sıkıntılı öğle yemeğinden kurtulabilmek için hızlıca yedi yemeğini ve Leylan'ın kamını doyurmasına izin vermeden, neredeyse zorla kaldırdı masadan. Fırat'a evdekilerin onları Paris'te bildiğini ve bir şey söylememesini tembihledikten sonra ikisini de kuru bir iyi günler dileyerek ve Leylan'ı da peşinde sürükleyerek restorandan ayrıldı. Evleneli daha bir gün oluyordu ama Cesur çoktan bu oyundan sıkılmıştı.

6.Bölüm

Baktığı dergiden başını kaldırarak Cesur'a çevirdi gözlerini. Bu oteldeki üçüncü günleriydi. Ve ikisi de sıkıntıdan patlamak üzereydi. Bütün gün birbirlerine sataşmak, yemek yemek ve uyumak dışında başka bir şey yapmıyorlardı. Ve biraz daha böyle devam ederse ikisinden birinin diğerini öldürmesi işten bile değildi. Neyse ki yarın konağa döneceklerdi. Konağın daha hareketli ve eğlenceli bir yer olmasını umuyordu Leylan. Nisa Hanım'la iyi anlaşmışlardı. Ama aradaki yaş farkı çok fazla olduğu için onunla arkadaş olamazdı. Onun yaşıtı olarak Hale vardı. Ama Leylan'dan pek hoşlanmış gibi durmuyordu. Her neyse dedi kendi kendine. Üniversiteye başlayana kadar buna dayanabilirdi. Bu düşünceyle birlikte aklına okumak istediğini Cesur'a söylemediği geldi. Sonuçların açıklanmasına az kalmıştı. Galiba şimdi konuşsa ve konağa gitmeden bu işi halletse iyi olacaktı. Duruşunu dikleştirdi ve dergiyi yatağın diğer ucuna bıraktı. Ardından gülümseyerek Cesur'a döndü.

"Cesur?" dedi masum bir kız çocuğu gibi.

"Efendim?" derken sıkıntıyla pencereden dışarı bakıyordu Cesur.

"Seninle bir şey konuşmalıyım." Bu lafın üzerine genç adam, merakla Leylan'a döndü.

"Evet," dedi sakince. "Seni dinliyorum."

Leylan yerinde rahatsızca kıpırdanıp küçük bir öksürükle boğazını temizledi ve çekingen bir tavırla konuşmaya başladı.

"Ben Mardin'e yaz tatili için gelmeden önce, yani trafik kazasından önce sınava girmiştim. Üniversite sınavına. Ve oldukça iyi geçmişti. Ben... Ben eğer kazandıysam, okumak istiyorum." dedi sesi gittikçe kısık bir hal alırken. Bu sırada iri kahverengi bakışlarla adamın gözlerinin içine bakıyor ve aklından geçenleri anlamaya çalışıyordu.

"Üniversite sınavına mı?" diye sordu Cesur, şaşkınca. Karısı hakkında ne kadar az şey biliyordu böyle. Hatta tek bildiği İstanbul'dan Mardin'e gelirken yolda yaptıkları trafik kazasıyla ailesini kaybettiğiydi. Bunun dışında bir de ne kadar inatçı, huysuz ve çekilmez olduğunu da deneyimleyerek öğrenmişti tabi.

"Evet," dedi Leylan. Hızlı bir hareketle başını sallayınca kahverengi uzun saçları dalgalandı.

"Eğer İstanbul'da bir üniversite kazanırsan neden olmasın," dedi Cesur hafifçe omuz silkerken. Kızın okumak istemesi hoşuna gitmişti. Böylelikle boşandıklarında başına kalma ihtimali daha da düşüyordu. Bu cevabından sonra Leylan'ın gülümsemesi de hoşuna gitmişti. Ama bunun boşanmayla bir alakası yoktu.

Onun aklından geçenlerden bir haberi olmayan ve okuyabileceği müjdesiyle gözleri parlayan Leylan "İstanbul'da mı yaşayacağız?" diye sordu hevesli bir sesle. Eğer Cesur olmasa yatağın üstüne zıplayarak ve şarkı söyleyerek dans ederdi muhtemelen. Çünkü son zamanlarda aldığı en muhteşem haber buydu.

"Evet, sadece yazları Mardin'e gelirsiniz." dedi Cesur, bir yandan da Leylan'ın güzel yüzünü süzüyordu. Onunla arşmadığı zaman tanıdığı en güzel kız oluveriyordu genç karısı.

"Baban bir ağa. Neden Mardin'de yaşamıyor ki? Yani öyle olması gerekmiyor muydu?" Leylan'ın alnı hafifçe kırıştı soru-

yu sorarken ve dudakları büzüldü küçük bir kız çocuğu gibi. İstanbul'da doğup büyüdüğü için Mardin'deki hayata çok uzaktı. Üstelik Zorbeyler de tahminlerinden farklı bir aile çıkmıştı. Dizilerde gördüklerine pek benzemiyorlardı.

"Dedem Cesur Zorbey'in iki erkek çocuğu var. Biri yani babam Demir, İstanbul'daki şirketi çekip çeviriyor diğeri ise yani amcam Seymen, Mardin'deki aşiret işlerini. İş bölümü bir nevi," diye sakince ve gülümseyerek açıkladı Cesur. Bu konuşmayı tuhaf bir şekilde sevmişti. Oysa sıkıcı ve sıradan bir konuşmaydı alt tarafı.

"Peki, Feyza neden Mardin'de?" Bunu da gerçekten merak ettiği için sormuştu Leylan. Yani, eğer şirket İstanbul'daysa ve Zorbeyler de normalde İstanbul'da yaşıyorsa şirketin genel müdür yardımcısının ki üstelik akrabalık bağları da yoktu-Mardin'de ne işi vardı? Ama soruyu sorarken kaşlarının çatılmasına engel olamamıştı yine de.

"Düğün için," dedi Cesur arsız bir sırıtışla. "Hem ayrıca işlerin çoğunu da beraberimizde getirdik buraya gelirken. Genel müdür yardımcısına ihtiyacımız olacaktı."

"Anladım," diye mırıldandı genç kız ve tekrar dergisini eline alarak yatağa gömüldü. Dergiye bakıyor ama okumuyordu. Cesur'la aralarında geçen kısa konuşmadaydı aklı. Bu bir ilkti galiba, ilk defa kavga etmeden, adam gibi cümleler kurarak konuşabilmişlerdi. Onunla çatışıp saçma sapan hakaretler yağdırmadığında kocası sevimli bir adam olabiliyordu demek ki. Bu düşünceyle gülümsedi ve bu konunun daha fazla üstünde durmamaya karar vererek dergide gözüne çarpan yazıyı okumaya başladı. Birkaç saniye sonra Cesur'un telefonuna gelen mesajın sesiyle tekrar kaldırdı bakışlarını. Cesur mesajı açtı ve sırıtarak okuduktan sonra ceketine uzandı.

"Ben yarım saat sonra gelirim," dedi ve hızla odadan çıktı.

***

Defalarca bunu yapmamasını tembihlemiş olmasına rağmen Feyza gelmişti ve otelin lobisine kurulup onu görmeden gitmeyeceğini bildiren bir mesaj atmıştı. Cesur gerçekten bununla uğraşmak istemiyordu fakat Feyza'yı terk ederse babasına karşı kalan son kalesini de kaybedecekmiş gibi geldiği için genç kadını yanında tutmaya devam ediyordu. Yine de Feyza şansını çok fazla zorlamasa iyi olacaktı. Demir Ağa'yı kızdırmak için başka yollar da bulabilirdi genç adam.

"Sana gelme demiştim," Feyza'nın karşısına dikildiğinde çatık kaşlarıyla kurduğu tek cümle bu oldu.

Genç kadın onun bu sert tavrını umursamadan gülümsedi. "Seni özledim. Ne yapabilirim, bu kadar ayrı kalmaya alışkın değilim."

Cesur gözlerini devirdi. "Parkta elini bıraktığında kaybolacak bir çocukmuşum gibi davranma bana Feyza. Çünkü ikimiz de buraya beni kontrol etmeye geldiğini biliyoruz."

Feyza yapmacık bir ifadeyle alt dudağını ısırdı. "Balonlar satan birinin aldatıcı renklerine kapılıp gitmediğinden emin olmak istiyorum sadece," dedi. "Bunun için beni suçlayamazsın."

"Seni suçlamıyorum," diye karşılık verdi Cesur. "Beni bunaltmaman konusunda seni uyarıyorum."

Mimiklerine olan hakimiyetini kaybetmemeye çalışsa da başaramadı Feyza. Yüzü düştü. "Pekala," dedi soğuk bir sesle. "Ben yarından sonra İstanbul'a geçiyorum. Geldiğinde görüşürüz."

Ardından Cesur'dan bir cevap beklemeden arkasına döndü ve lobide çınlayan topuk sesleriyle oradan uzaklaştı. Cesur onun gidişini izlerken kaşlarını çatmış ve onu boğan düşüncelere dalmıştı. Feyza'yla ilişkisinin ne kadar yürüyeceğini merak

ediyor ve bunu yürütmek isteyip istemediğini anlamaya çalışı yordu. O, Cesur'a bunca zaman tahammül etmeyi başarabilmiş tek kadındı ama şu an içinde bulundukları durum genç adamı boğuyordu. Kıskanılmak istemiyordu. Kontrol edilmek istemiyordu. Hesap vermek istemiyordu. Bunları istiyor olsa zaten evliliğe sesini çıkarmazdı, değil mi?

Oflayarak omuzlarını düşürdü, ağır adımlarla asansöre yöneldi. Bütün bunları düşünmeyi de erteledi. Şimdi yalnızca bir duş alıp rahatlayacak, ardından güzel bir uyku çekip yarın konağa gitmeye hazır olacaktı.

Asansör durduğunda hızlı adımlarla inip odalarına yöneldi. Kapıya geldiğinde anahtarı almadığını fark ederek gözlerini devirdi. Önce şansını denemek için kapının kolunu zorladı ardından kapıya vurup yaklaşmasını umduğu ayak seslerini duymayı bekledi. Ama herhangi bir ses işittiği yoktu. Derin bir nefes alıp bir kere daha kapıya vurdu fakat bu defa daha sertti. Bir iki saniye beklemesinin ardından yine ses gelmeyince "Leylan?" diye seslendi yavaşça. "Aç şu kapıyı." Sesi kısık ama sinir doluydu. Allah'tan etrafta kimseler yoktu. Yoksa rezil olacaktı.

"Geldim," diye bağırdı Leylan. Yavaş adımlarla kapının yanına gitti. Ardından aheste aheste döndürdü kilidi. Ve kapıyı yavaş bir hareketle aralayıp Cesur'un yüzüne baktı. Sonra bir adım geri çekilerek ona geçmesi için küçük bir aralık bıraktı.

Cesur onun bilerek bu kadar geciktiğini fark ederek ters bir bakış attı. Öfkeli adımlarla ilerledi odanın içinde. Yatağın üstünde hazırlanmış iki valizi görünce gülmekle hıhlamak arasında bir ses çıkardı.

"Gitmek için çok heveslisin," dedi Leylan'a dönerek.

"Öyleyim. Sen bu otel odasında kapalı kalarak eğlenceli vakit geçiriyor olabilirsin ama benim çok canım sıkılıyor," dedi Leylan. Yatağın üstünde birikmiş dergilere bakıp gözlerini de-

virdi. "Üstelik bütün dergileri de okudum!"

Cesur, genç kızın bu tavrına sırıtarak karşılık verdi. Karısı kendisine sataşmadan bir cümle kuramıyordu adeta. İşte aradığım ilişki!

Leylan, genç adamın kendisine yönelmiş bakışlarına aldırmamaya çalışarak "Eminim konağa gittiğimizde uğraşılması gereken bir sürü iş olacaktır. İstanbul'a ne zaman geçeceğimizi bilmiyorum ama geçmeden önce hummalı bir hazırlık yapılacağını tahmin ediyorum."

Genç adam, karısının buruşan yüzüne bakıp yine sırıttı. Leylan çattığı kaşlarıyla ve konuşurken kırıştırdığı burnuyla sevimli bir kız çocuğa benzediğinden muhtemelen habersizdi. Tıpkı konaktaki Yadigar hanımın ve Gülnaz yengesinin hazırlıklara kimsenin karışmasına izin vermediklerinden habersiz olduğu gibi. "Sen bunları düşünme karıcığım," dedi sırıtarak. "Sadece keyfine bak!"

Cesur'un sözlerindeki eğreti tını Leylan'ın başını iki yana sallamasına sebep oldu. "Bana karıcığım deme! Çok itici oluyorsun!"

"Ne söylersem çekici olurum peki?"

"Susman yeter!"

Bir kere daha sırıttı Cesur. Sonra da suratını buruşturup komik bir hale getirerek Leylan'ın kötü bir taklidini yaptı. "Bını kıncığım dimi Cisir. Sısmın yitir Cisir."

Leylan Cesur'un bu şebek haline kahkahalar atmak istese de dudaklarını birbirine bastırıp sustu ve yüzündeki aksi ifadeyi korudu. Sonra dayanamyacağını anlayıp yatakyan indi. "Ben banyodayım," dedi ve tehditkâr bir edayla ekledi. "Sakın içeri girme!"

"Söz veremem karıcığım," dedi Cesur ve gözleriyle rahatsız edici bir biçimde Leylan'ı baştan aşağı süzdü. Genç kız biraz

utançtan biraz sinirden kıpkırmızı olarak girdi banyoya. Girerken hızlıca çarptı kapıyı. Ve Cesur o kapıyı açıp içeri dalmamak için biraz dergi okumaya karar verdi.

7.Bölüm

"Küçük kız uyan hadi! Bugün konağa döneceğiz." Cesur yaklaşık beş dakikadır yanında uyuyan Leylan'ı uyandırmaya çalışıyordu. Seslenme girişimleri başarısız olunca elini hafifçe yüzüne yaklaştırdı ve işaret parmağıyla burnuna dokundu. Bu Leylan'ı huylandırmış olacak ki, yerinde huzursuzca kıpırdandı. Cesur elini çekmeyince başını salladı hafifçe. Sonra gözlerini azcık aralayarak Cesur'un sırıtan yüzüne baktı.

Öfkeyle "Aptal!" diye tısladıktan sonra arkasına dönerek uykusuna devam etmeye niyetlendi. Cesur bıkkınlıkla gözlerini devirdi. Gerçekten karısı ona uyanır uyanmaz aptal mı demişti? Oflayarak kalktı yataktan. Anlaşılan dün ki tehdidi Leylan'ı pek korkutmamıştı.

"Bana bak küçük kız."dedi. "Ben hazırlanınca defolup gideceğim bu lanet yerden! Seni bekleyeceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. O yüzden kalk ve hazırlan!"

"Gidiyor muyuz?"diye sordu Leylan, uyku mahmurluğuyla. "Ah, şimdi kalkarım işte!"diyerek üstündeki yorganı itti. Hızla ayağa kalktığı için sendeleyerek tekrar yatağa oturdu. Bir iki saniye sonra kendine geldi ve bu sefer doğru bir şekilde kalkarak banyoya yöneldi. Cesur'un da dediği gibi bu lanet yerden kurtulduğu için çok mutluydu!

***

"Odaları hazır mı?" diye sordu Nisa Hanım. Bir yandan akşam ki büyük yemek için koşturuyor diğer yandan Cesur ve

Leylan'm odasının düzeniyle ilgileniyordu. Gelinini sevmişti ve onun için her şeyin kusursuz olmasını istiyordu. Onun bu evlilikten memnun olmadığını biliyor, hiç değilse azıcık da olsa yüzü gülsün diye çabalıyordu.

"Az kaldı. Gelin hanımın kıyafetleri de dolaba yerleşince her şey tamam olacak," dedi Yadigar.

"Tamam, üst kattaki tüm işleri sana devrediyorum. Ben mutfağa gidip yemeklerle ilgileneceğim. Ah, bir de bahçenin düzenlenmesi gerek!"

"Hanımım sen telaş etme hele! Hallederiz, akşama daha çok var. Herkes bir işin ucundan tuttu mu biter Alimallah!"

"Tamam Yadigar. Ay sen de olmasan, halim haraptı. Şoförle bahçıvana söyle bahçedeki masayı büyük çardağın altına taşısınlar. Ben mutfağa iniyorum."

"Tamam hanımım, oldu bil."

Nisa Hanım merdivenleri indi aceleyle. Mutfağa girdiğinde henüz yeni kahvaltı yapan Hale'yi görünce gözlerini devirdi.

"E kızım yani olacak iş mi bu? Onca işimiz var sen daha yeni kalkıyorsun!" diye söylenirken çiğköftenin malzemelerini kontrol ediyordu.

"O kız için kılımı bile kıpırdatmam anne! Size kolay gelsin," dedi Hale, ukalaca.

"Cesur'un evlenmesine karşı çıktığını anlıyorum ama bunda kızın suçu ne Hale? Mantıklı ol biraz!"

Birkaç saniye dudaklarını büzerek ve işaret parmağına sarı saçlarından bir tutamı dolayarak düşündü Hale. Annesi haklıydı elbette, kızın bir suçu yoktu. Ama ağabeyini mutsuz görmeye de dayanamıyordu genç kız. Onun keyifsizliği bir diken gibi Hale'nin içine batıyordu. Yeterince üzülmemiş miydi Cesur? Niçin onu kendi haline bırakmıyorlardı? Bütün bu olanla-

rın onu ne kadar hırpalayıp yıprattığını sadece Hale görüyor olamazdı değil mi?

"Kıza kötü davranmayacağım. Olabildiğince sıcakkanlı yaklaşacağım hatta. Ama daha fazlası olmayacak anladın mı anne?" dedi elindeki ekmek parçasını ağzına atmadan önce.

"Hay sizin Zorbeyler gibi..."diye söylendi Nisa Hanım. Sinirlendiği zaman hep böyle der, Zorbey soyadına laf ederdi. Ona göre tüm Zorbeyler aynıydı. İnatçı, huysuz, çekilmez...

"Hasan Usta!" diye bağırdı, mutfağın bahçeye açılan kapısından. Çok geçmeden Hasan usta elinde büyükçe bir leğenle geldi içeri.

"Geldim hanımım."

"Hazır mı tüm malzemeler? Eksik gedik yok değil mi?"

"Yok hanımım. Kızlar son malzemeleri almaya gittiler. Gelince başlayacağız yemekleri yapmaya."

"Tamam Hasan Usta hadi size kolay gelsin. Ben bahçeye geçiyorum, biraz da orayla ilgileneyim. Hale, sen de pastaneye git ve sipariş ettiğimiz tatlıları alıp gel!"

"Of anne!"

"Hale!"

"Tamam, gidiyorum..."

***

"Yavaş ye, boğulacaksın!" dedi Cesur gülerek. Leylan'ın iştahla kahvaltılıklara saldırması oldukça komik bir tabloydu. Genç kız yutmayı beklemeden art arda ağzına birkaç lokmayı birlikte atıyor, sonra şişen yanaklarının sevimli görüntüsüyle birlikte yemeğini iştahla çiğniyordu. Günlerce aç kalmış birisi onun kadar aşkla saldıramazdı kahvaltılıklara.

"Sana ne!" diye tersledi Leylan kocasını. Huysuz bir şekilde Cesur'a baktıktan sonra bir zeytin daha attı ağzına ve sinirle çiğnemeye başladı. Her geçen gün olanlar onu korkutmak, sin-

dirmek veya uysallaştırmak yerine daha da çekilmez yapıyordu. Ve Cesur'un bu kızla nasıl baş edeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Karışmıyorum," dedi hafifçe omuz silkerek. "İstersen bogulabilirsin."

"Kaçta gideceğiz?" diye sordu Leylan, Cesur'un söylediğini umursamayarak.

"Çıkarız birazdan. Önce bir yere uğrayıp bir paket alacağız. Sonra sen üstünü değiştireceksin ve konağa döneceğiz."

"Ben neden üstümü değiştireceğim?" diye sordu Leylan lokmasını yutarken.

"Çünkü hiçbir Zorbey kadını, Paris'e gidip alışveriş yapmadan dönmez. Alacağımız pakette Paris'ten gelen kıyafetler, parfümler falan olacak," diye cevap verdi Cesur. O çoktan yiyeceğini yemiş dakikalardır Leylan'ı izliyordu.

Genç kız adamın düşündüğü bu detayları takdir ettiğini gösterecek şekilde ağır ağır başını salladı. "Bayağı kapsamlı düşünmüşsün."

Cesur sandalyesine yaslanıp geniş bir sırıtışla ona göz kırptı. "Ben her işimi kapsamlı düşünürüm güzelim."

***

"Yakıştı," dedi Cesur gözleriyle Leylan'ı süzerken. Giydiği pembe elbiseyle ve elbisenin ortaya çıkardığı muhteşem fizigiyle mankeni ya da bir süper modeli aratmıyordu doğrusu. Açık bıraktığı uzun kahverengi saçları ve taktığı hasır şapka ile göz kamaştırıcı gözüküyordu.

"Biliyorum." dedi küstahça, aynada kendini incelerken. Hafifçe çekiştirerek elbiseyi düzeltti. Saçlarını eliyle havalandırıp son kez kendini süzdü. Görüntüsünden memnun kalınca, tek kaşı havada onu izleyen Cesur'a dönüp:

"Hadi gidelim." dedi. Sanki şoföre seslenirmiş gibi...

***

"Geldiler! Geldiler," diye seslendi evde çalışan kızlardan biri. Nisa Hanım hızla ayağa kalktı.

"Hadi herkes bahçeye, gelin hanım geldi!" diyerek yürümeye başladı. Adımlarını atarken tüm telaşına rağmen asaleti ve sakinliği üzerindeydi. Bu tavrı yılların getirdiği olgunluktan ziyade ezelden ona bahşedilmiş özel bir şeydi. Demir Ağa'nın ilk görüşte ona vurulmasını sağlayan şey.

Konaktaki herkes gelin hanıma hoş geldin demek için bahçe kapısının önünde dizildiler. Nisa Hanım ve Hale kapının karşısına geçip durdular. Nisa hanımın yüzünde geniş ve neşeli bir tebessüm, Hale'ninkinde ise bariz bir merak ifadesi vardı.

Biraz sonra bahçeye giren siyah arabanın kapısı açıldı. Cesur Zorbey, tüm yakışıklılığıyla arabadan indi. Ağır adımlarla ilerleyerek diğer kapıyı açtı. Leylan, yavaşça ayağını yere bastı ve elbisesinin eteklerini toplayarak indi arabadan. Rüzgâr hafifçe eserek uzun kahverengi saçlarını ve elbisesnin bileklerine kadar inen eteğini dalgalandırdı. Burnu hafifçe yukarı kalkıp görüntüsünü kusursuzlaştırdı. Eliyle şapkasının ucuna dokundu, rüzgârın alıp gitmemesi için. Cesur'u yanında hissedince yürümeye başladı. Konak çalışanlarının önünden geçerken başıyla hafifçe selam verdi. Nisa Hanım'ım yanına geldiğinde ise eğilip saygıyla elini öptü.

"Hoş geldin kızım, yeni evine," derken memnuniyetle gülümsüyordu Nisa Hanım.

"Hoş bulduk Nisa Hanım," dedi Leylan, kibarca gülümseyerek.

"Nisa Hanım değil," diye düzeltti yaşlı kadın. "Artık bana 'anne' diyeceksin."

Bir süre sessiz kaldı Leylan. Gülümsemesi bir an dudak-

larında titredi. Ama çok geçmeden toparlayarak Nisa Hanım'ın duymak istediklerini döktü dudaklarından.

"Pekâlâ, anne."

Nisa Hanım, Leylan'dan gelen cevaba memnuniyetle gülümseyerek Cesur'a döndü. Ve oğlunu özlemle kucakladı. Bu sırada Leylan ve Hale tokalaşarak geri çekildiler.

"Oğluşum! Çok özledim seni! Tutturdunuz Paris diye, gelenek göreneklerimizi de yapamadık zaten,"dedi eliyle oğlunun sırtını sıvazlarken.

"Nisa Sultan bir dur ya, gelir gelmez azara başlanmaz ki! Ben de seni özledim ama karımın yanında ayıp oluyor biraz!"

Kadın gülerek oğlunun ağzına vurdu. "Sus! Terbiyesiz oğlan!"

Cesur kendini geri çekerek annesinin şefkatli kollarından kurtuldu. Yüzünde Leylan'm daha önce görmediği görmeye fırsatının olmadığı- huzurlu bir gülümseme vardı. Evine gelmenin getirdiği bir huzur olduğunu düşündü genç kız. Kendisinin de hafifçe tebessüm ettiğini ancak Cesur'la göz göze geldiklerinde dudaklarını düz bir çizgi haline getirirken fark etmişti.

"Benim halletmem gereken küçük bir işim var," dedi Cesur. "Sen odaya çık ve yemeğe kadar dinlen," dedi sakince.

"Tamam," dedi Leylan. Her ne kadar Cesur'dan emir almak istemese de Nisa hanımın önünde onu tersleyemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden en yakındaki konak çalışanına dönüp ona odasını göstermesini rica etti. Kız başıyla onaylayarak önden yürümeye başladı ve Leylan telaşsız adımlarıyla onu takip etti.

***

"Sofra hazır mı? Her şey tamam, değil mi?"

"Hazır hanımım, her şey tamam."

Nisa Hanım sorusuna aldığı cevaptan hoşnut bir şekilde başını salladı ve bahçeye doğru ilerledi. Misafirlerin hemen hemen hepsi gelmişti. Leylan kısa bir uyku çekip yanlarına inmiş, Demir Ağa ve Cesur işlerini halledip geri dönmüşlerdi. Açıkçası fazla bir seçenekleri de yoktu çünkü Nisa hanım tam saatinde konakta olmazlarsa onları içeri almayacağını söyleyerek tehdit etmişti. Baba oğul bu tehdide karşı tamamen savunmasız olduklarını bildikleri için söylenen vakiti bir dakika bile geçirmemişlerdi.

Nisa hanım yüzüne çok yakışan ışıl ışıl bir gülümsemeyle misafirlerinin yanına gitti.

"Haydi, sofraya geçelim," dedi, eliyle konağın bahçesine kurulmuş ziyafeti gösterirken. Misafirler, konuşmalar ve gülüşmeler eşliğinde sofraya yerleşirken onları izledi.

Kalabalık bir masaydı doğrusu. Demir Ağa ve ailesi, kardeşi Seymen Ağa, onun eşi Gülnaz Hanım, oğlu Fırat, şirketten birkaç yetkili kişi, Demir Ağa'nın arkadaşı Hasan Bey, Cesur, Leylan ve de Feyza...

Masada oturma düzeni planlanmamıştı. Bunu fırsat bilen Feyza, Cesur'un yanında oturan Leylan'ın tam karşısında oturdu. Hoş bir sohbetle başlayan yemek, iş konuşmalarıyla devam etmekteydi. Ve masada dönen hiçbir konu Leylan'ı alakadar etmediği için genç kız sıkılmaya başlamıştı. Arada kendine sorulan sorulara cevap veriyor, bazen Cesur'un anlattıklarını dinliyor, çoğunlukla susuyor ve yemeğini yiyordu. Feyza ise onun aksine, sohbetlere katılıyor, gülüyor, konuşuyor ve Leylan'ı çileden çıkarıyordu. Bunun farkındaydı. Masanın hoş atmosferinin altındaki bariz gerginlik, herkesin canını sıkıyordu.

Bir ara Leylan bakışlarını kaldırarak masadakilerin üzerinde gezdirdi. Tam bu sırada Fırat'la göz göze geldi. Fırat bu

bakışmadan yararlanmak istiyordu. Sahte bir gülümsemeyle sordu.

"Paris nasıldı Leylan?" Leylan sorunun üstüne alayla güldü.

"Harikaydı!" derken tek kaşını kaldırmış, aynı alaycı gülümsemeyle Fırat'a bakıyordu.

"Fotoğraf çekindin mi bari bol bol?" Bu soruyu soran Feyza'ydı. Çatalındaki lokmayı ağzına atıp aheste bir şekilde çiğnerken tek kaşı havada kurnaz bir biçimde gülümsüyordu. Leylan'm yüzündeki gülümseme hızla silinirken Feyza'ya döndü.

"Hayır," dedi sertçe.

"Kamerayı unutmuşuz," diyerek araya girdi Cesur. İki kadın arasındaki gerginliğin nedeni anlaşırsa, bu onun için iyi olmazdı.

"Yeni bir tane alsaydımz keşke," derken bardağından küçük bir yudum aldı Feyza. Eğleniyormuş gibi gözüküyordu.

"Benim de aklıma geldi aslında," derken gülümsedi Leylan. Yalancı bir tebessümdü bu. "Ama Cesur, fotoğrafları bir sonraki gidişimizde çekeceğimizi söyleyince vazgeçtim."

"Hmm..."deyip alayla sırıttı Feyza. Ama bariz bir şekilde Leylan'm verdiği cevaba bozulmuştu. Evlilik sahte bile olsa Cesur ve Leylan'ın yalnız kalmaları düşüncesi Feyza'yı delirtiyordu.

"Bence de bir dahaki sefer iyi fikir," derken sırıttı Hale. "Fotoğraf çekecek vaktiniz olmamıştır bu defa."

Bu lafın üzerine Feyza gergin bir kahkaha attı. Leylan masanın altından uzattığı çatalı Cesur'un bacağına batırdı. Acıyla yüzünü buruşturan Cesur, duruma el koyması gerektiğini anlayınca gülümseyerek ayağa kalktı.

"Beyler..."dedi. ""Kahvelerimizi iş konuşurken içemeye ne dersiniz?"

Herkes masadaki gerginliği az çok anlamış olacak ki, seslerini çıkarmadan kalkıp Demir Ağa'nın çalışma odasına geçtiler. Onların ardından Feyza da ayağa kalktı.

"Lavaboya gitmeliyim," diye açıklama yaparak konağa yöneldi. Leylan genç kadının konağa girişini öfkeyle izledikten sonra o da kalktı ve "İzinizle, hemen döneceğim," diyerek ayrıldı masadan.

Hızlı adımlarla konağa girdi. Gözleri Feyza'yı arıyordu. Biraz ilerde, lavaboya girmek üzereyken gördü. Hızla yanına koşup, kolundan tutarak kendine çevirdi.

"Ne oluyor be!" diye bağırdı Feyza. Ama Leylan umursamadı.

"Benim bulunduğum ortamda laflarına ve hareketlerine dikkat edeceksin!" dedi küstahça. Sinirden sıktığı dişleri yüzünden düşündüğünden daha tehditkâr çıkmıştı sesi.

"O nedenmiş?" derken alaylı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı Feyza. Renk vermemeye çalıyordu fakat o da sinirliydi.

"Cesur benim kocam! Anladın mı kocamın aptal metresi?" Leylan sinirden şimşekler çakan gözleriyle karşısındaki esmer kadını süzdü. Tamam, Cesur umurunda bile değildi ama kocasının metresi gelip de onunla dalga geçemezdi! Bunu Leylan'a yaptıysa ödeyeceği bir bedeli olmalıydı! Ve ödemeliydi!

"Evliliğiniz kağıt üstündeki bir oyundan ibaret," dedi Feyza öfkeyle. "Ve benim gözümde hiçbir değeri yok. Cesur'un gözünde de tabi..."

"Aptal!" dedi Leylan sinsice gülerken. "Cesur ya da onun yaptıkları umurumda mı sanıyorsun? Siz ikiniz ne halt yerseniz yiyin. Ama asla beni küçümsemek gibi bir hata yapma olur mu? Yoksa önce Cesur'u alırım elinden, sonra da kapı dışarı et-

tiririm seni! Tekrar ediyorum sakın beni küçümseme ya da benimle dalga geçme! Yoksa seni mahvederim!"

Sözlerini bir hışımla söyledikten sonra saçlarını savurarak arkasını döndü. İçi rahatlamıştı. Geniş bir gülümseme dudaklarını fethederken hızlı adımlarla çıktı konaktan. Arkasında nasıl bir Feyza bıraktığını biliyordu. Ve içinde bir yerlerde kazadan önceki Leylan'ı bulup gün ışığına çıkardığı için çok mutluydu.

8.Bölüm

"Hoş geldin," dedi onu gördüğünde dudaklarına yerleşen masum tebessümle. Ardından kapının önünden çekilip içeri davet etti onu eliyle.

"Hoş buldum," diye karşılık verdi Fırat gülümseyerek içeri girerken. Bu kadının yanında hissettiği huzuru asla inkâr edemezdi. Daha gülümsemesiyle karşılaştığında kesilmişti baş ağrısı. Sesini duyar duymaz beynini felç eden o uğultu dinmiş, yerini bir deniz kenarı dinginliğine bırakıvermişti. Ona yaklaştıkça ciğerlerine dolan hoş koku zihninde güzel günlerin anılarını canlandırmaya ve onu bir şeyler hissedebildiği, gerçekten gülümseyebildiği günleri anımsamaya davet etmişti. Fırat biliyordu ki, kara yüreğinde sevmeğe dair ufacık bir kısım kalsaydı bu kısmın sahibi kesinlikle bu kadın olurdu.

Fakat ne yazık ki yoktu. Sevemiyordu.

"Nasıl geçti günün?" diye sordu Zenan. Çekik ve iri kahverengi gözleri ışıldayarak bakıyordu Fırat'ın yüzüne. Salona geçer geçmez koltuğa yönlendirdi onu ve büyük bir istekle yanına oturdu. "Neler yaptın?"

"Bildiğin şeyler işte..."dedi Fırat derince soluklanırken. "Farklı olarak yeni gelinimizin şerefine düzenlenen yemekteydim. Feyza'yla atışmalarını görmeliydin. Bir oyuncağı paylaşamayan iki çocuk gibilerdi." Günün özetini geçmek istiyor gibiydi. Başından geçenleri Zenan'la paylaşmayı seviyordu aslın-

da ama pek güzel şeyler yaşamadığı için de anlatmaktan çekiniyordu.

Genç kadın her zamanki gibi onun paylaştığı kadarıyla yetinerek üstüne gitmedi. Konağa gelen yeni gelin ya da Feyza umurunda da değildi doğrusu. "Aç mısın?" diye sordu ilgiyle. "Çok güzel yemeklerim var."

Gülümsedi Fırat. "Kurt gibi açım hem de," dedi eliyle karnını ovuşturarak. Yanağına küçük bir öpücük kondurduktan sonra hızlı adımlarla mutfağa yönelen Zenan'ı takip etti bakışları. Hafifçe gülümsedi. Onun hayatına dahil olduğu için kendini şanslı hissederken ilk tanıştıkları güne gitti aklı.

-1 yıl önce

Her zaman geldiği o bardaydı yine Fırat. Son iki aydır çıkmıyordu buradan zaten. Açıldığı andan kapanan kadar aynı masada oturuyor, kimseyle konuşmadan içip duruyordu. Ne yapsındı? Acısı daha taze sayılırdı. Aynı sahneyi her gece rüyalarında tekrar tekrar yaşadığı düşünülürse, çok tazeydi hatta. Sarhoş olmadan, bir yerlerde sızıp kalmadan uyumanın bir yolunu bulamadığından bu haldeydi.

Durdu, içkisinden bir yudum daha aldı. Umursamazca gözlerini gezdirdi etrafta. Her şey sıradandı. Aynı ipsiz sapsız insanlar deli gibi içip eğlenmeye gelmişlerdi her zamanki gibi. Tek dertleri tek düşünceleri eğlenceleriydi işte. Attıkları kahkahalar, bağıra çağıra söyledikleri şarkılar Fırat'ın sinirlerini bozuyordu gitgide. Adına dans dedikleri şeyle saçma sapan hareketlerini mazur göstererek onu rahatsız etmekten başka bir şey yapmıyorlardı. Bir saniye içinde aklına doluşan bu düşüncelerle bunaldığını ve nefes alamadığını hissetti genç adam. Birden ayaklanıp hepsini bir güzel benzetmek geliyordu içinden. Ama ne hali vardı ne mecali... Sessiz kalmayı tercih edi-

yordu bu yüzden. Sessizce bir köşede oturup kendine derdine ağlamayı, kendi derdine içmeyi...

Neden sonra gözüne bir çift göz ilişti. Kendini gözleyen bir çift göz... Kafasını kaldırıp uzun uzun baktı karşısındakine. Gülümsedi. Biliyordu bu kızı. Bir haftadır her gece geliyor, aynı yere oturuyor, bütün gece öylece Fırat'ı gözlüyordu. Böyle bir ortama ait olmadığı her halinden belliydi. Hanım hanımcık giyinmesinden, hiçbir şey içmemesinden, korkak bakışlarından, en ufak gürültüden ürkmesinden... Buralara göre fazla masum, fazla bir temiz kızdı. Tekrar gülümsedi Fırat. Bu sefer daha bir sinsice... İçkisini alarak ayağa kalktı. Yüzündeki gülümsemeyi silmeden, ağır adımlarla kızın yanına kadar yürüdü.

Masumdu bu kız. Ama hep böyle kalacak değildi ya? Bir yerlerde kirlenmesi gerekiyordu onunda.

"Merhaba," dedi Fırat, kızın yanındaki yere otururken.

"Me-Merhaba." diye karşılık verdi kız. Kekelemesi, söyleyiş tarzına anlamsız bir sevimlilik katmıştı. Bir gülümseme daha yayıldı Fırat'ın yüzüne.

"Ben Fırat," dedi bu defa. Elini uzattı tanışmak için. Geri çevrilmeyeceğini adı gibi biliyordu.

"Ben de Zenan," dedi kız kendine uzatılan eli heyecanla sıkarken.

Bir süre sessizce durdu ikisi de. Sonra aynı anda bir şey söylemeye yeltendiler. Ama göz göze geldikleri anda sustu Zenan. Fırat'ta vazgeçti söyleyeceği şeyden. Kızın kahverengi gözlerine kilitledi bakışlarını.

İki küçük kahverengi göz bebeği... O gözlerde kendini anımsatan bir derinlik... O çamurlarda bir karmaşa... Tanıdık bir manzaraydı. Tanıdık ve acı veren... Güzel şeyler hatırlatmasına rağmen derin bir sızı salıyordu Fırat'ın yüreğine. Derin-

di ve soluksuz bırakıyordu onu her defasında. Yutkundu Fırat, kaçırmak istese de gözlerini kızın gözlerinden, yapmadı. Uzun uzun bakmayı tercih etti.

Sonra sol eliyle yavaşça havaya kalktı, kızın pürüzsüz yanağına dokunda narince. Parmakları hafifçe aşağı yukarı kayarken o esmer tende, geçtiği yerlerde ateş bırakıyor, yaka yaka iniyordu derinlere.

Hafifçe yaklaştı kıza, önce burnu burnuna değdi. Kız titredi. Nefesini tutmuş gibiydi. Bir kez daha yutkundu Fırat. Ardından derin bir nefes aldı. Kızın çileğimsi, saf kokusu doldurdu ciğerlerini. Ve yine aynı tanıdıklık hissi...

Birdenbire herkes O'na mı benzemeye başlamıştı, yoksa bu kız mıydı herkesten farklı, O'nunla aynı olan? Ve adalet miydi bu, tam kaybetmeye alışmışken başka bir tende onun kokusunu yakalamak? Yoksa ödül müydü kaybolmayı çok sevdiği kahverengi okyanusun onu yeniden boğması, başka gözlerde, başka çukurlarda?

Acı biraz daha itti Fırat'ı, daha çok yaklaştı kıza. Dudaklarının altında hissettiği yumuşaklığa daha fazla dayanamadı hisleri. Ve derin bir öpücük çaldı o yabancı dudaklardan. Elleri vücudunda adres sormadan ilerleyip konacakları yeri buldular birdenbire. Biri ensesine dolanırken diğeri beline süzüldü yavaşça. Sonra dudakları ayrıldı nefessizliğin verdiği rahatsızlıkla. Fırat derin bir nefesle doldurdu ciğerlerini, kızın kokusu kapladı bütün benliğini. Aylardır hiçbir kadına dokunmamış olmanın verdiği tutku vardı üzerinde, bir de bu ona çok tanıdık gelen koku... Kendini kızdan ayırması mümkün değildi şuan. Nitekim öyle de oldu. Dudaklarından ayırdığı dudakları kızın boynunu buldu istekle. Titredi kız.

"Dur!" dedi fısıltı şeklinde. İncecik bilekleri Fırat'ı itmeye çalışıyordu.

"Neden?" dedi Fırat, kızın boynundaki keşfine devam ederken.

"B-Ben..." Yutkundu kız. Sözlerinin devamı gelmiyordu. İtiraz etmek istediği belliydi. Korktuğu da...

"Sen..." diye tekrarladı onun söylediklerini alaylı bir fısıltıyla. Onu duyduğunu gösteren tek şey buydu zaten, dudakları ise yoluna devam ediyordu hala.

Sonrası kesik kesikti hep. Nasıl arabaya bindiklerini, kızın evine nasıl geldiklerini hatırlamıyordu. Yalnızca belli başlı şeyler vardı aklında kalan. Genç kadının masumiyetini hatırlıyordu. İmkânsızdı zaten hatırlamaması... Her yerini kaplamıştı masumiyetin hoş kokusu, kimin aklından çıkabilirdi ki?

"Yemek hazır!" Fırat'ın kulaklarına dolan melodik ses anıların içinden çekip çıkarttı onu bir anda.

"Geliyorum," diye sakince seslendi ve aheste biçimde kalkıp oturduğu koltuktan. Adımlarını mutfağa yönlendirirken yüzünde boş ve hissiz bir gülümseme vardı.

***

Zorbey konağında da akşam yemeği vaktiydi. Herkes masada muazzam bir düzen içinde oturmuş, hafif sohbetler eşliğinde yemeğini yiyordu. Suskun olan tek kişi Leylandı. Ne konuşması gerektiğini, neden bahsetmesi gerektiğini bilmiyordu hiç. Orada öylece oturmuş küçük lokmalarla yemeğini yiyordu sadece. Günlerdir süregelen telaşeler içerisinde içine bastırdığı acısı, yavaş yavaş dışarı vurmaya başlamıştı kendini. Yalnız hissediyordu... Tek başına ve güçsüz biriymiş gibi... Sanki etrafındakiler birer canavardı ve onun yalnız hissetmesi için ellerinden gelen tüm korkunçlukları sergiliyorlardı. Bu hislerle birlikte iyice pustu yerinde Leylan. Sonra hafifçe kafasını çevirip yanında oturan Cesur'a baktı. Bu masadaki en korkunç canavar oydu, kuşkusuz. En kötü anıları hep o hatırlatıyordu

çünkü. Ona her baktığında bir kaybediş, teslim oluş görüyordu.

Bu düşüncelerle bir an kaşları çatıldı genç kızın. Ne saçmalıyordu o böyle! Nasıl olurdu da korkardı yanında oturan aptal adamdan? Daha geçen gün terliğini suratına fırlattığı ukala kocasıydı işte. Canavar falan değildi. Kaba, ambarsız, sinir bozucu ve çekilmez olduğu kesindi ama en nihayetinde bir insandı. Korkmamalıydı. Sadece ondan değil, hiç kimseden korkmamalıydı. Yalnız kaldığı doğruydu. Ama babası ne derdi hep: "Eğer kaybetmekten korkuyorsan zaten kaybetmişsin demektir. Cesur ol. Elinden geleni yap ve sonuçları bekle. Evet kaderi değiştiremezsin. Ama yenilsen bile hakkınla yenilmiş olursun."

Aynen öyle yapacaktı Leylan. İçine girdiği bu dünyada onun için yenilgi kaçınılmazdı belki de. Ama o elinden geleni yapacak, tüm kozlarını oynayacak ve yenilse bile hakkıyla yenilecekti. Güçlü bir kız olacaktı. Salih Atasoy'un kızı gibi davranacaktı.

Hafifçe öksürdü. Demir Ağa'nın tabağına yemek koyan Hayriye hanıma döndü.

"Ellerinize sağlık," dedi gülümseyerek. Sonra hafifçe geri çekti sandalyesini. "İzninizle ben odama çıkıp biraz dinlenmek istiyorum. Kaç gündür koşuşturmaktan çok yoruldum."

"Tabi kızım," dedi Demir Ağa. "Git, dinlen."

Bu sırada Cesur da ayağa kalktı. "Ben de çıkıyorum. Yorulan tek kişi Leylan değil," dedi peçeteyle ağzını kurularken.

Gözlerini devirdi Leylan. Kısa bir süre de olsa odasında yalnız kalmayı hayal etmişti açıkçası. Ama bu Cesur Zorbey'di. En ufak planını yıkmakta bile üstüne yoktu! Sinirle ve hızlı adımlarla çıkmaya başladı merdivenleri. Arkasından gelen adamı umursamaz bir şekilde odaya attı kendini ve kapıyı kapattı.

O kendini yatağa bırakırken kapı tekrar ve sert bir şekilde açıldı. İçeri çatık kaşlarıyla, sert bakışlarıyla ve inkâr edilemez yakışıklılığıyla Cesur Zorbey girdi. İmalı bir şekilde Leylan'a bakıp kapıyı çarptı arkasından. Ardından o da gelip yatağa bıraktı bedenini.

İkisi de bir süre sırt üstü yatıp tavanı seyrettiler önce. Sonra Cesur kafasını yavaş sola çevirdi. Yanında uzanmış olan Leylan'a baktı. Çok düşünceli görünüyordu küçük karısı. Biçimli kaşları hafifçe çatılmış, gözleri kısılmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu merakla.

"Ailemi," dedi Leylan sessizce.

"Özledin mi?" Cesur sorusunun çok yersiz olduğunun farkındaydı. Ama aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

Duyduğu soruyla birlikte göz kapakları aheste bir biçimde kapandı Leylan'm. Hafifçe yutkundu, gözlerine hücum eden yaşları bastırmak adına.

"Çok!" dedi fısıltıyla. Ardından tutamadığı bir damla yaş yanağından aşağı süzüldü.

Cesur tüm vücuduyla birlikte Leylan'a döndü. Birkaç saniye gözyaşının pürüzsüz şakağından süzülüşünü izledi çattığı kaşlarıyla. Sonra elini yavaşça kaldırıp, işaret parmağıyla yanağından akan gözyaşını ve ıslattığı tenini sildi. Yumuşakça dokundu Leylan'm yüzüne. İncitmekten korkar gibi.

"Üzülme," dedi sonra. Aklına başka hiçbir teselli sözcüğü gelmiyordu nedense. "Üzülme lütfen," diye tekrarladı.

Burnunu çekti Leylan ve hızla gözlerini sildi, elinin tersiyle. Ardından doğruldu yatakta. O doğrulunca Cesur'un eli yatağa düştü. Aldırmadı. Kalktı ayağa ve hiçbir şey söylemeden banyoya yöneldi. Cesur'a ya da onun tesellilerine ihtiyacı yoktu!

9.Bölüm

"Şşştt, uyan hadi." Cesur, Leylan'ın yatakta huzursuzca kıpırdanıp iç çekmesiyle göz devirdi. Her sabah bu küçük kızı uyandırmaya mı çalışacaktı böyle. Sinirlendiğini hissetti. Daha fazla dayanamayarak Leylan'ı omzundan tuttu ve hızla sarstı.

"Hadi uyan artık!"

Leylan sarsılmanın etkisiyle ve Cesur'un sesiyle huysuzca araladı gözlerini.

"Ne yapıyorsun be!" dedi çatallaşmış sesiyle, Cesur'u iterken.

"Sonunda! Bir an asla uyanmayacaksın sandım!" diye söylendi Cesur, Leylan'ı bırakıp yataktan inerken.

"Eminim bu işine gelirdi," dedi Leylan. Uyku mahmurluğu hala üzerindeyken doğruldu yerinde yavaşça. Yorganı zor zahmet üstünden atıp ayağa kalktı. Hafif hafif sendeleyerek banyoya kadar yürüdü. Kendini içeri atıp kapıyı arkasından kilitledi. Bu, Cesur'un gülümsemesine neden oldu. Bu minik hareket koca bir imayla doluydu onun için.

"Neden inmediler hala? Ben çok acıktım!" dedi Hale huysuzlukla.

"Hale!" diye gürledi Demir Ağa. Kaşları çatılmış, mavi gözleri Hale'yi korkutmak üzere açılmıştı. Kırlaşmış saçları ve mavi gözlerinin birleşimiyle oluşan ürkütücü mizacı, öfkeyle birleşince çok etkileyici oluyordu doğrusu.

"Tamam tamam."dedi Hale yine huysuzluğunu takına-

rak. Babasının bu öfkesi onu korkutmuyordu. Çünkü biliyordu ki kıyamazdı babası ona. Bu nedenle oturduğu yerde ofladı bir kez daha. Neyse ki merdivenden gelen ayak sesleri gülümsemesine neden oldu. Onun derdi yemek falan değildi aslında. Bir an önce Leylan'ı görmek istiyordu. Onunla konuşacakları vardı.

"Günaydın," dedi neşeyle, onları gördüğü anda.

"Günaydın küçük cadı," diye cevap verdi Cesur, birkaç adımda kardeşinin yanına gidip yanağına öpücük kondurdu.

Leylan da kuru bir 'günaydın' ile oturdu masaya. Hafif gülümseyiş vardı suratında ama içinde neşeden eser yoktu aslında. Alışamamıştı ki daha bu eve, bu insanlara. Bir garip geliyordu ona. Cesur'la aynı odadan çıkıp bu insanların arasına katılmak, onlarla aynı sofraya oturup onu inceleyen gizli bakışlar altında yemek yemeye çalışmak... Yine de alışmalıydı. Uzun bir süre böyle devam edecekti çünkü bu. Kendine acımayı bırakıp, olanlara alışmaya bakmalıydı.

Leylan ve Cesur'un gelmesiyle birlikte kahvaltı da başlamıştı. Herkes tabağına kahvaltılıkları alıyor, sıcacık ekmeklerine yağ sürüyordu. Kaşık ve çatal seslerinin izin verdiği ölçüde bir sessizlik vardı masada. Aslında sadece Leylan değil kimse alışamamıştı bu duruma. Herkes ne söyleyeceğini düşünüyor ve en sonunda susmakta karar kılıyordu. Ama biri bu rahatsız edici sessizliği bozmalıydı. Bu görevi tam Nisa Hanım üstlenecekken Cesur'un gür sesi duyuldu.

"Bugün Fırat'la birlikte şu ihale için hazırlanabiliriz. Kaç haftadır doğru düzgün ilgilenemedim işlerle," dedi Demir Ağa'ya dönerek. Kaşları çatık, tavırları ciddiydi. Babasıyla arasındaki buzlar erimemişti hala. Bu yüzden ona oldukça mesafeli yaklaşmaya özen gösteriyordu.

"Fırat dün yemekten sonra İstanbul'a döndü," dedi Demir

Ağa, ekmeğine yağ sürerken. Cüt sesi sakin bile çıksa insanı ürpertecek cinstendi. Cesur'un soğukluğunu hissedince de pek sakin çıkamamıştı doğrusu.

"Ne?" Cesur'un şaşkınlıkla yüzü buruştu. Fırat'ın habersizce çekip gitmesine bozulmuştu. Kardeş gibi büyümüşlerdi onlar. Şimdi ona karşı sergilediği bu tavır sinirlerini bozuyordu. "İş yine bana kaldı desene," dedi dudaklarını huysuzlukla büzerek.

"Merak etme oğlum. Herkes senin gibi sorumsuz değil. O gitmeden önce okuyacaklarını okudu, imzalarını attı." Demir Ağa'nın sert sesi ve imalı gülüşüyle söylediği bu sözler Cesur'un sinirlendirdi.

"İyi o zaman," dedi omuz silkerek ve umursamazca.

Erkeklerin iş muhabbetinden oldu olası çabucak sıkılan Nisa Hanım girdi araya. Hem iş muhabbetinden sıkılmıştı hem de baba oğul arasındaki bu manasız gerginlikten. Bu yüzden yüzlerine bile bakmadı onların. Leylan'a döndü ve gülümseyerek sordu.

"Leylan, istersen bugün köye gidelim. Yengenleri görelim bir. Ne dersin?"

Ağzındaki lokmayı hızla çiğneyip bir yudum çay içtikten sonra "Olur," dedi Leylan. Yengesinin yanına gitmesi gerekiyordu zaten. Ona vereceği birkaç şey vardı. O kadının onda bayağı hakkı vardı sonuçta. Yanında kimsecikler yokken şefkat gördüğü tek insandı yengesi. Borçluydu ona.

"Ben de geleceğim," dedi Hale. Leylan'a bakıp tatlı tatlı gülümsedi. İçtendi. Leylan'ın ona güvenmesini ve birazcık da olsa sevmesini istiyordu çünkü. Dün gecesini bunu düşünerek geçirmişti açıkçası. "Leylan'a nasıl davranmalıyım?" Ve sonunda cevabını bulduğuna emindi. Ona iyi davranacaktı, sevecek ve yanında olacaktı. Çünkü Leylan içine girdiği bu yabancı

dünyada o kadar yalnızdı ki... Kimse böyle bir yalnızlıkla tek başına mücadele edemezdi. Birinin çıkıp o iç bunaltan tek başınalık hissini dağıtması gerekirdi. Bu yüzden gülümsedi Hale Leylan'a. Leylan da ne olduğunu anlamasa da bu gülümsemeye karşılık verdi.

Yemek bittiğinde Leylan hazırlanmak için odasına çıkarken Cesur babasıyla birlikte ihale üzerinde çalışmaya gideceğini söyledi. Cesur ve Demir Ağa konağın en alt katındaki çalışma odasına inerken Hale, Leylan'ın yalnız kalmasını fırsat bilerek arkasından yürümeye başladı. Merdivenleri sessizce çıktı onun arkasından. Üst kata çıkıp yalnız kaldıklarında ona seslendi.

"Leylan!" Hale'nin sesini duyan Leylan yavaşça kafasını çevirdi ona doğru.

"Efendim?" dedi merakla.

"Seninle bir şey konuşmalıyım," dedi Hale, ona iyice yaklaşıp tam karşısında dururken.

"Seni dinliyorum," diye cevap verdi Leylan. Alnı merakla kırışmıştı. Bugün Hale bir tuhaftı sanki. İlk tanıştıklarında ona o kadar soğuk davranan kendisi değilmiş gibiydi. Bir samimiyet vardı bakışlarında, gülümsemesinde. Neydi acaba derdi?

"Odama geçelim mi?" diye sordu Hale. Başını sağa eğerek sevimli bir biçimde sorduğu bu soruya Leylan başını sallayarak cevap verdi.

Hale Leylan'ı bir kez daha şaşırtarak onun elini tuttu ve hızla kendi odasına doğru sürükledi. İçeri girdiklerinde Leylan'ın elini bırakarak kapıyı kapattı. Ona döndüğünde yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

"Seninle pek iyi tanışmadık, biliyorum," dedi sevimli gülümsemesi çekingen bir hal alırken. "Ama bunu telafi etmek istiyorum."

"Peki," dedi Leylan, şaşkınca gülümseyerek çaktırmadan. "Tamam, edelim." Bu sözün üzerine derin bir nefes alarak tekrar başladı Hale konuşmaya.

"Sana öyle önyargılı davranmamın sebebi abimi çok sevmemdi. Onun zorla evlendirilmesini istemiyordum. Senin suçlu olmadığını biliyordum elbette ama bu çocukluk yapmama ve saçma davranmama engel olmadı. Üzgünüm." Hala bunları söylerken üzgün olduğu sesinden de mimiklerinden de belli oluyordu. Olabildiğince içtendi. Durdu ve derin bir nefes alarak devam etti konuşmasına. "Ben aslında huysuz bir insan değilimdir. Gerçekten. Ya da insanlara kötü davranmam. Sende yanlış bir izlenim bıraktığımın farkındayım. Ve bu yüzden bunları konuşma gereği hissettim."

Gülümsedi Leylan. Bu sefer içten ve sıcak bir gülümseyişti Hale'ye armağan ettiği. "Anlıyorum," dedi. "Bende aslında böyle buz gibi bir insan değilimdir."

Hale hafifçe güldü. Ama yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Zor şeyler yaşadın," dedi. "Ve hala ayaktasın. Açıkçası kendinde bulduğun bu güce hayran kalmamak elde değil. Ben senin yerinde olsaydım böyle olamazdım."

"Güçlü olmak zorundayım," dedi Leylan. Ama bunu, Hale'den çok kendine söyler gibiydi. "Babam böyle olmamı isterdi."

"Şimdi söylesem belki inanmayacaksın ama ben hep senin tarafında olacağım. Yani sen abimi çok üzmediğin sürece."dedi Hale dudaklarını biraz büzerek. Evet, Leylan'ın tarafını seçmişti ama bu abisinden vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. Onu hala çok seviyordu.

"Buna sevindim," dedi Leylan, Hale'nin bu tepkisini kafasında tartarken. Nedense içindeki ses ona güvenmesini söylüyordu. Hale'nin tavırlarındaki samimiyet yadsınamaz şekilde

ortadaydı. Ve Leylan ona güvenerek ne kaybedebilirdi ki? Kaybedecek neyi kalmıştı?

Bu düşüncenin etkisiyle hafifçe tebessüm etti.

Hale Leylan'ın gülümseyişini görünce dayanamayarak sarıldı ona. Onu şaşırttığının farkındaydı ama ona karşı içinde biriktirdiği suçluluk duygusu ve anlamsız şefkat yapıyordu bütün bunları. Kollarını yavaşça gevşetip kendini geri çekti. Leylan'ın hala gülümsediğini görünce memnun oldu.

"Şimdi hazırlanmaya gitmeliyim," dedi Leylan. Arkasını döndü. Tam çıkacakken hale bir kez daha seslendi.

"Aslında bir şey sormak istiyordum."

"Buyur," dedi Leylan, tekrar Hale'ye dönerek. "Seni dinliyorum."

Hale'nin yüzünde kararsız bir ifade vardı. Derin bir nefes aldı ve sessizce "Feyza." dedi. Leylan'ın değişen yüz ifadesini gerginlikle izledi.

"Ne olmuş ona?" Leylan'ın sesi değişmişti bu soruyu sorarken.

"Hala abimle birlikte değil mi?" dedi Hale, çok sessiz bir şekilde. Leylan'ın çatılan kaşlarını görünce bunları sorduğu için pişman olduğunu hissetti. Onu üzmek istemiyordu.

Cevap vermedi Leylan. Ne diyecekti ki? Evet, o hala eski sevgilisiyle birlikte. Ve ben de buna göz yumuyorum. İşte biz bu kadar aşağılık bir çiftiz mi diyecekti? Hayır, hiçbir şey söyleyemeyecekti.

"Üzülme," dedi Hale. Sonra kaşlarını çatıp yüzünü buruşturarak ekledi. "Her şeyin suçlusu Feyza!"

"Üzülmüyorum," diyerek omuz silkti Leylan. "Gerçek bir evliliğimiz yok!"

"Biliyorum," dedi genç kız suçlulukla. "Ben Feyza'yla tartışmanı duydum istemeden."

Cevap vermedi Leylan. Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Hale'ye sinirlenmişti daha doğrusu biraz aşağılanmış hissediyordu ama genç kızın biraz önceki iyi tavırlarını göz önünde bulundurarak sert çıkmak istemiyordu.

"Özür dilerim," dedi Hale kısık sesini azıcık yükselterek.

"Önemli değil," dedi Leylan. Sesi sakindi ama çok soğuk çıkmıştı.

"Bak," diye söze başladı Hale tekrar. "Abim o aptal kadını sevmiyor. Neden hala birlikte hiç anlamıyorum. Belki de babama olan tepkisidir bu, bilmiyorum. Ama ne olursa olsun onu o aptal kadından ayıracağım ben. Ve abim seni sevecek. Görürsün bak gerç-"

"Abinin beni sevip sevmesini umursamıyorum," dedi Leylan hızla araya girerek. "O kadınla olan ilişkisiyle de ilgilenmiyorum. Ama beni düşündüğün için çok teşekkür ederim."

"Pekala," deyip dudaklarını büzdü Hale. "Seni anlıyorum. O zaman şöyle söyleyeyim. Feyza denen o kadının sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bu nasıl?"

Dakikalar sonra ilk kez gülümsedi Leylan. Hale, karşısında öyle heyecanlı konuşuyordu ki bir anda tüm gerginliği unutuvermişti. "Harika," diye mırıldandı gülümsemesiyle birlikte.

"Oh!" diye iç çekti Hale. "Buna sevindim işte!"

***

Banyodan gelen su sesiyle araladı gözlerini. Yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Kafasını sağa çevirerek saate baktı. Öğlen olmuştu ama umursamadı. Yapacak bir işi olmadığı zamanlarda geç saatte uyanmayı seviyordu. Fırat evdeyken bunu daha çok seviyordu.

Üzerindeki yorganı ayaklarıyla iterek kalktı ve evin misafir banyosuna giderek elini yüzünü yıkadı. Ardından mutfağa yönelip çaydanlığa çay suyu koydu. Bir senedir çoğu sabah Fı-

rat'a kahvaltı hazırlıyordu ve bunun ona kattığı mutluluk hiç azalmıyordu. Onun için ve onunla birlikte yaptığı her şeyi seviyordu Zenan. En ufak ayrıntıları bile. Ama en çok kahvaltıları. Fırat'ın uykulu suratıyla mavsız bir çocuk gibi karşısında oturmasını, ara ara bakışarak fakat hiç konuşmadan yapılan bu sessiz kahvaltıları çok seviyordu. Hem de ilk günden beri.

-Bir sene önce-

Gözlerini temkinli araladığında dikkatini ilk çeken şey yabancı bir koku olmuştu. Erkeksi ve hoş bir koku. Fakat ısrarla yabancı. Kaşlarını çatarak yatakta doğruldu. Üstündeki bol tişörtünün düşen omzunu yukarı çekiştirirken beynindeki gri hücreler ona bir sürpriz yaptı ve dün gece hiç tanımadığı bir adamı evine aldığını hatırlattı. Bu küçük ve henüz eskimemiş hatıranın zihninde vuku bulmasıyla tamamen uyandığını hissetti genç kadın ve kendini pişmanlıkla yatağa bıraktı.

"Ahh!" dedi eliyle alnına vurarak. "Bunu yapmamalıydım!"

"Neyi yapmamalıydın küçük kız?" Duyduğu sesle irkildi. Sesi tanıyor fakat sahibinin yalnızca ismini biliyordu.

Gözlerini açarak yerinde doğruldu Zenan. Yorganı kucağında toplayarak ürkek bakışlarını karşısında rahatlıkla sigara içen adama çevirdi. Onun yakışıklı suratıyla bu kadar ani karşılaşmak kalp atışlarını hızlandırmıştı! Sarıya dönük kumral saçları, kumral ve karamel arasında kalmış güzel teni, keskin ama zarif hatlara sahip güzel yüzüyle Zenan'ın dikkatini karşılaştıkları ilk andan beri çekiyordu doğrusu.

"Gitmedin mi?" diye sordu adamın gözlerine bakmamaya çalışırken.

"Gitmeli miydim?" Fırat'ın tavırları, hareketleri o kadar sakin, o kadar rahattı ki şaşırdı Zenan.

"Hayır. Ama gidersin diye düşünmüştum," derken yeniden uzandı yatağa.

Karşı tarafta bir sessizlik oldu önce. Sonra anıden Zenan'ın yanında belirdi Fırat. Yatağa çıktı ve Zenan'a doğru uzandı. Dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı dikkatle. Zenan'ın hızla çarpan kalbine inat Fırat oldukça sakindi hala. Zaten ondaki duygusuzluğu ilk o zaman görmüştü ya Zenan.

"İşim bitmedi henüz," dedi Fırat. "Aksine, daha yeni başlıyor!"

"Ne!" Zenan'ın ağzından istemsizce çıkmıştı bu tepki. Kavrayamamıştı Fırat'ın ne demek istediğini.

Gülerek kendini geri çekti Fırat. "İşe geç kalıyorum. Bunları akşam yemekte konuşmaya ne dersin?" diye sordu üzerinden eksik olmayan rahatlıkla.

Zenan şaşkındı. Ne diyeceği konusunda en ufak fikri yoktu o an. Diyemedi de zaten. O öylece bakakalırken Fırat cep telefonunu ve cüzdanını komodinin üstünden alarak pantolonun cebine koydu ve kapıya yöneldi. Çıkmadan önce durakladı yıp Zenan'a döndü.

"Saat sekizde kapındayım. Umarım güzel yemek yapıyorsundur."

Bu sözleri söyledikten sonra bir cevap beklemeden çekip gitti. Zenan ise arkasından bakakalmıştı öylece. Şaşkındı. Ne olduğunu anlamamıştı. Ama garip bir şekilde mutluydu. Ve hayatının artık eskisi gibi olmayacağını hissediyordu. Nitekim olmayacaktı da. Artık o, esirdi. Tek taraflı bir aşkın dilsiz esiriydi. O saniyeden itibaren onun için sadece Fırat ve ona duyduğu uçsuz bucaksız sevgi vardı.

10.Bölüm

Akşam saatlerinde yeni dönebilmişlerdi köyden. Hepsi yorgun bir şekilde büyük salondaki koltuklardan birine oturmuş kahvelerini yudumluyorlardı. Demir Ağa ve Cesur hala çalışma odasındaydılar. Ve odaya hoş, huzurlu bir sessizlik hakimdi.

Leylan için iyi olmuştu aslında bu köy ziyareti. Düğünden beri sakladığı altınlardan beş altı tanesini tutuşturmuştu yengesinin eline. Ve sıkı sıkı tembihlemişti "Hepsini amcama gösterme, bir iki tane verdi de. Geri kalanıyla da kendine ve çocuklara bir şeyler al," diye. Yaptığı bu iyilik kendisini az da olsa iyi hissettirmiş, mutlu etmişti. Yengesinin gözleri dolmuş, teşekkür etmekten dilinde tüyler bitmişti. O kadar muhtaçtılar ki geri çevirememişti bile. Bu olaydan sonra haline bir kez daha şükretti Leylan. En azından geçim sıkıntısı yoktu. Ailesinin tamamını kaybetmiş olması dışında şuan tek derdi aptal bir adama katlanacak zorunda olmasıydı. Onunla da idare edebilirdi aslında. Hem artık bir müttefiki de vardı.

Hale, Leylan'ı şaşırtma konusunda sınır tanımıyordu doğrusu. Bir anda bütün soğukluğu çekilmişti üstünden, sımsıcak, neşe dolu bir insan oluvermişti. Üstelik oldukça hoş sohbetti. Leylan'la da oldukça ortak yönleri vardı. Sevdikleri yazarlar, şairler, sanatçılar hep aynıydı neredeyse.

Kitap okumaya bayıldığını söylemişti mesela Hale. Leylan da büyük bir tebessüm ve içtenlikte "Ben de," demişti. "Özellikle polisiye romanları ve fantastik serileri çok severim."

Nisa Hanım da oldukça memnundu bu durumdan. Hale ve Leylan'ın bu kadar iyi anlaşabileceğini o da ummuyordu. Ve kızının kendini şaşırtmasına çok sevinmişti. Fikrini değiştiren şeyi önce merak etse de, sonra bir önemi olmadığına karar verdi. Gelinini mutlu görmek istiyordu ve bunun nedenleri o kadar da önemli değildi. Bir de oğlu mutlu edebilseydi şu kızı...

"Ben geldim!" Tam düşüncesinin üstüne oğlunun sesini duyan Nisa Hanım hoş bir tebessümle evladına döndü.

"Hoş geldin, koca bebeğim."dedi gülerek.

"Anne!" diye huysuzlandı Cesur. "Ben evlendim, sen hala bana koca bebeğim diyorsun. Bak rezil oluyorum ama kanma."

Bu söz üzerine kötü kötü güldü Leylan. "Sen her halükarda rezilsin," diye mırıldandı sessizce. Kimse duymadı. Ama Cesur o imalı gülüşü görmüştü. Bunun üzerine hınzırca güldü o da. Leylan'a yaklaştı birkaç adımda.

"Hadi karıcığım," dedi. "Beni odamıza götür."

Leylan'ın kaşları hızla çatıldı. Cesur'un kendisine uzattığı ele baktı sinirle. "Kendin gidemiyor musun?" demek için ağzını açsa da yapamadı. Şaşkınlık ve sinirle dolmuştu içi. Ne yapıyordu bu adam? Leylan'ı öfkelendirmekten başka bir işi yok muydu? Mecburen tuttu onun elinden Leylan ve isteksizce ayağa kalktı. İçeride bulunan hizmetçiler de dahil herkes o ikisine bakarken içindeki asiliği dışa vuramıyordu. Ve içinde kalan bu duygunun yerini yavaşça bir yalnızlık, yabancılık hissi kaplıyordu.

Sesini çıkarmadan yürüdü Cesur'un önünden. Dişlerini birbirine kenetlemiş, hırsını onlardan çıkarmak istercesine sıkıyor, tırnaklarını yumruk şekline getirdiği avuçlarına saplı-

yordu. Sonunda odaya geldiklerinde kapıyı hızla açarak içeri girdi. Bir hışımla arkasına döndüğünde Cesur'la göz göze geldi.

"Ne şimdi bu! Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye bağırdı. Sesi tahmininden daha yüksek ve sert çıkmıştı.

"Hiç. Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum karıcığım," dedi Cesur, umursamaz ve alaycı bir gülüşle. Gülüşüne ve umursamaz tavrına rağmen bakışlarında bariz bir asabiyet vardı. Ufak adımlarla Leylan'a doğru yürüyordu.

"Bana karıcığım deme!" diye cırladı Leylan. Cesur'un kendisine doğru gelmeye başlamasıyla o da, ondan kaçmak için geri geri adımlar atmaya başladı.

"Neden? Karım değil misin?" Cesur'un sesindeki alaycılık silinmeye başlamıştı. Yerini sert bir öfke alır gibiydi.

"Değilim!" dedi Leylan aynı sertlikle. Ama bu söylediğinin aptalca olduğunun farkındaydı. Kahretsin ki karısıydı onun! Evlenmişti bu aptal adamla!

"Nikah cüzdanımız öyle demiyor ama?" Kısık ve gergin bir gülüş savurdu bu tatsız ortama Cesur. Bir yandan da Leylan'la arasında kalan birkaç adımlık mesafeyi kapatma derdindeydi.

"Uzak dur benden aptal! Onun ne dediği umurumda değil." Sırtının sertçe duvara değdiğini hissetti Leylan. Ne yapacağını bilemeden duraksadı öylece. Cesur da bunu fırsat bilip duvarla kendi arasına aldı onu. Bileklerini tuttu, havaya kaldırdı ve sertçe duvara sabitledi.

"Yalnızca birazcık uysal olabilsen, çok güzel bir evliliğimiz olurdu, biliyor musun?" dedi yüzünü Leylan'ın yüzüne arsızca yaklaştırırken.

"Güzel bir evliliğimiz olmasını istemiyorum. Hatta evliliğimiz olmasını istemiyorum, sen bunu biliyor musun?" diye

huysuzca karşılık verdi Leylan. Dolgun dudaklarını Cesur'un tacizinden koruyabilmek için kafasını sağa çevirmişti.

"Ama asi kadınları da severim."diye devam etti Cesur, onu duymamış gibi. Burnu Leylan'ın yanağına hafifçe değiyordu. Kaç gecedir birlikte uyuduğu bu küçük kadına karşı direnci günden güne zayıflar gibiydi. Ona zorla bir şey yapmazdı elbette ama çileden çıkmasını izlemek eğlenceliydi. Kendisine bağırmasını, çatılan kaşlarını, öfkeyle parlayan kahverengi bakışlarını eğlenceli buluyordu genç adam. Asla korkup geri adım atmıyor oluşu da onu etkiliyordu esasında. Aklındaki düşüncelerle ufak bir kahkaha atıp derin bir nefes aldı. Kızın kokusu doldu burnuna. Tüm asiliğine rağmen çileğimsi bir kokusu vardı kızın. Masum bir kokuydu bu... Sadece çilek değil, ona benzeyen birçok çiçeğin kokusu birleşmişti sanki. İç okşayan tatlı bir kokuydu. Tanıdık geliyordu bu koku... Bir yerden, bir şeyler hatırlatıyordu sanki. Evet, bu... Bu yıllar önce tanıdığı birinin kokusuna benziyordu. Aynısı değildi elbet ama bu kokudaki masumiyet onda da vardı. Ve Cesur, bu kokunun aldatıcılığına bir defa kanmıştı. Kapattığını yeni fark ettiği gözlerini hızla açtı. Birkaç saniye şaşkınca Leylan'ın yüzüne baktı öylece. Sonra karısının, "Sen nasıl bir sapıksın Allah aşkına! Bırakşana beni!" dediğini duydu. Yaptıkları tartışmayı hatırladı. Düşüncelerinin yönünü hızla çevirip Leylan'a cevap verdi.

"Kendi kanma yaklaştığımda sapık olabileceğimi düşünmemiştim hiç." Cesur'un kendisine şaşkınca bakmasına kafası takıldı Leylan'ın. Sanki gözlerini açtığında başka birini görmeyi bekler gibiydi. Birkaç saniye bunu düşünse de sonra önemli olmadığına karar verdi.

"Karım demesene bana ya! Bırak!" diye bağırdı bir kez daha inatla!

Cesur Leylan'ın bileklerini biraz gevşetti ama bırakmadı. "Beş yaşındaki bir kız çocuğu gibi davranmayı bırakır mısın? Artık genç bir kadınsın sen! Evlendin!" Bu sefer sesi gerçekten çok yüksek çıkmıştı. Ve azarlar bir tondaydı.

Leylan beğenmemişti bu ses tonunu. Çırpınmayı bırakıp tüm sertliğiyle gözlerini Cesur'un gözlerine dikti. "Nasıl istiyorsam öyle davranırım anladın mı beni?" diye tısladı. "Ve beni hemen bırakmazsan seni mahvederim!"

"Öyle mi?" dedi Cesur. Eğlendiği her halinden belliydi. "Nasıl mahvedeceksin peki?"

Leylan, cevap vermeye yeltenirken birden kapı çalmaya başladı. Çalan kişi kapı kıracakmış gibi hızla vuruyordu. Cesur sinirle bakışlarını kapıya çevirdi. Tam 'kim o?' diye soracaktı ki kapıdakinin sesi duyuldu.

"Ağabey!" Hale'ydi bu. "Hemen aç kapıyı! Yoksa kırdırtırım bak!"

Cesur şaşkınca kapıya doğru bakıp Leylan'ı serbest bırakırken Hale kapıyı vurmaya ve tehditler savurmaya devam ediyordu.

"Açsana ya! Sana diyorum! Kırdırtacağım bak!"

"Ne oluyor ya?" dedi Cesur şaşkınca ve Leylan'a döndüğünde onun güldüğünü gördü. Daha fazla şaşırmamak için bir an önce kapıyı açmaya karar verdi. Hızla kapının yanına gitti ve kolu çevirdi.

Hale öfkeli mavi bakışlarını Cesur'un yüzünde gezdirdi bir süre. Ardından Cesur'un bir şey sormasına izin vermeden onu itip içeri girdi. Hızlı adımlarla Leylan'ın yanına ulaştıktan sonra onun elini tutarak kendine doğru çekti. Ve hışımla Cesur'a döndü.

"Sen ne zorba adamsın ya! İnanamıyorum sana ağabey! Var gücünle beni şaşırtıyorsun!" dedi. Daha doğrusu bağırdı.

Burnundan soluyordu. Ağabeyine karşı durabilmek için tüm cadılığını üstüne alıp gelmiş gibiydi.

Cesur, olanlara anlam vermeye çalışıyordu. Hale'ye ne olmuştu böyle! Daha birkaç gün önce Leylan'a buz gibi davranan o değil miydi? Şimdi neden koruyordu onu? Hem de böyle körü körüne!

"Pardon?" dedi Cesur. "Kim kimi şaşırtıyor?" Yüzünde şaşkınlıkla karışık sorgulayıcı bir ifade vardı.

"Lafı çevirme ağabey!" Hale, ciddi anlamda kızgın görünüyordu. "Ya sana ne oldu böyle? Tanıyamıyorum artık seni!"

"Hale!" diye gürledi Cesur. İki genç kız da oldukları yerde sıçradılar. Ama sindikleri söylenemezdi.

"Ne var ağabey?" Hale elini beline koyup abisine doğru bir adım attı. Senden korkmuyorum demekti bu.

Cesur da ona doğru bir adım attı. İyice sinirlenmiş, yüzü kızarmış, hızla nefes alıp vermeye başladığı için burun delikleri büyümüştü. "Ne işin var senin bizim odamızda? Ne anlama geliyor bu yaptıkların? "diye bağırdı bir kere daha.

"Leylan'ı senin elinden kurtarmaya geldim, ne olacak!" Çocuk gibi davrandığının farkındaydı Hale. Bir kadını kocasından ne kadar koruyabilirdi ki? Yine de elinden geleni yapmadan pes etmeyecekti.

"Öyle mi?" dedi Cesur gülerek. Gergin gülüşüyle bir süre Hale'yi tehdit ettikten sonra yavaşça ona doğru eğildi. "Karı koca arasına girilmez küçük hanım," diye fısıldadı yavaşça.

Bu söz üzerine Hale'nin dudaklarına şeytani bir tebessüm yerleşti. O da abisine doğru eğildi ve "Bunu asıl Feyza'ya söylemelisin" diye fısıldadı. Geri çekildiğinde gülümsemesi daha da büyümüştü. Leylan'ın bıraktığı elini tekrar tuttu. Ve acele adımlarla terk ettiler odayı.

Cesur öylece kalakalmıştı. Neyi kaçırmıştı o? Hale ne zaman Leylan'dan tarafa geçmişti? Feyza'yı nasıl öğrenmişti? Leylan anlatmış olabilir miydi? Hayır, karısı bunu kimseye söylemezdi. Kendini küçük düşüreceğini bilirdi çünkü. Mutlaka bir açıklarını yakalamıştı Hale. Hem Leylan'a neden bu kadar iyi davrandığı da belli olmuştu. Kadınlık içgüdüleri aldatılanın tarafını tutuyordu çünkü.

Yüzü hoşnutsuzlukla buruştu. Ne yapacaktı şimdi? Feyza'yı bu iki Zorbey kadınının insafına mı bırakacaktı? Hayır, yapamazdı. Ona âşık olmasa bile sevgilisiydi. Eğer onu yanında tutmak istiyorsa koruması gerekiyordu. Hem Feyza da güçlü bir kadındı. Ona birazcık destek olursa bunun üstesinden gelebilirlerdi. En azından Cesur, öyle olmasını umuyordu.

11.Bölüm

"Vay canına!" dedi Leylan. "O yaptığım neydi öyle!" Yüzünde bariz bir şaşkınlık vardı. İri gözleri açılmış, olanlara inanamaz gibi Hale'ye bakıyordu.

"Kesinlikle vay canına!" dedi Hale. En az Leylan kadar şaşkın görünüyordu o da. "Cesur Zorbey'i çileden çıkarttım," diye fısıldadı. Durdu gözlerini Leylan'ın gözlerine dikip bir kahkaha attı. "Onun karısını kaçırdım!"

Bu lafın üzerine Leylan da kendini tutamayarak gulmeye başladı. İki kız da kahkahalarını tutamıyor, kendilerine engel olamıyorlardı. Kahkahalar içinde ayakta durmaya zorlandıklarında yatağa oturdular. Leylan, haftalardır ilk defa bu kadar içten gülebilmenin, kahkaha atabilmenin keyfini çıkarıyordu. Hale ise onu bu şekilde güldürebildiği için mutluydu.

Bir süre sonra sakinleşerek durulduk kahkahaları. Ama yüzlerinde hala içten bir tebessüm vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Leylan, elini Hale'nin elinin üstüne dostça koyarken. "Gerçek bir süper kahraman gibiydin."

Hafifçe kıkırdadı Hale. "Bir şey değil," dedi omuz silkerek, tatlılıkla. Sonra gülümsemesi silindi yüzünden. Mahcup bir ifade yerleşti dudaklarına.

"Aslında ağabeyimin bu kadar zorba olabileceğini hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı. "Yaklaşık iki senedir babamı çileden çıkaracak şeyler yapmasına alışmıştım belki ama... Ne

bileyim, bugün gördüğüm farklı bir yanıydı işte. Beni üzdü onun bu hali."

Leylan Hale'yi anlamak için çabalıyordu ama o sadece Cesur'un kötü yönlerini gördüğü için Hale'nin ona üzülmesini anlamlandıramıyordu bir türlü. Hale'nin söylediklerini tartıı kafasında. Ama söyleyecek bir söz bulamadı. Sonra sözlerinin arasında bir cümle dikkatini çekiverdi.

"İki senedir mi?" diye sordu birden. "Neden yaklaşık iki senedir böyle ki?"

Durdu Hale. Bakışlarını Leylan'dan ayırıp ellerine kaydırdı. Söyleyecek bir şeyler arar gibi bir hali vardı. Derin bir nefes alıp kaldırdı tekrar bakışlarını.

"Bunu o anlatsa daha iyi olur," dedi dudaklarını ısırarak.

"Önceden böyle değil miydi?"diye sordu Leylan merakla. Kafasında iyi ve ahlaklı bir Cesur hayal edemiyordu nedense.

"Hayır," dedi Hale hafif bir gülümsemeyle. "Önceden çocuk gibiydi. Sürekli güler, haylazlıklar yapardı. Ama kimsenin canını yakmazdı. Yine çapkındı ama... Ne bileyim o zamanlar daha duyguluydu işte. Kimseyi bilerek incittiğini görmemiştim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Leylan. "Onu bu canavar dönüştüren sebebi merak ettim doğrusu." Güldü. Canavar benzetmesi hoşuna gitmişti.

Hale de gülerek bir şey söyleme hazırlanırken odanın kapısı tıklandı. "Gir," diye seslendi Hale. Kapı aralandı, içeri gülen yüzüyle Nisa Hanım girdi.

"Hoş geldin anne."

"Hiç hoş bulmadım."diye çıkıştı Nisa Hanım tatlı bir sinirle. "Evli kadın bu saate kadar oyalanmaz kızım. Saat kaç olmuş hala Leylan'ı tutuyorsun."

"Haklısın aslında." Hale Leylan'a dönüp hızlıca göz kırptı. "Nisa Sultan'ı kızdırmayalım."diye fısıldadı yavaşça. Leylan da gülümseyerek ayağa kalktı.

"Ben de tam gitmek üzereydim zaten."dedi Nisa Hanım'a dönerek. Ve ikisine de iyi geceler dileyip çıktı odadan. Ağır adımlarla kendi odasına yürüdü.

Kapıyı sessizce açıp odaya süzüldüğünde gözleri yatakta uyuyan Cesur'u buldu. İstemeyerek de olsa yürüdü ve yorganı kaldırarak yanındaki boşluğa uzandı. Ve sırtını Cesur'a dönerek gözlerini kapadı, uykunun gelip onu bulmasını beklemeye başladı.

***

"Cesur."

Genç adam bu iç titreten sesin adını fısıldamasıyla içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Rüyada olduğunun farkındaydı. Aynı rüyayı ara sıra görürdü hep. Kafasını kaldırdığında kimi göreceğini çok iyi biliyordu. Yıllardır onu ara sıra ziyaret eden rüya sayesinde yüzünü, sesini, mimiklerini ezbere biliyor, asla ama asla unutamıyordu. Yine de içinde bir yerde ister istemez sızlayan bir kısım vardı ve yine kendini hatırlatırcasına sızlamaya başlamıştı. Her defasında olduğu gibi O'na karşı koymak imkânsızdı. Cesur'u asıl endişelendiren O'nu hatırlatan bu rüyadan uyandığında canının nasıl acıyacağıydı. Kendini yine iğrenç bir herif gibi hissedecek ve çırpındıkça gömüldüğü bataklığında bir nebze daha dibe batacaktı.

Kafasını kaldırıp karşında ona bakan genç kadını süzdüğünde biraz önce içinde başlayan sızının arttığını ve neredeyse somut bir yıkıma dönüştüğünü hissetti. Gözleri genç kadının kahverengi bakışlarına takıldı önce. İri ve duygulu bakışları birkaç sene öncesindeki gibi hayat dolu değildi. Sanki biraz önce ağlamış gibi kızarık ve Cesur'u suçlar gibi öfke ve kırgın-

lıkla bezenmişti. Genç adam bu bakışlara daha fazla dayanamayacağını hissettiğinde gözlerini kadının dudaklarına indirdi. Dudakları, sanki hayat onlardan çekilmiş gibi kuru ve renksizdi. Hatırladığı gibi kırmızı değildi ve insanı tebessüm ettiren o masum gülüşle kıvrılmamıştı. Yutkunarak bakışlarını aşağı indirdiğinde morarmış bir boyunla karşılaştı Cesur ve kalbindeki sızının aniden alevlenerek onu yakmaya başladığını hissetti. Hissettiği suçluluk öyle büyüktü ve onu öyle çok çaresiz bırakıyordu ki dizlerinin üzerine çöküp karşısındaki kadın onu aklayana kadar ağlamak istedi. Bunun bir rüya olduğunu bile bile aklanana kadar hıçkıra hıçkıra ağlamak istedi. Belki şu azaptaki ruhu bir nebze olsun feraha ererdi.

"Cesur." Bu defa duyduğu ses Cesur'un ağzının şaşkınlıkla aralanmasına sebep oldu. Ses yine kızdan geliyordu ama öyle farklı bir tınıdaydı ki... Şaşkınlıkla kafasını kaldırdı ve kızla göz göze geldi.

O an bedenine yayılan duyguya isim vermek çok zordu. Karşısında duran gözler birden biçim değiştirmiş, o koyu renk gözlerin tonu biraz açılmış, irileşmişti. Bakışlardaki suçlama ve öfke yine mevcuttu fakat bambaşka bir renkteydi. Yine aynı bakışlar fakat farklı bir derinlik vardı. Şimdi o, Leylan'ın gözlerine bakıyordu.

Yutkundu. İri kahverengi gözleri, dolgun dudakları, uzun dalgalı kahverengi saçları, çekici esmer teni... Leylan'dı bu. Tam karşısında durmuş onu suçlarcasına öfkeyle bakıyordu. Evet, yüzünde Cesur'un içini sızlatacak kadar nefret dolu bir ifade vardı. Tıpkı O'nun, diğer kızın yüzündeki gibi... Cesur rüyada olduğunu unuttu o an. Şaşkınlık dolu bir ifade sardı yakışıklı yüzünü. Bir kere daha yutkundu.

"Leylan," dedi o da aynı tonda. Sesi hayret dolu çıkıyordu.

Bu ufacık kelimeyle Leylan'ın yüzünde küçük, garip bir gülümseme belirdi. Küçük elini havaya kaldırıp aheste bir tavırla Cesur'u kendisine doğru çağırdı. Cesur hevesle ona doğru bir adım attı ve kendisine uzanan eli tuttu. Ardından arada kalan mesafeyi birkaç küçük adımda kapatıverdi. Ellerini anlamlandıramadığı bir heyecanla Leylan'ın beline yerleştirdi. Ve gözlerini genç kadının gözlerine dikti.

"Ne işin var burada?" diye sordu. Sesinin boğuk ve duygulu çıkması onu bile şaşırtmış hatta altüst etmişti.

"Sana geldim," dedi Leylan. Bu sözü O da söylerdi hep. Aynen böyle derdi hatta. Ama yine de şaşırdı Cesur. Onu unutuvermişti birden. Bunun bir rüya olduğunu, uyanacağını ve her şeyin silineceğini, kendisini her zamanki gibi berbat hissedeceğini tamamen unutmuştu. Leylan ise tuhaf gülümsemesini hiç bozmadan bedenini yavaşça Cesur'un bedenine yasladı. Kollarını da boynuna doladı.

Cesur'un kalbi öyle hızla çarpıyordu ki inanamadı. Senelerden beri ilk defa kalbinin hoş çarpıntıyla hızlanması bir kenara, bu çarpıntının böylesine şiddetli olması onu afallatmıştı. Göğüs kafesinde bu çeşit bir heyecanın tatlı ağrısını hissetmeyeli ne kadar zaman olmuştu? Bilmiyordu. Tek bildiği şuan bu duygunun şaşkınlığı altında ezildiğiydi.

Bunları düşünürken yüzünün Leylan'a çok, çok yakın olduğunu hissetti. Burnunun ucu kızın burnuna değiyordu. Gözlerini yumdu yavaşça. Sonra derin bir nefes aldı. Çilegimsi, tatlı koku doluverdi ciğerlerine. Aynı koku değildi ama öyle çok benziyordu ki... Dayanamayarak yüzünü biraz daha yaklaştırdı kıza ve gözlerini hafifçe araladı. Kızın davetkâr dudakları onu çağırıyordu. Acele etmeden, yavaşça yaklaştı dudaklarına. Dokunmak üzereydi, öpmek üzereydi.

Tam bu anda yüzünde hissettiği serinlikle birlikte nefes nefese kalarak açtı gözlerini. İçinde bulundukları ortam da, kollarının arasında duran Leylan da uçup gitmişti. Şimdi gözlerine güneş ışığı vuruyor ve yüzünde bir ıslaklık hissediyordu. Hızla elini yüzüne götürdü. Evet, yanılmamıştı, yüzü sırılsıklamdı. Yatakta doğruldu ve etrafına bakındı. Sol tarafında ona yaramazlık yapmış gibi dudağını dişleyen Leylan'ı gördü. Elinde tuttuğu boş sürahi her şeyi açıklıyordu.

"Ne yaptın sen!" dedi sinirle. Her şeyin bir rüya olduğunu şimdi kavramıştı.

"Üzgünüm," diye cevap verdi Leylan, çekimser bir tavırla. "Saat 10 oldu ve Demir Ağa dedi ki-"

"Tamam, tamam," diyerek kızın sözünü kesti Cesur. Babasının emirlerini dinlemek istemiyordu sabah sabah. "Ama bir daha ki sefere başımdan aşağı bir sürahi su dökülerek uyandırılırsam bu kadar sakin olamam, haberin olsun!" diye tehditkar bir biçimde eklemeyi de unutmadı.

Leylan uysal bir çocukmuş gibi usul usul salladı başını ve Cesur'un yataktan kalkıp banyoya girişini izledi. Arkasından ufak bir kahkaha atmadan da edemedi tabii.

Hızla kendini sıcak suyun altına attı Cesur. Gözlerini sımsıkı yumdu ve gördüğü rüyayı zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Olmadı. Allak bullaktı şimdi kafası. Aynı rüyayı gördüğü her seferinde kafası karışır içi acırdı, ama bu sefer ki bambaşkaydı. Neden diye sormadan edemedi. Neden O, birden bire Leylan oluvermişti? Hem o çarpıntı da neyin nesiydi? Şimdi bile ağrısının izi vardı göğsünde.

Sadece etkilendim dedi kendi kendine. Duygusal bir anlamı yoktu rüyanın. Sadece yatağında uyuyan kadına karşı fiziksel bir etkileşim söz konusuydu o kadar. Bu açıklama hem mantıklıydı hem de içini rahatlatmıştı. Tamam dedi kendi ken-

dedi. Şimdi her şeyi unutma vakti. Aptal bir rüyaya anlam yüklemek hiç mantıklı değil! Daha önce defalarca gördüm bu rüyayı ve hiçbir anlamı yoktu! Şimdi de olmayacak! Güçlü bir erkeğim ben hâlâdır kendi kendine. Karım güzel olabilir ama benim ben etkilemesine izin vermeyecek kadar güçlü bir erkeğim.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeyi denedi. Leylan'ın etkisini yavaş yavaş üzerinden attığını hissediyordu. Tam rahatlamak üzereyken bu seferde "O" takıldı aklına. İçini saran acıyla irkildi. Eli istemsizce boğazına gitti. Gözlerini yumdu. Suçluluk duygusunun kendisini ele geçirmesine izin vermekten başka çaresi yoktu. Biliyordu bu hissi. Her uğradığında kendisini insanlıktan bir adım daha uzaklaştırmadan gitmezdi. Artık pas tutmuş, kararmış kalbini bir nebze daha karartmadan gitmezdi. Aynen öyle de oldu. Suçluluk duygusunun hemen ayrımda bir öfke alevlenmeye başladı. Amaçsız, kalp karartan bir öfke. Hızla kalbinde alevlenirken bir sebep aradı kendine. Kızacak, hırsını çıkartacak bir şeyler aradı. Önce kendi zayıflığına yükledi öfkesini. Nasıl bu kadar güçsüz olabiliyordu! Bir rüyanın onu alt üst etmesine nasıl izin veriyordu! Bu kadar zayıf olamazdı, olmamalıydı! Durdu. Kendini suçlamak hiçbir işe yaramıyordu, çünkü herkesin yaptığı buydu en başından beri; onu suçlamak. Ve artık etkisini yitirmişti. Bu yüzden tüm suçu Leylan'a atmayı denedi. O küçük kız fark etmeden de olsa cezp ediyordu Cesur'u. O hayatına girdiğinden beri hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Önce tüm özgürlüklerini kısıtlamıştı, şimdi de rüyalarını katlediyordu küçük cadı. Ona fazla yumuşak davranıyordu Cesur. Daha sert olmalıydı artık ona karşı. Önce gözünü korkutmalıydı, sindirmeliydi. Sonra kocası olduğu gerçeğini kabul ettirmeliydi. Hatta isterse onun bedenine sahip bile olabilirdi. Ama hayır, bunu yapmamalıydı. Çünkü o

zaman Leylan'ın sorumluluğu bir ömür boyu üstüne kalmış olurdu. Ama Cesur'un derdi bir an önce hayatını alt üst eden bu kadından kurtulmaktı. Sabretmesi gerekiyordu. Ama başaracağını biliyordu, Leylan eninde sonunda yola gelecekti.

Düşündükleri onu tatmin etmişçesine gülümsedi. Ve suyu kapatıp banyodan çıkarken içindeki suçluluk duygusunun ya da acının- onu terk ettiğini hissetti. İşte yine her zamanki gibi gelmiş, onu insanlıktan bir adım daha uzaklaştırmış, 'kalpsiz adam' sıfatını hak etmeye bir nebze daha yaklaştırmış ve çekip gitmişti. Ne yazık ki geride bıraktığı bu Cesur ile uğraşma görevi de Leylan'a düşüyordu.

12.Bölüm

"Keşke hep böyle olsa..."dedi Zenan sessizce. Gözlerini kapatıp sevdiği adamın ona verdiği huzuru soludu derin derin. "Hep yanımda kalabilsen."

"Keşke..."diye mırıldandı Fırat da. Fısıltısındaki duygusuzluk canını yaktı Zenan'ın. Ama aldırmadı. Aksine yüzüne bir tebessüm yerleştirip Fırat'ın gözlerinin içine baktı. Ondan da aynı gülümsemeyi ve üstüne üstlük dudaklarına kondurduğu küçük buseyi alınca tekrar sarıldı ona.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu usulca. Fırat'ın eli saçlarını okşamaya başladığında planlarını uzun uzadıya onunla paylaşacağını anladı. Fırat'ın ona böyle güvenmesi hoşuna gidiyordu. Fırat'ın ona gösterdiği şefkat de hoşuna gidiyordu, ilgi de... Ama aşk ya da sevgi her ne derseniz- onun eksikliğini hep hissediyordu. En sıcak anlarda, en güzel, en mutlu zamanlarda bile bu eksiklik içini kemirip duruyordu. Yine de zamanla aldırmamayı öğrenmeye başlamıştı.

Düşünceleri Fırat'ın sesiyle bölündü. "Yarın gelecekler İstanbul'a."

"Ve sen de yalıya döneceksin," diye mırıldandı Zenan. Sevdiği adam yarın ondan ayrılacağı için biraz daha sığınmak istedi ona, daha sıkı sarıldı. Onun aşkını yakasına astığı bir gül gibi taşıyordu göğsünde. Dikeni ciğerinde bir gül gibi. Hasreti dayanılmaz oluyordu bu sebeple.

"Evet ama hafta sonu yine buradayım. O adamla aynı evde

kalmak günden güne zorlaşıyor benim için. Leylan'ı da harcayacak gözümün önünde. Leylan da onun yüzünden..."

Susup derin bir iç çekti Fırat. Leylan'ın başına gelecekleri düşündü. Olacakları... Acı çekecekti. Canı yanacaktı. Peki tek suçlusu Cesur mu olacaktı? Evet dedi önce. Ama sonra içinden bir ses bu cevaba karşı geldi sanki. Sanki bir yerlerde ufacık bir ses 'hayır' dedi. Ama umursamadı Fırat. Yapacaklarının sonuçları umurunda bile değildi. Zaten ne umurundaydı ki son iki senedir? Hiçbir şey! Hiçbir duygu, hiçbir an, hiçbir insan... Tek istediği intikam almaktı. Artık hiçbir şey hissetmeyişinden sorumlu o adamdan intikam alabilmekti. Nefes alabilen bir taş gibi yaşayışından sorumlu olan o adama aynı şeyleri yaşatabilmekti tek isteği... Sonrasında başına gelecek olanlar bile umurunda değildi. Hapse mi girerdi? Belki... Ya da kaçmayı başarır ve yurt dışında kendini yapayalnız bir hayata mahkûm ederdi. Kim bilir...

"Tam olarak ne yapmayı planlıyorsun Fırat?" Zenan'ın sesi Fırat'ın derine dalan düşüncelerini dağıttı bir anda. Yüzünü ona çevirip kaşlarını çattı hafifçe ve konuşmaya başladı "Önce..."dedi, kurnaz bir gülümseme yakışıklı yüzünü fethederken. "Önce Cesur Zorbey'i Leylan'a kör kütük âşık edeceğim."

"O nasıl olacak peki?" Zenan gittikçe artan merakı ve üstünden atamadığı çekingenliğiyle sormuştu sorusunu. Dudaklarını hafifçe büzerek ve küçük gözlerini irice açarak... Sevimliliği Fırat'ı tekrar gülümsetti. Bu sefer ki gülümseme daha sempatik ama daha yapmacıktı.

"Küçükken olduğu gibi..."diye ipucu verdi Fırat. Ama Zenan'ın kafasını karıştırdığını anlayınca açıklamasına devam etti. "Küçükken Cesur'un sevmediği bir oyuncağı ben elime alınca, o oyuncak Cesur için çok değerli olurdu. Çünkü kıska-

nırdı ve oyuncaklarını benimle paylaşmaktan nefret ederdi. İşte yine aynı şey olacak. Ben Leylan'a biraz ilgi gösterince Cesur onun kıymetini anlayacak. Bu kadar."

"O-ona ilgi mi göstereceksin?" Bir kadının dudaklarından hayal kırıklığı döküldüğünde, erkek bunu hissederdi. Çünkü o zaman kadının yanaklarından görünmeyen gözyaşları süzülürdü ve bu yaşlar erkeğin yüreğine damlardı. Ne olduğunu bilmese bile yaşların verdiği o iç titreyen serinliği hissederdi erkek. Fırat'ta hissetmişti Zenan'ın o iç burkan, masum hayal kırıklığını. Ama gözyaşı bir taşa damladığında taş, yürek gibi sevgiyle tepki vermezdi buna. Tepkisiz kalırdı. Fırat'ta öyle kaldı. Tepkisiz...

"Evet," dedi. "Bu gerekli."

Hiçbir şey söylemedi Zenan, devamını da sormadı. Başını sessizce Fırat'ın göğsüne koydu ve gözlerini yumdu narince. Çünkü isyan etmeye hakkı yoktu. Böyle yaşamayı kendisi seçmişti. Fırat en başta söylemişti ona 'benden asla sevgi, aşk bekleme' demişti. Şimdi karşısında dikilip ona 'Beni sev!' deme hakkı yoktu Zenan'ın. Hem zaten hiç istemiyordu ki isyan etmeyi. Fırat'ı kaybederdi çünkü o zaman. Giderdi Fırat ve Zenan kimsesiz kalırdı. Çünkü biliyordu, Fırat bir gün giderse, herkesi, her şeyi yanında götürecekti.

***

Leylan yumuşacık yatağına uzanmış Mardin'deki son gecesinin bir kısmını keyifle kitap okuyarak geçirmek istiyordu. Ama gözlerini kitapta tutmakta zorlanıyordu. Çünkü sol tarafında, birkaç metre ötesinde Cesur aheste bir şekilde üstünü giyiyordu. Daha doğrusu soyunmuştu ve giyinmeyi unutmuş gibiydi. Dakikalar önce çıkardığı gömleğinin yerine hala giyememişti elindeki siyah tişörtü. Dolabın kapağına yerleştirilmiş aynada kendisine bakıyor, boğazını, kollarını inceliyordu.

"Aynada kendine bakmazken ne zevk alıyor acaba?" diye sınırlı bir şekilde kendisine sordu Leylan. Ama aslında kızdığı kendisiydi. Neydi içindeki bu Cesur'a bakma isteği? Ne kadar anlamsız ve... Ve sapıkça öyle! Tamam, 'sapıkça' doğru kelime olmayabilirdi. Ama Leylan bu hareketi yakıştıramıyordu kendisine. Deli gibi nefret ettiği kocasının vücudunu nasıl olurda merak ederdi ki? Aklından geçen cümledeki bir sözcük biraz tuhafına gitti. Kocası... Onun kocasıydı Cesur. Resmiyette ona aitti. Kanunlara göre biraz ötesinde tüm ihtişamıyla duran o yakışıklı adam Leylan'dı. Ama gerçekte... Gerçekte saçının tek teli bile Leylan'ın değildi. Her şeyi, tüm pislikleri, o günahkâr vücudu, hepsi Feyza'nındı. İşte bu yüzden asla sevmeyecekti Leylan onu. Çünkü o, kendisinin olmayan şeyleri sevmezdi. Cesur da, her ne kadar Leylan'ınmış gibi görünse de bambaşka bir kadına aitti. Karısına değil de, metresine... Bu yüzden ne yaparsa yapsın, ne kadar iyi bir insan olursa olsun sevmeyecekti onu. Gerçi, Cesur da pek iyi bir insan olacağa benzemiyordu.

Bu düşünceler kitaptaki cümlelerin yapamadığını yapmış ve bakışlarını Cesur'un kaslarından ayırmıştı. Hatta dünyanın gerçekliğinden bile koparmıştı. Öyle ki, Cesur'un biraz ötesine kadar geldiğini bile duymamıştı genç kız. Elinde tuttuğu kitabın çekilmesiyle kendine geldi. Kafasını kaldırdığında Cesur'un nihayet giyinmiş bir vaziyette, sırıtarak elinden aldığı kitabın kapağını okuduğunu fark etti.

"Ne yapıyorsun Cesur?" diye çıkıştı, bıkkın ve umursamaz bir ses tonuyla. Cesur sırıtarak bakışlarını ona çevirdi. Birkaç saniye Leylan'ın yüzüne baktıktan sonra"Neden soyunan ben olduğum halde utançtan kızaran sensin hayatım?" diye sordu muziplikle. Leylan'ın hemen değişen yüz ifadesini izlerken gülümsemesi keyifle genişledi.

"Utançtan kızardığım falan yok!" diye tersledi Cesur'u genç kız. "Kızardıysam eğer, sinirdendir!"

"Neden bu kadar sinirlisin hiç anlamıyorum ki aşkım. Aslında aklıma birkaç şey geliyor ama..."

Cesur kullandığı 'hayatım' ve 'aşkım' kelimeleri Leylan'ın kızaran yüzünü biraz daha kızarttı. Konuşmanın yönünün değiştiğini sezen Leylan Cesur'u duymazlıktan gelmeye karar verdi.

"Neden kitabımı aldığını merak ediyorum Cesur," dedi uysal bir tavırla. "Lütfen geri verir misin?"

Leylan'ın anlık gelen bu uysal hali Cesur'u şaşkınca bir gülümsemeye sürükledi. "İsmine bakmak için almıştım canım," diye cevap verdi o da, Leylan'dan bulaşan uysallıkla.

"Bana sorabilirdin." Leylan bunu çok akıllıca bir şey söylermiş gibi, imayla söylemişti. Cesur da aynı imayla karşılık verdi.

"Sonra sen de beni terslerdin."

Leylan'ın kısık sesli ve bir anlık gülüşü duyuldu. Kuş cıvıltısını ya da çocuk kıkırdamalarını andıran... İnsanı gülümseten ve huzur veren...

"Evet, aynen öyle yapardım," diye devam etti Leylan, gülüşünden kalan melodik tınılarla. Birkaç saniyelik gülümsemesi çok geçmeden aheste bir tavırla silindi yüzünden.

"Cesur..."dedi sessizce. "Bana bir daha, şaka bile olsa aşkım ya da hayatım demeni istemiyorum." Sesinde otoriter tınılar dolanıyordu. Kaşları çatılmış ve kararlı gözleri hafifçe kısılmıştı. Bir an önceki uysal tavrın yerini sert bir ciddiyet almıştı şimdi.

"Neden karıcığım?" dedi Cesur, pişkin pişkin, "eşler birbirlerine hep bu şekilde hitap ederler."

Leylan onun pişkin tavrını görmezden gelerek cevap ver-

di. "Aşkım, hayatım gibi sözcükler eşlerin birbirlerine karşı kullandıkları sevgi ifadeleridir. Hepsi bir anlam taşır. Ama biz kullandığımızda tüm anlamı kayboluyor anlıyor musun?"

Cesur karısının sesindeki sert ve etkileyici tınıdan rahatsız olmuştu. Ciddiyetini bozmak için, hafifçe göz kırpıp sırıtarak sordu. "Belki ben de sana sevgimi ifade ediyorumdur?" Gülümsemesi öyle alaycıydı ki, Leylan suratındaki sert ifadeyi silerek gülümsemek zorunda kaldı.

"Sevgi ve sen öyle mi?" dedi Leylan, abartılı bir şaşkınlık göstererek. "Cesur sen, şu 'birkaç kişi dışında kimseyi sevemeyecek' insanlardansın. O 'birkaç kişi' de annen ve Hale oluyor sanırım. Demir Ağa'yı da sevdiğini düşünüyorum ama şuan bunu inkâr edebilirsin. Feyza konusuna gelince... O konuda pek emin değilim. Ama onu metresin yapacak kadar alçaltabiliyorsan, sevmiyor olabilme ihtimalin daha yüksek."

Cesur, şaşkınlıktan donmuş bakışlarını Leylan'ın gözlerine dikmiş, gözlerini iyice açıp dudaklarını şaşkınca büzmüş duruyordu öyle. Küçük karısı iyi bir gözlemciydi doğrusu. Bu kadar kısa süre içerisinde Cesur hakkında böyle kesin ve net gözlemler yapması onu şaşırtmıştı.

Aklına O geldi birden... O da Cesur'u çok kısa bir zamanda tanımamış mıydı? İliklerine kadar hem de... Öyle ki, en çok acıyı nasıl verebileceğini bile bulmuş, uygulamaktan hiç çekinmemişti. Cesur'u hiç düşünmeden, hiç acımadan sonsuz bir vicdan azabının tam ortasına bırakarak terk edip gitmişti.

Onu hatırlayınca aklına geçen gece gördüğü rüya geldi. Kaşları çatıldı. Leylan'ın söylediklerine herhangi bir tepki vermeden karşısından çekildi. Yatağın kendine ait kısmına geçip rahatsız bir tavırla uzandı.

"İstanbul'a döndüğümüz de..."diye sert bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Benden habersiz hiçbir şey yapmayacak-

sın Leylan. Sakın gerçek bir evliliğimiz yok diye seni serbest bırakacağımı düşünme. Cesur Zorbey'in karısısın. Ve ona göre davranacaksın."

Bu sözleri söyledikten sonra Leylan'ın kendisine attığı tuhaf ve şaşkın bakışları görmezden geldi ve arkasını dönüp gözlerini yumdu. Ve ışıkları kapatmayı da unutmadı.

13.Bölüm

Mavi gökyüzüne bakarken derince bir nefes aldı. Yüzü güneşe dönüktü. Onu kucaklamak istercesine kollarını iki yana açtı ve gözlerini zarifçe yumdu. Tekrar derin bir nefes aldı. Mazot kokularına, sigara dumanlarına karışmış havayı doldurdu ciğerlerine. Ne kötü kokuları umursadı ne de kirli havayı. İç dünyasının karmaşasına inat, olabildiğince berrak duran gökyüzüne açtı yine gözlerini. Ve kollarını yavaşça indirdi. Bakışları hala tepesindeki mavilikteydi.

"Özlemişim," dedi, tam o sırada yanına gelen Cesur'a. Aslında onunla konuşmak istemiyordu. Ama içindeki duygular onu boğmadan önce kafasını dağıtması iyi olacaktı. Ne tam mutluydu ne de tam hüzünlü. Garip bir duygu karmaşasının girdabında ufalanıp duruyordu. İstanbul'a ayak basmasıyla bambaşka bir duygu belirmişti içinde. Bir yanı diyordu ki, 'İstanbul sana hatıradır annenden, babandan...' Diğer yanı ise lanetler okuyordu bu şehre. Şimdi onlarla anısı olan her yerde canını yakacağını bas bas bağırıyordu. Git diyordu, uzaklaş benden. Al tüm acılarını, hatıralarını, kimseyi tanımadığın yabancı bir memlekete kaç. Canını yakacağım ben senin... Olmadık zamanlarda anılarla dikileceğim karşına. Geçmişin hesabını gelecekten sorarcasına, aileni alıp seni o adama mahkum edercesine, kaçacak hiçbir yer bırakmamacasına yakacağım canını.

Tek tek öpeceğim hatıralarının kanayan yaralarını. Her ö-

pücük daha çok yakacak canını. Kaç, uzaklaş benden.

Gidecek yerim yok, diyemiyordu Leylan. Ben, yanımdaki bu adama mahkûmum diyemiyordu. Dese bile bir faydası olacağını zannetmiyordu. Tek yapabildiği susmak, göz yummaktı.

"Ben de," dedi Cesur. Sesi Leylan'ınkinin aksine olabildiğince duygusuzdu. Umursamadı Leylan. Gökyüzüne bakmaya devam ederek konuştu;

"Babam çok severdi İstanbul'u. Annemse hiç sevmezdi. O Karadenizliydi, Trabzonlu. Hep yeşillik arardı gözleri. Bu koca koca binalar içini bunaltırdı hep. Babamsa bu şehrin kalabalığını, gürültüsünü dahi severdi. Kitaplarda okuduğum İstanbul âşıklarından biriydi," Durdu ve derin bir nefes aldı tekrar. Sesinin titremesini engellemek için zorladı kendini. "Bence annem de biraz olsun severdi burayı. Sadece, artık memleketine gidemiyor oluşunun intikamını almak istiyordu buradan."

Gözlerine düşen kara bulutlar, gökyüzünü de karartmıştı sanki. İndirdi bakışlarını maviliklerden. Yere baktı, kara toprağa. Annesini, babasını emanet ettiği yere.

"Sen sever misin peki?" diye sordu Cesur. Sesi biraz daha yumuşaktı şimdi, ama hala duygusuz...

"Bazen severim," dedi Leylan bakışlarını ona çevirip, çocuksu, buruk gülümsemelerinden birini ona armağan ederken. Ardından gülüşü hızla soldu ve "Bazense nefret ederim," dedi.

Cesurun da dudağında bir anlığına yarım bir tebessüm belirdi. Söyleyecek bir şeyler aradı, ama bulamadı. Sonra elini uzattı Leylan'a yavaşça.

"Hadi küçük hanım," dedi. "Tut elimi. Evcilik oyunumuz asıl şimdi başlıyor."

Umutsuzca dudaklarını büzerek, tatlı bir uysallıkla Cesur'

un elini tuttu Leylan. Küçücük elinin Cesur'un büyük elleri arasında kaybolmasına izin verdi. Eline yayılan sıcaklığı umursamamaya çalışarak omuzlarını dikleştirdi. Ve adımlarını Cesur'unkilere uydurmaya çalışarak zarifçe yürümeye başladı. Yalının kapısı açılırken yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirdi.

Yaşayacakları yerin bir yalı olduğunu öğrendiğinde şaşırmadığını söyleyemezdi. Fakat asıl şaşkınlığı yalıyla gerçekten karşılaştığında yaşamıştı. Çünkü gerçek olduğunu söylemeseler karşısındaki binanın peri masallarına ait büyülü bir yer olduğuna inanmakta hiç güçlük çekmezdi. Beyaz dış cephesiyle yemyeşil bahçenin güzelliğiyle birleşince ve bu manzara bir de Marmara Denizi'nin muhteşemliği eklenince ortaya insanın yaşamak için çıldıracağı bir mekan çıkıyordu. Leylan attıkları her adımda fark ettiği yeni bir ayrıntıyla mesela pencere demirlerindeki küçük işlemeler, bahçeye dikilmiş çiçeklerin muntazamlığı ya da denize bakan verandaya kondurulmuş küçük masa ve sandalyeler gibi, bir nebze daha kendinden geçiyor, küçük bir çocuk hevesiyle etrafta koşturup her şeyi incelemek istiyordu. Hatta bunu yapmamak için kendisine zar zor hakim oluyordu.

Nisa Hanım, Demir Ağa ve Hale onlardan beş ya da on dakika önce gelmişlerdi yalıya. Leylan içeriye adımını attığında önce Hale'nin gülen yüzüyle karşılaşmıştı. Hale İstanbul'a dönüşe en çok sevinen kişiydi şüphesiz. Mardin'i hiç mi hiç sevmiyordu. Ona kasvetli geliyordu Mardin ve de çok sıkıcı. Durmadan yapacak hiçbir şey olmayışından yakınıp duruyor, her fırsatta İstanbul'u ne kadar özlediğini belirtiyordu.

"Hoş geldin Leylan!" dedi sevinçle. "Yeni evini nasıl buldun?"

Leylan cevaplamak içini ağzını açmadan "Hoş bulduk Ha-

le!" dedi Cesur. O, yolculukları hiç sevmezdi. Özellikle uzun olanları. O yüzden bünyesinde biriktirdiği tüm huysuzluk üzerindeydi yine. Sözlerine devam edip Hale'yi sinirlendirmeyi planlıyordu ama merdivenlerden gelen tok ayak sesleri dikkatini dağıttı. Kafasını merdivenlere çevirdiğinde gülümseyerek onlara doğru yaklaşan Fırat'ı gördü. Fırat, üstüne giydiği kahverengi kazak ve altındaki keten pantolon ile çok şık ve rahat görünüyordu. Üstelik elleri cebinde, gülümseyerek yürümesi de bu rahatlığı onaylıyor gibiydi.

"Bakın burada bir kaçak varmış!" dedi Cesur sırıtarak. Fırat ona aldırışsız bir gülüş fırlatıp Leylan'a döndü ve elini uzattı.

"Yeni evinize hoş geldiniz küçük hanım."

"Hoş buldum Fırat," diye cevap verdi Leylan ve bunu bir fırsat bilerek elini Cesur'un elinden kurtarıp Fırat'a uzattı. Kısa bir tokalaşmanın ardındansa geri çekti.

"Yolculuğunuz nasıldı?" Fırat rahat adımlarla geçip koltuklardan birine oturmadan önce sehpanın üzerinde duran dergilerden birini aldı.

"Yorucu.," diye cevap verdi Cesur. "Her zamanki gibi."

"Hmm..." Fırat elindeki dergiyi karıştırmaya başlamıştı. Cesur ise cevabına verilen bu ilgisiz karşılıktan pek memnun değildi.

"Unutmadan söyleyeyim..."dedi Fırat, bir anda başını dergisinden kaldırıp. "Apar topar evliliğin büyük olay olmuş bizim camiada. Kalbi kırık onlarca küçük hanım var gibi. Hepsine umut vermediğini ve onların birer hayalperest olduğunu düşünmek istiyorum. Ayrıca millet yeni gelinimizi çok merak ediyor." Kafasını tekrar dergiye çevirirken, çok önemsiz bir şeymiş gibi ekledi: "Sanırım yakında küçük bir kokteyl düzenlememiz gerekecek."

"Gelir gelmez bunu yapmak zorunda mıydın?" Cesur derince bir iç çekti. "Ben bir duş alıp çıkacağım," dedi. Ve başka bir şey söylemeden merdivenlere yöneldi. Birkaç adım atmıştı ki aklına Leylan'ı öylece bıraktığı geldi. Bir karısı olduğu gerçeğine alışmak biraz zaman alacak gibiydi. Arkasına dönüp ona elini uzattı. Leylan, kendine uzatılan eli isteksizce tuttu ve Fırat'a kibarca gülümseyerek Cesur ile birlikte odalarına çıktı.

Odaları Mardin'dekinden çok daha güzeldi doğrusu. Siyah ve krem renginin muhteşem uyumu odaya oldukça hoş bir hava katmıştı. Koyu renk tüller ve açık renk güneşlikler vardı. Böylelikle oda ne çok aydınlık ne de fazla karanlık duruyordu. Hafif ve gözü yormayan bir loşluk vardı. Siyah ve işlemeli başlıklı büyük yatak odanın ortasında yerden birkaç santim yüksekteki basamağa, pencerelere ve kapıya eşit uzaklıkta yerleştirilmişti. Klasik tarzda ve ihtişamlıydı.

Oda oldukça genişti. Kendine ait bir banyosu elbette vardı. Ayrıca bolca ışık almasını sağlayacak büyük pencereler bulunuyordu. Ve iki büyük pencerenin ortasında balkona açılan bir kapı.

Balkon Leylan'ı gülümsetti. Kendi odasında da küçük bir balkonu vardı. Orada oturmayı çok severdi. Özellikle geceleri yıldızları izlemeye bayılırdı. Bazen evlerinde, her evde olan küçük tatsızlıklar yaşandığında kendi balkonuna çıkar, sakinleşene kadar orada gökyüzünü izlerdi. O zamanlar hep geleceği düşlerdi. İlerisi, o an için, çok daha güzel olacakmış gibi gelirdi ona. Hayallerini beslerdi o küçük balkonunda. Bu balkonu da çok sevecek ve sıkıldıkça buraya sığınacak gibiydi. Üstelik balkonun harika bir deniz manzarası olabilirdi. Ne de olsa bir yalıda oturuyorlardı, değil mi?

Merakla dudaklarını ısırdı. Balkona bakmayı çok istiyordu. Ama ne yapacağına karar verememişti. Cesur gidene kadar

beklese miydi, yoksa hemen şimdi baksa mıydı?

Sahi, Cesur nereye gidiyordu?

Aklına gelen seçenekler önce kaşlarının çatılmasına neden oldu. Sonra bir önemi olmadığına karar verse de, Cesur'a sormadan yapamadı.

"Nereye gideceksin?" Sesi oldukça çekingen çıkmıştı. Duruşunda da belli bir kararsızlık vardı.

"Şirkete uğrayacağım," dedi Cesur. Yalandı. Ama öyle bir söylemişti ki, Leylan inanıp susmaktan başka bir şey yapamadı.

Cesur tam söylediği gibi hızlıca bir duş alıp kendini yalıdan dışarı attı. Çok özlediği Peugeot'suna binip hızla anahtarı çevirdi. Araba hızlanırken ve yalıyı arkasına bırakıp uzaklaşırken Cesur kendisini daha rahat hissettiğini fark etti. Birkaç aydır kendisini oldukça sıkmıştı yaşanan olaylar yüzünden. Şimdi, İstanbul'a dönüşü ona biraz umut vermişti doğrusu. Belki düşündüğü kadar kötü olmazdı her şey, belki düşündüğü gibi bir kapana kısılıp kalmazdı kim bilir? Belki Leylan göründüğünün aksine çok uysal bir eş olurdu ve Cesur'un canını sıkmazdı.

Kendini kandırıyordu! Daha şimdiden farkındaydı Leylan yüzünden omuzlarına yüklenen sorumluluğun. İlk başta, yıllardır çıtı çıkmayan vicdanının şuan onu rahatsız ediyor olması oldukça tuhaftı. Leylan'a yalan söylediği için miydi bu onu az da olsa rahatsız eden fısıltı? Hayır, daha önce onlarca kişiye yalan söylemişti. Acaba Feyza'ya gittiği için miydi? 'Ne yapsaydım?'diye mırıldandı kendi kendine. 'Ömrüm boyunca benim olmayacak bir kadını mı bekleseydim?' Derin bir nefes aldı. 'Hem beni sevmiyor bile!' Sesi yükselmişti. Kendi kendine konuştuğunun farkında değildi. 'Feyza beni seviyor!'dedi. Biraz önce yükselen sesi tekrar mırıltıya dönüşmüştü. 'Onun be-

ni sevmesine ihtiyacım var.' Sustu.

Neler oluyordu böyle? Bu Allah'ın cezası küçük kız ne yapıyordu ona? Sinirlenmişti. Burnundan soluyordu artık. Elini hızla direksiyona vurdu. Neyeydi siniri şimdi? Neden bir anı bir anını tutmaz olmuştu? Gerçi önceden de farklı sayılmazdı ama son yıllarda derin bir siyahlığa gömülüp hiçbir şeyi ciddiye almayarak stabil bir durum elde edebilmişti. Şimdiyse her şey tepetakla olmuş gibiydi. Umursamazlık duvarları o fark etmeden bir bir kırılıyor, genç adam kendini en ufak şey üzerinde saatlerce düşünürken buluyordu. Üstelik anlayamadığı birçok duygu filizlenmeye başlamıştı içinde. Ve bunlar hiç hoşuna gitmiyordu. Ya birden bire kendini hatırlatan vicdanına ne demeliydi? Onu da iki sene önce gömmemiş miydi bir yerlere?

Beyni patlayacak gibiydi. Tam giderek hızlanmaya başlamışken amaçladığı yere geldiğini fark etti. Yavaşça frene bastı. Arabasını sakince park edip arabadan atladı. On katlı kahverengi binanın önünde durup kafasını kaldırdı. Feyza üçüncü kattaydı. Bakışlarını yere indirip binanın kapısını açtı ve içeri girdi. Hızla merdivenleri çıkıp dokuz numaralı dairenin önünde durdu. Rahat bir tavırla zile bastı. İçerden Feyza'mn ayak sesleri duyuluyordu. Çok geçmeden kapı açıldı. Önce Feyza'nın şaşkın yeşil gözleriyle karşılaştı Cesur, ardındansa boynuna dolanan ince kollarla...

"Cesur! Gelmişsin!" Feyza'nın ince, neşe dolu sesi Cesur'u gülümsetti.

"Kapıda mı kalacağız sevgilim?"

"Ah, affedersin." Feyza gülümseyerek çekildi kapının önünden ve Cesur'un içeri geçmesine izin verdi.

Cesur rahat bir tavırla içeri girip ceketini çıkarttı. Adımları salona yöneldi. Kırmızı ve krem rengiyle döşenmiş odanın tanıdıklığı onu gevşetmişti. Elinde tuttuğu ceketi koltuklardan

birinin üstüne bıraktı. Bir diğerineyse yorgun vücudunu... Koltukta rahatça yayılıp bir adım ötesinde duran Feyza'yı kolundan yakalayıp kendine çekti.

"Ne yaptın bakalım ben yokken?" dedi. Feyza'yı konuşturmak istiyordu, kafası biraz dağılsın istiyordu.

"Şirkette yapacak pek bir şey yoktu. Zamanımın çoğunu dizi izleyerek ve alışveriş yaparak geçirdim." Sen neler yaptın demeye korkuyordu Feyza. Hayatında ilk defa bir şey onu böyle deli gibi korkutuyordu; Cesur'u kaybetme düşüncesi.

"Sen dizi izler miydin?" Cesur alayla sırıttı. Feyza etrafındaki diğer kadınlara pek benzemezdi. Tam bir iş kadını olmasının yanında çok eğlenceliydi. Olaylara farklı açılardan bakar, kendine göre değerlendirir ve her zaman doğru sonuca ulaşırdı. Çok kitap okurdu ama televizyon izlemezdi. Beğendiği filmlerin sayısı ise oldukça azdı. Diğer kadınlarla az olan ortak noktalarından biriyse, alış verişti.

"Bu dizi... Biraz farklı, hoşuma gitti." Feyza yüzüne tatlı bir ifade yerleştirerek Cesur'a baktı. Erkeklerin hayır diyemeyeceği o güzel yüzü istediğine çok sevimli, istediğinde çok çekici olabiliyordu.

"Neymiş bakalım konusu? Feyza Hanım'a bile kendini izlettiğine göre farklı bir şey olmalı."

"Aslında..." Duraksadı ve bakışlarını ellerine çevirdi. "O kadar da farklı değil konusu. İki arkadaştan bahsediyor. Önceleri çok iyilerdi. Ama sonra birbirlerinin haberi olmadan aynı adama aşık oldular. Onu anlatıyor işte..."

Cesur düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. "Hangisi iyi peki kızlardan?"

"Bana göre mi? Yoksa diğerlerine göre mi?" diye sordu Feyza.

"Her ikisi de."

"Bana göre uzun saçlı ve mavi gözlü olan iyi. Çünkü adama gerçekten aşık ve onu kaybetmemek için her şeyi yapar. Yani adama zarar vermeyen her şeyi..." Durdu ve sesini biraz kısıp, onaylamayan bir tını ekleyerek devam etti. "Diğerlerine yani çoğunluğa göreyse kahverengi saçlı ve çilleri olan aptal kız, iyi. Ama o kadar aptal ki!" Gözlerini devirdi. "Her olayda ağlayıp sızlaması midemi bulandırıyor. Adamın ona acıması için yapmayacağı şey yok!"

Cesur güldü. Tam Feyza'lık bir tercihti yaptığı. Güçlü olanı zayıf olana tercih etmek. Oturduğu yerde sızlanmayıp savaşmak.

"Sence hangisi?" diye sordu Feyza.

Tekrar güldü Cesur. "Bilmem," dedi çapkın bir sesle. "Hangisi daha güzel?"

Feyza'nın kıkırdayarak kendisine hafifçe vurmasıyla onu kendine çekip sıkıca sarıldı. Feyza'ya sarılmak... Garip bir şekilde rahatlatıyordu onu şuan. Bu anlamsız tanıdıklık hissi ona kendini hatırlatıyordu. Sevgi ya da aşk yoktu onun için ama başka bir şey vardı. İsimlendiremediği bir duygu... Belki de böylesine sahiplenilmek bir kadın tarafından, hoşuna gidiyordu. Derince bir iç çekti. Artık bir şey düşünmek istemiyordu. En azından birkaç saatliğine.

"Açım ben," dedi kafasındaki düşünceleri yok etmek için, huysuzca. "Hadi bana yemek yap sevgilim."

14.Bölüm

Hazırladığı sade masaya durgun gözlerle baktı Zenan. Ardından derince bir çekti. Yalnız olmaktan nefret ediyordu. Yalnız yemekten, yalnız film izlemekten, yalnız uyumaktan... İstese birkaç arkadaşını yanına çağırabilirdi. Ama bu yaptığı yalnızlığını gidermezdi. Onun Fırat'a ihtiyacı vardı. Onun koyu yalnızlığı bir tek genç adamın bakışlarıyla dağılabiliyordu. Öyle ki Fırat'la yapmadığı her neyse ve her ne kadar kabalık olursa olsun kendini yapayalnız ve savunmasız hissediyordu kadın. Genç adamın yakınında bir yerlerde olmasına deli gibi ihtiyacı vardı. Kendi varlığı adeta Fırat'ın varlığıyla besleniyor, güçleniyor, anlamlanıyordu.

Nasıl böyle bağlanmıştı bu duygusuz adama? Nasıl teslim olmuştu? Bir sene önce bu duruma düşeceğini söyleseler hayatta inanmazdı. Suratını mahzun bir tebessüm kapladı. Ama Fırat'ı sevmemek gibi bir seçenek mi vardı? O kendisine, gözlerine siper ettiği bütün duygusuzluğun ardından öyle yaralı yaralı bakarken Zenan nasıl yüreğine söz geçirebilirdi? Geceleri kabuslarla yatağından fırlayıp akmayan bir dolu gözyaşıyla kendisine sarılan bu adamı nasıl geri çevirebilirdi?

Yapamazdı. Ona yemeğe geldiği ilk akşamı hatırladı. Yapamazdı ve bunun o günden beri farkındaydı.

-Bir sene önce-

"Gelmeyecek," demişti saat tam sekizi vururken. Neredeyse bir saat önce hazır ettiği sofranın başına oturmuş heye-

can dolu bir gerginlikle, ara sıra parmaklarıyla masada ritim tutarak Fırat'ın gelmesini bekliyordu. Bu süre zarfında iki defa kıyafet değiştirmişti. Önce kırmızı bir elbise giymiş fakat bir süre sonra çok iddialı durduğunu fark etmişti. Sonra siyah bir tane denemiş ama onu da kasvetli bulmuştu. En sonunda krem rengi hoş bir elbisede karar kılmış ve saçlarını da güzelce tarayıp serbest bırakarak hazır olduğuna kanaat getirmişti. Şimdi ise bir gözü saatte bir gözü kapıda öylece bekliyor ve genç adamın gelmekten vazgeçtiğini düşünüyordu ki tam o sırada çalan zilin sesi onunla alay etmişti sanki.

"Geldi," derken öyle bir telaş, öyle bir heyecan vardı ki içinde, bayılacağını sandı. Ne yapacaktı şimdi? İçten içe az dua etmemişti gelsin diye. Şimdi kapısındaydı ama açacak cesareti bulamıyordu kendisinde. Ne olacaktı açınca? Eliyle yüzüne yelpaze yapıp sakinleşmeye çalışırken "Öğrenmenin tek yolu var," diye mırıldandı kendi kendine. Ve tüm cesaretini toplayarak hızla kapının yanına gitti. Daha fazla düşünmeye izin vermeden açtı kapıyı. Karşısında başını hafifçe eğmiş, ellerinde tuttuğu renkli çiçekleri izleyen ve kapı açıldığında kafasını kaldırıp can alıcı bir şekilde gülümseyen Fırat'ı gördü. Yavaşça çekildi kapının önünden, onun içeri girebilmesi için. Fırat ağır adımlar atarak girdi Zenan'ın bıraktığı aralıktan.

"Açamayacaksın sandım," dedi, tam genç kadının yanından geçerken. Sonra bu söylediğine inanmadığını belirten bir gülüş peyda oldu dudaklarında.

"Düşünmedim değil," diye onayladı Zenan. Sesi o kadar cılızdı ki, Fırat'ın duymasına şaşırdı. "Ama..."diye devam edecekken, söyleyecek pek bir şeyinin olmadığını fark ederek kalakaldı öylesine.

"Ama?" dedi Fırat, sorularla dolu mavi gözlerini Zenan'a çevirip. Bekledi birkaç saniye. Ne dökülecekti Zenan'ın küçük

dudaklarından merak ediyordu. Zenan'ın konuşmayacağını anlayınca ise o devam ettirdi sözleri. "Ama dayanamadın. Merak ettin. Beni, aklımdan geçenleri, dün geceyi..."

"E-evet." Zenan Fırat'ın söyledikleriyle eğdi başını. O kadar çekiniyordu ki onun yüzüne bakmaya... İçi içini yiyordu oysa, o mavi gözlere bakıp dün gece bulamadığı duygu kırıntılarını aramak için. Ama bir türlü cesaret edemiyordu. Yabancılar konusunda her zaman çekingen olmuştu ama bu farklıydı. Ne zaman adamla göz göze gelse kalbi sanki yerinden sökülüp ellerine düşüverecekmiş gibi çarpmaya ve göğsünü ağrıtmaya başlıyordu. Söyleyeceği her şeyi unutuyor, yalnızca hülyalı bakışlarla ucuz aşk filmlerindeki aşıklar gibi onu izlemek istiyordu.

Fırat Zenan'ın kaçırdığı bakışlarını gördüğünde tekrar gülümsedi. Uzun süredir gülümsemediği kadar gülümseyecekti bu akşam anlaşılan. "Yemek..."dedi Zenan'ın tepki vermesi için. "Yemeyecek miyiz?"

"Ah, affedersin!" dedi Zenan hızla kafasını kaldırarak. Yüzü utançtan kızarıyordu gitgide. Bu adama sürekli rezil olup durmak onun kaderi miydi?

Eliyle önce odayı ardından da masayı işaret etti. "Buyur lütfen," diye fısıldadı sessizce. Fırat sakin adımlarla ilerledi masaya doğru. Ve Zenan'ın gösterdiği yere oturdu. Mavi bakışları özenle hazırlanmış masada dolaştı birkaç saniyeliğine. Çiçek desenli mavi-beyaz yemek takımına uygun pembe-mavi peçeteler vardı masada. Siyah mobilyanın sertliğini, zıtlığıyla yumuşatan beyaz ve bu pembe-mavi renkler, hayat dolu bir zevkin göstergesi gibiydi. Masanın üzerindeki küçük ve bodur mumlar ise havaya samimiyet katmak için konmuş olmalıydı. Pek işe yaradığı söylenemezdi. Zenan'ın gergin duruşu mumların tüm çabalarını alt üst ediyordu.

Fırat'ın masayı incelemesinden faydalanan Zenan, birkaç saniye de olsa doyasıya baktı karşısındaki adama. Asil... Kesinlikle Fırat'a en çok yakışan sıfattı. Duruşu, oturuşu, kalkışı, gülümseyişi, konuşması... Her şeyi asildi. Bakışları bile asildi. En çapkın bakışında bile karşısındaki kadına saygı vardı. Ama ne yazık ki hiç duygu yoktu.

Tüm düşünceleri Fırat'ın mavi bakışlarının kendisine dönmesiyle buharlaşıp uçtu. Birkaç saniyeliğine onu terk etmiş olan heyecan dalgası sardı yine her yerini. Ne yapacağına karar vermeye çalışırken aklına yemek servis etmek gelebildi neyse ki... Fırat'ın konuşmasına fırsat vermeden doldurdu tabağını.

Fırat gülümseyerek önüne koyulan yemeğe döndü. Zenan'la bu akşam konuşabilecek miydi, merak ediyordu. Ama hemen konuşmak yerine ona biraz zaman vermekte karar kıldı. Ve kaşığını alarak yemeğin tadına bakmaya niyetlendi. Tam bu sırada Zenan'ın nefesini tutuşunu duydu. Aklından geçenleri tahmin ediyordu 'acaba beğenecek mi?' Açıkçası Fırat beğeneceğine emindi. Ama yine de Zenan'ın heyecanını biraz daha gözleme fırsatını kaçırmak istemedi. Oldukça yavaş hareketlerle yemekten bir lokma aldı. Lokma ağzında yok olana kadar çiğnedi ve aheste bir biçimde yuttu. Üstüne bir yudum su içti. Bardağı yavaşça aldığı gibi aynı yavaşlıkta bıraktı. Sonunda derin bir nefes alarak "Nefis," dedi.

Kulağına gelen cılız gülüş sesi onu da gülümsetti. Dayanamayarak kafasını kaldırıp ona baktı. Ve sonunda o masum kadınla göz göze gelebilmenin muhteşem zaferini tattı. Zenan, belki de gözlerini ondan kaçıramayacak kadar mutlu olmuştu yaptığı yoruma... Belki de artık alışmıştı Fırat'ın varlığına... Ya da belki, aslında korkmak ona göre bir şey değildi. Artık konuşmanın tam sırasıydı işte! Bir şekilde Zenan'ı yakınında tutup konuşmalıydı onunla. Ama nasıl?

Tam o sırada müziği tark etti Fırat. Aslında içeri girdiğinden beri çalan, sesi kısık ve hoş müziği... "Dans!" diye düşündü. Zenan'ı dansa kaldırmalıydı. Böylece onu yakınında tutardı, kaçmasına, susmasına izin vermezdi.

Zarif bir hareketle kalktı sandalyesinden. Zenan'ın şaşkın bakışları altında yaklaştı ona. Karşısındaki kadının yüzüne yayılan şaşkınlık ve tedirginlik o kadar barizdi ki... Bu sevimli ifade bir kez daha gülümsetti Fırat'ı. Elini uzattı Zenan'a.

"Dans edelim mi?" dedi.

Zenan yutkundu yavaşça. Tekrar Fırat'ın kollarında olma fikri o kadar çılgınca gelivordu şuan ona... Korkunç, akıl almaz ve yapmaması gereken şeylerdi yaptıkları. Ve o hala yapmaya devam ediyordu. Şimdi bu dans teklifini reddetmeli ve bu yabancıyı evinden postalamalıydı. Düşündüklerini uygulamak için hızla kalktı sandalyesinden. Ama kalkar kalmaz kendini Fırat'ın kollarında buluverdi. Bir saniye bile geçmeden onun elini belinde hissetti. Nefesini tuttu ve titreyen bakışlarını Fırat'ın gözlerine çevirdi.

Fırat onun aklından geçenleri okumuştu sanki. O yüzden, ayağa kalktığı anda hiçbir şey söylemesine fırsat bırakmadan kollarına almıştı onu. Tecrübesiz, küçük bir kadının evinden kovulmak istemiyordu.

"Korkuyor musun benden?" Bu sözlerle birlikte genç adamın sıcacık nefesi alnına çarptı Zenan'ın. Yenilgiyle gözlerini kapadı genç kadın. Bu adamdan kurtulmak o kadar basit olmayacaktı anlaşılan.

"Korkmuyorum," diye cevap verdi Fırat'ın sorusuna. Sesi titremişti ama bunu umursamadı. Umursadığı şeyler sınırlıydı. Mesela Fırat'ın, belinde dolaşan eli ve kendisinin dolan gözleri gibi...

"O zaman sorun ne?" Fırat'ın ısrarcı sesi o kadar güzel, o kadar etkileyiciydi ki gitgide tüm duvarları yıkılıyordu Zenan'ın. Ah! Dün gece bir bakışına yenildiği adama ne kadar karşı koymayı planlıyordu ki zaten!

"Ben... Ben..." Söylenecek tüm sözcükler anlamını mı yitirmişti? Neden bir araya gelip mantıklı bir şekilde dökülmüyorlardı Zenan'ın dudaklarından? "Seni tanımıyorum bile!" dedi en sonunda. Söylenebilecek en zavallı bahane buydu galiba.

"Sorun buysa çözülebilir." Fırat, Zenan'ı çenesinden tutup başını yukarı kaldırdı. Onu, gözlerine bakmaya zorladı.

"Neden?" Zenan artık dayanamayacağını hissediyordu. Eğer Fırat'ın istediği buysa konuşacaklardı. "Neden üstüme geliyorsun anlamıyorum. Bu çaba neden?" Derince bir nefes aldı. Dolan gözlerinde yer çekimine yenilen bir damla yaş süzüldü yanaklarından. "Neden bu ısrar? Ne istiyorsun benden?"

Fırat nazikçe sildi Zenan'ın yanağını ıslatan yaramaz su damlacığını. "Çünkü..."diye başladı söze. Sesi yumuşacıktı. Zenan'ın başını göğsüne yasladı ve saçlarını okşarken devam etti konuşmaya. "Çünkü hayatımda senin kadar masum birine öyle çok ihtiyacım var ki! Bencil olduğumu düşünebilirsin. Ama çok da bencil sayılmam. Eğer beni hayatına alırsan seni mutlu ederim. İstediğin müddetçe yanında olurum. Sana..."Durdu. Şimdi söyleyecekleri Zenan'ın ellerinden kayıp gitmesine sebep olabilirdi. Ama yine de söylenmesi gereken şeylerdi. "Sana aşk ya da sevgi veremem. Ama mutlu etmenin bir yolunu bulurum." Kabul etmek gerekir ki iyi rol yapıyordu. Onları dışarıdan izleyen biri, birbirlerine sırılsıklam aşık bir çift sanabilirdi. Ve çok yanılırdı. Gerçi Fırat bir konuda haklı sayılırdı. Şu aralar 'O'nun gibi kokan birisine çok ihtiyacı vardı.

Zenan donup kalmıştı duydukları karşısında. Böyle bir şey beklemiyordu hiç. Ne diyordu Fırat? "Beni hayatına al." E-

vet, aynen bunu söylüyordu. İçi kıpır kıpır oldu bir an. Sonra konuşmanın devamını tarttı kafasında. 'Sana aşk ya da sevgi veremem.' Bu ne demekti? Karasızlıkla kafasını kaldırıp Fırat'ın okyanusu andıran gözlerine baktı.

"Be...Ben..." dedi. Devamı gelmiyordu. Ne zaman çok heyecanlansa böyle olurdu zaten. "Bi... bilemiyorum," diyebildi en sonunda.

Amacına ulaşmıştı Fırat. Gülümsedi duygusuzca. Zenan'ı çenesinden tutup başını nazikçe yukarı kaldırdı. Gözlerinde bir zafer duygusu parıldarken "Ben biliyorum," diye mırıldandı.

***

Cesur ağır adımlarla içeri girdi. Ortamda gergin bir sessizlik vardı. Sessizliği az da olsa dağıtan tek şey çatal ve kaşıkların tatsız gürültüsüydü. Birkaç adım daha attığında tüm gözler ona çevrildi. Bir çifti hariç. Leylan kafasını kaldırmadan yemeğini yemeğe devam ediyordu. Cesur umursamadı. Ve Demir Zorbey'in sinirli bakışları arasında sofraya oturdu. Bir müddet boş olan servis tabağına baktıktan sonra başıyla hizmetçi kızlardan birine işaret etti. Çok geçmeden tabağında sıcak ve lezzetli bir çorba vardı.

"Erken geldin," dedi Demir Ağa, gür sesiyle. İmalı sözlerine başlamak için hiç vakit kaybetmemişti.

"Öyle," diye geçiştirmek istedi Cesur. Ama başaramayacağının farkındaydı. Demir Ağa bir şey söylemek istedi mi onu kimse susturamazdı.

"Bilmiyorum farkında mısın ama artık evli bir adamsın Cesur." Birkaç saniye durdu lafını bitirdikten sonra. Ardından bakışlarını Cesur'a dikip konuşmasına devam etti. "Bir karın ve ona karşı sorumlulukların var. Bu evde yemek yeneceği zaman herkes eşiyle oturur. Ben yoksam Nisa da yoktur. Ve sen yok-

san Leylan'da olmayacak. Karının aç kalmasını istemiyorsan bir daha ki sefere yemeğe vaktinde gelirsin."

Evet, Demir Zorbey yapmıştı yine yapacağını. Zaten en büyük eğlencesiydi Cesur'u köşeye sıkıştırmak. Önceleri evlilik ile tehdit ediyordu. Şimdiyse karısını aç bırakmakla. 'Harika!' dedi içinden Cesur. Sanırım Demir Ağa, evlat katili olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Böyle devam ederse daha fazla merak etmesi gerekmeyecekti.

Daha bir kaşık alamadığı çorbasına baktı. Neyse ki Feyza ona yiyecek bir şeyler hazırlamıştı. Dudaklarını büzerek ayağa kalktı. "Afiyet olsun," dedi sessizce ve hızlı adımlarla üst kata, odasına yöneldi.

Ardından Leylan da ayağa kalktı. O da aynı şekilde "Afiyet olsun," dedi ve isteksiz adımlarla Cesur'un gittiği yere, odalarına gitti. Demir Ağa'nın sözleri açık ve netti. Cesur olmadan o sofrada yeri yoktu. Ve yeri olmayan yerde bir saniye bile durmayı düşünmezdi.

Kapıyı sessizce açıp içeri girdiğinde Cesur yatağa uzanmış öylece tavanı izliyordu. Düşünceli bir tavırla kaşları çatılmış, gözleri tek bir noktaya odaklanmıştı. Kasılan çene kaslarına bakılırsa dişlerini sıktığı da söylenebilirdi.

"Kırılırlar inşallah!" diye mırıldandı Leylan. Ve Daha fazla ona bakmayı reddederek adımlarını balkona açılan kapıya sürükledi. Denizi izlemek onu biraz rahatlatabilirdi. Bugün oraya küçük bir kanepe koymalarını da sağlamıştı. Böylece deniz manzarasının keyfini sürerken soğuk betona oturmak zorunda kalmayacaktı. Ya da saatlerce ayakta dikilmeyecekti.

Koltuğa önce oturdu birkaç saniye sonraysa dayanamayarak uzandı. Bir kedi gibi uysalca kıvrıldı yattığı yerde. Denizden gelen tuzlu, güzel kokuyu ciğerlerine doldururken gözlerini kapattı yavaşça. Uzun saçları ılık rüzgarın okşayışıyla dal-

galanıyor ve bu ona çok güzel bir his veriyordu. Bu balkonu kesinlikle sevmişti. Ona verdiği bu anlık huzuru da

"Burada uyumayı planlamıyorsun, değil mi?"

Cesur'un kalın sesini duyduğu an bir saniye önceki huzurdan tek bir zerre bile kalmamıştı. Kapanmış olduğu gözlerini hızla araladı ama kocasının sorusuna cevap vermedi. Sessiz bir şekilde orada yatmaya devam etti ve Cesur orada yokmuş gibi davrandı. Tahmin ettiği gibi birkaç saniye sonra Cesur başından ayrılmış ve onu huzuruyla baş başa bırakmıştı. Ayrıca evet diye düşündü genç kız, bu gece kesinlikle burada uyuyacaktı.

Cesur suratını buruşturarak balkondan ayrıldıktan sonra kendini yatağa attı ve uyumak için gözlerini kapattı. Küçük bir kıza bakıcılık yapacak değildi, Leylan belli bir zeka seviyesine sahip olan her insan gibi balkonda uyumaması gerektiğini bilmeliydi. O bu konuda endişelenmiyorsa genç adam da endişelenmeyecekti. Bu düşüncelerin etkisiyle ince örtüyü üstüne çekip gözlerini kapattı ve uyumaya niyetlendi.

Kaç saat boyunca uyumak için debelenip durduğunu bilmiyordu. En son gözleri komodindeki saate ilişince akrebin üçü gösterdiğini gördü ve oflayarak elini başına götürdü. Tamam, daha fazla dayanamayacaktı. Neden bir anda telaşlı anneler gibi davranmaya başladığı konusunda bir fikri olmasa da yataktan kalktı ve balkona yöneldi. Leylan'ı küçücük koltukta kıvrılmış uyurken bulunca suratını astı. Donuyor olmalıydı fakat o kadar inatçı, dik başlı ve mantıksızdı ki kalkıp iki adım ötedeki sıcak yatağa gelememişti.

Sabır istercesine iç çekip eğildi ve genç kızın cılız bedenini kucakladı. Düşündüğünden daha ağır olduğunu fark edince huysuz yüzünde sevimli bir gülümseme belirdi. Nedense genç kızın tüy kadar hafif olacağını düşünmüştü.

Odaya girdi ve Leylan'ı usulca yatağa yatırdı. Ardından üstünü örtüp yatağın kendine ait kısmına geçti. Başını yastığa koydu ve Leylan'ın sabah uyandığında nasıl şaşıracağını düşünürken derin bir uykuya daldı.

15.Bölüm

Uyanmıştı. Ama gözleri hala kapalıydı. Belinde bir sıcaklık hissediyordu. Ne olduğunu anlamayı biraz sonra deneyecekti. Şimdi derin bir nefes alıp denizin tuzlu ve serin kokusunu hissetmek istiyordu. Düşündüğünü yaptı ve derin bir nefes aldı. Ama hissettiği tek şey hafif bir parfümle karışmış ter kokusuydu. Bir erkek parfümüyle... Ayrıca, denizin sakin dalgalarının kıyıya vururken çıkardığı o sakinleştirici ses de ortalarda gözükmüyordu. Onun yerine kısık bir horultu vardı. Ve sakinleştirici olduğu söylenemezdi. Göz kapaklarını zar zor araladı. Kahverengi gözleri açıldığında ilk gördüğü şey şampanya rengindeki tavandı. Kafasını sağa çevirdiğindeyse biraz daha koyu renkteki duvarı ve kapalı olan balkon kapısını gördü. Balkonda değil odasındaydı. Bunu anlaması biraz uzun sürmüştü. "Onunla vakit geçirdikçe salaklaşıyorsun Leylan," diye mırıldandı kendi kendine.

Biraz daha kendine geldiğinde aklına belinde hissetmekte olduğu sıcaklık geldi. Kafasını sola çevirdiğinde sırt üstü uzanmış ve sevimli bir horultuyla uyuyan Cesur'u gördü. Birkaç gündür tıraş görmemiş yüzünde hafiften bir kirli sakal vardı. Tüm dertlerden uzak gibi görünen ve yaptığı hiçbir kötülüğün izini taşımayan güzel suratı uyanıkken asla olamayacağı kadar huzurluydu. Normalde böyle değildi. Ama uyku, ona çocuksu ve savunmasız bir görüntü kazandırmıştı. Vücudu yataga sere serpe uzanmıştı. Ve sol kolu Leylan'ı belinden kavramıştı.

Leylan'ı. Belinden!

Leylan bunu fark ettiği anda hızla doğruldu ve telaşla yataktan indi. "Ah!" diye inledi sessizce, elini başına götürürken. Hızlıca ayağa fırladığı için başı dönmüştü. Birkaç saniye durup sakinleşmeyi bekledi, ardından kendini banyoya, ılık suyun altına attı.

Su, vücuduna da ruhuna da iyi gelmişti doğrusu. Sakinleşmiş, gevşemiş ve güne hazır bir halde çıktı banyodan. Birkaç dakika aynanın önünde vakit harcayıp uzun kahverengi saçlarına şekil verdi. Aynanın önündeki kremleri inceleyip ellerine nemlendirici sürdükten sonra aynadaki görüntüsüne buruk bir gülümseme bağışlayıp arkasını döndü. Cesur, hala bıraktığı gibi uyuyordu. Birkaç saniyeliğine Cesur'a ve birlikte uyudukları yatağa baktı Leylan. Her gece yaşamasına rağmen şuan kendini onun yanında uyurken hayal etmesi zor geliyordu nedense. Sessiz adımlarla yatağın yanına yaklaştı ve aklındaki düşünceleri def ederek Cesur'u dürttü.

"Uyan," dedi sakince. Cesur huysuzca mırıldanıp kafasını diğer tarafa çevirince Leylan ikazını yineledi. Bu defa Cesur'un mavi gözleri aheste bir şekilde aralandı. Kafasını çevirip Leylan'a baktı uykulu gözleriyle.

"Acıktım," dedi Leylan. Cesur için yeterliydi bu söz. Önce kafasını geri atıp birkaç saniye daha sıcak yastığının keyfini sürdü. Ardından sessiz bir oflamayla ayağa kalktı ve banyoya yöneldi.

Cesur banyodan çıktığında Leylan balkondaydı. Galiba Cesur'un bu duruma alışması gerekiyordu; Leylan zamanını bu odadan çok, o balkonda geçirecekti. "Her neyse," diye mırıldandı kendi kendine. Zaten bu sırada çalan telefonun sesi, düşüncelerini çoktan dağıtmıştı.

Leylan kahvaltıya inmek için Cesur'u beklerken kendisini

balkona atmıştı. Denizin pürüzsüz maviliği ve gökyüzünün muhteşem berraklığı onu her durumda rahatlatabiliyordu ve Cesur'la bir arada geçireceği beş dakika için bu rahatlamaya oldukça ihtiyacı vardı. Genç adamın içerde biriyle konuştuğunu duymuştu. Ama Feyza ismini duyana kadar buna pek aldırmamış ve denizin keyfini sürmeye karar vermişti. Şimdiyse bütün dikkati denizden uzaklaşmış, içerde ağır adımlarla volta atarak telefonla konuşan adama yönelmişti.

"Akşam yemeklerinde evde olacağım Feyza," diyordu Cesur. Konuşmasında sabırsızlık ve tahammülsüzlük tınıları vardı. Uzun bir süre karşıdaki kadının konuşmasını dinledi. Sonunda omuzları çöktü. Ve galiba pes etti.

"Bak," dedi. "Şöyle yapalım. Herkes odasına çekilince gelirim. Zaten saat onda ortadan kayboluyor herkes. Gece geç saatte de dönerim. Ama bu gece gelemem, tamam mı?"

Feyza teklifi kabul etmişti belli ki. Cesur'un hafif gülüşü duyuldu. "Ah ne hoş!" diye mırıldandı Leylan buruşturduğu yüzüyle. Cesur'un Feyza'yla olan ilişkisi onu hasta ediyordu. Hayır, tabi ki Cesur'u kıskandığı falan yoktu o sadece... Sadece böyle nahoş bir durumda bulunmaktan hoşlanmıyordu. Bu sebeple iyi bir ders vermek istiyordu Cesur'a. Hem daha ona yaptıklarının, bütün o sinir bozucu tavırların intikamını alabilmiş değildi. "Hmm," diye mırıldanırken alnı düşüncelerinin göstergesi olarak kırıştı. Önce alt dudağını dişledi, hemen ardından aklına gelen fikirle sinsice gülümsedi. "Evet Cesur Bey..." diye mırıldandı. Bazı şeylerin hesabını sorma vakti çoktan gelmişti.

***

Kahvaltıya indiklerinde Demir Ağa ve Nisa Hanım yerlerini almış, Fırat ise masaya yeni oturmak üzereydi. Genç adam Leylan'ı görünce gülümsedi.

"Günaydın gelin hanım," dedi. Sesi neşeli çıkıyordu. Ama Leylan'ı tedirgin eden garip bir ruhsuzluğu vardı. Bunu nasıl anlatacağını bilmiyordu Leylan. Fırat rahatsız edici bir insan değildi. Aksine sarıya dönük kumral saçları, mavi yeşil bakışları, keskin yüz hatlarıyla çok yakışıklı bir adamdı. Bütün davranışları fazlasıyla kibardı. Asla Cesur gibi odun değildi. Ama genç kızın tanımlayamadığı bir şekilde ruhsuzdu. Sanki yaşamıyor da bir tiyatro oyununda kendinden bağımsız bir rolü canlandırıyordu. Bunun kulağa saçma geldiğinin farkındaydı Leylan ama genç adamın ona düşündürdüğü şey her seferinde bu oluyordu. Galiba bu evdeki herkes biraz kaçıktı.

"Sana da günaydın," diye atıldı Cesur. Leylan'ın konuşmasına hiç izin vermeyecekti galiba. En azından Fırat'la.

"Günaydın Fırat," diye mırıldandı Leylan. O da Cesur'u takmıyordu. Bu ne kadar güzel bir aileydi böyle!

Masaya oturduklarında Hale'nin eksikliğini fark etti Leylan. Nisa Hanım ne düşündüğü anlamış olacak ki;

"Hale arkadaşlarıyla kahvaltı yapacakmış. O yüzden erken çıktı," dedi. Demir Ağa'nın yüzünde bundan hoşnut olmadığını gösteren bir ifade belirdi ama bir şey demedi. Küçük kızına kızamıyor gibiydi. Gerçi Leylan, herhangi bir insanın Hale'ye kızabileceğine ihtimal vermiyordu. Hale gerek enerjisiyle, gerekse renkli kişiliğiyle bütün insanlar üzerinde pozitif bir etkiye sahipti.

Kahvaltının yarısına geldiklerinde Leylan hala sessizliğini koruyordu. Ne konuşabilirdi ki? Arada kafa sallayıp küçük tebessümler dağıtmaktan başka yapacak bir şey bulamıyordu doğrusu. Hale varken konuşacak bir şeyler bulabiliyordu. Genç kız ona sürekli bir şeylerden bahsediyor ve bitmek tükenmek bilmeyen yaşam enerjisiyle başını döndürüyordu. Hale'nin eksikliğinin üzüntüsüyle derince bir iç çekerken Fırat'ın

sesiyle düşüncelerinden koptu.

"Ehliyetin var mı Leylan?" diye sordu genç adam. İlgili bakışları genç kızın yüzünde dolanıyordu.

"Hayır," dedi Leylan. "Yok. Almayı da düşünmüyorum." Geçirdikleri araba kazasından sonra bir araba kullanmak herhalde Leylan'ın en büyük kabusu olurdu. Aklına doluşan anıları savmak için konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Sınav sonuçları açıklandı," diye mırıldanırken kafasını çevirip Cesur'a baktı.

"Eee..."dedi Cesur, çok sıradan bir şeymiş gibi. "Baktın mı?"

"Hayır daha bakmadım," diye sessizce cevap verdi Leylan. Ve bakışlarını tekrar önüne çevirdi. Bu adamın ilgisizliğinden nefret ediyordu. İlgisinden de nefret ediyordu aslında. Genel olarak Cesur'a katlanamıyordu.

"Hale gelince bakarsınız hemen," dedi Nisa Hanım. Sesinde heyecan dolu bir tebessüm vardı. "Hatta dur arayayım gelsin şimdi,"diyerek sofradan kalkmaya yeltendi ama Leylan çabucak durdu.

"Hayır Ni- anne. Bırak, çağırma şimdi, gelince bakarız." Nisa hanımın gülümseyerek yerine oturuşunu izledi. Ve birkaç saniye sonra sesini duymasıyla bakışlarını Fırat'a çevirdi.

"Onu beklemeyelim," dedi Fırat. Heyecanlı görünmeye çalışıyordu. "Hemen bakalım şimdi."

"Olur aslında..."diye mırıldandı Leylan. Sonuçları gerçekten çok merak ediyordu. Okul onun için bir kurtuluş yolu, bir umut ışığı demekti. Eğer okursa, dört sene sonra ekonomik özgürlüğünü eline alarak yanında oturan aptal adamdan kurtulabilirdi. Dört yıl uzun bir süreydi evet, ama tek çareydi.

"Gel o zaman," dedi Fırat gülümseyerek masadan kalkarken.

Leylan tereddüt etti bir an için. Ama Nisa Hanım'ın onaylayan bakışlarını görünce kalkıp Fırat'ın peşine düştü. Arkasında asık suratlı ve öfkeli bir Cesur bıraktığından habersizdi. Gerçi haberi olsa da pek umursamazdı.

Alt kata indiler. Cesur ve Fırat'ın ortak kullandıkları çalışma odasına. Fırat hemen kendi masasındaki bilgisayarı açtı. Bilgisayarın açılması asırlar almıştı sanki Leylan için. Oysa geçen yalnızca bir dakikaydı.

İnternetten kısa bir arama yapıp gerekli siteye girdikten sonra sayfanın açılmasını beklediler. Bu işlem birkaç saniye sürerken Leylan heyecandan alt dudağını kemiriyordu. Kahverengi gözleri her zamankinden daha iriydi. Ve yanakları allaşmıştı. Bu hali hem sevimli bir kız çocuğunu hem de çekici bir kadını sergiliyordu insanın gözlerine, üstelik aynı anda.

Sonunda sayfa açıldı. Leylan'ın gözleri birkaç saniye ekranda dolaştı ve ardından dudaklarından küçük bir sevinç çığlığı koptu. "Evveet!"diye haykırırken ellerini birbirine çırpıp Fırat'a baktı. Yüzündeki gülümsemeyle kıvrılan dolgun dudakları bir süre Fırat'ın gözlerini meşgul ettikten sonra kapıdan duyulan sesle bakışlarını o tarafa çevirdi.

"Güzel haber, ha?" Cesur kapıya yaslanmış, elleri ceplerinde Leylan'a bakıyordu. Fırat'la birlikte aşağı inen Leylan'ın ardından bir süre bakmış ardından kalkıp kendisi de gelmişti. Bunu neden yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Öyle," dedi Leylan. Cesur'u gördüğünde gülümsemesi hafiflemiş ama yok olmamıştı. "İstanbul Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği," diye mırıldandı. Gözlerini Cesur'dan ayırıp tekrar ekrana çevirmişti. Yaşadığı şeyin gerçekliğine inanmak istiyordu. Başına gelen onca kötü şeyden sonra böyle bir haber hayalmiş gibi geliyordu ona. Gerçek olamazmış gibi...

"Tebrik ederim," dedi Cesur. "En kısa zamanda gider kay-

dını yaptırınız. Şimdi kahvaltıya dönelim mi?" Eliyle kibar bir hareket yaparak Leylan'a yolu işaret etti.

Masaya geri döndüklerinde Nisa Hanım'ın soru dolu bakışları Leylan'ın üzerindeydi. Leylan, onun soru sormasına fırsat bırakmadan gülümseyerek yanıtladı:

"İstanbul Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği bölümü."

"Ah çok sevindim kızım!" derken masanın üzerinden uzanıp gelininin elini tuttu Nisa Hanım. Bu söylerken öylesine içtendi ki Leylan'ın içi tuhaf bir minnettarlık hissiyle doldu.

"Kayıtlar başlayınca Cesur'la birlikte gider kaydını yaptırırsınız," dedi Demir Ağa gür sesiyle. Mavi bakışları Cesur'a yönelmişti. Cesur bir baş hareketiyle onu onayladıktan sonra ayağa kalktı.

"Hadi Fırat, çıkalım biz." Fırat onu onaylayıp ceketini alırken masadakilere döndü. "Size de afiyet olsun. Görüşürüz akşama."

Cesur ve Fırat çıkınca Leylan yüzüne bir gülümseme yerleştirip Nisa Hanım'a döndü.

"Anne, bir şey sormak istiyorum."

Nisa Hanım, gelinin alışık olmadığı gülümseyen yüzüne bakıp merakla "Buyur kızım, sor," dedi.

"Gece yatarken kapıları kilitliyorsunuz değil mi?" Soruyu sorarken Leylan'ın iri gözlerine somut bir endişe hakimdi.

"Evet, kilitliyoruz," diye cevap verdi Nisa hanım, ama Leylan'ın neden böyle bir şey sorduğunu hiç anlamamıştı.

"Peki garaj kilitleniyor mu?"

Bu defa Demir Ağa Nisa Hanım'dan önce davrandı. "Evet," dedi. "Bahçedeki kamelyada dâhil her yer kilitlenir." Demir Ağa'nın bakışları garipti. Leylan'ın neden bunları sorduğunu o da çok merak etmişti. Kaçmayı falan planlıyor olabilir miydi?

Leylan ne düşündüğünü sezmiş gibi hemen açıklamaya koyuldu. "Gece yatarken aklıma takıldı. Ben küçükken eve bir kere hırsız girmişti. Gece su içmeye kalktığımda kapıdan çıkarken görmüştüm. O günden beri her yeri kilitlemeden yatamıyorum." Anlatırken o kadar ciddi bakıyordu ki, inanmamak imkânsızdı. O iri kahverengi gözlerine aksettiremeyeceği duygu yok gibiydi.

Yemeğini bitirdiğinde izin isteyerek sofradan kalktı ve odasına çıktı. Bugün gerçekten harika bir gündü. Bugün şansının döndüğü gündü! En güzel haber kuşkusuz kazandığı üniversiteydi. Ve ondan sonraki de Cesur'dan alacağı intikamdı. Dolgun dudakları bir kere büyük bir gülüşle kıvrılıp yüzünü mükemmelleştirirken mırıldandı "Yarını iple çekiyorum Cesur Zorbey!"

16.Bölüm

Uyandığında yatakta tek başına olduğunu fark etti. Gülümsedi ve küçük bedenini serbest bırakarak yatağa yayıldı. Böyle sere serpe yatmayalı uzun zaman olmuştu. Birkaç dakika keyfini sürmek istiyordu. Boş yatakta keyfince yuvarlanmak, hiçbir rahatsızlık hissetmeden bir yarım saat uyuklamak istiyordu. Ama tam o anda aklına, bu gece istediği gibi yatabileceği geldi. Bu gece, bu koca yatakta, yanında o aptal adam olmadan uyuyabilecekti. Bu düşüncenin verdiği mutlulukla biraz daha gömüldü yastığına.

Keşke her yanı saran şu erkeksi kokusundan da kurtulmak mümkün olabilseydi, diye düşündü. Onun varlığını hatırlamadan bir gece sürebilmek gerçekten güzel olurdu.

Durdu. O an aklına bir soru belirdi. "Neden bu kadar nefret ediyorum bu adamdan?" Yani onu sürekli incitmesi, umursamaması ve bir metresi olması dışında bir neden. Düşündü. Başka bir sebebi yok gibiydi. Ama elinde olanlar da oldukça geçerli sebeplerdi. Hangi kadın, kendisi yerine bir başka kadını tercih eden bir erkeği isterdi ki? Gerçi ona kendisini tercih etme hakkını vermemişti hiç. Ama bu da kendisini başka bir kadının kollarına atmasını gerektirmiyordu. Evet, galiba sorusunun en doğru yanıtı buydu; O adam Leylan'ı aldatıyordu, hem de göz göre göre! Eğer bu aptallığı yapmasaydı Leylan onu umursamayabilirdi, hatta belki arada sırada iyi davranabilirdi. "Her neyse," diye mırıldandı sessizce. "Bu gece görür gününü o!"

İri gözlerini aheste bir şekilde araladı ve başını güneş ışığının geldiği yöne çevirdi. Işık çok zayıftı. Güneş kendini bulutların arkasına gömmüş, insanları ışıltısından mahrum bırakmıştı. Bulutlar ise büyümüşler, kocaman olup bütün göğü kaplamışlardı. İç karartıcı bir havaydı, ama Leylan'ın moralini bozmadı. Bugün yapacak işleri vardı.

Zor da olsa sıcak yatağından kopardı kendini ve aheste aheste indi yataktan. Banyodan su sesi geliyordu. Cesur duş alıyor olmalıydı. Bu iyi bir şeydi. Alt dudağını dişlerken planının ilk aşaması için etrafa bakındı. İşte! Cesur Bey'in telefonu oradaydı, komodinin üstünde. Onu bir şekilde bozmalı ya da herhangi bir şey yapıp etkisiz hale getirmeliydi. Ve gün boyunca Cesur'un bunu fark etmemesi gerekirdi. Evet, bu biraz şans işiydi. Ama bu aralar şansı dönmeye başlamıştı, değil mi?

Gidip telefonu eline aldı. Eee... Nasıl bozabilirdi? Ya da nasıl çalışmayacak duruma getirebilirdi?

Bir müddet dudaklarını büzerek düşündükten sonra hafifçe sırıttı. Aklına gelen basit ama etkili bir şeydi. Önce şarjına baktı telefonun. Bir kutucuk kalmıştı. Evet, şansı gerçekten dönüyordu. Telefonu bloke etme zamanı geldiğinde sim kartını çıkaracaktı. Eğer Cesur, telefonu kontrol etmeden cebine atıp giderse ve işi düşünce kurcalamaya kalkarsa şarjının bittiğini düşünebilirdi. Ama eğer cebine atmadan önce kontrol ederse... Her neyse, Leylan bunları düşünmek istemiyordu. Bir çuval inciri berbat etmek en son isteyeceği şey bile olamazdı!

Şimdi sıra anahtarlardaydı. Onları sadece alıp saklayabilirdi. Çünkü Cesur'un anahtar kullandığını hiç görmemişti. Yalnızca araba anahtarlarını kullanırdı ki, onlar da ayrı bir anahtarlığa takılıydılar. Ve kullanmasını engelleyeceği için sorun çıkarmazlardı.

Elini Cesur'un ceketinin cebine attı. Büyük, tırtıklı metallerin soğukluğunu hissedince gülümsedi. Anahtarları da hızla alıp çekmeceye attı. Onları şimdiden almasında bir sakınca yoktu.

Evet, başka yapılacak ne vardı? Anahtarları almış, telefon işini şansa bırakmıştı. Ah evet, araba! Herkes elini eteğini çekmeden önce garajı kilitlemelerini sağlamalıydı. Cesur Bey gitmek istiyorsa eğer, bir taksi bulmak zorunda kalacaktı.

Kafasını pencereden tarafa çevirdi ve gittikçe kararan havaya baktı. Bulutlar çoğalmış ve kararmıştı. Güneş tamamen elini eteğini çekmeye hazırlanıyordu sanki. Her yer yaslı bir griye boyanmıştı ve yağmur yağacak gibiydi. Manzaranın hüznüne rağmen Leylan'm dudaklarına umutlu bir tebessüm hâkimdi.

Kahvaltı bu sefer bambaşkaydı. Gülüşmeler, konuşmalar... Üstelik bu sefer konuşmalara Leylan da dâhildi. Bu evde hiç olmadığı kadar eğlenceli gelmişti Leylan'a. Fırat'ın sayesinde... Genç adam bu sabah bambaşka bir enerjiyle masaya oturmuş, hiç olmadığı kadar konuşkan bir adam olmuştu. Hale'yle ikisi bıkmadan usanmadan geçmişteki komik anıları ortaya seriyor, Leylan onların anlattıklarına kahkahalarla gülmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Sonra kız bir daha asla bizim sınıftan içeri girmedi," dedi Fırat, Leylan hala gülerken. Lise de sevdiği kızla kavga eden başka bir kıza çektirdiklerini anlatıyordu keyifle. Masadaki herkes de Cesur hariç- gülüşmeler eşliğinde onu dinliyordu.

"İnanmıyorum sana Fırat!" Leylan uzun süredir gülmediği kadar içten gülüyor, bir yandan da kendine hakim olmaya çalışıyordu.

"Bu ikisi çok fenaydı!" diye söze karıştı Hale. Kastettiği Cesur ve Fırat'tı. O da Leylan kadar eğleniyordu. Zaten o, her

durumda eğlenebilen, gittiği her yere eğlenceyi de götürebilen nadir insanlardandı.

Fırat gülen suratını Cesur'a çevirdi. Cesur nedense onlar kadar eğlenmiyor gibiydi. Bu Fırat'ı biraz daha gülümsetti.

"Cesur, on yedi yaşında evden arabayı kaçırdığımızı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi Cesur. Keyifsiz bir tebessümle o da Fırat'a baktı. "Garajdan çıktıktan on beş dakika sonra kaza yapmıştık."

"Evet," diye onayladı Fırat. "Sen fren yerine gaza basmıştın!"

Cesur tam cevap vermek için ağzını açmışken Leylan'ın kıkırdamasını duydu. Bakışlarını Leylan'a çevirip gözlerini devirdi. Bunda gülünecek ne vardı ki? Herkes fren ve gazı karıştırabilirdi.

"Güzel günlerdi..."diye mırıldandı Hale sessizce. Bu cümle, aynı anda Cesur ve Fırat'ın gülümsemelerinin silinmesine neden oldu. İkisi de sessizce iç çekerek birbirlerine baktılar birkaç saniye. Ardından Fırat kaçırdı bakışlarını.

"Birlikte eğlenebildiğimiz zamanlardı..."diye mırıldandı Cesur. Hala Fırat'a bakıyordu. Kuzeninin, kardeşi saydığı insanın bakışlarını kaplayan nefret içini yakıyordu. Ama aldırmamayı öğreneli uzun zaman olmuştu.

"Eğlence tanımımızın çok başka olduğu zamanlardı," diye düzeltti Fırat.

Konuşmayı uzatmamayı tercih eden Cesur iç çekerek ayağa kalktı. Daha önce defalarca denemişti nasılsa, değişen hiçbir şey olmuyordu. Durduk yere keyif kaçırmanın da bir anlamı yoktu.

"Hadi, artık gitme vakti," dedi ve masadakilere sessizce iyi günler dileyerek çıktı evden. Fırat'ta arkasından gitti.

Leylan ne olduğunu anlayamamış, çözmeye çalışıyordu. Eski bir meseleydi, belli. Ve konu açıldığı andan itibaren herkesin moralini bozduğuna göre de çok tatsız bir şey olmalıydı. Ve Leylan artık bunu öğrenmeliydi! Çünkü bütün bu gizemli konuşmalar, imalı sözler canını sıkmaya başlamıştı. Kahkahalara boğulduğu bir anın ardından ortam sessizleşiyor ve o da ne olduğunu anlamadığı için öylece kalakalıyordu.

Kahvaltıdan sonra Leylan, Hale'ye bahçede biraz dolanmayı teklif etmişti. Onu konuşmaya ikna edip Cesur ve Fırat arasındaki meseleyi öğrenmek istiyordu. Kafasına koymuştu bir kere.

"Hava çok bunaltıcı," dedi sessizce. Hale de onu onaylar şekilde başını salladı.

"Sonbahar geliyor artık," diye mırıldandı. Eline aldığı dal parçasını evirip çeviriyordu. Ailesindeki tüm bireylere inat sarı saçları, cılız, yok denecek kadar cılız güneş ışıklarıyla bile parlıyordu.

"Sonbahar güzel olur İstanbul'da," dedi Leylan ve gülümseyerek çok sevdiği o şarkı sözlerini mırıldandı.

"Akşama doğru azalırsa yağmur...
Kız kulesi ve adalar...
Ah burada olsan,
Çok güzel hala...
İstanbul'da Sonbahar."

Sessizce alkışladı Hale gülümserken. "Sesin çok güzelmiş."

"Anneme çekmişim," dedi Leylan. "Onun sesi de çok güzeldi..." Hüzünle iç çekti. Ama sonra burukça gülümsedi. Ve konuyu değiştirmek ister gibi Hale'ye döndü.

"Bu sabah masada ne oldu öyle? Cesur ve Fırat arasında?"

Beklemediği bir soruydu Hale'nin. Mavi bakışlarını kaçırdı hızla. "Bu..."diye başladı söze. Ne demesi gerektiğini kestiremiyor gibiydi. Ve genç kızın böyle bocaladığı anlar çok nadir oluyordu. "Bu ağabeyimin sana anlatması gereken bir şey. Benim anlatmam doğru olmaz."

Leylan, Hale'nin tepkisini izleyen bakışlarını yere indirdi. "İş Cesur'a kaldıysa asla öğrenemeyeceğim demektir. Malum... Biz pek konuşmuyoruz." Haklıydı. Pek sohbet ettikleri söylenemezdi. Konuştuklarında daha çok kavga ediyorlardı. Çok ateşli bir çift söz konusuydu.

"O da doğru," diye mırıldandı Hale. Ve Leylan'ın umutsuz bakışlarıyla karşılaşınca yelkenleri suya indirdi. "Pekâlâ. Anlatacağım. Ama ağabeyim sorarsa benden duymadın. Anlaştık mı?"

Tatlı tatlı gülümsedi Leylan. "Anlaştık." Ve Hale attıkları küçük adımlar eşliğinde anlatmaya başladı.

"Bundan iki, üç sene öncesinde babamın iş yaptığı Azeri bir arkadaşı vardı. Araları çok iyiydi. Babam sürekli onun ziyaretine gider, o da bize gelirdi. Aralarından su sızmazdı. Babam garip bir şekilde çok severdi o adamı. Okul arkadaşıymışlar. Okuldan sonra da asla irtibatı koparmamışlar. Çok iyi bir adamdı kendisi. Ben de tanır ve severdim. Ziyaretine gittiğimizde bizi çok iyi ağırlar, kendisi ziyarete geldiğinde bir sürü hediyeler getirirdi." Durakladı ve derin bir nefes aldı.

"Bir gün yine bizi ziyarete geldiğinde yanında biri daha vardı. Benden iki yaş büyük kızı Birce..." Son cümleyi sanki söylememesi gerekirmiş gibi bir hali vardı. Hele ki Birce ismi, zorla çıkmıştı dudaklarından.

"O buraya okumaya gelmişti. Babası da onu ancak bize emanet edebileceğini söylemiş ve babamdan ona Türkiye'de sahip çıkmasını istemişti. Zaten kendisi sık sık yanına uğrayacak-

ti. Babam adamı çok seviyordu. Bu yüzden hiç düşünmeden kabul etti." O an yüzünde beliren ifade o ana lanet eder gibiydi. Hale anlattıkça Leylan'ın merakı iyice artıyordu. Birce denen kızın arkasından ne çıkacağını öyle çok merak ediyordu ki nefesini tutmuş, çıt çıkarmadan Hale'yi dinliyordu.

"Birce bizimle yaşamaya başladı. Çok güzel bir kızdı. Uzun kahverengi saçları ve iri kahverengi gözleri vardı. Yanağında da belli belirsiz küçük bir gamzesi. Çok da iyi bir kızdı. Devamlı neşeli ve güler yüzlüydü. İnsanları etkilerdi. İnsanlar onunla zaman geçirmekten hep hoşlanırdı. Şimdiye kadar onu yanında istemeyen tek bir insana bile rastlamadım." Bir kez daha durdu. Leylan'ın çatılan kaşlarına baktı. Birce'yle aralarındaki fiziksel benzerliği anlamış olmalı diye düşündü. Ve devam etti.

"Birce zamanla aileden biri olmaya başlamıştı. Annem ve babam ona kızları gibi davranıyordu. Ağabeyim, Fırat, ben ve Birce ise hiç ayrılmazdık. Sürekli beraberdik ve sürekli eğlenirdik. O zamanlar ağabeyim de Fırat da bambaşka insanlardı. Fırat yine ağır başlı ve ağabeyime göre sakindi ama neşeliydi. Duyguları vardı. Ağabeyimse çapkın, başına buyruktu şimdiki gibi. Ama o zamanlar bunları görmezden getirebilecek yanları vardı. Mesela kırdığı insanların gönlünü alırdı bir şekilde. İnsanlara bu kadar sert davranmazdı. Babamla daha iyi anlaşırlardı..." Tekrar sustu. Bu zamanları hatırlamak onu üzüyordu. Ama Leylan da hikâyenin gerisini deli gibi merak ediyordu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Hale'nin duraklamasına dayanamayarak.

"Sonra Fırat Birce'ye âşık oldu." Bu tek cümle Leylan'ın tahminlerini daha fazla içinde tutamamasına yol açtı.

"Ve Cesur da..."diye ekledi. Ama yanılmıştı.

"Hayır," dedi Hale omuzları çökerken. "Birce ağabeyime âşık oldu. Ağabeyim çapkınlığı sayesinde, güzel olan her kızla ilgilendiği gibi Birce'yle de ilgilenmişti başlarda. Ama babamın fırçasını yiyip uyarısını aldıktan sonra uzak durdu. Fırat'ın âşık olduğunu anlayınca da iyice uzaklaştı."

"Ama Birce, Cesur'dan vazgeçmedi değil mi?" diye sordu Leylan, ikinci bir tahmin yaparak.

"Öyle de denilebilir," diye yanıtladı Hale. "İlk başlarda bir şey yapmadı. Ama sonra ağabeyimle konuşmaya çalıştı. İşe yaradığı pek söylenemezdi. O da en sonunda aşkını itiraf etti."

"Ve Cesur dayanamayarak bu ilan-ı aşkı kabul etti?" Leylan tahminlerde bulunmakta ısrarcıydı. Ama bir kere daha yanılmıştı.

"Hayır. Kabul etmedi."

"E peki ne oldu? Yani Fırat'ı Cesur'a düşman edecek ne olmuş olabilir?"

Hale derin bir nefes aldı ve tek solukta söyledi. "Birce intihar etti."

"Ne!" dedi Leylan, şaşkınca. Yüzünde tam bir şok ifadesi vardı.

"Evet."dedi Hale. "Ağabeyim ona aralarında bir şey olamayacağını söyledi ve başka birini sevdiğini tabi bu, onu vazgeçirmek için söylenmiş bir yalandı. Birce buna inandı ve intihar etti. Normalde böyle şeyleri sorun etmez sanırdık. Çünkü o her durumda gülebilen, gülmediği zamanlarda da soğukkanlılığını koruyabilen bir insandı. Ama bilmediğimiz bir şey varmış. Birce'nin buraya gelmesinin asıl sebebi okumak değilmiş meğer."

"Neymiş peki?" Leylan artık daha dikkatle dinliyordu hikâyeyi. Böyle olabileceğini hiç tahmin etmemişti.

"Babası annesini aldatmış. Annesi de kendini asarak intihar etmiş. Sonra Birce psikolojik tedavi almaya başlamış. Ama babasından ve yaşadıkları evden uzaklaşması gerekiyormuş. Babası da onu Türkiye'ye göndermiş. Ve sürekli neşeli olması, gülüp durması da o kadar normal ve güzel bir durum değilmiş."

"Fırat, onun ölümünden Cesur'u sorumlu tutuyor değil mi?" diye mırıldandı Leylan. Fırat'a hak verir gibiydi.

"Biz başlarda gelip geçici bir heves sanmıştık. Ama meğer Fırat gerçekten âşıkmış. Ve Birce'nin intiharından bir saat önce ağabeyimi arayıp onun iyi olmadığını ve gidip bakmasını istediğini söylemiş. Ama ağabeyim gidemeyeceğini söyleyip telefonu kapatmış. Bir saat sonra eve gelip odasına girdiğindeyse Birce'nin ölü bedeniyle karşılaşmış."

"Çok berbat bir durum," dedi Leylan. Bir an böyle bir şey yaşadığını hayal etmeyi denedi ama ardından vazgeçti. Kendi sorunları ona yetiyordu ve Cesur'la empati kurmak istemiyordu.

"Öyle," diyerek onayladı Hale. "Birce'nin ölümünden sonra ağabeyim delirdi sandık. Saatlerce tek kelime etmedi. Hiçbir tepki vermedi. Sadece o şaşkın ve dehşet dolu yüz ifadesini koruyarak sabit bir noktaya bakıp durdu. Saatlerce! Fırat ise tam tersiydi. Ceset alınıp götürülene kadar başında ağladı. Ağabeyime hakaretler, küfürler yağdırdı. Ne onu sakinleştirebiliyorduk ne de ağabeyimi normale döndürebiliyorduk. Sonunda cenaze evden çıkarılıp, Azerbaycan'a yollandı. Cenazeyle birlikte yalnızca babam gitti. Ne Fırat'a ne de ağabeyime izin vermedi. O evden ayrılınca Fırat ağabeyime daha saldırgan davranmaya başladı. En sonunda evin bahçesinde kavga ettiler. Daha doğrusu Fırat ağabeyimi dövdü. Çünkü ağabeyim kılını bile kıpırdatmadı ona karşılık vermek için. Hala ruh gibi

davranıyordu. Şoför ve bahçıvan Fırat'ı zar zor sakinleştirdi. Annem bu şekilde ikisini bir arada tutamayacağını görünce ağabeyimi ve Fırat'ı yanlarında birer psikiyatr ile birlikte ayrı evlere gönderdi."

"Geri döndüklerinde her şey bu hale mi geldi yani?"

"Hayır, bu hale gelmeleri aylarını aldı. Babam zorla bir araya gelmelerini, zorla barışmalarını sağladı. Ama o zamanlar Fırat'ın ağabeyime bakmaya bile tahammülü yoktu. Ağabeyim de kimseyle konuşmuyor sadece soru sorulduğunda cevap veriyordu. Sonra, çok geçmeden bir kavga daha oldu. Bu seferki gerçek bir kavgaydı. Yalı da yer yerinden oynadı. Ağabeyimle Fırat'ı ayırmak tam on beş dakikayı aldı. Ayrıldıklarında ikisi de kanlar içindeydi."

"İnanamıyorum..."diye mırıldandı sessizce Leylan. Meraklı bakışları hikâyenin devamı için zorladı Hale'yi.

"Kavgadan sonra tam iki ay Fırat'tan haber alamadık. Birden bire kayboldu. İki ay sonra ise, biz kafayı yemek üzereyken birden bire ortaya çıktı. Eve girişini hala dün gibi hatırlıyorum. 'Selam millet!' diye bağırarak girmişti kapıdan. Yüzünde donuk bir gülümseme vardı. Neşeli görünmeye çalışıyordu ama sanki tüm duyguları vücudundan çekilip alınmış gibiydi. Bakışlarında hiç acı ya da yas yoktu ama başka bir duygu da yoktu. Bomboştu. O günden beri de böyle... Ruhsuz."

Sessizce yutkundu Leylan. Ne diyeceğini bilemiyordu. Cesur ve Fırat arasındaki şey küçük bir anlaşmazlıktan öteydi. Ve hangisi haklıydı, bilemiyordu... Her ikisi için de üzüldüğünü hissetti bir an.

Birkaç adım attıktan sonra Hale'ye çevirdi yüzünü ve buruk bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim anlattığın için," dedi. "Böyle bir olay olabileceği aklıma bile gelmemişti. Bilseydim, anlatman için üstelemezdim."

"Önemli değil," diye mırıldandı Hale ayın buruklukla gülümserken. "Bilmeye hakkın vardı."

Sonra susup birkaç adım daha attılar. Koca bahçeyi dolaşıp tekrar evin önüne gelmişlerdi. Tam kapıdan girecekken Hale Leylan'ı durdurdu.

"Leylan?" dedi sessizce. "Bu anlattıklarımı... Agabeyime karşı kullanma, olur mu?"

İri kahverengi gözleri anlayışla doldu genç kadının. Evet dercesine sessizce salladı başını. Cesur'a yaptıklarını ödetecekti ama bunun için asla Birce'yi ya da Fırat'ı kullanmayacaktı. Onun farklı planları vardı. Tıpkı bu gece uygulayacak olduğu plan gibi...

17.Bölüm

Akrep saatte dönüp dönüp nihayet onu gösterdiğinde Cesur'un tahmin ettiği gibi herkes elini eteğini çekmiş, odasına geçmişti. Şimdi o, sessizce evden çıkacak, dikkat çekmemek için kendi arabasını bırakıp bir taksi çağıracak ve Feyza'ya gidecekti. Aslında pek gitmek istediği söylenemezdi. Ama geliyorum demişti bir kere... Gitmezse Feyza mutlaka sorun çıkarırdı. Bunca sıkıntının ortasında bir de onun asık suratıyla uğraşmak istemiyordu. O yüzden gitmesi daha iyi olacaktı. Hem zaten Leylan ile aynı yatağı paylaşmak, onun sıcaklığını hissedip ona dokunamamak günden güne zorlaşıyordu. Biraz uzaklaşmanın ikisine de faydası olacak gibiydi.

Sonunda yalnız kalıp odalarına çıktıklarına Leylan'la göz göze gelmemeye dikkat ederek banyoya geçti. Kısa bir duş aldıktan sonra oyalanmadan çıktı evden. Çağırdığı taksiyi bir süre bekledikten sonra binip uzaklaştı.

Feyza'nın evine geldiğinde birkaç hızlı adımda çıkıverdi basamakları kapısının önüne gelince durakladı. Birkaç saniye sessizce bekledikten sonra elini kaldırıp zile bastı.

Kapı, çok geçmeden Feyza'nın gülümseyen güzel yüzüyle aralandı. Ardından o hoş sesi duyuldu.

"Hoş geldin Cesur."

"Hoş buldum sevgilim," diye mırıldandı Cesur içeri girerken. Yüzünde yorgun bir tebessüm vardı. Ve de içinde garip bir duygu... Leylan'dan kaçmaya başladıkça, Feyza'nın yanı ona

daha mı huzurlu geliyordu ne?

Feyza özgürlüktü. Ona hiçbir bağ ile bağlı değildi çünkü. Sadece yanında olmak istediği için yanındaydı. Ne aşk vardı onları birbirine bağlayan ne de sahte bir evlilik... Sadece tutku vardı. Günü geldiğinde bitebilecek olan bir tutku. Ya da gittikçe alevlenebilecek olan bir tutku... Ama hiçbir bağımlılık yoktu. Feyza özgürlüktü ve Cesur özgürlüğü severdi.

***

Zorbey yalısı sessizleştiğinde ortalardan kaybolan sadece Cesur Zorbey değildi.

Fırat da, gözlerinin ruhsuzluğuna âşık kadının yanında buluvermişti kendini. Aslında hiç aklında yoktu Zenan'ın yanına gitmek. Ama evin duvarları nefesini daraltmaya başladığında kaçacak bir yer aramıştı. Ve kesinlikle en sakin yer Zenan'ın yanıydı. En azından orada istenmediğini hissetmiyordu hiç. Onun yanı rahattı.

Kapıda onu karşılayan güzel yüzü görünce içine yayılan tanıdıklık hissi, nefret gibi kötü duyguların kalbini iyice kararmasına az da olsa engel oluyordu.

Zenan'a hafifçe gülümseyip içeri girdi. Masa da birkaç tabak duruyordu. Zenan yemek yiyor olmalıydı.

"Bu saatte yemek mi yiyorsun?" diye sordu Fırat.

"İşten geç geldim ve hemen yemek istemedim," diye açıkladı Zenan. Kapıda yüzüne yayılan gülümseme hala silinmemişti. Habersizce çıkıp gelmek Fırat'ın sık yaptığı bir şey olmasa da Zenan'ı mutlu ettiği kesindi.

"Sen de yemek ister misin?" diye sordu Zenan, koltuğa oturmak üzere olan Fırat'a.

"Hayır tokum ben." Diye mırıldandı Fırat.

Zenan gülümsemesini bozmadan masaya oturup yemeğine devam etmeye başladı. Ama çok geçmeden çalan telefonun

sesi yemeğini bir kez daha böldü. Masanın üstündeki telefonuna uzanıp kimin aradığına baktı. Gördüğü isimle birlikte kaşları çatılmıştı. Göz ucuyla Fırat'a baktı. Çalan telefonun sesini duymuş Zenan'ı izliyordu.

Zenan derince bir iç çekti ve istemeyerek de olsa açtı telefonu.

"Efendim ağabey," dedi sessizce.

"Zenan, nasılsın?" diye sordu, telefonun diğer tarafından kalın bir erkek sesi. Bu cümle her ne kadar kibar bir cümle gibi görünse de adamın ses tonu bunu sadece gereksiz bir ayrıntı gibi gösteriyordu.

"iyiyim. Sen?" Zenan'ın sesi de gergindi. Üstelik biraz ürkeklik tınıları da taşıyor gibiydi.

"Ben. Hiç. İyi. Değilim." dedi karşıdaki ses. Her kelimeyi tek tek vurgulayarak. Zenan tam cevap vermek için ağzını açtığı sırada adamın sesi tekrar duyuldu. "Neden sessiz konuşuyorsun sen? O şerefsiz adam yine yanında mı yoksa?"

Zenan derince bir iç çekti ve dişlerini sıkarak cevap verdi ağabeyine. "Hiç sırası değil ağabey. Üstelik bu konuyu artık konuşmak istemiyorum."

"Ama ben istiyorum!" diye diretti adam. Sesi daha da sertleşmişti.

"Ağabey bak-"

"Asıl sen bana bak Zenan! Bu durum çok canımı sıkmaya başladı. O zengin züppesi seni kullanıyor! Yalılarda, köşklerde yaşayacağın bir hayatı senden sakınıyor! Tenha bir köşede çürütüyor seni!"

Zenan hızla ayağa kalktı yerinden. Ve yatak odasına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Sinirden elleri titriyordu. Odasına girip kapıyı kapattığında

"Tek düşündüğün para mı senin!" diye bağırırken buldu

kendini. "Allah aşkına rahat bırak beni!"

"Benim tek düşündüğüm sensin!" Adamın sesi, Zenan'ınkinden katlarca yüksek çıkmıştı. O an Zenan ağabeyinin karşısında olmak istemezdi. Oldu olası korkardı abisinden.

"Bak!" diye tekrar kükredi abisi telefonun öbür ucundan. "O adamın kölesi olarak geçiremezsin ömrünü! Bir gün seni istemezse ne yapacaksın? Hangi sıfatla hesap soracaksın ondan! Gözümün önünde seni harcamasına dayanamıyorum! O herifle karşılaşmamak için evine gelmiyorum. Gelmiyorum çünkü gelirsem ikimizin de istemeyeceği şeyler olacak."

Bir kez daha iç çekti Zenan. Bu sefer titremişti nefesi. Ağabeyinin sözleri her zaman olduğu gibi yakmıştı canını. Gözyaşları gözlerine hücum etmiş, yanaklarını işgal için fırsat kolluyorlardı. Daha fazla dayanamayacağını hisseden Zenan, zar zor;

"Sonra konuşalım," dedi ağabeyine. Sesi öylesine titremişti ki ağabeyi umutsuzca ofladı. O da böyle olsun istemiyordu. Ama aklına kardeşi geldiğinde uzun süre kafasını meşgul ediyor, sonunda da ya telefon edip azarlıyor ya da evine gelip bağırıp çağırıp gidiyordu. Sonra pişman oluyordu ama değişen pek bir şey olmuyordu doğrusu.

"Peki," deyip kapattı telefonu.

Telefon kapandıktan sonra Zenan umutsuzlukla yatağa çöktü. Birkaç damla hırslı gözyaşı, gözlerindeki bariyeri aşmış yanaklarına doğru süzülmeye başlamıştı. Küçük elleri yatak örtüsünü buruşturmuştu sıkarken.

Ağabeyinin kendince haklı olduğunu biliyordu. Ama neden anlatamıyordu ona, Fırat'a delicesine aşık olduğunu. Onsuz yaşayamayacağını neden kimse anlamıyordu... Fırat onu bırakmazdı, biliyordu Zenan. Öleceğinden korkardı, bırakmazdı.

Ama ilişkilerini ilerletir miydi? Karısı yapar mıydı Zenan'ı? İşte bunu hiç bilmiyordu. Bir kere bu konuyu onunla konuşmayı denemiş, evlilik olmasa bile kendisini ailesiyle tanıştırmasını istemişti. Ama Fırat bu fikre hiç olumlu bakmamıştı. Hatta biraz da kızmıştı.

Bu anı onun gözyaşlarının biraz daha artmasına sebep oldu. Aklına dolan düşüncelerle alt dudağını dişlerken omzunda bir sıcaklık hissetti. Fırat'ın elleri omzunu kavrayarak onu kendine doğru çekti.

Onun nefesini ensesinde hisseden Zenan'ın gözleri kapandı yavaşça. Biraz önce içini sarmaya başlayan soğuk ve sert rüzgar, yerini sıcak ve tatlı bir melteme bırakmaya başladı. Kötü anılar bir anda siliniverdi zihninden. Aklını dolduran tek şey Fırat'ın varlığı oldu bir anda. Kendini, bedenini ve ruhunu ona teslim edercesine ona doğru yaslandı.

Fırat'ın yumuşacık sesi doldu kulaklarına.

"Özür dilerim." Bir fısıltıyla dudaklardan dökülen bu sözler Zenan'ı umutsuzca gülümsetti.

"Senin bir suçun yok ki," dedi sessizce. "Ağabeyim işte... Hep böyle."

"Bu şekilde olmasını bende istemezdim," diye devam ettirdi Fırat özrünü. "Ama olmalı... En azından şimdilik."

"Biliyorum," dedi Zenan. "En azından şimdilik..."

Usul usul başını sallarken kendisini bir umudun olduğuna inandırmaya çalıştı. Fırat'ın hala bir yerlerde kayıp da olsa bir ruhu vardı ve bir umut, Zenan onu bir gün bulabilirdi. Bulabilir ve Fırat'ın onu sevmesini sağlayabilirdi. Yalnızca sabretmesi gerekiyordu. Onun içinde Fırat'a doğru giden bir yol vardı ve genç kadın o yolun sonunda genç adamı bulacağına bütün kalbiyle inanıyordu.

***

Dışarıdan gelen gök gürültüsü Feyza'nın yatakta huysuzca kıpırdanmasına neden oldu. Gök gürültüsünün kalın tınılarının ardından gelen ritmik yağmur sesi ise uykusuna geri dönmesine yardımcı oldu.

Cesur saçlarını kuruladığı havluyu banyoya geri bıraktı. Ardından hızlıca üstünü giydi ve Feyza'mn dudaklarına minik bir buse bırakarak evin kapısına yöneldi.

Birkaç dakika önce çağırdığı taksinin gelmesini beklerken, ıslanmayacağı bir köşede şiddetle yağan yağmuru izliyordu. Hava serindi. Ellerini ceketinin cebine atmış bir ileri, bir geri adım atarak taksiyi beklemeye devam ediyordu.

Çok geçmeden taksinin parlayan farları yüzünü aydınlattı. Cesur arabanın kapısını açıp çabucak bindi. Islanmayı pek sevmezdi. Taksiciye yolu tarif ettikten sonra sessizce oturup camdan dışarıyı izlemeye daldı.

Kendini yorgun hissediyordu. Ve değişmiş. Eskisinden daha da bıkkın gibiydi. Ama çekip gitmeyi düşünemeyecek kadar da çaresiz. İki kadın arasında olmak başta hoşuna gitse bile artık kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Feyza'nın varlığı ona iyi geliyor gibi görünse de içten içe yıpratıyordu aslında. Ve Cesur gerçekten çok yorgundu, ne yapacağını düşünemeyecek kadar...

Boş bakışlarla yağan yağmuru izledi yalının önüne gelene kadar. Ardından da taksiciye parasını uzattı ve üstünü almadan indi arabadan. Yağmurun kendisini daha fazla ıslatmaması için koşar adımlarla ilerledi bahçede. Kapının önüne geldiğinde önce açmayı denedi. Kilitli olduğunu görünce nadiren kullandığı anahtarını almak için elini cebine attı. Ceketinin cepleri boştu. Islanan yüzündeki düzgün kaşlar şaşkınlıkla çatıldı. Elini ceketinin cebinden çıkarıp pantolonunun cebine baktı. Ora-

da ise sadece cep telefonu vardı.

Ah, evet! Cep telefonunu çıkardı hemen ve rehbere girmek için bir tuşa bastı. Ama telefonun ekranı aydınlanmadı. Devam eden bir şaşkınlıkla siyah ekrana bakıp küfretti.

İyice ıslanmıştı. Ve ıslanmayı gerçekten sevmezdi! Ne yapacağını düşünürken gözlerini etrafta gezdirdi. Garaja baktı ama kapısı kapalıydı. Mutlaka kilitlenmiş olmalıydı. Kamelyanın da tüm camları kapatılmıştı. Ama büyük bir umutla kamelyanın kapısına kadar ilerledi. Tüm gücüyle kapıya yüklendi ama o da kilitliydi. Aslında kapıyı kırabilirdi. Ama çıkan gürültü mutlaka birilerini uyandırırdı ve Cesur'un istediği en son şey Demir Ağa'ya gecenin bir yarısı ne haltlar karıştırdığı anlatmaktı.

Sinirle derince bir iç çekip kafasını yalıya çevirdi. Yalının karanlık pencerelerinin arasında hafif bir aydınlık dikkatini çekti. Yağmur damlalarının görüşünü bulandırmaması için elini siper edip cama dikkatlice baktı.

Uzun kahverengi saçları ve dolgun dudaklardaki ukala gülüşü tanması çok vaktini almamıştı. Leylan'dı o.

Leylan'ın güzel dudaklarındaki o gülüşü gördüğünde taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

Aptal karısı her şeyi planlamış olmalıydı. Kamelyanın dahi kilitli olmasını başka ne açıklayabilirdi ki? Taksiyle gideceğini bildiği için garajı da kilitletmişti. Telefonunu evden çıkmadan kontrol etmesi de tamamen Leylan'ın şansıydı. Anahtarları cebinden almaksa en kolay kısım olmalıydı. Bu kız şeytandı!

İçine titreten soğuya aldırmadan Leylan'a bakmaya devam etti. Eninde sonunda o kapıyı açıp Cesur'u içeri almak zorunda kalacaktı. İşte o zaman işler onun açısından pek de iyi gitmeyecekti!

Bu kadar ıslanmasının ve üşmesinin hesabını elbette sora-

caktı! O küçük kız, Cesur'a bunu yaptığı için gerçekten çok pişman olacaktı!

Yumruk yaptığı ellerini bir şeye vurmak istiyordu Cesur sinirden. Şimdi geri dönüp Feyza'ya gidebilmek için nelerini vermezdi! Ama kahretsin ki bir taksi çağıracak telefonu yoktu ve garajın kapısı kilitliydi.

Alnındaki bir damar sinirle seğirmeye başlamıştı. Dişlerini sıkmayı bıraktığı anlarda ağzından kısık sesli küfürler çıkıyordu. Yarım saattir belki de kırk beş dakikadır yağmurun altında ıslanıyordu. Üstelik rüzgarda oldukça serin esiyor ve üşümesine neden oluyor. Hatta hafif hafif titrediğini hissediyordu.

Bir beş dakika daha sinirden şimşekler çakan mavi gözleriyle penceredeki Leylan'ı seyretti. Kafasında ona neler yapabileceğini tasarlıyordu. Ama aklına gelen her kötü şey yeterince sinir bozucu olmuyordu!

Nihayet Leylan'ın pencerenin önünden ayrıldığını gördü. Küçük karısı gözden kaybolunca sinirle önündeki bir taşa tekme attı. Ve bu sefer daha kötü bir küfür sinirle fırladı dudaklarının arasından. Siniri hat safhaya çıkmadan duyduğu küçük bir ses dikkatini çekti.

Kafasını çevirip baktığında yalının kapısının aralanmış olduğunu gördü. Derince bir oh çekerek hızlı adımlarla yalıya girdi. Etrafına bakındı ama Leylan'ı göremedi. Odaya gitmiş olabileceğini düşünerek hızla çıktı merdivenleri.

Yanılmamıştı. Leylan oda da onu bekliyordu. Ukalaca çenesini yukarıya kaldırmış, gözlerindeki hafif endişeyle ilk defa böylesine sinirli gördüğü Cesur'u süzüyordu. 'Islanmaktan hoşlanmıyor olmalı' diye düşündü. Ama Cesur'un ıslanması onun suçu değildi. Yağmuru o yağdırmamıştı, değil mi?

"Sen..."dedi Cesur sıktığı dişlerinin arasından. İşaret par-

mağını tehdit edercesine Leylan'a doğru sallarken, temkinli adımlarla ona doğru ilerliyordu.

"Bana elini sürersen çığlık atarım," diye uyardı Leylan. Cesur'un durmadığını görünce kendinden emin bir sesle "Yaparım," diye temin etti onu.

Cesur durdu. Ama sinirinde zerre kadar bir azalma olmamıştı. Hala aynı delici bakışlarla Leylan'a bakıyordu.

"Sen..."dedi bir kez daha. "Mahvoldun!"

18.Bölüm

Gürültülü bir öksürük sesiyle uyandı Leylan. Ama gözlerini açamadı. Dün gece Cesur'un yağmur altında sırılsıklam oluşunu, ardından içeri girip öfkeyle delirişini izlediği için biraz geç yatmıştı. Bu yüzden kendini uykulu hissediyordu. Ama gittikçe artan ve derinleşen öksürük sesi onu rahatsız etmeye başlayınca oflayarak doğruldu ve göz kapaklarını araladı.

Cesur, yanında iki büklüm yatıyor ve boğazları yırtılırcasına öksürüyordu. Leylan kaşlarını çatarak gördüğü manzaranın rüya olup olmadığı tarttı kafasında. Hatta bunu kontrol etmek için parmak ucuyla yanında yatan adamı dürttü. Ve ondan yükselen homurtuyla emin oldu ki bu bir rüya değildi.

Hafifçe inledi Cesur ve yatakta çok yavaşça kıpırdandı. Üstünde yorgan olmasına rağmen üşüyormuş gibi kollarını kendine dolamıştı. Ve sanki hafifçe titriyordu vücudu. Üstelik yanakları da kızarmıştı.

"Cesur?" diye mırıldandı Leylan, tereddütle. "İyi misin?"

Kurumuş dudaklarını diliyle hafifçe nemlendirdi Cesur ve "Hayır," diye fısıldadı.

Leylan kararsızlıkla dudağını dişledi. Cesur bu kadar iyi rol yapıyor değilse eğer, gerçekten hastaydı. Ve hayır, bu kadar iyi rol yapamazdı.

Yine de tereddütlü bir hareketle küçük elini yavaşça kaldırdı ve Cesur'un alnına değdirdi. Alnından gelen sıcaklığı hissettiği an "Kahretsin," diye mırıldandı. Cesur yanıyordu resmen.

Hızlı hareketlerle yataktan indi hemen. Ne yapacaktı şimdi? Çabucak annesinin onlar hasta olduğunda ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. Evet, bu işe yarayan bir düşünce olmuştu. Annesi ateşleri varsa eğer, üzerlerindeki yorgan türü şeyler atardı hemen. Ateşi olan kişinin ısınmasına gerek yoktu.

Hızlı adımlarla yatağın diğer tarafına ilerleyerek Cesur'un yorganını çekti.

"Ah, hayır!" diye sessizce inledi Cesur. "Ben üşüyorum." Sesi boğuk ve kısık geliyordu.

"Ama ateşin var!" Leylan'ın sesi ilk defa Cesur'unkinden daha sert ve otoriter çıkmıştı. Bu düşünce onu bir anlığına gülümsetti. Ama sonra hemen silindi gülümsemesi. Yorganı hızla çekti ve tamamen kurtardı Cesur'dan.

Yorganı düzensizce katlayıp bir kenara koyduktan sonra Cesur'un yanına gidip yatağın kenarına oturdu. Endişeyle dişlerini alt dudağına hafif hafif batırırken başka ne yapabileceğini düşünüyordu. Bir yandan da vicdanının kapısında kol gezip içeri girmeyi bekleyen suçluluk duygusunu engellemeye çalışıyordu. Ama bunu yaptıkça Cesur'un dün gece yağmurun altında ıslanışı geliyordu gözünün önüne.

"Of!" Bu kısa ve içten feryat kendineydi. Şansı gerçekten çok güzel gitmişti ama bu son olayda abartmıştı sanki biraz. Tabi ki Cesur'un Feyza'ya gitmesinin bedelini ödemek isterdi ama... Ama onu bu halde görmek de hiç hoş değildi. O içeri girdikten sonra öfkeli homurtularını dinlerken ve saçma sapan tehditlerine göz devirirken gerçekten çok eğlenmişti. Ve aklına hasta olabileceği gelmemişti. Bu adamı tanıdığı süre boyunca Cesur ve hastalık kelimelerini yan yana bile düşünmemişti!

"Ne olurdu sanki otursan evinde?" diye sessizce mırıldandı. Cesur'un duymadığını umuyordu. Gerçi duysa da umursayacak halde değildi şuan.

Kafasını çevirip saate baktı. 6.30. Evdekilerin uyanmasına daha en az bir saat vardı. Yerinden kalktı ve hızlı adımlarla terk etti odayı. Bir kat aşağı indiğinde ortalarda dolaşan bir hizmetçiye rastladı. Kendisi için bir tas ve bir bez istedi. İstediği malzemeler eline geçince yine hızlı adımlarla odasına çıktı.

Tasa biraz soğuk su koyduktan sonra biraz önce oturduğu yere, Cesur'un yanına geldi.

Bezi ıslatıp alnına koymadan önce bir kez daha baktı ateşine. Pek düşmüş gibi değildi. Ama titremesi durmuştu. "Hiç yoktan iyi," diye mırıldanmasının ardından ıslattığı bezi Cesur'un alnına bastırdı Leylan hafifçe.

Islak bezin verdiği soğukluk Cesur'un pek hoşuna gitmemişti. Vücuduna yayılan ürpertiyle titredikten sonra huysuzca mırıldandı. İri eli aheste bir hareketle Leylan'ın bileğini kavradı ve kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Cesur'un sıcak elini bileğinde hisseden Leylan'ın yüzünde anlık bir tebessüm oluştu. Cesur'un iri ve şekilli parmaklarının kendi bileğini kavrayışı hiç olamayacağı kadar nazik ve... Sıcaktı. Aklından geçen son kelime gülümseyişinin yüzünden silinmesine neden oldu. Ve Cesur'un elini nazikçe bileğinden ayırdı. Onun inadına rağmen ıslak bezi alnında tutmaya devam etti.

Biraz önce, bir anlığına aklından geçenler güzel yüzünün asılmasına neden oldu. Cesur'un bir başka kadın için düşündüklerini, Leylan onun için düşünemezdi. Ya da o hisleri... Hissedemezdi.

Cesur'un tekrar inlemesiyle 'saçma' düşüncelerini kovdu zihninden. Şimdi 'sözde' kocasını iyileştirip, canına okuyabileceği bir hale getirmeliydi. Geri kalanları sonra düşünmesi gerecekti.

"Susadım," diye mırıldandı Cesur. Yakışıklı suratının sert

hatları yumuşamış ve çehresini huysuz bir ifade sarmalamıştı.

Leylan ister istemez güldü onun bu haline. Ve onun doğrulmasına yardım ettikten sonra komodinin üstündeki bardağa su doldurup ona uzattı. Ama Cesur'un tek yaptığı bardağa bakmak oldu. Üstelik bakışları yorgun ve isteksizdi. Leylan derince bir çektikten sonra ona biraz daha yaklaşıp bardağı dudaklarında doğru uzattı. Cesur başını dikleştirip kendisine uzatılan bardaktan birkaç yudum su içti.

Su boğazından canını yakarak geçmişti. Hissettiği hafif acı yüzünü buruşturmasına neden oldu. Ama kendini biraz daha iyi hissediyordu. En azından kendisine su verenin Leylan olduğunu anlamıştı.

"Nasılsın?" Leylan endişeli sesini duyunca gülümsemek istedi Cesur. Ama geçirdiği ıslak geceyi hatırlayınca bu istek yerini artan bir huysuzluğa bıraktı.

"İstediğin gibiyim işte," diye söylendi boğuk sesiyle. "Ölüyorum."

"Sadece biraz ateşin var," dedi Leylan. Ama sesi ki kısık ve güvensizdi. Kendini suçluyor olmalı diye düşündü Cesur ve bıyık altından gülümsedi onun bu haline.

"Birazcık ateş mi?" dedi azarlar bir ton katarak sesine. "Zatürree bile olabilirim. Ölüp giderim ve sende genç yaşta bir dul olarak mirasıma konarsın."

"Saçmalama Cesur." Leylan'ın sesi iyiden iyi kısılmış, kaşları çatılmış ve dolgun dudakları büzülmüştü. Endişeyle elini tekrar Cesur'un alnına değdirdi. Ama bu sefer daha da tereddütlüydü. Çünkü Cesur'un hasta, mavi bakışları onu izliyordu.

"Ateşin düşmeye başlamış bile," dedi sesini biraz daha yükseltemeye çalışarak. Ama yalan söylediği gözbebeklerinin titreyişinden anlaşılıyordu.

"Üşüyorum ben," diye huysuzca söylendi Cesur. Eğer Leylan'ın dikkatini dağıtıp yüzündeki o sevimli ifadeyi bozmazsa gülecekti ve bu da Leylan'ın bütün endişesini silecekti. Ama Cesur bunun olmasını hiç istemiyordu. Küçük karısının kendisi için endişelenen ve suçluluk duyan bu hali onun hoşuna gitmişti.

"Ama üstünü örtemeyiz," dedi Leylan. "Ateşin var çünkü."

"O zaman..."diye mırıldandı Cesur. Leylan'ın kendisi için bir şey yapmasını istiyordu. " Bana çorba yap," dedi sesini iyice boğuklaştırarak. "Boğazım acıyor ve başka bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum. Üstelik açım."

"Tamam," dedi Leylan, hemen ayaklanarak. "Mutfaktakilere soyleyeyim ve..."

"Hayır!" diye itiraz etti genç adam. "Sen yap. Beni hasta edenler mutfaktakiler değil."

Derince bir iç çekti Leylan. Ve çaresizce "Peki," dedi. Oturduğu yerden yavaşça kalkıp odadan çıktı.

Ne yapacağını düşünerek indi mutfaga. Ama yemek yapmakla pek arası olduğu söylenemezdi. Yani hiç bilmiyor değildi ama uzun zamandır bir şey de yapmamıştı. Şu an hatırladığı tek yemek makarnaydı ama o da bu durumu kurtarmazdı.

Mutfaga geldiğinde hafifçe öksürerek içeri girdi. Onun geldiğini gören hizmetçiler toparlanarak ayağa kalktılar bir anda. Yemek işleriyle ilgilenen Hayriye hanımsa gülümseyerek ona döndü.

"Buyur gelin kızım, bir şey mi vardı?"

"Evet, aslında vardı," diye mırıldandı Leylan. "Benim çorba yapmam lazım." Suratında tatlı ve şaşkın bir gülümseyiş ve sevimli bir ifade vardı. Sağ elinin parmakları, sol elinin parmaklarını rahat bırakmıyor, eğip burkuyordu.

"Ne çorbası?" diye sordu Hayriye hanım şaşkınlıkla.

Bu soruyla dudaklarını büktü Leylan. Ne çorbası içerdi hastalar? "Tarhana, sanırım," diye mırıldandı sessizce. "Evet, evet tarhana." Kararından emin olup gülümseyerek söyleyince Hayriye hanım da tatlı bir gülümsemeyle başını salladı. Ve telaşlı adımlarla tezgaha yönelip gerekli malzemeleri çıkarmaya başladı. Leylan da hiç düşünmeden onun yanına gidip çorbayı yapmaya girişti.

Yaklaşık yarım saat sonra, Hayriye hanımında yardımıyla, elinde sıcacık bir kâse tarhana çorbası tutuyordu.

"Çok teşekkür ederim," dedi Hayriye hanıma içtenlikle. Ve ondan da içten bir gülümseyiş aldıktan sonra hızlı ve dikkatli adımlarla tekrar odasına çıktı.

Cesur yatakta doğrulmuş, kafasını geriye atıp başlığa dayamış ve gözleri kapalı bir biçimde Leylan'ı bekliyordu. Yüzü gerçekten çok solgundu ve ciddi manada hasta görünüyordu. O heybetli, kocaman adam gitmiş yerine bir çocuk gelmiş gibiydi.

Leylan'm geldiğini duyunca kafasını yavaşça kaldırdı ve halsiz mavi bakışlarıyla onu süzdü. Krem rengi geceliğinin üstüne giydiği ve aceleyle beceriksiz bir şekilde bağladığı sabahlığı onu bir kadın gibi gösterse de dağınık uzun saçları, makyajsız doğal yüzü ve endişeli bakışları, on sekiz yaşında güzel bir genç kızdan ötesi olmadığının kanıtıydı.

Leylan gelip biraz önceki yerine oturduğunda Cesur duruşunu biraz daha dikleştirdi. Ve Leylan'ın tepsiyi kucağına bırakmasıyla kaşlarını çattı.

"Sen yedirmeyecek misin?" diye sordu boğuk sesiyle. Huysuz bakışları Leylan'ınkilerle buluşunca genç kadın tekrar derince bir iç çekti.

"Yedirmez olur muyum hiç?" diye tısladı dişlerinin arasın-

dan. Sinirlenmeye başlamıştı. Cesur'un durumdan istifade kendisini yönlendirdiğini ve hastalığın keyfini sürdüğünü fark ediyor ve elindeki çorbayı başından aşağı boşaltmamak için kendine zor hâkim oluyordu.

Sakinleşmek adına birkaç derin nefes aldıktan sonra yatağın kenarına oturdu. Tepsiyi kendi kucağına aldı ve kaşığı nazik bir hareketle çorbaya daldırdı. Cesur'un solgun yüzünü görünce biraz önceki siniri geçmiş tedirgin hali geri dönmüştü. Kaşığı Cesur'a uzattı ve içmesi için hafifçe eğdi.

Cesur kaşıktaki çorbayı içti ve sıcak sıvının boğazını yakarak geçip gitmesine izin verdi. Yanma hissi yüzünü buruşturmasına, yüzünü buruşturması da Leylan'ın iri gözlerinin daha da irileşerek ona gittikçe arttığını hissettiği bir endişe ve... Şefkatle bakmasına neden oluyordu. Evet, eğer Cesur yanılmıyorsa o iri, güzel gözlerdeki yumuşak duygu şefkat olmalıydı.

"Ellerine sağlık," diye mırıldandı Cesur. Aslında çorbaya bir kusur bulmayı planlamıştı Leylan içeri girmeden önce. Tuzsuz ya da fazla sıcak diyerek onu sinirlendirmeyi, onun biraz kendisi için uğraştığını görmek istiyordu. Ama şuan tek istediği Leylan'ın gözlerinde gördüğü o duygunun varlığının biraz daha sürebilmesiydi.

"Afiyet olsun," dedi Leylan. "Nasıl, daha iyi hissediyor musun kendini?"

"Daha iyi." Cesur'un yanıtı olumlu olsa bile sesinin boğuk tonu olumsuz bir işaretti. Leylan bu çelişki karşısında istemeden de olsa gülümsedi.

Elinde tuttuğu çorbayı son anda hatırlayıp bir kaşık daha alarak Cesur'a uzattı. Cesur, mavi gözlerini Leylan'ın iri kahverengi boncuklarından ayırmamaya dikkat ederek kaşıktaki çorbayı içti. Ama içinden gelen ve engelleyemediği anlık bir gülümseme kaşıktaki çorbanın çok az bir kısmının dudağının

kenarına bulaşmasına neden oldu.

Boğaz ağrısı yüzünden çorbayı bir seferde yutamayışı ve gelen gülme isteği yüzünden eli ayağı birbirine dolanmışken Leylan imdadına yetişti. Cesur'u nazikçe çenesinden tutup başını hafifçe yukarı kaldırdı ve dudağının kenarına bulaşan çorbayı da zarif elinin başparmağıyla temizledi.

Leylan'ın eli dudaklarına değdiği an garip bir ürperti sardı Cesur'un içini. Önce üşüdü. Ateşler içinde yanan tenine değen o küçücük parmak titretti onu bir anlığına. Hemen ardından, içinde hissettiği o soğukluğun arasından tütmeye başlayan bir alev sardı her yanını. Yutkundu. Aniden içini kaplayan bu alev, giderek yükseldi sanki ve dudaklarına hücum etti. Leylan'ın dokunduğu o yerde bir yangın vardı şimdi.

Cesur'un gözbebeklerinin koyulaştığını, bakışlarının değiştiğini fark ettiğinde hızlıca elini çekti Leylan. Ve ortamdaki gergin sessizliği az da olsa dağıtabilmek için boğazını temizledi hafifçe öksürerek. Kaşığı tekrar daldırdı çorbaya. Çorbanın soğumuş olduğunu yeni fark ediyordu. Ama hala içilebilecek sıcaklıktaydı. Kaşığı Cesur'a uzattı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Cesur. "Sanırım doydum."

"Peki," dedi Leylan ve tepsiyi de alarak ayağa kalktı. "Ben... Bunu mutfağa bırakayım. Sonra... Sonra hemen gelirim."

Leylan kafası karma karışık bir haldeydi. Biraz önce oynadıkları küçük evcilik oyunu onu heyecanlandırmıştı. Ama hayal kırıklıkları hiç durmadan kendilerini hatırlatmaya devam ediyorlardı. Aklında bin bir türlü düşünce, içinde bin bir türlü his vardı. Şefkat, korku, hırs, üzüntü... Belki biraz kıskançlık. Ve garip bir şekilde, çok az da olsa, mutluluk vardı duygularının arasında. Varlığı belirsiz gibi de olsa, Cesur'un boğuk sesini hatırladığında gülümsemesine neden olan çok az, zerre kadar

bir mutluluk. Ona yakın olmak ilk defa bu kadar karıştırmıştı kafasını ve son olmasını diliyordu Leylan. Cesur'a nasıl davranacağını bilememek korkunç olurdu! Bu yüzden genç adam bir an önce iyileşmeliydi ve Leylan da bu sabah erittiğini hissettiği buzdan duvarları yeniden örmeliydi aralarına. Başka türlüsü olamazdı çünkü. En azından Feyza denen o kadının varlığı sürerken...

Tepsiyi mutfağa bırakmaya inerken Demir Ağa çıktı karşısına bir anda. Düşüncelerinin karmaşasından tam çarpacakken fark etti onu ve son anda durabildi.

"Ahh affedersiniz..."diye mırıldandı gerçek dünyaya dönerken.

"İyi misin kızım?" diye sordu Demir Ağa. Sesinin sert tınıları, babacan bir edayla yumuşayıvermişti.

"Evet, ben iyiyim," dedi Leylan kibarca gülümseyerek. "Ama Cesur pek iyi değil. Ateşi var. Sanırım boğazları iltihaplanmış."

"Allah Allah..." Demir Ağa'nın şaşkınlıkla dudağından dökülen bu iki kelimenin ardından Leylan çekinerek sordu;

"Bugünlük evde istirahat edebilir, değil mi?"

"Evet," dedi Demir Ağa başını olumlu manada sallarken. "Hatta ben bir doktor çağırayım, baksın boğazlarına hergelenin."

"Çok iyi olur."

Demir Ağa'nın telefon etmek için ayrılmasından sonra Leylan'da elindeki tepsiyi hızlı adımlarla mutfağa bırakıp odasına döndü. Kafasının tüm karmaşasına rağmen bir şeyden kesinlikle emindi; Hasta Cesur'u hiç sevmemişti, bir an önce iyileşmesi gerekiyordu.

19.Bölüm

Kırk, kırk beş yaşları arasındaki kadın eşyalarını çantasına doldurup ayağa kalkmadan önce elini son bir kez genç adamın alnına bastırdı. Derli toplu kızıl saçları, sert yüz ifadesi ve otoriter bakışları, kadının emekli olunca huysuz ve sert bir ihtiyara dönüşeceği izlenimini veriyordu. Ayrıca şu an mesleğinde ciddi ve başarılı olduğunu da çağrıştırıyordu.

"Ateşiniz düşmeye başladı bile."diye mırıldandı tek düze sesiyle. Arkadan duyduğu "Oh!" sesi, bu habere birilerinin sevindiğini gösteriyordu.

Cesur ateşinin düşmesi haberine somurtarak tepki verirken, Leylan onunla aynı fikirde değildi. Yüzünde durumdan memnun olduğunu ifade eden hoş bir gülümseme vardı.

Aile doktoru olan Emine Hanım, zarafetle oturduğu yerden kalktı ve biraz önce toparladığı çantasını eline aldı. Leylan, Emine Hanım'a teşekkür edip onu kapıya kadar geçirirken Cesur'un bakışları iki kadını takip ediyordu.

Emine Hanım çıktığında kapıda bekleyen Nisa Hanım ve Hale hemen içeri girdiler. Aile doktorlarının prosedürleri işini haddinden fazla ciddiye alan bir kadındı kendisi, yalnızca Leylan'ın odada kalmasına imkân vermişti çünkü.

"Oğlum..."dedi Nisa Hanım. Sesinde bir annenin içtenliğinin derin tınıları vardı. Cesur'un o an duyabileceği en içten sesti.

Alelacele kapattı oğluyla arasındaki kısa mesafeyi Nisa

Hanım. Eli hemen Cesur'un alnında, yanaklarında gezinmeye başladı. Doktor ne söylerse söylesin, kendisi hissetmeden inanamazdı oğlunun iyi olduğuna o.

Nisa Hanım "Ne oldu sana böyle birden bire!" diye söylenmeye başlarken Cesur bakışları imalı bir şekilde Leylan'a kaydı.

"Gelinin bana hiç iyi bakamadı." Sesi hala boğuk çıkıyordu Cesur'un ama öncekine göre daha iyi olduğu kesindi. Yüzünün rengi bile geri gelmeye başlamıştı. Ayrıca mavi bakışları o solgun hallerinden sıyrılmış, her zamanki canlılığına kavuşmuştu bile.

"Sen onu külahıma anlat!" diye çıkıştı Nisa Hanım. "Kendine hiç dikkat etmiyorsun ki!"

Bakışlarını Leylan'dan ayırmadan iç çekti Cesur. "Evet, gerçekten çok dikkatsizim," dedi imayla. "Öyle ki, bir anda bütün aksilikleri başıma toplayabiliyorum. Bir anda anahtarlarım kayboluyor, telefonum çalışmıyor..."

"Aman Cesur..."dedi Nisa Hanım kaşlarını çatarak. "Bunların hastalığınla ne alakası var şimdi? Ateşin düşmedi mi yoksa senin hala?"

Cesur annesinin sözlerine gülümseyerek gözlerini devirdi. Eh, ne demek istediğini Leylan çok iyi anladığına göre annesini kızdırmanın ya da korkutmanın bir anlamı yoktu.

"Ağabeylerin en yakışıklısına hastalık bile yakışırmış!" dedi Hale sırıtarak. "Ama kusura bakma sarılıp öpemeyeceğim seni. Allah korusun bana da geçer falan..."

"Öyle olsun küçük cadı," dedi Cesur, sahte bir alınganlık takınarak. Ardmdan suratındaki ifadeyi silmeden Leylan'a döndü.

"Ben acıktım," dedi. "Sabahki çorbadan istiyorum. Ama o biraz tuzsuz gibiydi."

"Peki, getireyim," diye mırıldandı Leylan. Ama sabahki suçluluk duygusunu atmıştı üstünden. Dışarıya belli etmese bile, Cesur'un bakınca görebildiği bir asabiyet vardı gözlerinde. Şimdi genç adamın yavaş yavaş sağlığına kavuştuğunu biliyor ve kendisine eziyet etmesine sessiz kalmayacağının sinyallerini veriyordu.

Suratı asık bir şekilde merdivenleri inerken Cesur'a içinden etmediği hakaret bırakmamıştı. Aslında ona hastalık da müstahaktı fakat onu öyle ateşler içinde ve solgun görünce kıyamamıştı işte. Genç adamın ilk uyandığındaki halini hatırlayınca yüzündeki somurtkan ifade yerini küçük bir tebessüme bıraktı.

Evet, hasta Cesur'u sevmediği doğruydu. Ama sabahki durum hoştu. Cesur'un kendisine gerçekten ihtiyacının olduğunu bilmek güzeldi belki. Ama bey efendinin oturduğu yerden emirler yağdırması için aynı şeyler geçerli değildi!

Merdivenin son basamağına geldiğinde, bahçeye açılan kapıdan gelen sesler duydu. Hizmetçilerden biri, tanımadığı bir kadınla konuşuyor gibiydi. Merakına yenilerek o tarafa doğru döndü kapıda hizmetçiyle konuşanın kim olduğuna baktı.

Orta boylu, zayıf ve güzel yüzlü bir kadın hizmetçiye elinde tuttuğu bir şeyi uzatıyor ve bir şeyler tembihliyordu. Kadının açık kahverengi saçları omuz hizasından biraz daha uzundu. Dümdüz bir şekilde dökülüyorlardı omzundan aşağı. Yüzündeki kibar ve içten gülümseme ona bir kız çocuğunun masumluğunu katar gibiydi. Ve küçük kahverengi gözlerinde heyecanlı bir parıltı var gibiydi. Sanki bir an önce oradan ayrılmak istiyormuş ama kibarlığı yüzünden yapamıyormuş gibi görünüyordu.

Leylan tereddütlü birkaç adımla kadına yaklaştı. Ve en kibar haliyle sordu.

"Buyurun, birine mi bakmıştınız?"

Kadın kafasını Leylan'a çevirdiği an yüzündeki gülümseme silindi. Küçük kahve bakışları irileşti. Ne yapacağını bilemezmiş gibi endişeyle çattı kaşlarını. Ve sessizce yutkundu.

"Be-Ben..." Sesi öylesine cılız ve güvensizdi ki genç kızda sanki bir anda kanatlanıp uçacakmış izlenimini bırakmıştı.

"Bir sorun mu var?" Kadının endişesi Leylan'a da bulaşmıştı. Onun biçimli kaşları da aynı şekilde çatılıvermişti birden.

Kadın Leylan'a bir şey söyleyemeyeceğine karar verince tekrar hizmetçiye çevirdi bakışlarını ve "Evet, dediğim gibi, bunu kendisine verirseniz memnun olurum," deyip hızla arkasını döndü. Tam bahçeye açılan kapıya yönelmişti ki arkasından gelen sert erkek sesiyle olduğu yere çakılıverdi.

"Zenan!" Bu Fırat'ın sesiydi. Sesi duyduğu anda hayal kırıklığı ve korku karışımı bir ifadeyle kapadı göz kapaklarını. Ardından aheste bir şekilde araladı. Genç kadın ister istemez tekrar arkasına döndü. Fırat birkaç adım ötesinde sert bakışlarla kadını süzüyordu. Çenesinin kasılmış haline bakıldığında çok sinirlendiği anlaşılıyordu. Birkaç adım daha atıp Leylan'ın yanına geldi. Şimşekler çakan mavi bakışlarını Zenan'dan ayırmadan;

"İlgilendiğin için teşekkürler Leylan."diye mırıldandı. "Gerisini ben hallederim."

Leylan sessizce kafasını sallayıp mutfağın yolunu tutarken Fırat da nazik bir baş hareketiyle hizmetçiyi oradan postaladı. Ardından, tek kelime etmesine fırsat vermeden Zenan'ı kolundan kavrayıp bahçeye doğru sürükledi.

Ne Zenan ağzını açıp tek kelime edebiliyor ne de Fırat sert

adımlarına son verip bakışlarına genç kadına çeviriyordu. Bahçenin dışarıya açılan kapısına gelen kadar ikisi de tek kelime etmedi.

Kapının önünde bir taksi bekliyordu. Zenan'm geldiği ve biraz sonra gideceği taksiydi. Fırat taksinin kapısını açtı ve önce Zenan'ın binmesine müsaade edip ardından kendisi oturdu. Taksiciye kısaca adresi verdikten sonra bakışlarını camdan dışarı çevirip eski suskunluğuna geri döndü.

Hala sinirliydi. Nefes alışından bile anlayabilirdi bunu Zenan. Gergin çenesini ve tek düze bir ritimle yere vurduğu ayağını hiç saymıyordu.

Bir an önce konuşup, neden yalıya geldiğini anlatmak istiyordu ama cesarette edemiyordu. Sakinleşmesini beklemek daha iyi bir fikir gibi gelmişti ona. Bu yüzden eve varana kadar sesini çıkarmamayı tercih etti. Kafasını kendini camına çevirerek o da dışarıyı izlemeye koyuldu.

Bir süre sonra taksi yavaşlayarak büyük bir apartmanın önünde durdu. Fırat cebinden çıkardığı parayı şoföre uzatıp üstünü almadan indi taksiden. Zenan'ın küçük adımları da onu takip etti. Dairenin önüne geldiklerinde kapıyı açması için Zenan'ın öne geçmesine izin verdi.

Zenan titreyen elleriyle kapıyı açtıktan sonra Fırat onu çekiştirerek hızlıca eve soktu. Kapıyı da ayağıyla çarparak kapattı. Kapının çıkardığı gürültülü ses Zenan'ın yerinden sıçramasına neden oldu.

"Fırat..."diye mırıldandı Zenan. Ama Fırat onu hiç duymamış gibi salona kadar sürüklemeye devam etti.

Salona geldiklerinde tuttuğu kolunu sert bir hareketle bıraktı ve Zenan'ın sendelemesine neden oldu. Birkaç saniye karşısında durup onun toparlanmasını bekledikten sonra sıktığı dişlerinin arasından konuşmaya başladı.

"Sana. Bunu. En başında. Söyledim." Tehditkar çıkan sesi gözlerindeki delici bakışla birleştiğinde Zenan'ın kalbini yerinden sökebilecek olan bir tablo oluşuyordu karşısında.

"Ben... Biliyorum ama..." Genç kadın heyecanlandığı her seferinde olduğu gibi kekelemeye başlamıştı.

"Evet," dedi Fırat. "Çok iyi biliyordun!"

"Ama..." Yutkundu Zenan. Çocukluğundan beri böyleydi. Kendisine bağırıldığında asla konuşmazdı. Babası bunun en büyük etkenlerinden biriydi. O bağırdığında karşısında kimsenin konuşmasına izin vermezdi. Ağabeyi de, kendisi de böyle yetişmişti. Ve bu yüzden Zenan, haklı bile olsa kendisine bağırıldığında savunamazdı kendisini.

"Aması ne?" Fırat'ın sesi her geçen saniye biraz daha sertleşiyordu. "Zaten her şey benim için zorken, neden böyle bir şey yapıyorsun?"

"Ben sadece... Telefonunu..."

"Telefonumu evde unutmuşum o yüzden açamadım! Onu almak için geri dönmüştüm!" Fırat, Zenan'ın yarım kalmış sözünü kendince yorumlamıştı. Ve bu yorum, onun daha çok sinirlenmesine yol açmıştı. Gittikçe sinir katsayısının arttığını hissediyordu. Zihninin küçük bir kısmı Zenan'ın dolan gözlerinin ve korkuyla dolmuş bakışlarının farkına varmıştı. Bu yüzden ona bir an önce buradan ayrılması gerektiğini söyleyip duruyordu. Fırat daha fazla sinirlenip, Zenan'ın kalbini biraz daha kırmadan gitmeliydi.

"Ben arayana kadar sakın beni arama!" diye fısıldadı Zenan'a. Ve bir hışımla arkasını dönüp sert adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kapıyı açtı. Tam dışarı adımını atacakken Zenan'ın kırgın ve mağrur sesi doldu kulaklarına;

"Aramayacağımdan emin olabilirsin!"

Bu cümlenin kalbine saldığı soğuklukla hafifçe yutkun-

du. Ardından derin bir nefes alıp adımlarını hızlandırdı. Sakinleşene kadar Zenan'la konuşabileceğini hiç zannetmiyordu.

***

Leylan Cesur'un üstündeki yorganı düzeltip yatağın kenarına oturdu. Sabahtan beri alışkanlık yaptığı için bir kez daha eliyle Cesur'un alnını yokladı. Ateşi düşmüştü. Üstelik rengi de yerine gelmişti. Çok daha iyi ve muzip görünüyordu. Öyle ki haylaz bir gülümsemenin ardından Leylan'a oldukça imalı bir bakış atmıştı.

Leylan bunu görmemezlikten geldi. Kaşları düşünceli bir tavırla hafifçe çatılmıştı. Aklını kurcalayan bir şeyler olduğu belliydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Cesur. Karısının düşünceli halinin nedeni onun için büyük bir merak konusuydu. Cesur'dan önemli ne düşünüyor olabilirdi ki?

"Fırat'ın bir sevgilisi var mı?" Leylan'dan gelen bu soru Cesur'un önce kaşlarının çatılmasına ardından da buruk bir şekilde tebessüm etmesine neden oldu.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı. Gözlerine bakıldığında zihninin onu geçmişe götürdüğü anlaşıyordu. "O şeyden sonra..."diye söze başladı boş bulunarak. Ama sonra duraklayıp "Her neyse. Sevgilisi yoktur," deyip geçiştirdi.

"Bende öyle düşünüyordum ama biraz önce yalıya bir kadın geldi." Leylan'ın düşünceli hali hala devam ediyordu.

"Eee ne olmuş o kadına?" Cesur'un sorusu üzerine, önce tereddüt etse de her şeyi anlattı Leylan.

Anlatacağı şeyler bittiğinde Cesur'un yüzüne Leylan'daki ifade bulaşmıştı. Onun da kaşları kararsızlıkla çatılmış, yüzü düşünceli bir hal almıştı.

"Kadının adı Zenan ve Fırat onu tanıyor," diye tekrar etti Leylan.

Cesur böyle bir isim duyup duymadığını hatırlamak için biraz daha yokladı hatırlarını. Ama hatırlayamamıştı. "Peki hizmetçiye ne vermiş?"

"Fırat'ın cep telefonunu."

"Allah Allah..."diye mırıldandı Cesur. Tam bu konu hakkındaki tahminlerini söylemeye hazırlanırken kapının tıklandığını duydu. Suratını asarak kapıdakine içeri girmesini söyledi. Nisa hanım gülümseyen bir ifade ve elinde koca bir tepsiyle içeri girince gözlerini devirdi. Anlaşılan konuşmanın devamı ileri bir tarihe ertelenmişti. Şimdi annesinin ilgisinden ve şefkatinden onu yalnızca ölüm ayırabilirdi.

20.Bölüm

Leylan, ıslak saçlarını havluya dolamaya çalışarak çıktı banyodan. İki gündür Cesur ve onun hastalığıyla uğraşırken yorulmuştu doğrusu. Zaten huysuz olan Cesur, bir anda mızmızlık ve üşengeçlik gibi yeni özelliklerde kazanıvermişti. Ve bunlar Leylan'ın tahammül sınırını oldukça zorlayan şeylerdi. Genç adamın yapabileceği en ufak bir şeyi bile kendinden istemesinden usanmıştı. Su içir Leylan, yemek yedir Leylan, ateşime bak Leylan. Bütün bunlar genç kızı çileden çıkarmış, arada sırada da Cesur'un kafasına yastık yemesine sebep olmuştu.

Neyse ki genç adam sonunda yataktan kalkabilmiş ve Leylan'ı azat etmeye karar vermişti. Fırat'ın aşağıda olduğunu duyunca, dün eve gelen kadın hakkında konuşma isteği, Leylan'a eziyet etme isteğinden ağır basmıştı. Leylan da bunu fırsat bilip sıcak suyun altına atmıştı kendini. Kaslarının biraz rahatlaması, vücudunun gevşemesi ona iyi gelmişti.

Aynanın karşısına geçip aheste tavırlarla saçlarını kurulamaya başlamıştı. Birkaç gündür düz olan saçlarını artık dalgalı haliyle görmek istiyordu. Havluyla biraz daha kuruladıktan sonra şekillendirici fırçalarla iri buklelerini belirginleştirmeye başlamıştı.

Bir ara gözlerinin aynadaki yansımasıyla karşı karşıya geldi. İri gözbebeklerinde aylardır olmayan garip bir ışıltının ayak izleri var gibiydi. Tam bir ışıltı değildi belki ama yine de bir değişiklik olduğu kesindi. Peki, mutlu muydu Leylan? İşte ceva-

bini veremediği en büyük soruydu bu. Bazen içinden gülümsemek, insanlarla konuşmak geliyor, bir an sonra bu istek yerini garip bir hırçınlığa bırakıveriyordu. Bazen Cesur'un yanında olduğunu hissediyordu, sanki aralarında onca anlaşmazlık yok gibi geliyordu. Sonra bir anda buz kesiyordu her yer. O mavi bakışlar içine sert rüzgârlar salıvermeye başlıyordu. Tam bir çelişki fırtınasının içinde dolanıyordu Leylan. Ne düşüneceğini kestiremiyor ve Cesur'a nasıl davranacağını bilememekten korkuyordu.

Düşünceleri gittikçe karmaşıklaşmaya başlarken, gitgide sarpa sarıp birbirlerine dolanırken arkasından gelen telefon sesi onu bu girdaptan çekip çıkarıverdi.

Elindeki fırçayı bir kenara bırakıp telefonun sesinin geldiği yere gitti Leylan. Çalan Cesur'un telefonuydu. Şarj olması için prize takılmıştı. Leylan telefonu eline alıp arayanın kim olduğuna baktı. Ekrandaki isim yüzünü buruşturmasına sebep oldu. "Feyza."

Tam telefonu yerine bırakıp gidecekken fikrini değiştiriverdi. Ani bir kararla arkasına dönüp telefonu eline aldı ve açtı.

"Alo," dedi karşıdaki kadın. Sesi biraz endişeli geliyordu.

"Ne var Feyza?" diye sordu Leylan, sesindeki nefreti gizlemeden.

Karşı taraftan bir süre ses gelmedi. Ama Feyza'nın nefes alış verişini duyabiliyordu. Sinirlenmiş olmalıydı.

"Cesur nerede?" Feyza en sonunda, sakin tutmaya çalıştığı sesiyle soruvermişti bu soruyu.

"Meşgul," dedi Leylan. Kısa ve net. Onunla fazla muhatap olmak istemediğini belli ediyordu sesinin sert tonu.

Telefonun diğer ucundaki kadının yutkunduğunu duydu. Bu onu gülümsetse de biraz sonra kulağına akseden ses gülümsemesini siliverdi güzel dudaklarından.

"Onun telefonuna bakıyor olman, hatta geceleri onunla uyuyor olman hiçbir şey ifade etmiyor Leylan!" Feyza'nın sesi tehditkârca savruluyordu dudaklarından. "O benim," dedi aynı ses. "Bir anda ortaya çıkıp onu öylece elimden almaya hakkın yok! Onun için hiçbir şey yapmadığın halde onu sahiplenmeye hakkın yok. O benim."

Duydukları karşısında kaşları çatıldı Leylan'ın. Nefesi titredi. Önce kelimeler yalpaladı dudaklarında. Sonra düşüncelerinden habersiz firar ediverdiler iki güzel dudak arasından.

"Şimdilik!" Bu küçük kelime, sekiz harf, bir çığ etkisi yaratmıştı iki kadının arasındaki o buzdan dağda. Küçük bir tanecik gibi görünse de başta, geçen saniyeler onu koca bir çığa dönüştürmüştü. Ve soğukluğu Feyza'nın da Leylan'ın da yüreğini kaplayıvermişti.

Ne söylediğini fark eder etmez kapattı telefonu Leylan. Hissettiği karmakarışık duygular nefesini kesmişti bir anda. Hem garip bir heyecan dalgası yayılıyordu ruhuna yavaş yavaş, hem öfke hem de korku...

Korkuyordu. Çünkü biraz önce, arkasını getirmesi gereken bir tehdit savurmuştu Feyza'ya. "Şimdilik," demişti. Yani ileride Feyza'nın söylediklerini geçersiz kılması gerekirdi. Ama bunu yapamazdı. Yapmazdı!

Neden böyle birden bire çıkıvermişti bu kelime dudaklarının arasından. Hala öğrenememiş miydi tehditlere alışmayı? Hayır, öğrenememişti. Öğrenemezdi. Kocasının aptal metresi ona karşı böyle cümleler kuramazdı! Bunu en başında ona söylemişti. Şimdi, ona blöf yapmadığını göstermeliydi Leylan.

***

Elindeki içki bardağıyla yalının denize bakan verandasında oturuyordu Fırat. Düşünceli bir hali vardı. Canı sıkkın olduğunda dudakları büzülürdü hep. Yine büzülmüşlerdi. Mavi

yeşil karışımı güzel gözleri, dalgın dalgın denizin gittikçe sakinleşen suyunu izliyordu.

Cesur tereddütlü adımlarla yaklaştı Fırat'a. Duruşundan, dalgınlığından, dudaklarını büzüşünden az da olsa anlamıştı kafasının karışıklığını. Hemen çaprazındaki sandalyeye sessizce otururken Fırat'ın onu fark etmeyişi aklından geçen düşünceleri onaylar nitelikteydi.

"Bu dudak büzüşü çok iyi bilirim," diye mırıldandı Cesur. "Gene neye pişman oldun böyle?"

Cesur'un sesinin duyunca gözlerini devirdi Fırat. "Bende bu ses tonunu çok iyi bilirim." Bakışlarını denizden ayırıp Cesur'a çevirdi. Bariz bir bezginlik okunuyordu bakışlarında. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Hafifçe güldü Cesur. "Öncellikle teşekkür ederim. Sadece soğuk algınlığıymış. İlgin beni gerçekten memnun etti."

Fırat'ta belli belirsiz bir gülümsemeyle cevap verdi Cesur'a. "Aa evet, geçmiş olsun. Ayrıca teşekküre hiç gerek yok. Yani şirketteki tüm işlerini hallettiğim için..."

"Aaa evet, teşekkür ederim." Cesur'un yüzünde hala o muzip gülümsemelerinden biri vardı. Ama Fırat'ın dalgın bakışları bu gülümsemenin yavaşça silinmesine neden oldu. Fırat gerçekten kötü görünüyordu. Bu yüzden direk konuya girmeye karar verdi Cesur.

"O kadın kimdi? Sevgilin mi?" Sorusu, normal olan iki kuzen için sıradan bir soruydu. İki kelimelik cevabı olurdu. Ama bunu Cesur Fırat'a sorduğunda işin rengi değişiveriyordu.

"Zenan. İş arkadaşı sayılırız," diye mırıldandı. Ve derince iç çekerek ekledi. "Telefonumu getirmiş." Sesinde pişmanlık tınıları olduğu kesindi. Ama Cesur, bunun Zenan'la ilgili olup olmadığını anlayamamıştı.

"Bu iş arkadaşın..."diye başladı söze. Doğru tabirleri seçe-

miyormuş gibi bir hali vardı. Şuan ki durumu, psikologların oynadığı şu 'bir arkadaşımın şöyle bir sorunu var' oyununa benzetmişti. "Ki bizim şirkette çalıştığını hatırlamıyorum, gece onda mı kaldın?"

Fırat Cesur'un sözlerindeki imalara gözlerini devirdikten sonra açıklamaya koyuldu. "Evet, Zenan bizim elemanımız değil. Geçen yıllarda iş yaptığımız bir tekstil firmasında genel müdür. Biliyorsun yeni firmayla bazı anlaşmazlıklar yaşayınca dönüp tekrar eskilere bakmaya karar vermiştik. Bu yüzden Zenan'la görüşmeye gittim. Bir yerde buluşup bir kahve içtik. Bende telefonumu orada unutmuşum. Getirdi sağ olsun."

"Çok mantıklı," diye fısıldadı Cesur. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi... Bir süre düşünceli bir tavır takılıp, çatık kaşlanyla denizi izledikten sonra tekrar Fırat'a döndü. "Çok da ilginç," dedi. Gözlerinde kesin bir imanın izleri vardı.

"İlginç olan ne?" Fırat'ın ses tonu, konuşmadan sıkıldığını gösteriyordu. Bardağını umursamazca dikti kafasına ve kalan son yudum içkisini de hızla bitirdi.

"İlginç olan..."diye başladı söze Cesur. Ama tereddütlü bir hali vardı. Bir süre sessizce durup bekledikten sonra devam etti. "İlginç olan, bu Zenan'ın, yani iş arkadaşının esmer, kahverengi gözlü ve kahverengi saçlı, sevimli bir kadın olması. Sana da birini hatırlatmıyor mu?"

"Saçmalıklarını görmezden geliyorum Cesur." Fırat'ın sesi sert çıkmıştı. Kaşları yine çatıktı. Ama bu sefer düşünceli olduğu için değildi. "Herhalde ateşin yeniden yükselmiş olmalı."

"Ben ciddiyim Fırat." Cesur'un sesi biraz önceki tereddütten arınmıştı tamamen. Kesin bir tonda çıkıyordu dudaklarının arasından.

Fırat derince bir nefes vererek bütün vücuduyla Cesur'a döndü. Bardağı tuttuğu eli belinden biraz yukarıda diğeri ise

cebindeydi. Bakışları Cesur'un gözlerine odaklanırken bir ton kararmıştı sanki mavileri. "Hayat tesadüflerle dolu Cesur," dedi. "Senin eşinin de esmer, kahverengi gözlü ve kahverengi saçlı, çekici bir kadın olması büyük bir tesadüf! Kastettiğin kişiyi ona her bakışımızda hatırlamamız da bir tesadüf! Hatta benim her nefes alışımda, her adım atışımda, gözlerimi her açıp kapayışımda O'nun güzel yüzünü görmem de bir tesadüf!"

Sesi gittikçe yükselmişti bunları söylerken. Özellikle son cümle bayağı gürültülü olmuştu.

"Ben unutmaya çalışırken sakın karşıma geçip de bana ondan bahsetme. Buna hakkın yok!" Fırat'ın bakışları artık sadece kızgın değil tehditkardı da.

"Senin de başkalarının hayatını mahvetmeye hakkın yok Fırat!" diye gürledi Cesur. "O kadının iş arkadaşın olduğuna inanmamı bekleme! Ve sakın, O'na benzediği için kullanma onu!"

Sakinleşmek adına derin bir nefes daha aldı Fırat. Ama pek işe yaradığı söylenemezdi. O an Cesur'un suratına bir yumruk çakmamak çok zordu onun için. Ama başardı. Arkasını dönüp gitmeye hazırlanırken son sözlerini söyledi;

"İster inan ister inanma, o benim iş arkadaşım. Ayrıca haklısın, başkalarının hayatını mahvetmeye hakkı olan tek kişi sensin bu evde. Ve bu konuda da oldukça başarılısın doğrusu. Üç iyi bir skor Cesur!"

Fırat arkasını dönüp giderken Cesur dişlerini hırsla sıkıp verandanın duvarına hafif bir yumruk savurdu. Fırat'la böyle olmaktan, onunla konuşamamaktan, her seferinde aralarına örülmüş o sert duvara toslamaktan yorulmuştu. Neden başka türlüsü mümkün olamıyordu ki? Derince bir iç çekerek denize çevirdi bakışlarını. Böyle zamanlarda oturup bir çocuk gibi ağlamak, eski günlere dönebilmek için yalvarmak istiyordu. Ama

getirisi olmayan şeyleri yapmayı bırakalı uzun zaman olmuştu. Şimdi çok iyi biliyordu, hiç yakarış eski dostluklarını geri getiremezdi. Tıpkı hiçbir gözyaşının Birce'yi geri getiremeyeceği gibi...

21.Bölüm

Cesur'un yanından ayrıldıktan sonra tekrar yalıya girmek istememişti Fırat. Gitmek istediği tek bir yer vardı aslında şuan. Ama ona da yüzü yoktu.

Zenan'a çok sert davranmıştı, farkındaydı. Haksız yere bağırmıştı. Eve gelip telefonunu aradığı yerde bulamayınca anlamıştı onun neden geldiğini. Ve o saniyeden itibaren canı Zenan'ı görmek dışında hiçbir şey istemiyordu. Cesur'a sinir olduğu doğruydu ama onun da haklı olduğu bir nokta vardı; Zenan'ı bu şekilde üzmeye hakkı yoktu.

Sonunda arabasının içinde buluverdi kendini. Gidip kendini affettirmek istiyordu. Ama bu işleri pek beceremediği için düşünceleri yalpalıyordu sürekli. Derince bir nefes aldı ve gaza bastı. Gidip ondan özür dilemeliydi ve bir yolunu bulup mutlaka kendini affettirmeliydi.

Yol oyunca bundan başka bir şey düşünmemeye çalıştı. Sürekli Zenan'a kuracağı cümleleri evirip çeviriyordu zihninde. Ama bir türlü doğru kelimeleri cümlelere hapsedemiyordu!

"Ben kadın olsam seni asla affetmezdim Fırat," diye mırıldandı kendi kendine. Ama bu sözlerine rağmen Zenan'ın onu affedeceğine dair umutlar vardı içinde. Daha önce de birkaç küçük tartışmaları olmuştu ve sonu hep tatlıya bağlanmıştı değil mi?

"Eh bu pek küçük sayılmaz," diye mırıldandı tekrar. Umutsuzca iç geçirdi. Pişmanlık denilen duyguyu hiç sevmezdi.

Ama sık sık yaşıyordu ne yazık ki.

Düşünceleriyle boğuşurken Zenan'ın evine varmıştı. Birkaç dakika arabada durup binayı öylece izlemeyi tercih ettikten sonra nihayet attı kendini dışarı. Ve adımlarını daha fazla geciktirmeden binaya girip hızlıca çıktı merdivenleri. Kapının önüne gelince durup soluklandı önce. Ardından zile bastı hemen.

Zilin tiz sesinin evin içine yayıldığını duyuyordu Fırat. Ama kapıya yaklaşan küçük ayak sesleri eksikti. Ve bu eksiklik içine kötü bir hissin yayılmasına sebep olmuştu. Kaşlarını çatarak tekrar bastı zile. Zenan duymamış olabilir miydi?

Belki de kapıyı açmak istemiyor diye düşündü. Olabilir miydi? "Öyle odun gibi davranırsan olur tabi!" diye söylendi kendi kendine. Sonra hafifçe boğazını temizleyip kapıya yaklaştı.

"Zenan," dedi sevecen olmaya çalışan bir ses tonuyla. "Sadece konuşmak istiyorum."

Kapının ardından bir kıpırdanma, bir ses bekledi. Ama en ufak bir çıtırtı bile yoktu. Sonra hemen aklına, telefon etmek geldi. Eğer evdeyse telefonun sesini duyar ve girmenin bir yolunu bulurdu. Evde değilse telefonda konuşup onu eve çağırırdı.

Hızla çıkardı telefonunu ve Zenan'ın numarasını bulup arama tuşuna bastı. Telefon uzun bir süre çaldı. Zenan'ın dairesinden ses gelmiyordu. Fırat evden umudunu kesince telefonun açılmasını beklemeye başladı.

Uzun çalışlar sonunda telefon nihayet açıldı. Fırat Zenan'ın konuşmasına izin vermeden "Alo Zenan, bak ben-"diye söze başlamıştı ki, kalın bir erkek sesi sözünü kesti.

"Zenan şuan müsait değil!" Ses oldukça kindar çıkıyordu doğrusu.

"Sen kimsin?" Fırat'ın sesi de adamınkinden farksızdı. Üstelik kaşları çatılmış ve çoktan burnundan solumaya başlamıştı.

"Ağabeyiyim," dedi karşıdaki adam. Bu söz Fırat'ın yüzündeki sert ifadeyi anında silip, yerine bir şaşkınlık yerleştirdi.

"Zenan nerede?" Bu seferki sorusu endişe doluydu Fırat'ın.

"Hastanede," dedi ağabeyi. Sesinde birçok ima gizli gibiydi. Ama Fırat hiçbirini umursamadı o an.

"Ne hastanesi? Ne diyorsun sen? Adı ne hastanenin?"

Fırat endişeyle, şaşkınlıkla ve kekeleyerek sorularını sıralarken telefondaki adam olağandışı bir sakinlikle yanıtladı hepsini. Fırat, adama küfretmeyi daha sonraya erteleyip hızlı adımlarla indi merdivenleri ve bir hışımla kendini arabasına attı.

Gaza nasıl bastığını, hız ibresinin kaçı gösterdiğini, kaç kırmızı ışık geçtiğini bilmiyordu. Virajları nasıl döndüğünden, kaç kere kaza tehlikesi atlattığından haberi bile yoktu. Dikkatini sadece yola vermişti. Tek bildiği hastaneye doğru son sürat gittiğiydi.

Delirecek gibi hissediyordu. Zenan'a ne olduğunu söylememişti ağabeyi. Fırat'ın aklına ilk gelense intihardı. Zenan'ı intihara sürükleyecek kadar kırmış olabilir miydi? Cesur'un Birce'ye yaptığını o da Zenan'a yapmış olabilir miydi? Hayır olamazdı. Olmamalıydı. Zenan bunu Fırat'ı öldüreceğini bilirdi! Yapmazdı.

"Hayır," diye inledi Fırat. Direksiyonu nasıl sıktığını, dişlerinin nasıl birbirine kenetlendiğinin de farkında değildi.

Zihninin her köşesi Zenan'ın ismini haykırıyordu. Kulaklarında son sözleri yankılanıyordu. "Aramayacağımdan emin

olabilirsin." Bu sözleri söylerken aklından intihar geçiyor olamazdı. Fırat'a bunu bir kere daha yaşatmayı düşünmüş olamazdı!

"Fırat..." Fırat'ın yüz ifadesi duyduğunu sandığı sesle değişiverdi bir anda. Kafasını korku ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle yavaşça yan koltuğa çevirdi.

Biraz önce boş olan koltukta şimdi hayali bir kadın oturuyordu. Kahverengi saçları beline kadar inen, iri kahverengi gözleri olan çok güzel bir kadın... Beyaz elbisesi uzun ve boldu. Gözaltları morarmıştı ve beyaz boynu morluklar içindeydi. Tıpkı Fırat'ın onu son gördüğü gibiydi.

"Birce?" dedi Fırat. Sesi öylesine hayret doluydu ki... Şaşkınlık, korku, özlem, telaş... Hepsi bir aradaydı. Kafası hepten allak bullak olmuştu. Gözlerini bir anlığına yola çevirip kontrol etti. Zenan'a ne olduğunu öğrenmeden ölmek istemezdi.

Kadın gözlerini Fırat'a dikti. Ve sakin bir ses tonuyla sordu.

"Cesur'un bana yaptığını sen ona yapmadın değil mi sevgilim?"

Fırat gittikçe nefesinin kesildiğini hissediyordu. Yanında duran kadının hayal ürünü olduğunu adı gibi biliyordu. Yine de etkilenmemek elde değildi.

"Git Birce!" diye mırıldandı yanındaki hayale. "Git lütfen!" Şuan onunla uğraşamazdı. Zenan daha önemliydi. Ama ne yazık ki bitmek bilmiyordu yolu! Zenan'a bir türlü varamıyordu.

"Yoksa yaptın mı?" Birce'nin sesi şimdi sert çıkıyordu. "Nasıl yaparsın!" diye bağırdı. "Daha Cesur'un bana yaptıklarını ödetmemişken nasıl yaparsın!"

"Birce defol!" diye bağırdı Fırat. Mavi yeşil gözleri gözyaşlarının hücumuna uğramak üzereydi. Bu hayalin üzerinde ya-

rattığını psikolojik baskıdan kurtulmak aylarını almıştı. Aylar boyunca onu zihninden kovmaya çalışmıştı. Ve o, olmaması gereken bir zamanda yeniden ortaya çıkıyordu. "Git, lütfen git," Bu sefer sözleri fısıltıdan ibaretti.

Birce, son kez Fırat'la göz göze gelip sert bir bakış yolladı ve ardından oturduğu koltuktan kayboluverdi. Ve Fırat gaza son kez yüklenerek bitirdi yolunu.

Hastaneye varınca ilk bulduğu yere park edip hızlı adımlarla ilerledi. İlk önce danışmaya gidip Zenan'ın hangi odada olduğunu sordu. Dördüncü katta 330 numaralı oda.

Asansörlerin dolu olduğunu görünce hızlı adımları merdivene yöneldi. Dört katı tek nefeste, koşarak çıktı. Adımlarının Zenan'a yaklaştığını düşündükçe derin bir korku basıyordu içini. Oraya gittiğinde neyle karşılaşacaktı? Kesik bir bilek? Morarmış bir boyun? Solgun bir beden?

Her geçen saniye başka bir felaket senaryosu zihnini fethederken 4.kata gelebilmişti. Odaların numaralarına bakarak hızlı adımlarını sürdürdü. 327,328,329 ve 330.

Oda numarasını gördüğü anda hemen ileri atılıp kapıyı açmak istedi. Ama bir kol aniden yolunu kesiverdi.

"Fırat sen misin?" Bu soru kapıyı açmasına engelleyen adama aitti. Zenan ağabeyine.

"Evet, benim. Çekil önümden," dedi Fırat hızla. Ama adam çekilmedi.

"Onu ne hakla göreceksin ki?" Sesi kısıktı ama sert bir tonda çıkmıştı.

"Sana. Çekil. Önümden. Dedim." Fırat her bir kelimeyi vurgulayarak söylerken delici bakışları adamı tehdit ediyordu.

"Hayır!" dedi adam. "Onu daha fazla mahvetmene izi vermeyeceğim. Ya tamamen sahipleneceksin ya da-"

"Eğer hemen önümden çekilmezsen seni öldürürüm." Fı-

rat öyle derin bir ciddiyetle sarf etmişti ki bu sözleri adam sözlerini yarıda kesip sessizce yutkundu ve sert bakışlarından taviz vermeden yavaşça çekildi Fırat'ın önünden.

Fırat sakinleşen nefesleriyle kapıyı araladı hafifçe. Ve ağır adımlarla içeri girdi. Kafasını kaldırarak görmekten korktuğu o manzaraya baktı. Hemen ardından ciğerlerine hapsettiği nefesi büyük bir rahatlama duygusuyla serbest bıraktı.

Korktuğu gibi değildi. Kesik bilekler ya da moraran bir boyun yoktu. Sadece yatağın içine iki büklüm oturmuş, yüzünde ağlamaklı bir ifadeyle bakışlarını tek bir noktaya sabitlemiş ve koluna bir serum takılı olan Zenan vardı.

Yavaş adımlarla Zenan'a doğru yaklaştı Fırat. Adımları temkinli ve düşünceleri sakindi artık. Onun nefes aldığını görmek az da olsa silmişti endişesini.

"Zenan?" dedi sessizce, yanına vardığında. Aklına birçok sözcük dolsa da hiçbirini mantıklı bir sıraya koyup söyleyemiyordu.

"İyi misin?" diye sorabildi en sonunda. Sesi, Zenan'ın hiç duymadığı kadar sevecen çıkıyordu. Ama tepki vermedi kadın. Gözlerini baktığı noktadan ayırmadan susmaya devam etti.

"Be-ben çok korktum." Fırat'ın ağzından istemsizce akmaya başlamıştı kelimeler şimdi. "Sana bir şey olsaydı... Olsaydı eğer..." Ama yapamıyordu işte. Doğru kelimeler yalpalıyordu dudaklarında, çıkamıyordu dışarı. "Çok korktum," dedi dedi tekrar. Bir kere daha cümle kurma çabasına girecekken odanın kapısı açıldı. İçeriye beyaz önlüğüyle orta yaşlı bir doktor girdi. Hızlı adımlarla Zenan'a yaklaştı ve serumunu kontrol etti. Ardından elindeki şırıngayla şeffaf bir sıvıyı seruma enjekte etti.

"Hastamızı çok yormayın," diye klasik bir şekilde Fırat'ı uyardıktan sonra arkasını dönerek çıkmaya hazırlandı.

Ama o odadan çıkmadan Fırat onu durdurmayı başardı ve nazikçe odanın Zenan'dan uzak bir köşesine çekti.

"Benimle konuşmuyor," dedi sessizce. "Ona ne oldu bilmek istiyorum."

"Verdiği tepki normal sayılabilir," dedi doktor. "Hangi anne adayı böyle bir baygınlık geçirse ve bebeğini kaybedeceğini düşünse aynı şeyleri hisseder."

"Ne?" Fırat'ın kısık tutmaya çalıştığı sesi ona inat bir gürültüyle fırlamıştı ağzından. "Zenan hamile mi?" Bugünün genelini şaşkın bir ifadeyle geçirse de o anki şaşkınlık hiçbirine benzemiyordu işte.

"Haberiniz yok muydu?" dedi doktor.

"Hayır, bilmiyordum..."

"Affedersiniz, bilseydim daha uygun bir dille söylerdim. Neyse ki anne de bebek de çok iyi. Sadece biraz dinlenmeleri gerek. Ve tabii bundan sonra ki dönem için çok dikkatli olmaları lazım."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Fırat, ama hiçbir şey anladığı yoktu. Hala duyduğu haberi idrak etmeye çalışıyordu. "Teşekkürler doktor."

Fırat doktora teşekkür edip odadan çıkmasına izin verdikten sonra şaşkın ifadesini yüzünden silemeden Zenan'a yaklaştı. Zenan hala onun varlığının farkında değilmiş sabit bir noktayı izliyordu ama Fırat umursamadı. İki yıldır yüzüne ilk defa gerçek bir tebessüm yayıldı o an. İçten ve hissederek gösterdiği bir tebessüm... Ve iki senedir ilk defa içinde olumlu bir duyguyu böylesine güçlü hissetti.

Zenan'a doğru eğildi ve kadının küçük yüzünü avuçları arasına aldı. Alnını alnına dayadı. Tebessümü gittikçe büyürken sessizce ve umut dolu bir sesle fısıldadı.

"Bir bebeğimiz olacak."

22.Bölüm

"Bir bebeğimiz olacak."

Genç kadın duyduğu sözler üzerine başını kaldırdı hızla. Fırat'ın yüzünü uzaklaştırıp korku dolu gözleriyle gözlerine baktı.

"Öğrendin mi?" diye sordu sessizce. Bu soru, onun daha yeni kendine geldiğini gösterir gibiydi.

"Evet," dedi Fırat. Gülümsemesi hala yüzündeydi. İçtenliğini hala koruyordu.

"Kızdın mı peki?" Zenan bu soruyu çok sessizce ve gözlerini Fırat'tan kaçırarak sormuştu.

"Tabi ki hayır," diye fısıldadı Fırat ve Zenan'ın yüzünü bir kere daha avuçlarının arasına aldı. Ama genç kadın ona bakmamakta direniyordu.

"Zenan..."dedi sessizce. Sesi yakarış doluydu gizliden gizliye. "Seni çok mu kırdım?"

"Ne önemi var ki?" Zenan'ın sesi sıradan gibi çıksa da kırgınlığın izleri vardı derinlerinde.

"Çok... Çok önemi var."

Gözlerini devirdi Zenan. Evet, belki Fırat bebeğe kötü bir tepki vermemişti ama bir anda böyle yumuşaması da hoşuna gitmemişti Zenan'ın. İlgi kendisine değil bebeğineydi. Bu adam yüzünden ömrü, ölen kadınları ve doğmamış bebekleri kıskanmakla geçiyordu!

"Hayır, yok." Kelimeleri Fırat'a değil de kendi kendine söylüyormuş gibiydi.

"Zenan..."diyerek gülümsedi tekrar Fırat. "Beni ne kadar ko-"

Gülümseyerek başladığı ve Zenan'ın merakla beklediği cümlesini tamamlayamadan kapı açıldı. İçeri giren adam Fırat'ın yüzünün asılmasına neden oldu bir anda.

Zenan'ın ağabeyi Ahmet, yavaş adımlarla yaklaştı onlara doğru. Suratında çok sert ve imalı bir ifade vardı. Bakışlarının ilk hedefi ise Zenan'dı.

"Mutlu musun şimdi küçük hanım?" dedi, bakışları kadar imalı sözlerle. "Bak sevgilin de geldi. Mutlu aile tablomuz nihayet tamamlandı."

Duyduğu sözler Zenan'ın bir anlık donakalmasına neden oldu. Ağabeyinin lafları sivri birer ok gibi saplandı kalbine. Ağzı şaşkınlıkla açıldı ama tek bir kelime bile dökülemedi dudaklarından.

Çok geçmeden Fırat'ın sinirli hırıltısı duyuldu. Bakışlarını doğruca Ahmet'in gözlerinin içine doğrulttu önce. Ardından ona doğru ilerledi ve kolundan kavrayıp koca adamı odanın dışına sürükledi.

Zenan'ın kapısının önünden yeterince uzaklaştıktan sonra Ahmet'i iterek serbest bıraktı.

"Ne diyorsun sen şerefsiz!" diye bağırdı sonunda. Birkaç adımlık mesafede bile zor tutmuştu kendini. Ve o an, oranın bir hastane olması, etrafındaki insanların ona bakması umurunda bile değildi!

"Ne o, zorunuza mı gitti Fırat Bey?" dedi Ahmet, pişkin bir tavırla. "Ne zamandan beri Zenan'ı böyle düşünür oldunuz?"

"O kısım seni hiç ilgilendirmez," diye tısladı Fırat. "Eğer bir kere daha Zenan'ın kalbini kıracak bir şey söylersen ya da

çocuğuma bir laf ettiğini duyarsam seni mahvederim, anladın mı?"

"Hayır, efendim, anlamadım!" Ahmet, Fırat'a doğru bir adım attı ve elini tehditkarca havaya kaldırdı. "Öyle 'çocuğum' demekle sahiplenilmiyor o çocuk Fırat Bey! Ona bir soyadı lazım, bir aile lazım!"

"Zamanı gelince hepsi olacak!" dedi Fırat, gözlerindeki derin ciddiyet Ahmet'in biraz duraklamasına sebep oldu. Fırat devam etti. "Ve o güne dek, seni Zenan'ın yanında görmeyeceğim. Anlaştık mı?"

Ahmet bu sefer geriye doğru bir adım attı ve elini yavaşça indirdi. Yüzünde kararsız bir ifade vardı.

"Evleneceksiniz," dedi.

"Evleneceğiz," diye onayladı Fırat.

Ahmet bir süre daha Fırat'ı tereddütle izledikten sonra "Anlaştık," diye mırıldandı.

"Zenan'ı, o istemedikçe aramayacaksın ya da görmeye gelemeyeceksin. Ve onun kalbini kıracak tek kelime etmeyeceksin." Fırat, her cümleyi yavaşça ve üstüne basarak söylüyordu.

"Öyle olsun," dedi Ahmet ve Fırat'a sıradan bir bakış fırlatıp arkasını döndü.

Ahmet uzaklaşınca Fırat derince bir nefes aldı ve hemen Zenan'ın odasına doğru ilerlemeye başladı.

İçeri girdiğin Zenan dizlerini karnına doğru çekmiş, başını da dizlerinin üzerine koymuş bir şekilde oturuyordu. Boş boş yatmayı hiç sevmezdi o, biliyordu Fırat.

"Zenan," diye fısıldadı yanına vardığında. Ama Zenan kafasını çevirip ona bakmadı.

"Nasılsın?" diye sordu endişeyle. Sesi kısık ve güvensiz çıkıyordu. Kahretsin ki beceremezdi konuşmayı böyle zamanlarda.

"Konuş benimle lütfen." Sesi gitgide titrek bir hal almaya başlıyordu. "Böyle yapınca canım acıyor."

Son cümle Fırat için, kurması gerçekten zor bir cümleydi.

"Senin canın acımaz ki..." Zenan'ın cılız sesini duymuştu sonunda Fırat.

"Acır," dedi. "Sen acıtırsın." Zenan'ın tepki vermesini bekledi ama genç kadın sürdürdü suskunluğunu. "Zenan bak gerçekten, sen benim için..."

"Evet, ben senin için?" Zenan kafasını bir hışımla Fırat'a çevirdi. Gözlerinde gözyaşlarının bıraktığı o nem vardı. "Ben senin için neyim Fırat?" Adamın ismi öylesine titrek çıkmıştı ki kadının dudaklarından, tepkisiz kalmak mümkün değildi.

"Sen benim için gerçeğe en yakın duygusun." Fırat, genç kadının nemli gözlerine bakarken içinde bir şeylerin acıdığını hissediyordu. Ona sarılmak, gözyaşlarını silmek istiyordu ama gözlerindeki gördüğü o bakış engelliyordu bunları yapmasını.

"Ben senin için istediğin zaman vazgeçebileceğin bir figüranım Fırat," dedi Zenan sessizce. Gözyaşları tekrar gözlerine hücum etmeye, dudakları titremeye başlamıştı. "Ağabeyim haklı," diye mırıldandı. "Asla hayatının bir parçası olamayacağım."

Fırat yutkundu. O an Zenan hayal kırıklığının akıttığı o yaşlar yüreğine damlıyordu. Ve taş sandığı kalbi buna, aslında hep içinde gizlediği o tepkiyi veriyordu. "Sen zaten hayatımın bir parçasısın Zenan!" diye mırıldandı. "Lütfen yapma böyle."

Zenan'ın bu tavrına hiç alışık değildi Fırat, bu yüzden ne yapacağını şaşırmış bir haldeydi. Zenan'ı nasıl bu kadar kırabilmişti? Ve acaba tek sebep bu muydu? Yani Zenan, bebeği istemediği için böyle davranıyor olamazdı değil mi?

Alacağı cevaptan endişe duyarak sordu Fırat.

"Sen... Bu bebeği istemiyor musun?"

Bu soruyu önce Zenan'ın şaşkın yüz ifadesi ardından bir anlık yarım tebessümü karşıladı. "Nasıl istemem?" diye fısıldadı Zenan, istemsiz bir hareketle elini karnına götürürken. Ne olursa olsun sevdiği adamın bebeğiydi o ve daha küçücüktü. Ona kıyabilir miydi ki? Karşısındaki ruhsuz adama bile kıyamıyorken, küçük, masum bebeğine nasıl kıyabilirdi?

"Peki, sen gerçekten istiyor musun?" Kadının titrek sesi, kendisiyle uyumlu titrek gözbebekleriyle Fırat'a yönelmişti.

Fırat da gülümsedi. Onun ki daha uzun sürmüştü üstelik. "Tabi ki," dedi. Yine kelimeleri toparlayamıyordu kafasında. Bu hissettiği karmaşa hiç olmadık bir anda yakalamıştı onu. Oysa şimdi çok ihtiyacı vardı zihninin duruluğuna ve sakinliğine. "Bebekler... Sevimli olur," diye mırıldandı zar zor. "Bizim bebeğimiz, çok sevimli olacak değil mi? Güzel bir aile olacağız."

"Aile mi?" Zenan'ın sesi hayal kırıklığıyla çıkmıştı. Gözlerine hücum eden yaşlardan biri özgürlüğünü kazanıp yanağından süzülüverdi.

"Bu... Hoşuna gitmedi mi?" Fırat'ın sesi hiç çıkmadığı kadar cılız ve kırgındı o an. Ama Zenan aldırmadı. Kendini daha fazla tutamayarak söyleyiverdi içinden geçenleri;

"Hoşuma gitmeyen o değil! Hoşuma gitmeyen benim bu kadar zamandır yapamadığımı daha dünyaya bile gelmemiş bir bebeğin yapıyor olması! Ve beni zerre kadar umursamayan bir adamla aile kurma düşüncesi!"

Fırat'ın ağzı hayretle açıldı. Zenan'ı inanamamazlıkla süzdü önce. Sonra zar zor konuşabildi. "Zenan böyle düşünmen..."

Ama çok fazla sürmeden Zenan kesti genç adamın sözünü. "Çok yorgunum Fırat," diye mırıldandı inandırıcı bir tavırla. "Sonra konuşalım."

Genç adam umutsuzca başını eğip "Peki," dedikten sonra, arkasını dönüp yatan Zenan'ı izlemekten başka çaresi kalmamıştı.

***

Cesur Fırat'ın gidişinin ardından bir süre denizi izleyip düşüncelerini sakinleştirip bir düzene koymayı denedi. Bir çıkar yol bulmayı umuyordu ama pek umudu yoktu. Sonuçta iki yıl boyunca denemediği şey kalmamıştı. Fırat'ın arlarına ördüğü duvarları yıkmak için var gücüyle çabalamış ve hiçbir şey elde edememişti. Şimdi de aklına gelenler öncekilerden farklı değildi. Ayrıca artık eskisi kadar gücü de yoktu. Kendini yorgun ve anlamsız bir biçimde kırgın hissediyordu. Sonunda içini kararan bu düşüncelerden sıkılıp ayrıldı verandadan.

Yalıda herkes ayrı bir işin peşindeydi ve ortalık çok sıkıcı görünüyordu. Zaten hava da kararmak üzereydi artık. Odasına çıkmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu doğrusu. Belki Leylan'ı biraz sinirlendirmek onu eğlendirebilirdi. Bu düşünce suratına o muzip gülümsemelerinden birini yaydı ve hızlı adımlarla merdivenleri hemencecik çıkıverdi.

Kapıyı tıklamadan giriverdi odaya. Ama umduğu gibi Leylan üstünü değiştirmiyor ya da şarkı söyleyip dans etmiyordu. Daha doğrusu hiçbir şey yapmıyordu, oda boştu. Suratı asıldı. Ve yavaş adımlarla odanın içine doğru ilerledi. Tam dudaklarını büküp tekrar aşağı inmeye karar vermişken aklına balkon geldi.

"Tabi ya!" diye mırıldandı kendi kendine. Ve gülümsemesi eski yerini alırken hızlıca balkona gitti. Kapıyı sessizce açıp Leylan'ın orada olup olmadığına baktı. Evet, yanılmamıştı. O-

rada olduğunu haber vermek için hafifçe öksürdü. Leylan'ın kendisine bakması için bir süre bekledi ama istediği tepkiyi alamadı.

Pes etmedi ve yanına gidip koltuğa oturdu. Ama Leylan hala ona bakmamıştı. Dalgın, iri gözleriyle denizi izliyordu öylece. Cesur onun bu dalgın halini fark edip gülümsedi. Koltukta ona iyice yaklaşıp kolunu omzuna attı ve o da manzarayı izlemeye başladı.

Ama keyfi bir iki saniye içinde bozuluverdi. Leylan yerinde huysuzca kıpırdanıp bezgin bir sesle "Ne yapıyorsun sen Cesur?" dedi. Bıkkın bir tavırla çatılmıştı kaşları.

Cesur kolunu Leylan'ın omzundan çekerken masum bir tavırla dudaklarını büktü. "Sadece şansımı denemek istemiştim."

Leylan iç çekerek bakışlarını tekrar denize çevirdi. Hiç neşesi yoktu. Ayrıca kafasını kurcalayan bir şeyler var gibiydi. Ve bu dalgın, hüzünlü haliyle inanılmayacak kadar güzel görünüyordu. Küçük ve düzgün burnu, dolgun dudakları, keskin çenesi, geniş alnı muazzam, seyirlik bir manzara oluşturuyordu Cesur'a. Titreyen bakışlarını çevreleyen gür kirpikleri, gözlerinin üzerinde yay gibi uzanan kaşları bile özenle yerleştirilmişti sanki.

"Bu uysal halinle donduruversem seni," dedi Cesur gülümseyerek. "Hep böyle uysal kalsan..." Ben seni hep böyle izleyebilsem diye tamamladı içinden cümlesini.

Leylan kaşlarını çatarak "Bende seni uyurken dondurmak istiyorum," dedi. "Mümkünse horlamadığın bir anda."

Bu sefer çatılan kaşlar Cesur'a aitti. "Ben horlamam," derken huysuzca yüzünü buruşturdu.

Leylan oflayarak ayağa kalktı. Kafası bu kadar karışıkken Cesur'la uğraşmak istemiyordu. Tekrar söylememesi gereken

bir şey söylemekten korkuyordu doğrusu. Bu yüzden en iyisinin onunla tartışmaya girmeden çekip gitmek olduğuna karar verdi. Balkonun güzel manzarasından kopmak pahasına olsa bile.

Ayağa kalkıp birkaç adım atmışken Cesur onun kolunu kavrayarak hızla kendine doğru çekti. Dengesini kaybeden Leylan önce yalpaladı sonra Cesur'un dizlerine düşüverdi.

Cesur Leylan'ın dengeye gelmesini sağlarken gülüyordu. Küçük karısı şuan resmen dizlerinde oturuyordu.

"N'apıyorsun sen!" Leylan'm sesi beklediğinden de sert ve gür çıkmıştı.

"Neyin var senin?" diye sordu Cesur ona aldırmayarak. Belini kavrayarak kucağından kalkmasını engellemişti..

"Yok bir şeyim. Bırakır mısın beni?" Leylan'ın sesi kısık çıkıyordu. Ama gözlerindeki bakış öfkesini anlatmak için yeterliydi.

"Söylersen bırakırım." Cesur'un surat ifadesi annesini tehdit eden sevimli bir çocuğu andırıyordu o an. Başka bir zaman olsa Leylan buna gülümseyebilirdi. Ama şu an, zaten karışık olan kafası daha çok karışırken bu ona anlamsız geliyordu.

"Lütfen Cesur," dedi. Yüz ifadesi öylesine solgun ve kırgın gözüküyordu Cesur yüzündeki gülümsemeyi silerken yavaşça serbest bıraktı Leylan'ı ve gitmesine izin verdi.

Leylan giderken öylece arkasından baktı. Bu kıza karşı ne hissedeceğini nasıl davranacağını kestiremez hale gelmişti. Bunun büyük bir sorun olduğunun farkındaydı. En son nasıl davranacağına karar veremediği bir kız yüzünden hayatı tepe takla oluvermişti. Genç adam bir daha aynı şeye izin vermeyeceğini biliyordu fakat Leylan'ın Birce olmadığını da biliyordu. Bir süre sonra tekrar denize çevirdi bakışlarını. Bugün ikinci kez terk

ediliyordu bu maviliğe. Önce Fırat, sonra Leylan... Yüzüne alaylı bir gülüş yayıldı ve kendi kendine mırıldandı.

"İki iyi bir skor Cesur."

23.Bölüm

Cesur kapıyı yavaşça aralayarak içeri girdi. Gözlerini yatağa çevirdi. Leylan hala mışıl mışıl uyuyordu. Sağ kolunu başının üstüne uzatmış sol koluyla da yorganı kavramıştı. Uzun kahverengi saçları yastığa dağılıyor, kahverengi çizgilerden karmaşık bir tablo oluşturuyordu. Kötü bir rüya görüyormuşçasına çatılmıştı biçimli kaşları. Ve yanakları da hafiften allaşmıştı. Ne tam olarak genç bir kızdı, ne de bir kadın... Kesin olan tek şey güzelliğiydi.

Dün bütün günü bariz bir dalgınlıkla geçirmiş, akşam yemeğinde bile tek kelime etmişti. Odalarına çıktıklarında eline bir kitap alarak kendini yatağa atmış ve Cesur'un suratına bakmamıştı. Genç adam bunun kasıtlı bir hareket olmadığını biliyordu çünkü karısı yarım saat boyunca bir sayfaya boş boş baktıktan sonra ancak değiştirmeyi akıl edebiliyordu. Canını bir şeye sıktığı ve düşüncelerinin içinden çıkamadığı belliydi. Bu sebeple her ne kadar aksini istese bile Cesur ona hiç bulaşmamıştı.

Karısının bu görüntüsünü izlerken dünkü dalgınlığını üzerinden atmış olmasını diledi Cesur. Ağır adımlarla yaklaştı ona. Yüzüne farkında bile olmadığı bir gülümseyiş hâkimdi.

Yanına geldiğinde Leylan'ın üzerine hafifçe eğilerek seslendi. "Leylan, uyan hadi. Saat dokuz oldu."

Genç kız duyduğu sesle birlikte suratını buruşturdu. Dudaklarını büzerek huysuzca mırıldandı. Sonra göz kapakları

titreyerek açıldı. Uykulu bakışları birkaç saniye Cesur'un yüzünü süzdü.

"Günaydın," dedi Cesur, gülümsemesi hala yüzündeydi.

"Günaydın," diye cevap verdi Leylan ve esneyerek doğruldu yatakta.

"Bugün çok işiniz var sanırım," dedi Cesur Leylan'dan uzaklaşıp aynanın önüne doğru yürürken.

Leylan hala üstünden uyku mahmurluğunu atamamışken sordu. "Neden?"

"Akşama bir açılışa davetleyiz çünkü karıcığım." Son kelimeyi büyük bir imayla söylemişti Cesur. "Evcilik oynayacağız bol bol."

"Evcilik mi?" Hala uykuluydu Leylan'ın kahverengi bakışları. Cesur'un söylediklerini yeni idrak etmeye başlamıştı. Şaşkınlıkla kafasını kaşıdı.

Karısının sevimli haline gülümseyerek onayladı Cesur "Evet canım, evcilik. İstersen biraz pratik yapabiliriz, hazır sen yataktayken?"

Cesur'un sözleri Leylan'ı sinir etse de genç kadın bir şey söylemedi, gözlerini devirmekle yetindi. Bu hareket Cesur'un moralini bozmadı, genç adam Leylan'a göz kırpıp bir de öpücük attıktan sonra çıktı odadan.

Hastalığı yüzünden şirketteki işlerini aksatmıştı. Bugün hızlıca toparlamalı ve Demir Ağa'yı kızdırmaktan kaçınmalıydı. Bu düşüncelerle hızlıca çıktı evden. Herhangi bir şeyle ilgilenmeden doğruca şirkete attı kendini. İçeri girdiğinde insanların geçmiş olsun dileklerine cevap vere vere çıktı odasına kadar. Odasına girmeden önce sekreterinden okumadığı raporları istemiş ve son iki gün içinde olan bitenin özetini dinlemişti.

Bir garip hissediyordu bugün kendisini. Uzun zamandır olmadığı kadar enerji doluydu ve içinde tuhaf bir gülümseme

isteği vardı. Bu durum ona garip ve o an için anlamsız gelse de, sevmişti. Hissettiği bu enerjiyle şirketteki bütün işlerini toparlayabilir hatta belki Demir Ağa'nın olumlu sözlerini bile duyabilirdi! Ve birde akşamki açılış vardı. Leylan ile evli olarak katılacağı ilk açılıştı. Sürekli insanlara gülümsemeli, Leylan'ı yanından ayırmamalı ve sorulan sorulara cevap vermeliydi. Evet, tüm bunları yapabilecek enerjisi var gibiydi. Hatta belki Leylan'la biraz eğlenebilirdi! O küçük kızı kızdırmak garip bir şekilde Cesur'un yeni hobisi olmaya başlamıştı. Kızdığında kaşlarını çatması, dolgun dudaklarının büzülmesi genç adamın gözlerinde sevimli bir tablo gibi canlanıyordu. Hele ellerini beline koyup kafasını hafifçe sağa eğdiğinde...

Cesur hayaline akseden görüntüyle birlikte hafifçe kıkırdadı. Koltuğuna otururken babasının evleneceğini söylediği ilk gün geldi aklma. Leylan'ı görmeden önce ilk düşündüğü şeyler ve şuan ki düşünceleri arasındaki uçurum azımsanamazdı. Asla hayal edemeyeceği bir kadın daha doğrusu genç kız-, karısı oluvermişti bir anda. Ve bu küçük kadını sinirlendirmek garip bir şekilde eğlenceliydi Cesur için.

Tam bu düşüncelerle bakışlarını belli bir noktaya sabitlemiş kendi kendine gülümserken odasının kapısı tıklanmadan açıldı.

"Selam!" Feyza'nın sesinin odada yankılanmasıyla birlikte Cesur, bakışlarını sabitlediği noktadan ayırıp ona döndü. Düşüncelerinin etkisiyle oluşan gülümseme hala yüzünde duruyordu.

"Selam," dedi o da, Feyza'nınkinin aksine sessiz bir şekilde.

"Nasılsın hayatım?" dedi Feyza, sesinde hafiften bir endişe vardı. "Hasta olduğunu duydum. Aradım seni ama o aptal karın açtı!" Son cümleyi söylerken sesindeki endişe de dâhil tüm

tınılar kaybolmuş, yerini saf bir öfke almıştı.

Cesur'un yüzündeki gülümseme bir anda silinivermişti yüzünden. İçinde garip bir rahatsızlık boy gösterdi.

"Öyle mi?" diye mırıldandı genç adam. Ardından da zoraki bir şekilde gülümsedi.

Feyza da onun gülümsemesine içten bir şekilde karşılık verdi ve Cesur'un yanına kadar yürüdü. Sandalyesinin arkasına geçerek Cesur'un boynuna sarıldı genç kadın.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı. Ardından derin bir çekti ve devam etti. "Bu hasret kaldığımız günlerin acısını üç gün sonra çıkaracağız neyse ki," dedi. Sesindeki imayla birlikte Cesur gözünü hemen takvime çevirdi. Mesajı almıştı.

Üç gün sonra ayın yirmi beşiydi. Feyza'nın doğum günü. Sessizce gözlerini devirdi Cesur. Eğer bu doğum günü için hoş bir plan yapmazsa Feyza onun sinirlerini bozacaktı. Ama o an canı Feyza'yla herhangi bir şey yapmak istemiyordu. Derince bir çekti. Sabahki enerjisinin içinden akıp gittiğini hissederken usul usul mırıldandı.

"Evet..."dedi. "Çıkaracağız."

***

"Bu nasıl sence?" diye sordu Leylan Hale'ye. Aynanın önüne gelmiş giydiği kırmızı elbiseyi çekiştirerek düzeltmeye çalışıyordu. Elbise genç kızın vücudunu güzelce sarmıştı. Sırtı fazla açıktı ve rengi çok parlaktı.

"Muhteşem," dedi Hale sıradan bir şekilde. "Ama fazla iddialı."

"Kesinlikle!" diye onayladı Leylan ve tekrar dolabının önüne döndü. Daha önce bir kere bile giymediği elbiseleri tekrar karıştırmaya başladı. Bunları kesinlikle kendisi almamıştı. Nisa Hanım'ın işleriydi muhtemelen. Koskoca gardırobu günlük kıyafetler, pahalı ve süslü elbiseler, gecelikler ve ayakkabılarla

doldurmuştu daha Leylan bu eve gelmeden. Genç kız bundan şikayetçi değildi fakat bu kadar fazla elbiseyi ne yapacağını gerçekten bilmiyordu.

"Siyah? Ya da Mavi?" Soruyu sorduktan sonra kafasını çevirip Hale'ye baktı. Sarışın kız gülümseyip ayağa kalktı ve Leylan'ın yanına gitti. Önce elbiselere göz gezdirdi ardından göz ucuyla Leylan'ı süzdü. Ve elini dolaba uzatarak bir elbise çıkarttı.

"Lacivert diyorum," dedi sırıtarak. "Siyah kadar asil, mavi kadar güzel."

Gülümseyerek elbiseye baktı Leylan. "İşte bunu sevdim!" diye mırıldandı ve Hale'ye göz kırpıp uzattığı elbiseyi aldı ve giymek için banyoya yöneldi.

Birkaç dakika sonra banyonun kapısını aralayarak çıktı dışarı. Odanın içinde birkaç adım ilerleyip Hale'nin önüne geldi ve kendi etrafında döndü.

"Muhteşem!" dedi Hale. "Bu gece kesinlikle bunu giymelisin."

***

Gün bittiğinde ve Cesur, şirketteki işlerini nihayet toparladığında sabahki enerjisinin bitmek üzere olduğunu fark etti. Ama hala güzel bir gece geçirebilecek kadar zindeydi. Küçük karısına biraz sataşmak bu geceyi çok daha fazla eğlenceli kılabilirdi üstelik.

"Evet," diye mırıldandı bu düşüncelerle arabasını yalının garajına park ederken. "Güzel bir gün."

Arabasının kapısını açtı ve hızlı bir hareketle indi. Aynı ritimdeki adımları yalıya yönelirken aklına gelen şey yüzündeki gülümsemenin sönmesine neden oluverdi bir anda. Bugün Feyza'yla konuşmalarını hatırlamıştı. Ve ayın yirmi beşinde Feyza'nın doğum günü vardı. Feyza'yı çileden çıkartmamak

için üç gün içinde bir doğum günü planı hazırlamalıydı. Parti falan olamazdı elbette. Baş başa kutlamaları gerekecekti. Ve nedense Cesur bu durumdan pek hoşnut değildi. Hasta olarak geçirdiği birkaç günde ne değişti bilmiyordu ama artık Feyza'nın yanında eskisi kadar özgür hissetmiyordu kendisini. Feyza'dan sıkılmış olabilir miydi?

"Belki," dedi kendi kendine. Ama içinden bir ses onu hayatında, sıkıldığı zaman atamayacağı bir yere taşıdığını söylüyordu. Ve bu hiç iyi bir haber değildi.

Bıkkınlıkla gözlerini devirirken yalıdan içeri girmiş ve adımlarını üst kata, odasına yöneltmişti. Bir an önce üstünü değiştirip ve Leylan'ı alıp evden çıkmalıydı. Birlikte katılacakları ilk açılışa geç gitmek pek hoş olmazdı.

Yine büyük bir umutla odanın kapısını çalmadan dalıverdi içeri. Ama bir önceki sefer gibi hayal kırıklığı karşıladı onu. Leylan odada yoktu. Huysuzca dudaklarını büzdü genç adam ve ağır bir hareketle kapıyı kapattı. Ardından dolaba yönelip kendine ait olan bölümün kapağını açtı. Askıda asılı olan takım elbiselere göz gezdirdi sırayla. Gri giymek istemiyordu. Kahverengi takımlarını da hiçbir zaman sevmemişti. Gözü her seferinde olduğu gibi siyah takım elbiselerindeydi. Klasikti belki, ama o seviyordu. Diğer takım elbiselere göz ucuyla baktı ve pes ederek en sevdiği siyahlardan birini çekip aldı askıdan.

Hızlı hareketlerle üstündekileri çıkarıp giyinmeye başladı. Giyindikten sonra gidip karısını bulmalıydı. Acaba neredeydi? Açılış için hazırlanmamış olabilir miydi?

"Eh, buna hiç şaşırmam," dedi genç adam pantolonunun fermuarını çekerken. Gömleğini hala giymemiş, kemerini takmakla meşguldü. Tam bu sırada odanın banyosunun kapısı açılıverdi.

"Ah, affedersin!" Bu şaşkın ses Leylan'a aitti. Cesur kafası-

nı kaldırıp sesin geldiği tarafa baktı. "Ben... Ben içeri girdiğini duymamışım özür dilerim. Böyle pat diye daldım."

Genç kadının utançtan yanakları hemencecik pembeleşmiş, eli ayağı birbirine dolanı vermişti. Ne yapacağını bilemez halde kalakalmıştı orada. Ne odadan ayrılabiliyor ne de odanın içinde ilerleyebiliyordu.

Cesur'un donup kalışı ise tamamen şaşkınlıktandı. Ne Leylan'ın söylediklerini duymuştu ne de bunu umursamıştı. Tek yaptığı Leylan'ın tam karşısında oluşturduğu lacivert tabloyu süzmekti. Genç karısı lacivertin ağırlıklı olduğu ama aralarında hafiften siyah ve koyu mavi tonlarını da barındıran uzun bir elbise giymişti. Elbisenin göğüs kısmı siyahın asilliğiyle başlamış, oturtmalı bel kısmına inerken kendini lacivertin büyüsüne bırakmıştı. Aynı lacivert kısım genç kadının kalçasını sardıktan sonra aşağı doğru bollaşarak ve lacivert ile siyahın harmanlanmasıyla bir şelale oluşturarak iniyordu aşağı. Elbise sanki Leylan'a özel olarak, yalnız onun giymesi için dikilmişçesine yakışmıştı genç kadına. Sanki en iyi ressam en iyi tablosunu çizmiş Leylan'da gelip bu tablonun parçası olmuş gibiydi. Elbisesi, makyajı, iri bukleler halinde omzunun sol tarafında bağrına doğru ışıldayarak inen altın hareli kahverengi saçları... Hepsi mükemmel bir tablonun mükemmel bir unsuru gibiydi genç adamın karşısında.

"Çok güzel olmuşsun." Cesur dudaklarından dökülen bu sözlere eşlik eden aptal gülümsemesinden bihaberdi genç karısını izlerken.

"Teşekkürler," diye yanıtladı Leylan. Ama Cesur karşısında yarı çıplak dururken kafasını kaldırıp bakamıyordu ona.

Leylan'ın sesi Cesur'u az da olsa kendine getirmişti. Genç adam dalgınmışçasına kafasını iki yana sallayıp Leylan'ın etkisinden kurtulmaya çalıştı. Hafifçe boğazını temizleyerek;

"Be-Bende giyineyim çıkalım o zaman," dedi.

Giyinme lafını duyunca derin bir iç çekip gülümsedi Leylan. "Pekala, öyle yapalım," diyerek onayladı. Ve Cesur'un giyinmesini aynada elbisesine çekidüzen vererek beklemeye başladı. Arada bir gözü Cesur'un aynadaki aksine kayıyor, tam o anda genç adamın mavi gözleriyle buluşup tekrar önüne dönüyordu. Anlamlandıramadığı tüm duygular bir yana, içinde bariz bir gerginlik vardı. Bu açılışın nasıl gideceğini çok merak etmeye başlamıştı.

24.Bölüm

"Hadi bakalım," dedi genç adam. "Başlıyoruz." Ardından koluna girmesi için dirseğini hafifçe büzerek kolunu Leylan'a yaklaştırdı. Genç kadın derin bir nefes aldı ince kolunu Cesur'un uzattığı koluna doladı. Çok heyecanlıydı. Aslında bu kadar heyecanlı olmasının nedenini kendisi de bilmiyordu ama heyecanlıydı işte. İçinde bir yerde sürekli bir kıpırtı vardı. Belki ilk defa böyle bir davete katılacak olduğu içindi. Üstelik Zorbey ailesinin dışında insanlarla karşılaşmayalı epey zaman olmuştu ve kalabalığın düşüncesi bile Leylan'ın gerilmesine sebep oluyordu.

Bir otel açılışıydı katıldıkları. Ve muazzam bir ilgi görüyordu. Her taraf güzelce giyinmiş kadınlar ve takım elbiseli adamlarla doluydu. Girişe serilmiş kırmızı halı üzerinde asaletle yürüyordu Leylan. Gerçi topuklu ayakkabıları biraz rahatsız ediciydi ama bunu belli etmiyordu.

Kapıdan içeri girdiklerinde oldukça şık giyimli ve güler yüzlü bir çift karşıladı onları. Merve ve Yılmaz Özer çifti açılışın ev sahipleriydi. Yılmaz Bey gülümseyerek Cesur'la tokalaşırken Merve Hanım sevecen bir tavırla Leylan'ı kucaklamıştı. Bu sıcak karşılama Leylan'ın az da olsa sakinleşmesine vesile olmuştu.

Ev sahipleriyle biraz sohbet ettikten sonra otelin açılışı için düzenlenmiş salonuna ilerlediler. Oldukça kalabalıktı. Leylan kendini izlediği filmlerdeki bir sahneyi yaşıyor gibi hissetmişti bir an. Bu ortam güzeldi belki, ama biraz korkutucuy-

du da. Bir hata yapmaktan korkuyordu. Evlilikleriyle ilgili yanlış bir şey söylemekten, Cesur'a karşı yanlış bir şekilde davranmaktan korkuyordu. Sanki biri bir anda şüphelenecek ve Feyza'nın varlığını öğreniverecek gibi geliyordu. Anlamsız bir korkuydu bu, biliyordu. Ama yine de içinde yer etmesine engel olamıyordu.

Boş bir masaya gelip oturana kadar üç çiftle ayaküstü sohbet etmişlerdi. Bunlardan sadece bir tanesi ev sahipleri gibi sıcak davranmıştı Leylan'a. Diğer ikisi soğuk bir 'merhaba' ve tokalaşmayla geçiştirmişlerdi.

Masaya geldiklerinde Cesur sandalyesi çekerek Leylan'ın oturmasına yardım etti. Ardından tam karşısına geçip oturdu.

"Nasılsın?" diye sordu gülümseyerek. Bu sırada Leylan'ın hareketlerini mimiklerini incelemekten alıkoyamıyordu kendisini.

"Heyecanlı, sanırım."diye mırıldandı genç kadın. Onun da yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Tebessümünü bozmadan etrafı inceledi bir süre. Dekorasyonu, insanları, etrafındaki koşuşturmayı... İri kahverengi gözleri merakla süzdü hepsini. Ardından yavaşça önüne döndü ve bakışlarını Cesur'un mavi bakışlarıyla buluşturdu.

Cesur dikkatle inceliyordu karısının yüzünü. Daha önce hiç bakmadığı gibi bakıyordu bu defa. Sanki arkasında bir dünya yokmuş gibi... Sanki tek şey karşısındaki lacivert kadınmış gibi... Sanki Leylan onu görmüyormuş gibi...

Leylan Cesur'un bakışlarından kaçabilmek için başını eğdi. Ama hala üzerinde hissediyordu o mavi gözlerin nazarını. Sonunda dayanamayarak kaldırdı kafasını. Hala aynı bakış vardı Cesur'un gözlerine ve bir de garip bir tebessüm eklenmişti üstelik. Genç kadın kendini rahatsız hissediyordu. Ama bu rahatsızlığın nedeni Cesur'un bakışları değil, kalabalık bir

ortamda olduğu için onu tersleyememesiydi. Genç adam da bunun farkında gibiydi ki keyifli olduğu her halde belli oluyordu.

Leylan bu duruma sinirlenmeye başlayıp kafasını çevirmek istediğinde bir anda mikrofondan yankılan sesten korkup yerinden sıçrayıverdi. Bunun üzerine Cesur kendine tutamayarak bir kahkaha atarken mikrofondaki adam konuşmaya başlamıştı.

"Hoş geldiniz sayın konuklar. Bizi bugünde yalnız bırakmadığınız için..."

Adam konuşmaya devam ederken Leylan sıkıntıyla gözlerini devirdi. Hiç sevmezdi bu tür konuşmaları dinlemeyi. Bu yüzden alkışlama sırası gelene dek çenesi masaya yasladığı eline koyup etrafı süzmeye karar verdi. Gözleri rengarenk giyinen bayanların kıyafetlerinde, ayakkabılarında dolanıyordu. Bayanları çoğu çok şıktı. Arada birkaç tane abartılı giyinen dışında hepsinin kıyafetleri beğenilecek düzeyde diye düşünüyordu genç kadın. Onları incelerken arada bir birkaç kişinin de kendisini süzdüğünü görüyordu. Bu onu rahatsız etse de kimseye gözünü dikip bakmaması gerektiğini bilerek umursamamaya çalıştı.

Bakışlarının kısa yolculuğu mikrofondaki adamın ki o adam ev sahibiydi- Cesur'un ismini söylemesiyle son buldu. Bakışlarını merakla sahneye çevirdi. Ama adamın söylediği çoğu şeyi kaçırmıştı bile. Son duyduğu sözler;

"Bu nedenle Cesur Zorbey ve eşini ilk dansı yapmaları için sahneye davet ediyorum!" oldu.

Bir anda bütün bakışların kendisine çevrilmesiyle birlikte kan yanaklarına hücum edivermişti. Suratının kıpkırmızı kesildiğini düşünürken ona elini uzatan Cesur'u gördü. İlk başta ne yapacağını bilerek şaşkın şaşkın baksa da kendini çabucak

toparladı. Suratına yalancı bir gülümseme yerleştirip Cesur'un elini tuttu ve ayağa kalktı. Onun eşliğinde dans pistine yürürken hoş bir dans müziği çalmaya başlamıştı bile.

Loş ışıklarla bezenmiş, hoş piyano dokunuşlarının insanların kulağında yankılandığı, sadece parası bol kesimin bulunduğu lüks bir restoranın dans pistinde dışarıdan oldukça çekici görünen bir çift dans ediyordu. Adam, siyah takım elbisenin içinde dik duruşu ve keskin bakışlarıyla oldukça asil ve yakışıklıydı. Kollarıyla sardığı lacivert elbiseli esmer kadın ise iri gözleri, dolgun dudakları ve kesinlikle mükemmel olan fiziğiyle baştan çıkarıcı gözüküyordu. Dışarıdan izleyenler için ikisi, kesinlikle harika bir çiftti. Ama sadece onlar için öyleydi...

"Senin rengin Lacivert olmalı."dedi sessizce Cesur. Leylan'dan gelen sıcaklıkla birlikte hafif hafif savruluyordu bedeni. Kollarında tuttuğu güzel kadına baktı. Karısına...

"Neden?"diye merakla sordu Leylan. Söylediği şey ilgisini çekmişti. Dikkatle Cesur'un gözlerine çevirdi bakışlarını.

"Çünkü..."diye başladı Cesur konuşmaya. Fısıldıyordu ve sesinde karşı konulmaz bir tını vardı."Çünkü Lacivert gecenin rengidir. Ve sen geceye o kadar çok benziyorsun ki..."

"Geceye mi benziyorum?" Cesur sinsi bakan mavi gözlerini Leylan'dan ayırmıyordu. Şimdi söyleyeceği şeyler onu ürkütecekti. Ve bunu yaparken çok eğlenecekti. Bu yüzden gülümseyerek cevap verdi karısının sorusuna.

"Evet, hem de çok. İkiniz de fazla gizemlisiniz mesela. Çokça çekici, biraz kışkırtıcı ve oldukça dehşet vericisiniz. İkinizin de güzelliği can alıcı."

Hafifçe irkildi Leylan. Cesur'dan böyle şeyler duymak onu ürkütüyordu. Kendini saran güçlü kollardan rahatsız olduğunu hissetti. Ama kocasıyla dans ediyordu ve dansı bırakamazdı. Derin bir nefes alırken rahatsızlığını Cesur'a belli etme-

mek için çaba sarf etti. Ve kendini gevşetmek için güldü hafif bir sesle. Bu yaptığı şey Cesur'un yeni oyunu olmalıydı. Ve Leylan asla onun oyunlarını oynamaktan çekinmemişti. Gülümsemesi genişledi. Alaycı bakışlarla Cesur'u süzdükten sonra konuştu.

"Senin renginde siyah olmalı o halde."dedi. Sesi cezp ediciydi.

"Neden?"diye sordu Cesur gülerken. Küçük karısının bu aptal cesareti onun hoşuna gidiyordu. Onu... Etkiliyordu.

"Çünkü..."diye başladı söze Leylan. Kollarını biraz daha doladı kocasının boynuna. Gözlerinde somut bir meydan okuma vardı. Dolgun dudaklarındaki baştan çıkarıcı gülümsemeyle devam etti konuşmaya:

"Çünkü siyah bütün ışıkları kendinde toplar. Çok bencildir." Dudaklarını büzdü şımarık bir edayla. Eğer bir felaketle sonuçlanacağını bilmeseydi Cesur oan Leylan'ı öpmek için her şeyini verebilirdi. "Asil görünür. Ama asilliğinin altında derin bir yalnızlık besler. Ne kadar 'cesur' görünse de siyah, canı çok yanmıştır. Yani siyah sadece rol yapar."

Cesur gergin bir kahkaha attı bu sözler üzerine. Kahkahası müziğin hoş notalarına karışıp genç kadının kulaklarında çınladı. Etkilenmişti. Oldukça hem de. Bu kadın bu kadar çekici olmak zorunda mıydı? Evet, zorundaydı. Onu ilk gördüğü andan beri bunu biliyordu genç adam.

"Küçük hanım..."diye fısıldadı Cesur, son kelimeyi uzatarak. Ve bir kere daha güldü sessizce. "Benden daha masum olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Lacivert masum mudur sizce? Gecenin rengi siyaha dönerken bütün sinsiliği Lacivert'ten miras kalmıyor mu?" Durdu ve sakinleşmek adına derin bir nefes aldı. Ciğerlerine Leylan'ın hoş kokusu doldu. Bir süre etkisinde gülümsedikten sonra devam etti.

"Leylan... Seni benden ayıran tek şey taktığın o masumiyet maskesi! Ve bu da, aslında kimin rol yaptığını kanıtlıyor, değil mi?" Kahkahasının altına gizlediği öfke su yüzüne çıkmıştı. Mavi gözlerinde şimşekler çakıyordu yine. Ukala bakışlarla Leylan'ı süzdü. Yüzüne çarpık gülüşünü yerleştirdi. Ve sesini en çekici tınısına bürüyerek konuştu tekrar. "Ama her şeye rağmen bu aptal cesaretini seviyorum."

Kahkaha atma sırası Leylan'daydı. Onun kahkahası Cesur'un gülümsemesini bozdu. Biraz daha yaklaştı kocasına. Ve kulağına fısıldadı yavaşça...

"Cesur... Korkmuyorum senden."

Tek kaşı havaya kalktı Cesur'un. Ve suratına yine o muzip gülüşü yayılıverdi. Planladığı şeyin neye mal olacağını umursamadan

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ve etrafındaki her şeyi hiçe sayarak karısının dudaklarına eğildi. Onu o elbiseyle gördüğü andan beri yapmak istediği gibi, kendi dudaklarıyla kenetledi onun dolgun dudaklarını. Sonra hiç karşılık beklemeden, yavaşça ve isteyerek öptü. Belini daha sıkı sararak kendine daha çok yaklaştırdı genç kadını.

Nefessiz kaldığında öpmeyi bıraktı ama çekmedi dudağını dudağından. Ne ara kapattığını hatırlamadığı mavi gözlerini açtı. Leylan'ın inmiş gözkapaklarına baktı. Güzel gözlerinin üstündeki incecik deri titreyerek açıldı yavaşça. Önce iki kırgın kahverengi gözbebeği karşıladı onu, ardından göğsünde hissettiği küçük baskı. Leylan'ın küçük elleri güçsüzce kendisini itmeye çalışıyordu. Ne yapacağına karar veremeyen genç adam bir an bedenini serbest bırakarak Leylan'ın kendisini itmesine izin verdi. Genç kadın kocasının bedenini iterek kendisinden uzaklaştırdıktan sonra hızla arkasına döndü ve onu izleyen onlarca kişiye bakmadan terk etti salonu.

25.Bölüm

Leylan'ın aceleyle çıkışı ardından Cesur da peşinden gitmek istedi. Ama yapamadı. İki adımda bir tanıdık birini görüyor ve bir iki kelime de olsa sohbet etmek zorunda kalıyordu. Neyse ki, birkaç meraklı kadın dışında biraz önceki olaydan bahseden yoktu. Aslında herkes görmemiş gibi davranıyordu. Bu Cesur'u az da olsa rahatlatmıştı doğrusu. Şu an en son isteyeceği şey çoğunu tanımadığı ve hiç birini umursamadığı bu kalabalığa bir açıklama yapmak zorunda olmaktı.

Sonunda misafir bariyerini aşıp kendini dışarı atabildiğinde çok geçti. Leylan çoktan bir taksi tutup eve gitmiş olmalı diye düşünüyordu. Hatta eve gitmiş ve kendisini o güzel kıyafetten kurtarıp yatağa girmiş bile olabilirdi. Bu yüzden adımlarını umutsuzca arabasına yöneltti. Eğleneceğini düşünerek başladı geceyi, kafasında bin bir soru işaretiyle bitiriyordu. Neden öpmüştü ki Leylan'ı? Yani o küçük cadının onu fazla kışkırtması ve o lacivert elbisenin içinde karşı konulamaz olması dışında? Elbette bunlar oldukça yeterli sebeplerdi. Ama Cesur tatmin olmamıştı nedense bunlarla. İçinde bir yerde, küçük bir kuşku başka bir neden arıyordu.

Valeden anahtarı alıp arabasına geldiğinde kafası hala çok karışıktı. Bindi ve kapıyı kapattıktan sonra biraz düşünebilmek adına başını direksiyona yaslayıp sessizliği dinlemeye başladı. Leylan'a nasıl davranacaktı? Özür dilemesi gerekir miydi? Bir kere daha yağmur altında kalması söz konusu muydu yok-

sa? Eğer öyle bir şey bir daha tekrarlanırsa küçük karısını dizine yatırıp dövmesi gerekecekti. Bu sorularla derin bir of çekmeye hazırlanırken tam yanından gelen fısıltı gibi bir ses duydu. Bir nefes alış sesi. Kafasını çevirip dikkatle baktığında lacivert bir bedenin yanındaki koltukta kıvrılıp, düzenli bir şekilde nefes alıp verdiğini fark etti. Küçük beden, gecenin laciverti ile bütünleşmişti adeta. Başını öbür yana yatırdığı için yüzü de görünmüyordu. Saçları ise gecenin karanlığına karışıp kaybolmuş gibiydi. Cesur bu yüzden hemen fark edememişti onu.

Hafifçe ona doğru eğilip biraz daha dikkatli baktı. Uyuyordu. Cesur bunu gördüğünde derince bir nefes aldı. Uyuyan bir Leylan sakinlik demekti. Fırtına o uyandığında çıkacaktı.

Onu uyandırmamak adına sessiz olmaya çalışarak arabayı çalıştırdı ve yola koyuldu. Leylan'ın derin derin nefes alış verişleri arabanın sessiz ortamına huzur katıyor gibiydi. Belki kafası her zamankinden daha çok karışıktı Cesur'un ama garip bir şekilde, hissettiği bir sakinlik vardı etrafını saran. Nedensiz ve güzel.

Bu düşüncelerle siyah adamın mavi bakışları, lacivert kadının bedenine çevrildi. Bu hırçın, küçük kadın mıydı bu sakinliğin sebebi. Bu, lacivertin verdiği dinginlik miydi? Gece karanlığında kıyılara savrulan hırçın dalgaların hırçın rengi böyle bir sakinlik yayabilir miydi etrafına?

Şuan hırçın bir dalgadan çok durgun bir denize benziyor diye düşündü Cesur. Haberi olmadan yine o güzel gülümseyişi fethetmişti dudaklarını.

Eve geldiklerinde Leylan'ı uyandırıp uyandırmama arasında tereddütler sarmıştı aklını. En sonunda uykusundaki bu sakinliği bozmamak adına uyandırmamayı tercih etti ve arabanın koltuğundaki küçük lacivert bedeni nazikçe kollarına aldı.

Ağır ağır merdivenleri çıkarken evdeki sessizliğe şükredi-

yordu. Kucağındaki narin kadın en ufak çıtırtıda uyanacak gibiydi.

Odaya geldiklerinde zar zor açabildi kapıyı Cesur. İçeri girip, açtığı kapıyı ayağıyla örttükten sonra Leylan'ı doğruca yatağa taşıdı.

Küçük kadının yatağın üzerine uzanmış bedenine baktı bir süre öylece. Çok güzel görünüyordu giydiği elbisenin içinde. Ama ne yazık ki bu elbiseyle uyuyamazdı. İşte yine önünde iki seçeneği vardı. Ya Leylan'ı uyandıracak ve üstünü değiştirmesini söyleyecekti ya da kendisi ona giydirecekti geceliğini. Tabi ki ikinci seçenek daha cazip gözüküyordu. Ama bu geceki öpücüğün üstüne Leylan bu durumu pek hoş karşılamayabilirdi. Derin bir nefes alarak karar vermeye çalıştı genç adam. Küçük karısı sürekli ikilemler yaşatıyordu bugün ona. Buraya gelene kadar onu uyandırmamayı ve geleceğini tahmin ettiği fırtınadan kaçmayı tercih etmişti. Şimdi onu uyandırırsa bütün çabası boşuna gidecekti. Uyandırmayıp, elleriyle ona geceliğini giydirirse kopacak olan fırtınanın şiddetini arttıracaktı.

"Battı balık yan gider Cesur," diye mırıldandı kendi kendine. Ve gardıroba yöneltti adımlarını. Leylan'ın kıyafetlerinin olduğu bölümü açtı ve gözüne ilk çarpan gri geceliği aldı eline. Tekrar Leylan'ın yanına döndü. Sol tarafına dönmüş bir vaziyette yatıyordu lacivert kadın. Cesur arkasına geçti usulca. Eli, elbisenin fermuarına giderken verdiği karara şüpheyle baksa da durmadı.

Usulca indirdi fermuarı. Ve lacivert elbiseyi yavaşça sıyırdı lacivert kadının üstünden. Mavi gözleri, her ne kadar karşısındaki vücut üzerinde oyalanmak isteseler de izin vermedi onlara Cesur. Elindeki geceliği giydirdi hızla küçük karısına.

Leylan, saten geceliğin verdiği soğukluk hissiyle irkilip huysuzca mırıldandı uykusunda. Ama uyanmadı. Bu hali, Ce-

sur'un yüzüne bir gülümseme yaydı yine. Siyahlı adam bu aralar ne çok gülümsüyordu böyle!

Leylan'ın üstüne yorganı da örttükten sonra son bir kez daha süzdü onun yüzünü. Öylesine masum ve öylesine dertsiz görünüyordu ki! Sanki onca şeyi o yaşamamış gibiydi. Sanki bütün o cadılığı Leylan yapmıyordu. Genç adamın gülümsemesi iyice genişledi. Ve bir süre daha izledi kanının oluşturduğu masum ve güzel manzarayı. Sonra arkasını dönüp balkona yöneldi. Bu gece o yatakta uyuyabileceğini sanmıyordu.

***

Fırat, dirseğini Zenan'ın yatağının ince beyaz demirine yaslamış yüzünü de avucuna yerleştirmişti. Yorgunluktan gözleri kapanmış ve içi geçmiş bir şekilde bekliyordu genç kadının başında. Nefesi düzene girmiş ve ağır bir hal almıştı. Uyuklu yordu.

Hissettiği sarsıntıyla açtı gözlerini ve şaşkınca etrafa bakındı. Her şey normaldi. Dirseği halsizleşmiş ve başı, yerleştirdiği avucundan kayınca sersemleyerek uyanmıştı. Onun bu şaşkınlığına gülmemeye çalışsa da küçük kahverengi gözle karşılaştı.

Zenan dudaklarını dişleyerek Fırat'ın şaşkın halini izliyordu. Ona karşı yumuşamayacağına dair kendine söz vermişti ve bu yüzden onun bu sevimli haline gülüp her şeyi mahvetmemek için çabalıyordu. Ama genç adam o kadar şaşkın ve yorgun gözüküyordu bu çok zordu. Deli gibi seviyordu işte bu adamı. Ve en sonunda gardını indirmek zorunda kalacaktı ona karşı, biliyordu.

"Git uyu biraz," dedi sert tutmaya çalıştığı sesiyle.

Fırat içinden gelen esneme isteğini bastırmaya çalışarak "Hayır, uykum yok," dedi. Ama baygın bakışları karşısında ikna edici sesi tüm inandırıcılığı yitiriyordu ne yazık ki.

Zenan bir şey söylemeden bir süre genç adamı izledi. Uyku kusu olduğu o kadar belliydi ki... Gerçi belli olmasa bile anlardı Zenan. Uyuması gerekirdi. Ama gitmiyordu. Bu davranışı genç kadının içini titretmişti o an. Belki bebek yüzündendi ama yine de Fırat'ın onu bırakmayışı güzeldi.

"İstersen yanıma uzanabilirsin." Zenan'ın sesi biraz istemsizce ve oldukça sessiz bir şekilde çıkmıştı dudaklarından. Ama esasında Fırat'ın rahat bir uyku çekip dinlenebilmesi için kendisi saatlerce ayakta bile bekleyebilirdi. Fakat Fırat'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

Fırat gülümseyerek genç kadının gözlerine baktı ve "Çok isterim," diye fısıldadı.

Zenan ifadesiz tutmaya çalıştığı yüzünü diğer tarafa çevirerek yatağın kenarına kaydı. Tek kişilik hastane yatağında Fırat'la birlikte yatmak pek akıllıca bir fikir değildi doğrusu. Çok yakın olacaktı genç kadına ve bu da direnmesini epey güçleştirecekti. Yine de bir kere teklif etmişti artık ve Fırat kabul etmek konusunda oldukça hevesliydi.

Zenan kenara çekilir çekilmez onun yanına yerleşti genç adam. Kendisine arkasını dönmüş olan genç kadını kollarıyla sardı hemen. Ve iyice kendisine doğru çekti. Yüzünü onun kabarık, kahverengi saçlarına gömdü. Derince bir nefes alarak, özlediğini hissettiği güzel kokusunu doldurdu ciğerlerine. Sonunda ona bu kadar yakın olmak çok iyi hissettirmişti.

"Bugün çok kötü bir şey yaptın," diye fısıldadı Zenan'ın kulağına.

Genç kadın kaşlarını çatarak "Ne yaptım?" diye sordu. Fırat'ın, onu saran kolları sesinin titremesine neden olmuştu.

"Kendi bebeğini kıskandın," diyerek güldü Fırat. Gülüşünden bile anlaşılıyordu yorgunluğu.

"Hayır," dedi Zenan çabucak, sesi şaşkınlıkla bezenmişti.

"Öyle bir şey yapmadım!"

"Evet, yaptın," diye itiraz ederken daha çok güldü Fırat. "Beni bebeğimizden kıskandın."

Genç kadın huysuzca yüzünü astı. "Çok kötüsün," diye tısladı Fırat'a. Gözlerinin dolduğunu hissediyordu.

"Ama çok tatlıydın," diyen genç adamın sesini duyunca aniden bir tebessüm belirip kayboldu dudaklarında.

"Uyu artık, yoksa ineceksin yataktan," dedi titreyen sesiyle. Ama Fırat'ın ona daha çok sarılmasından inmeye niyetinin olmadığını anladı.

"Çok korktum biliyor musun?" diye fısıldadı genç adam Zenan'a iyice sarılarken. "Sana bir şey oldu sandım. Çok... Çok korktum."

"Bebeğimize bir şey oldu sandın," diyerek kinayeyle düzeltti Zenan. Kalbinin kırıldığını anlasın istiyordu.

Derince bir iç çekti Fırat ve gülümseyerek fısıldadı. "O zaman bir bebeğimiz olduğunu bilmiyordum. Buraya geldiğimde doktordan öğrendim."

Bir an sessizce durdu Zenan ve sonra "Gerçekten mi?" diye mırıldandı.

"Evet. Gerçekten." Fırat'ın sesi sıcacıktı. Genç kadın tekrar gülümsedi. Bu seferki tebessüm umut doluydu. Tam Fırat'a başka bir şey sormaya hazırlanıyorken onun yorgun bakışları geldi aklına. Şimdi uyumalı diye düşündü. Nasılsa artık konuşabilecek bol zamanları olacaktı. Yine de genç kadın, kendini hemen teslim etmeyecekti, etmemeliydi. Ama şimdilik bu anın tadını çıkarmakta bir sakınca gözükmüyordu.

Bu düşünceyle tekrar gülümseyerek elini Fırat'ın onu saran kollarının üstüne koydu ve gözlerini kapatarak uykuya dalmayı bekledi.

26. Bölüm

Esneyerek kollarını iki yana açtı Leylan ve tembel tembel araladı göz kapaklarını. Ardından uyuşuk hareketlerle doğruldu yatakta ve uykunun verdiği mahmurlukla etrafa bakındı. Odada yalnızdı. Bu durum biraz garip gelse de çok rahatsız olduğu söylenemezdi.

Uyku sersemliğini üzerinden atamadan indi yataktan ve tembel adımlarını banyoya doğru sürükledi. Banyonun kapısına geldiğinde biraz öteki sandalyenin üstüne atılmış bir şey dikkatini çekti. Gözlerini hafifçe kısıp dikkatli bir biçimde baktığında lacivert bir elbise olduğunu fark etti. Bir süre elbiseye anlamsızca bakıp durdu. Neden sonra uyku dolu gözleri ani bir şaşkınlıkla irice açılıverdi. Bu dün gece giydiği elbiseydi. Aynı gözler hemen soru dolu bir şaşkınlıkla kısılıverdi. O elbiseyi çıkardığını neden hatırlamıyordu? Kısılmış gözleri eski halini alırken omuzları derin bir iç çekişle düşüverdi.

"Cesur," diye mırıldandı sessizce. Kaşları huysuzca çatılmıştı. Elbiseye doğru bir iki adım attı istemsizce ve o sırada elbisenin hemen üstüne iliştirilmiş beyaz bir kağıdı fark etti. Ağır adımlarını sürdürerek elbisenin yanına gitti ve kağıdı eline aldı. Üstüne dizilmiş, pek de güzel olmayan eğik bir el yazısıyla yazılmış kelimeleri okudu hızlıca.

"Dün gece seni o duruma düşürmemeliydim. Özür dilerim."

Yazıyordu en başında. Leylan bunu okuyunca derince bir

iç çekti. Ne düşüneceğini kestiremez haldeydi. Bu yüzden bunu erteleyip, okumaya devam etti.

"Yine de güzel bir geceydi."

Bunu okuduğunda ise istemsizce sırıttı. "Aptal adam," diye mırıldandı gülüşünün arasından.

"Ayrıca gecelik için teşekkür etmene hiç gerek yok."

Genç kadın bu kağıttakileri Cesur'un ağzından duymuşçasına kızarıverdi o an. Sonra aklına dolan düşünceleri dağıtmak için tekrar kağıda çevirdi bakışlarını. Ama Cesur Bey kafasını meşgul edecek başka bir şey yazmamıştı ne yazık ki! Leylan kağıdı rastgele katlayarak en yakındaki çekmecelerden birine atıverdi. Sonra adımlarını tekrar banyoya doğru sürükledi.

Soğuk suyu hızla yüzüne çarparken ne düşüneceğini, ne hissedeceğini kestiremiyordu. Bir yanı delice sinirlenip Cesur'u boğazlamak isterken diğer yanı olanlara kahkahalarla gülmek istiyordu. Bir yanı Cesur'un ona dokunması fikrini küplere binerek karşılarken, bir yanı...

Bir avuç soğuk suyu tekrar yüzüne çarptı. Su damlaları hızla yüzünden aşağı süzülürken hissettiği serinlikle titredi genç kadın. Elini havluya uzatıp aldı. Nazikçe kuruladı yüzünü. Odaya geçti. Üstünü değiştirip saçlarını topladı. Sıradan ama güzel görüntüsünü aynada kontrol ettikten sonra adımlarını kapıya yönlendirdi.

Tereddütlü, küçük adımları ağır ağır inerken merdivenleri aklında oluşan tek soru Cesur'u gördüğünde kızarıp kızarmayacağıydı. O çapkın gülüşlerinden birini bütün ailenin ortasında görmek istemiyordu. Hele kulağına dolacak olan ima dolu sözcükleri düşününce hepten kızarıyor, hepten sinirleniyordu.

Sonunda aşağı indiğinde eğdiği başını kaldırıp sofraya

baktı. Ama manzara beklediğinden çok uzaktı. Uzun ve büyük sofrada yalnızca bir kişi vardı ve sessizce kahvaltısını yapıyordu.

"Nisa anne..."diye mırıldandı Leylan sofraya yaklaşırken. Yaşlı kadın kafasını çevirip gülümseyerek Leylan'a baktı.

"Günaydın yavrum, gelsene sofraya."

Leylan gülümseyerek yerine otururken "Günaydın," dedi sessizce. "Neden kimse yok?"

Nisa Hanım derince iç çekti. "Demir Ağa'nın işleri işte..." dedi bıkkın bir vaziyette. "Çocuğu bırakmadı ki iki lokma bir şey yesin. Kendisi erkenden çıktı Cesur'u da sürükledi peşinden. Fırat zaten iki gündür ortada yok!"

"Anladım," dedi Leylan. Sesi çok cılızdı. Ama Demir Ağa'nın bu yaptığına memnun olmuştu doğrusu. "Hale yok mu?" diye sordu tekrar.

"Dün gece sabaha karşı yatmış hanım efendi. Öğlene kadar uyuyacakmış." Nisa hanımın sesinden anlaşılacağı gibi pek onaylamamıştı Hale'nin bu isteğini. Ama uyandırmaya da kıyamıyordu.

Leylan, tatlı bir gülümsemeyle kendi annesini anımsarken Nisa Hanım'ın sesi tekrar duyuldu.

"Eee..." dedi yaşlı kadın, bıyık altı bir gülümsemeyle. "Nasıl gidiyor?"

Leylan şaşkınlıkla kaşlarını çatıp "Efendim?" dedi. Muhabbetin nereye gideceğini hissettiği için boğazı kurumuştu birden bire. Çayından yavaşça bir yudum aldı.

Hafifçe kıkırdadı yaşlı kadın. "Zorbeylerle geçinmesi zordur," dedi iç çekerek. "Hele de erkekleriyle..."

Kaşlarını onaylarcasına yukarı kaldırarak yavaşça başını salladı Leylan. Buna itiraz edemeyecekti. Çünkü kendisi Cesur'la geçinmenin kıyısında bile değildi. Kavga etmeden on dakika

konuşabildikleri bir anıları bile yoktu.

"Demirle ilk evlendiğimizde doğru düzgün konuşmazdık bile," dedi Nisa Hanım, kinayeli bir tebessüm vardı dudaklarında.

"Siz de mi görücü usulüyle evlendiniz?" Leylan'ı sesi merak doluydu.

"Hayır," dedi Nisa Hanım. Gözü birkaç santim ötedeki bir noktaya dalarken yüzüne eski günlerin hoşluğunu taşıyan bir gülümseme yayıldı. "Bizim oralarda çok olmaz böyle mavi gözlü açık tenli yakışıklılar. Oldu mu da çalarlar tabi genç kızların kalbini hep," diye mırıldandı sessiz sessiz. Durdu ve derin bir nefes aldı. Gözleri nemlenmiş gibiydi. "Demir çok yakışıklıydı o zamanlar. İlk kez köy meydanından geçerken görmüştük birbirimizi. Sonra her yerde karşıma çıkmaya başladı. Çok geçmeden haber geldi, ağa beni oğluna istemeye gelecekmiş. Eh sevinmesine sevindim ama çok gençtim o zamanlar. Annemi bırakıp gitmek istemedim." Tekrar derince iç çekerken tebessümü buruklaştı yaşlı kadının. "Demir'e hayır denilir mi hiç? Denilmez. Hele o zamanlar hiç denilmezdi! Gönülsüz de olsam takardı o yüzüğü parmağıma."

Leylan gülümsedi. Demir Ağa ve Nisa Hanım öylesine uyumlu ve güzel bir çiftti ki imrenmemek elde değildi.

Gelininin gülümseyişine şefkatle baktı Nisa Hanım. "Bak kızım..."diye başladı. "Cesur da tıpkı babasına benziyor. Zaten o yüzden hiç anlaşamıyorlar ya... İkisinin de kendilerini gizledikleri bir kabukları var. Onları o kabuktan çıkartmak zor, zahmetli görünür ama hiç öyle değil. Eğer senin ulaşılmaz olduğunu düşünürse boş yere çabalamaz Cesur. Ama sen ona, sana yaklaşabileceği açık kapılar bırakırsan zamanla sana doğru çekilir. Öyle umursamaz göründüğüne bakma. Aslında o da mutlu olmak istiyor."

Leylan, Nisa Hanım'ın sözlerini dikkatle dinlerken çatalıyla tabağındaki kahvaltılıkları oynatıyordu. Yine o sinir bozucu çelişkiler kaplamıştı düşüncelerini. Bir yanı inatçı bir kız çocuğu gibi Cesur'la olma fikrine karşı çıkarken, diğer yanı bu fikri şefkatle karşılıyordu. Ve bu fikrin ne ara zihnine yerleştiğini bile bilmiyordu genç kız. Gerçekten ne yapacağını bilmez bir haldeydi. Babasının yanında olmasına öylesine ihtiyacı vardı ki... Ya da annesiyle dertleşmeye... Ama şu an, belki de en gereken anların birinde, onlara ulaşamayacak kadar uzaktaydı. Çok uzakta. İki ayrı dünyada...

Bu yüzden bu meseleyi tek başına halletmesi gerekiyordu. Ne yapacağına karar vermesi gerekirdi. Ama her şeyden önce ne hissettiğini anlaması lazımdı. Kalbindeki düğümü çözmeden beynindeki düğümü çözemeyeceğinin farkındaydı.

***

"Uyanık olduğunu biliyorum," diye mırıldandı genç kadın.

Bu sözler, ona sıkı sıkı sarılmış, uyuyormuş numarası yapan adamı gülümsetti.

"Biraz daha yatamaz mıyım?" diye sordu Fırat. Kolları Zenan'ı daha sıkı kavrarken. Sesi küçük bir çocuğun yalvanış tınılarını taşıyor gibiydi.

"Olmaz," dedi Zenan. Tavrını olabildiğince sert tutmaya çalışıyordu. "Zaten ben artık evime gitmek istiyorum." Hastane odasına yüzünü buruşturarak bakarken evini nasıl özlediğini düşünüyordu. Bu yatak hiç rahat değildi. Ayrıca hastane yemeklerini hiç sevmiyordu. Hem Fırat da daha fazla burada kalamazdı. İlgilenmesi gereken işleri vardı ve bu işler biriktiğinde genç adam çok yorulacaktı. Bunun olmasını istemezdi Zenan.

Fırat aheste bir hareketle Zenan'a doladığı kollarını çözdü. Hızla genç kadının boynuna minik bir öpücük kondurup

kalktı yataktan. "O halde ben doktorla konuşmaya gideyim." Üstüne başını düzeltti. Kıyafetleri kırışmıştı ama umursamadı. Zenan'a gülümseyerek bakarken "Sonra da evimize gidelim," diye fısıldadı.

Genç kadın küçük kahverengi gözlerini umursamaz bir tavırla devirdi. Ona cevap vermemeyi seçerek genişleyen ve rahatlayan yatağa güzelce yayıldı. Bir eli istemsizce karnının üzerine giderken gözleri de tavana dikilmişti. Uyku mahmurluğunu henüz atamamış yüz ifadesi, makyajın kırıntısını taşımayan güzel yüzü ve yaptığı küçük hareketlerle o kadar sevimli ve masum görünüyordu ki... Fırat önce bu sevimli manzaraya gülümsedi. Ardından, onu neredeyse kaybedecek olma düşüncesi zihnine dolduğunda gülümsemesi soldu. Yaptığı odunluk aklına geldiğindeyse öfkeyle kaşları çatıldı. Kendini bir şekilde affettirmesi gerektiğini biliyordu ama ne yapacağını kestiremiyordu bir türlü.

Aklını bu soru meşgul ederken çıktı odadan. Dalgın adımları doktorun odasına yöneldi.

Orta yaşlı adamın yanına vardığında dalgınlığından sıyrılıp "Günaydın," dedi nazik bir biçimde. Doktor selamını gülümseyerek küçük bir hareketiyle aldıktan sonra

"Sanırım ne zaman çıkabileceğinizi sormak için geldiniz?" dedi anlayışlı bir tavır takınarak.

"Evet," diye yanıtladı Fırat. "Mümkünse en kısa zamanda eve gitmek istiyoruz."

Anlayışla başını salladı doktor. "Çıkış işlemlerinizi halledip çıkabilirsiniz. Eve gitmek Zenan hanıma da iyi gelecektir. Lütfen dengeli beslenmesine ve moral bozukluğu yaşamamasına dikkat edin."

"Buna emin olabilirsiniz," dedi Fırat hafifçe gülümseyerek. "Ona çok iyi bakacağım."

Doktora teşekkür edip odasından ayrıldıktan sonra çıkış işlemleri hakkında bilgi almak için adımlarını resepsiyona yöneltti. Eve gitmek Zenan'a da Fırat'a da iyi gelecekti. Ve Fırat, kendini affettirebilmek adına bir şeyler yapmaya başlamalıydı artık.

27.Bölüm

Odanın içinde küçük adımlar atarak bir aşağı bir yukarı dolanıyordu Leylan. Kafası hala karışıktı. Ama birkaç konuda verdiği kesin kararlar vardı. Öncelikle Cesur umurunda değilmiş gibi davranmayı kesecekti. Umurundaydı çünkü ve kendini kandırmanın hiçbir manası yoktu. İkinci olarak artık aralarında Feyza yokmuş gibi davranmayacak ve ona karşı tavrını da belli edecekti. O kadını istemiyordu! Ve ona savurduğu aptal tehditleri gerçekleştirmesinin zamanı gelmişti. Bu en zor kısımdı. Nasıl yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu! Aslında bütün bunların nasıl olacağı konusunda da bir fikri yoktu! Ama bir şeyler denemesi gerekiyordu. Oturduğu yerden mutlu olmayı beklemek saçmaydı, bir şeyler yapmalıydı.

Düşünmekten kafası allak bullak olmuş haldeydi. Böyle zamanlarda oturup küçük bir kız çocuğu gibi ağlamak istiyordu. Ama onun nazını çekecek ne bir annesi vardı ne bir babası...

Zarif bir hareketle yatağa oturdu. Kollarını dizlerine dayayıp küçük yüzünü avuçları arasına aldığı sırada kapı açıldı. Kafasını hızla kapıya doğru çevirirken uzun saçları dalgalandı. Cesur gelmişti. Onun içeri girişinin ardından genç kadın doğruldu ve duruşunu dikleştirdi.

"Hoş geldin," dedi sessizce.

Bu küçük, kibar sõz Cesur'un yakışıklı çehresinin hafif bir şaşkınlıkla donanmasına sebep oldu. "Bana mı dedin?" diye soruverdi istemsizce.

Leylan iç çekerek "Senden başka biri var mı etrafta?" dedi. Ve tekrarladı. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," diye mırıldandı Cesur. Sesinde tereddüt vardı. Dün olanlardan sonra Leylan'ın ona böyle sakin davranması tuhaf gelmişti.

"Eee... Ne yaptın bütün gün?" dedi Leylan. Sol eliyle sağ elinin parmaklarını büküyordu. Ne zaman heyecanlansa böyle yapardı. Burada ironik olan, kocasıyla normal bir konuşmanın onu heyecanlandırıyor olmasıydı.

"Hiç." Cesur'un sesinde hala aynı tereddüt, hala aynı temkinli tavır vardı. "Bütün gün çalıştım. Bilirsin işte birkaç dosya imzala, toplantılara katıl... Sıkıcı şeyler."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Leylan, ama Cesur'un dedikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sen ne yaptın?"

Cesur sorusuyla kafasını kaldırıp onun mavi gözlerine baktı Leylan. "Bütün gün evdeydim," dedi. "Nisa annemle oturduk öyle."

"Anladım."

İkisi bir süre öylece birbirine baktıktan sonra Cesur üzerini değiştirmek için dolaba yöneldi. O arkasını döndüğünde Leylan alt dudağını dişlemeyi bırakıp sordu.

"Yarın üniversite kayıt işlerini halledebilir miyiz? Birlikte."

Duyduklarıyla birlikte duraklayıverdi genç adam. Birkaç saniye Leylan'ın davranışlarını anlamlandırmaya çalıştı, sonra vazgeçti. Bir sebebi olmadığını düşünmek işini gelmişti. Kolay ve güzeldi.

Genç karısının teklifine evet demek için önüne dönerken, yarın saat üçe kadar süregelen toplantılar ve sonrasında Feyza'nın doğum günü için planladığı ada gezisi aklına geldi. Leylan'

ın iri kahverengi gözlerine bakıp yutkundu önce... Ve biraz sonra sessizce mırıldandı.

"Yarından sonra gidemez miyiz?"

"Olmaz," dedi Leylan gülümsemeye çalışarak. "Yarın son gün. Ben Hale'yle halledebilirim."

Genç adamın omuzları düşüverdi birden. Nedenini tam olarak anlayamadığı bir burukluk çöküvermişti sanki içine. "Erteleyemeyeceğim toplantılarım var," diye mırıldandı.

Kafasını yavaşça sallayarak tekrar gülümsedi Leylan. "Anlıyorum, hiç önemli değil." Sonra içine hızla yayılan hayal kırıklığını umursamamaya çalışarak yavaşça kapıya doğru yürüdü. Odadan çıktığında nereye gideceğini bilmese de kapıyı aralayarak dışarı çıktı.

O çıktıktan sonra yorgun vücudunu yıkılırcasına yatağa bıraktı Cesur. Gözlerini sıkıca yumup birkaç saniye bekledi. Sonra göz kapaklarını gevşetip yavaşça araladı. Kafasının içindeki zonklamayı azaltmaya çalışıyordu. Ama nafile... Zonklama kendiliğinden geçene kadar beklemeli ve sırada sakin olmaya çalışmalıydı. Elinden gelen sadece bu olurdu.

"Neden sürekli batmak zorundayım," diye mırıldandı. Birce gittiğinden beri bir bataklığa saplanmış gibiydi. Çırpındıkça batmış, bir süre sonra bunu keşfedip olduğu gibi yaşamaya çalışmıştı. Ama gittikçe kendinden uzaklaşan gün ışığı canını yakıyordu artık. Derin bir nefes alıp rahatlığı solumayı çok özlemişti. Bu karalık onu öldürüyordu.

***

Kapının önünde bir süre salak gibi dikildikten sonra Hale'nin yanına gitmeye karar verdi Leylan. Ağır adımlarını genç görümcesinin odasına sürükledi. Yavaşça kapısını çalıp "Gel." Çağrısını duyunca içeri girdi.

"Selam," dedi halsiz çıkan sesiyle.

Hale neşeyle gülümseyip "Selam," diye karşılık verdi. Ama Leylan'ın suratındaki ifadeyi görünce kaşlarını çatarak sordu. "Neyin var?"

"Farklı bir şey yok," diye mırıldandı Leylan ve bir kez daha kendini gülümsemeye zorlayıp sordu. "Yarın benimle kayıt için Üniversiteye gelebilir misin? Ayın yirmi beşi ve son gün." Buruk bir umutla bakan iri gözlerini Hale'den kaçırarak mırıldandı. "Cesur'un işi varmış da..."

"Gelirim tabi ki," dedi Hale içtenlikle gülümseyerek. "Hatta işimizi bitirince seni yemeğe bile götürebilirim."

"Harika olur." Leylan'ın bu seferki gülümsemesi daha gerçekçi ve minnet doluydu. Kayıt işini hallettikten biraz gezip kafa dağıtmak ona iyi gelebilirdi. Aksi takdirde düşüncelerinin arasında boğulacağını hissediyordu.

Hale tekrar eski neşesiyle gülümseyip oturması için Leylan'a yatağı işaret etti. Ve merakla sordu. "Ağabeyimin ne işi varmış ki?"

"Toplantım var dedi." Umursamaz görünmeye çalışarak omuz silkti genç kadın. "İptal edemezmiş."

"Hmm..."diye mırıldandı Hale. Mavi gözlerinde imalı bir bakışla Leylan'a bakıyordu.

"Ne oldu?" Leylan, Hale'nin bakışından bir anlam çıkarmaya çalışsa da yapamadı.

"Yerinde olsam..."diye başladı Hale, sesi çok önemli bir sır verir gibiydi. "Ajandasını karıştırır, bu önemli toplantının ne olduğunu öğrenirdim."

Leylan şaşkınca gülümsedi. "Neden böyle bir şey yapacağım ki?" Sonuçta Cesur ona karşı fazlasıyla, hatta gereksiz bir fazlalıkla dürüst davranıyor, metresiyle bile tanıştırıyordu.

"Meraktan," dedi Hale omuz silkerek. Ardından konuyu değiştirerek başka şeylerden söz etmeye başlayıverdi.

Ama amacına ulaşmış gibiydi. Leylan onunla konuşurken düşünceli bir hal alıvermişti birden. Hale'nin dedikleri kafasını kurcalıyordu. Gerçekten toplantı yerine başka bir yere mi gidecekti Cesur? Bu sorunun cevabı olabilecek olasılıkların çoğu Leylan'ın canını sıkar nitelikteydi doğrusu.

Genç kadın sonunda dayanamayarak yerinden kalktı. Hale'ye işi olduğunu söyledi ve iyi günler dileyerek odadan çıktı. Hızlı birkaç adımın ardından kendi odasının önündeydi. Sessizce kapıyı açtı. İçeri bakındı. Cesur yatağa uzanmış, uyuyor gibi görünüyordu. Ama emin olmak için yanına kadar gidip kontrol etti. Genç adamın ağır nefeslerle inip kalkan göğsüne ve yumuşayan yüz hatlarına bakıp gülümsedi. Evet, uyuyordu. Ve cep telefonu tam yanındaydı.

Genç kadın sessiz ve yavaş bir şekilde elini uzatıp cep telefonunu aldı. Tuşlara sessizce basmaya çalışarak 'Ajanda' bölümüne girdi. Ayın yirmi dördündeydiler. Tuşa basıp tarihi ilerletti. Ertesi günün planlarının olduğu ekran geldi önüne. Yavaşça okumaya başladı. İlk olarak bir şirketle toplantısının olduğu yazılıydı. Bu Cesur'un yalan söylemediğini gösteriyordu. Ama hemen altında görünen 'Feyza'nın doğum günü' yazısı birkaç şeyi söylememeyi tercih ettiğini doğruluyordu.

Kaşları çatıldı genç kadının. Ve çenesi sinirle gerildi. Telefonu kapatıp hızla Cesur'un yanına bıraktı tekrar. Vücuduna birden hücum eden hayal kırıklığı ve aldatılmışlık hissiyle elleri titremeye başlamıştı. Dolmaya başlayan iri gözleriyle uyuyan adama öldürecekmişçesine bakıyordu. İçinden gelen bağırma isteğini bastırmak adına yutkundu zar zor. Orada daha fazla duramayacağını düşünmeye başladığı zaman adımlarını banyoya yöneltti. Buz gibi suyun altına girip saatlerce orada durmak istiyordu. O an ona iyi gelecek olan tek şey bu gibiydi...

28.Bölüm

Ertesi gün Cesur uyandığında Leylan'ı yanında bulamamıştı. Önceki gün yorgunlukla kendini yatağa atar atmaz uyumuş, birkaç saat sonra yemek için Leylan tarafından uyandırılmış, yemekten sonra ise tekrar uykuya yenik düşmüştü. Ve uyandığında Leylan'ı kahvaltı masasına inene kadar görmemişti. Masada ise genç kadın katiyen yüzüne bakmamış, okul kaydı için Hale'yle birlikte ondan önce kalkıp evden ayrılmışlardı. Aslında bir hafta öncesine kadar bu tuhaf bir şey değildi. Fakat son günlerde yaşananların ardından böyle soğuk ve ilgisiz bir Leylan ile karşılaşmak Cesur'a tuhaf hissettirmişti. Eğer bir kalbi olsaydı kesin kırılırdı, böyle düşünmüştü genç adam.

Günün geri kalanında toplantılara katılmış, çalışırken Leylan'ı ve bugünkü soğuk tavırlarını düşünmemek için çok fazla efor sarf etmişti. Ama ne zaman kendi başına kalsa ve dikkati ilgilendiği şeyden ayrılsa küçük karısı aklına düşüyor, koşarak eve gidip onu omuzlarından sarsmak, neden böyle davrandığını sormak istiyordu genç adam. Bu davranışı hak edecek bir şey yaptığına neredeyse adı kadar emindi gerçi fakat yine de tuhaf hissediyordu işte.

Toplantıların ardından günlerdir aklmda olan fakat yapmayı hiç istemediği şeye gelmişti sıra; Feyza'yla Büyük Ada gezisine. Cesur bunu yapmak istemiyordu. İşin aslı, genç adam Feyza'la hiçbir şey yapmak istemiyordu. Fakat garip bir şekilde kendini bu duruma mecbur hissediyordu.

Bir ara acil bir iş uydurup bundan kurtulmayı düşünse bile vazgeçti. Belki Feyza, sürekli Leylan'ı düşünüp durmasını engellerdi. Belki onunla biraz sakin ve huzurlu vakit geçirip kafasında onu boğmak için sıraya dizilmiş o karanlık düşüncelerden kurtulabilirdi.

Böyle düşünerek geziyi iptal etmişti fakat tabi ki işler umduğu gitmemişti. Feyza'yla birlikte Büyük Ada'ya gelmiş, güzel bir yemek yemiş, faytonla tatlı bir gezinti yapmışlardı. Şimdi de güneş artık yavaş yavaş başka bir yerleri aydınlatmak için batıyordu mavi denizin ardından. Cesur, dalgın gözlerle onu izlerken içindeki, o sarsıcı 'başka yerde olma arzusu'nu bastırmaya çalışıyordu gayretle. Ne yazık ki çok başarılı olduğu söylenemezdi.

Feyza ise halinden memnundu. Korktuğu gibi doğum gününde bir kenara fırlatılmamış, hediyesini hayal edebileceği en güzel şekilde almıştı. Cesur'un tam yanında, başını onun omzuna yaslamış bir şekilde duruyordu.

"Çok mutluyum," diye fısıldadı. Denizin maviliğini izlerken sevdiği adamın yüzündeki yalancı tebessümü fark edememişti. Düşünceli bakışlarla kıyıya vuran dalgaları izliyor ve ara sıra, aklından geçen düşünceleri dillendiriyordu.

"Eski günleri o kadar özledim ki..."diye mırıldanırken kollarını Cesur'a doladı. "Sadece bana ait olduğun zamanlar..." Derince bir nefesle içine çekti denizin güzel, tuzlu kokusunu. "Şu an içinde olduğumuz durum, canımı çok acıtıyor."

"Benim de," diye fısıldadı Cesur hareketsizce durmayı sürdürürken. Gözleri denizdeydi, biçimli kalın kaşları çatılmıştı ve mavi gözlerinde garip bir durgunluk vardı. Söylediği tek kelime ise, Feyza'nın kastettiğinden çok başka bir anlam taşıyordu aslında.

"Bu gece burada mı kalacağız?" Feyza bu soruyu, umut

dolu bir ses tonu ve sevimli bakışlarıyla sormuştu.

"Hayır," dedi Cesur gülümsemeye çalışarak. "Gitmem gerekiyor. Yarın şirkete geçmeden önce babamı görmeliyim."

Esmer kadının yüzünü hayal kırıklığı kapladı. Ama bunu belli etmemek için gülümsemeye çalıştı. "Anladım." Yutkundu ve gülümsemesini büyütürken Cesur'a sarıldı. "Bu bile bana yeter."

Genç adam, kendisine sarılan kadının bedenine kollarını yavaşça dolarken aklı başka yerdeydi. Olmak istediği yer burası değildi. Sarılmak istediği kadın bu kadın değildi. Alnını alnına dayayıp dudaklarına küçük öpücükler kondurulurken ciğerlerine dolmasını istediği koku bu koku değildi... Bunu bir süre önce fark etmişti aslında. Ama hissettiklerine yenilmesi biraz zaman almıştı. Gururu, düşünceleri, lanet olası ruhsuzluğu bunu engellemişti. Şimdiyse içinde derin ve yalın bir geç kalmışlık hissi vardı.

"Kağıt helva yiyelim mi?" diye fısıldayan Feyza'nın sesiyle düşüncelerinden uzaklaştı. Genç kadın boynunu büküp "Eski günlerdeki gibi..."diyince kafasını salladı Cesur.

"Yiyelim. Sonra da gidelim artık olur mu?" dedi sesini yumuşak tutmaya çalışarak. "Son vapuru kaçırmayalım."

***

Gün, Leylan için de kesinlikle berbat geçmişti. Öncelikle okul kayıt işleri çok sıkıcı ve yorucuydu. Tamam, okuyacağı okulu ve bölümü çok sevmişti fakat birkaç gün önceki hevesi içinde bir yerlerde bulamıyordu nedense. Kendisini kesinlikle berbat hissediyordu. Berbat ve aldatılmış. Üstelik de bir aptal gibi.

İtiraf etmekten hoşlanmasa bile içinde bir yerlerde Cesur'la iyi anlaşıp bir aile olabileceklerine dair aptal bir umut beslemeye başlamıştı. Saçma ve temelsiz bir düşünceydi bu. Genç a-

damın iki sevimli hareketinden ve manasız bir öpücüğünden saçma sapan umutlara kapılmış, kendini ona sevdirebileceğini düşünmüştü. Ama yanıldığının farkındaydı.

Kalbinin bu kadar kırılmış olması gururuna ağır geliyordu. Fakat canı öyle çok yanıyordu ki gururunu pek de fazla düşünemiyordu. Daha önce hiç böyle incitilmemişti. Kolay şeyler yaşamamıştı ve çok acı çekmişti fakat kalbi bu defa bambaşka bir yerden, hiç hissetmediği şekilde kırılıyordu. Ve genç kız bununla nasıl baş edeceğini hiç bilmiyordu.

Cesur'un karşısına dikilip genç adamı sarsmak, o aptal kadından ayrılmazsa onu parçalara ayıracağını haykırmak istiyordu. Sonra Feyza denen o pisliği bulup kafasını kıvılcımlar çıkarana dek asfalta sürtmek, tek tek parmaklarını kırmak istiyordu. Ne ara bu kadar vahşileştiğine dair ise en ufak bir fikri yoktu.

Gözlerinden akan yaşları koluna silerken elinde tuttuğu şarap şişesine baktı. Endişeli bir bakışı vardı iri, güzel ve ağlamaktan kızarmış gözlerinde. Daha önce hiç içmemişti, hatta içmeyi bile düşünmemişti. Ama bu gece yapmak istiyordu. Aklını tamamen kaybetmek, zihnini kaplayan bütün o düşünceleri kovmak istiyordu. Gözyaşları akacaksa, bilinçsizce akmalıydı. Cesur'un o kadının yanında olduğun bilerek ve onun için değil... Bilinçsizce ve bir nedeni olmadan... Çünkü bu şekilde daha az aldatılmış hissedecekti kendisini.

Evet, bu gece, belki de ilk ve son kez içecek, sarhoş olacaktı.

***

Vapurdan henüz inmişlerdi. Serin hava yüzlerine çarpıyor ve genç kadının güzel gözlerini sulandırıyordu.

"Çok güzel bir gündü," diye mırıldandı Feyza. "Doğum günümü unutmadığın ya da herhangi bir hediyeyle geçiştirme-

diğin için teşekkür ederim. Bu benim için önemliydi."

"Mutlu olmana sevindim," dedi Cesur gülümseyerek. En azından birilerini mutlu edebiliyordu. Bu da bir şeydi. "Hadi seni eve bırakayım."

"Eve gitmeyeceğim," dedi genç kadın. "Arkadaşlarım da küçük bir kutlama hazırlamışlar, beni buradan alacaklar. Sen git eve, üşüme."

"Onlar gelene kadar bekleyeyim..."diye mırıldandı Cesur. Tamamen nezaketten söylenmiş bir sözdü. Eve gitmek için yanıp tutuşuyordu aslında.

"Hayır," dedi Feyza. Ayaklarının ucuna yükselip Cesur'un yanağını öptü. "Sen git, ben beklerim."

Genç adam gülümsedi ve uysal bir tavırla başını salladı. Ardından Feyza'nın buruk bakışları altında arabasına bindi. Genç kadın, bu gece Cesur'u tamamen kaybettiğinin, içten içe farkındaydı aslında... Çünkü bir erkek giderken, kadın bunu mutlaka hissederdi. Tıpkı şu an, Cesur'un arkasını dönüp giderken Feyza'nın, tüm renkler silinip gidiyormuş gibi hissedişi gibi...

***

Genç adam ne hissettiğini hala çözememiş bir halde odanın kapısını açıp içeri girdi. Işıklar kapalıydı. Yatağa baktığında boş olduğunu gördü. Merakla kaşları çatılıp eli ışığın düğmesine giderken duyduğu hıçkırık sesiyle soluna döndü. Leylan, banyonun kapısının birkaç adım ötesinde, yerde oturmuş ağlıyordu. Gözleri önce şaşkınlıkla açıldı. Ardından endişeli adımlarla onun yanına gitti.

"Leylan," dedi sessizce, fısıldayarak. Genç kız kafasını yavaşça kaldırarak Cesur'a baktı. Kendinden geçmiş bir hali vardı. Bu Cesur'u daha da telaşlandırdı. "Leylan," dedi tekrar, bu sefer daha da heyecanlı bir sesle. "Ne oldu, neden ağlıyorsun?"

"Of Cesur!" dedi genç kız, çocukça bir kızgınlıkla. Halinde bir gariplik vardı ve bu Cesur'un hiç hoşuna gitmiyordu. "Ben sana yarım saattir ne anlatıyorum!" diye adamı azarladı. Cesur'un alnı şaşkınlıkla kırıştı. Ne diyordu karısı? Ne saçmalıyordu? Ona ne olmuştu böyle?

"Leylan sen ne saçm-" Konuşmasını yarı da kesti. Çünkü o sırada gözüne çarpan bir şey dikkatini çekmişti. Elini uzattı ve karanlıkta net göremediği şeyi eline aldı. Ne olduğunu fark ettiği anda her şeyin sebebini anlamıştı. Elinde tuttuğu şey bir şarap şişesiydi. Boş bir şarap şişesi...

Leylan kör kütük sarhoş olmalıydı. Biraz dikkat etseydi, ondan yayılan alkol kokusunu daha önce alabilirdi. Onu kaldırıp yatağa yatırmayı ve uyutmayı düşündü. Ama sonra aklına gelen kurnazca ve belki de adice bir plan bunu yapmasını engelledi. Leylan'ın tam karşısına oturdu. Konuşmadıkları esnada büktüğü boynunu çenesinden tutarak nazikçe kaldırdı.

"Bana yarım saattir ne anlatıyordun?" diye sordu muzip bir sırıtışla Cesur. Leylan kafasını kaldırıp anlamsızca ona bakınca da "Unuttum," dedi bir çocuk gibi. Dudaklarını ısıran küçük karısı bu aptalca bahaneyi yutmuşa benziyordu. Derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. Peltekçe konuşuyordu ve söyledikleri dudaklarından yalpalayarak çıkıyordu. Bu haliyle üç yaşındaki bir kız çocuğunun sevimliliğine sahipken, üzerindeki lacivert gecelikle de muhteşem bir çekiciliği vardı. Zaten Cesur'u da bu yüzden çıldırtıyordu ya, bu kız hem masum hem de ateşli olabiliyordu. Üstelik aynı anda!

"Dedim ki senden nefret ediyorum!" Bu söze Cesur acımtırak bir tebessümle karşılık verdi. Leylansa ona hiç aldırmadan konuşma çabasına devam etti. "Çünkü... Bunun birçok nedeni var."

"Mesela?" diye sordu Cesur, merakla.

"Mesela beni hiç görmüyorsun." Hüzünle iç çekti. Dudakları büzüldü ve gözlerinden bir damla yaş aktı. İçi sızladı Cesur'un.

"Nasıl yani?" diye sorarken sesinin titremesi, kendisine kızmasına neden olmuştu.

"Ben..."dedi Leylan, elini kaldırıp Cesur'un yüzüne koydu. Genç adamın yanağına değen küçük el kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oldu o an. "Ben ne yaparsam yapayım senin gözünde küçük ve değersiz bir kız çocuğundan başka bir şey olamıyorum!"

Alnı bir kez daha şaşkınlıkla kırıştı Cesur'un. "Hayır," diye fısıldadı zar zor. Aslında ona, kendisi için bundan çok daha fazlasını ifade ettiğini söylemek isterdi, ama şaşkınlığı buna izin vermedi.

"Evet!" dedi Leylan. Sonra hıçkırdı. "Neden böyle oluyor?"

"Nasıl oluyor?" Cesur sorusunu sorarken yüzüne geniş bir tebessüm yayılmıştı. Leylan'ın o şekilde gözlerinin içine bakması, anlamsız bir mutluluğa sebep oluyordu genç adamda.

"Sen... Hiçbir zaman beni anlamıyorsun. Ve bir şeyleri düzeltmeye çalıştıkça sonuçlar hep daha kötü oluyor."

Gülümsedi Cesur. Uzaktan bakıldığında aralarındaki sorunlar tıpkı normal bir ailedeki sorunlar gibi görünüyordu. Ama değildi...

"Hayır," dedi. "Ben seni anlıyorum." Haklıydı, Leylan'ın tutumlarına, davranışlarına kendince anlamlar yüklüyordu ve bu tahminlerin doğru olduğunu düşünüyordu.

"Nasıl hayır?" Bu defa itiraz etme sırası Leylan'daydı. Gözyaşları azalmıştı genç kadının. Ama izlerini hala güzel yüzünde taşıyordu.

"Ben seni anlıyorum Leylan." Cesur, sesinin bu kadar

duygu yüklü çıkması karşısında şaşkına dönmüştü. Ama Leylan bunun farkında değildi.

"Anlamıyorsun," dedi Leylan. Gözyaşları yanağından tekrar süzülmeye başlarken gözlerini kapatıp başını Cesur'un göğsüne yasladı. "Anlasaydın bu gece Feyza'nın yanında olmazdın!"

Genç adam donup kaldı. Göğsünün tam üzerinde hissettiği sıcaklık kalp atışlarını daha da hızlandırmıştı. Duyduğu sözler ise zihnini allak bullak etmiş, tüm düşünme mekanizmasına bozmuş gibiydi. Hafifçe yutkunurken bu sözlere nasıl bir anlam yüklemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

"Acaba onunla ne yapıyorsun şu an?" Leylan küçük işaret parmağıyla Cesur'un göğsüne daireler çizerken dalgınca, bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. "Neden hayalet Cesur benimleyken, gerçek Cesur onunla?" Bunu küçük bir çocuğun inatçılığı, çekememezliğiyle söylemişti.

"Kendinde değilsin Leylan," diye mırıldandı Cesur. "Seni yatağa yatırmamı ister misin?"

Burnunu çekti küçük kadın seslice. Cesur'un yüzüne yayılan gülümsemeden bihaberdi. "Sende benimle yatacak mısın?" diye sordu başını onun göğsünden kaldırırken.

"Evet... Hadi gel." Kalbi göğüs kafesini kırıp dışarı çıkacakmışçasına atarken, küçük karısını kucaklayıp yatağa taşıdı Cesur. Onunla uyuma fikri hoşuna gitmişti. Belki sarhoşluğundan yararlanmak gibi olacaktı ama ona sarılmak istiyordu. Yorganı açıp onu yatırdıktan sonra tam yanına oturdu. Yüzü Leylan'a dönüktü. Kravatını çıkarıp atarken bir yandan onu izliyordu. Yatağın ucundaki tişörte uzandı. Gömleğinin düğmelerini hızla açıp kurtuldu ondan. Tam tişörtünü giymeye hazırlanırken Leylan'ın yavaşça doğruldu fark etti.

Kendine geliyor diye düşündü. Onunla uyumamı istemeyecek...

Ama Leylan onu yanılttı. Yerinde doğrulduktan sonra sağ elini Cesur'un omzuna koydu yavaşça. Omzundan ensesine doğru kaydırıp genç adamı yavaşça kendisine doğru çekti. Şaşkın mavi bakışlarını, dolu, kahverengi gözleriyle takip ederken iyice ona yaklaştı. Ve dudaklarını yavaşça genç adamın dudaklarına bastırdı.

Şaşkınlık ve telaşla gözleri kapandı Cesur'un. Kendinden geçmiş, her şeyi hatta nefes almayı bile unutmuştu. O küçücük dokunuş, dünyayı durdurmuştu sanki...

Ne olduğunun farkına vardığı anda dudaklarını aralayıp Leylan'ın öpüşüne karşılık vermeye başladı düşünmeden. Elleri kızın belini buldu. Dayanamayarak kendisine çekti onu. Küçük karısının kolları arasında titrediğini hissetti. Geri çekileceğini düşündü. Ama küçük kadın bu gece onu sürekli şaşırtmakta kararlıydı. Hızla kollarını Cesur'un boynuna doladı. Daha çok sarıldı ona, daha fazla çekti kendine.

O andan sonra olup bitenler bir masalı yaşamak gibiydi sanki. Leylan'a öyle dokunmak, öpmek küçükken dinlediği masallar kadar ulaşılmazken onu aniden kollarında buluvermişti Cesur. Nefes almak artık imkânsız gibiydi onun için. Leylan'ın küçük dokunuşları ve her hissettiğinde titreyen nefesi, sanki mümkün olabilirmiş gibi kalbini daha hızlı çarpmaya zorluyordu.

İnanamıyordu bu anın gerçekliğine. Leylan'ın kollarında oluşuna, kendini ona bırakışına inanamıyordu. Rüya mıydı? Hayır, hiçbir rüya bu kadar gerçekçi olamazdı, bu kadar Leylan kokamazdı.

Düşünmeyi ertelemeye karar verdi. Anın gerçekliğini sonra tartışacaktı kendisiyle. Şimdi tek istediği iliklerine kadar

hissetmekti Leylan'ı. Onu almaktı, onun olmaktı. Düşünmeden, hiçbir şey umursamadan, onun isteğine, alevine boyun egerek...

29.Bölüm

Sıcak su hızla yüzüne çarpıyordu. Mavi gözleri sımsıkı kapanmış, yakışıklı çehresinde bir gülümseme hüküm sürüyordu. Genç adam hayatının en mutlu aynı zamanda da en karmaşık sabahına uyanmıştı sanki. Evet, mutluydu. Hem de yıllardır olmadığı kadar. İçeride, yatakta uyuyan o kadın sayesinde böylesine mutluydu. Öylesine bir duygu seli kaynıyordu ki içerisinde, Leylan'a yalnızca bir kez daha sarılabilmek için yapamayacağı şey yokmuş gibi hissediyordu. Sanki o kadının bir gülümsemesi için bütün dünyayı aleve verebilirmiş gibi... Saçmaydı, birden bire böyle hissetmesi imkansızdı ama hissediyordu işte!

Neydi bu? Sahiden birdenbire mi çıkıvermişti ortaya? Nasıl ele geçirmişti bütün benliğini hiç bilmiyordu aslında. Ama bu hissi sevmişti. Çok sevmişti. Sanki yıllar sonra ilk defa, uğruna yaşayabileceği bir şeyler bulmuş gibiydi.

Ama aynı zamanda çok karmaşıktı. Leylan'ın vereceği tepkiden korkuyordu. Karısı onu şaşırtmaya alışkındı. O böylesine mutluyken, hüngür hüngür ağlayan, pişman olmuş bir Leylan'la karşılaşmak istemiyordu. Kendini suçlu hissetmek istemiyordu. O da mutlu olmalıydı.

Suyu kapatıp havluya uzandı. Eskisi gibi banyoda giyinmesine gerek yoktu artık, olmamalıydı. Ama tam olarak ne olacağını kestiremiyordu. Yine de beline bir havlu sararak girmeye karar verdi odaya. Kapıyı açıp sessizce odaya girdi.

Leylan'ın hala uyuduğunu görünce saate baktı. İşe gitmeliydi. Aslında karısı uyandığında yanında olmak istiyordu ama durum babasına açıklayamayacağı kadar karışıktı. Hem belki de, akşama kadar ikisinin de sakince düşünmesi iyi olurdu.

Hızla üstünü giyindi. Sessiz davranmaya, Leylan'ı uyandırmamaya çalışıyordu. Komodinin üstündeki not defterinden bir sayfa kopardı. Hiçbir şey söylemeden gitmek içine sinmemişti.

Bir süre beyaz kâğıda boş boş bakarak ne yazabileceğini düşündü. 'Teşekkür ederim.' Saçma ve soğuk bir cümle olurdu. 'Özür dilerim' ise anlamsızdı. En sonunda içinden geçen tek şeyi yazmaya karar verdi.

Kâğıdı komodinin üstüne, görülebilecek bir yere bıraktıktan sonra ses çıkarmadan terk etti odayı.

Kahvaltı yapmak istemiyordu. Bu yüzden kimseye görünmeden sessizce çıktı evden ve arabasına bindi. İşe erkenden gitmek ve geç saatlerde dönmek istiyordu bugün. Fazla düşünmemesi, kafasında senaryolar kurgulayıp durmaması lazımdı. Ve bugün mutlaka bitirmesi gereken bir iş vardı!

***

Genç kadın başına bıçak gibi saplanan bir ağrıyla uyandı. Gözlerini açmaya çalışırken bir inilti kopuverdi dudaklarından. Beyninin içinde davullar çalıyordu sanki. Ve her yeri tutulmuş gibiydi. Üstelik dün gece ağlamış olmalıydı ki, tuzlu gözyaşları kurumuş, cildini gerginleştirmişti. Dün gece-

Aniden aklına dolan bir sahne, gözlerinin hızla ve hiçbir ağrıyı, sancıyı umursamayarak açılmasına neden oldu. "Ah, hayır!" diye dehşetle mırıldandı genç kadın. Bir eli istemsizce karmakarışık olan saçlarına giderken hızla doğruldu yatakta. "Olamaz," dedi sessizce.

İri kahverengi gözleri anında dolup, gözyaşlarıyla parla-

mava başlarken "Ne vani, rüya değil miydi?" diye sordu kendine, titreyen sesiyle. "O kadar çok içtim mi?"

Küçük bir su damlası şaşkınlık dolu gözlerinin pınarından süzülüverdi yavaşça. Sanki odada başka biri varmış gibi vorgana sıkıca sarılarak vutkundu genç kadın. Güzel gözleri şüpheyle banyonun kapına doğru çevrildi. Cesur banyoda olabilir miydi acaba?

"Lütfen gitmiş olsun, lütfen..." Genç kadın sessiz duasını bitirip banyodan bir ses gelip gelmediğini dinlemeye başladı. Oldukça sessiz duruyordu doğrusu. Ama yine de Leylan'ın, gidip bakacak cesareti toplaması biraz zamanını almıştı. Yerde bulduğu geceliği üstüne geçirmiş ve sessizce banyonun kapısına kadar gitmişti. Kapının küçük bir aralığı vardı ve içerden hiç ses gelmiyordu. Leylan, içerde kimsenin olmadığına emin olunca kapıyı açıp banyoya girdi. Cesur'un bornozu bir köşeye fırlatılmış bir şekilde duruyordu öylece. Titrek bakışlarını ondan ayırıp etrafı taradı. Her zamanki banyosuydu. Ama nedense, içinde bir yer, bir şeylerin değiştiğini söyleyip kafasını karıştırıyordu. "Saçmalama!" dedi kendi kendine. Sesi alabildiğine cılız ve güçsüzdü.

Biraz kendine gelmeyi umarak sıcak suyu açtı ve küvetini doldurmaya başladı. Suyun dolmasını beklemeden küvete girip oturdu. Soğuk zemin başta içini ürpertse bile bir süre sonra alıştı vücudu. Hızla dolan sıcak su ayak bileklerinden başlayarak arındırmaya, rahatlatmaya başladı onu. Rahatlama hissi bütün hücrelerini ele geçirirken zihni sakinleşmeye başlamıştı. En azından baş ağrısı hafiflemeye başlamış ve bu da düşüncelerini biraz daha sakinleştirmişti.

Su, küvetin tamamını doldurmuş, vücudunu aşağıya doğru çeken Leylan'ın burun hizasını geçmişti. Yüzüne değen ıslak sıcaklık, kuruyan gözyaşlarının gerginliğini alıp götürmüş, ye-

rine gelen yeni gözyaşlarının da kurumasına izin vermemişti.

Geçirdiği gecenin hatıraları, kısa ve kesik anlarla zihnine doluyordu genç kadının. Bir an Cesur'un mavi, alev alev gözlerini, bir an yakıcı öpüşlerini hatırlıyor ve dolan gözlerinin boşalmasına engel olamıyordu.

Neden ağladığından emin değildi aslında. Gece, hayalet sandığı Cesur'a sarılmayı, öpmeyi ne kadar istediğini biliyordu. Bunun olması yanlış ya da korkunç değildi. Onun istemediği bir şey de değildi. Ama bu şekilde olmamalıydı! O kadının doğum gününde, o kadından geldikten sonra olmamalıydı. Eğer olacaksa, daha masum ve daha anlamlı olmalıydı!

Nefessiz kaldığını hissettiğinde yavaşça kafasını çıkardı sudan. Tek eliyle yüzündeki ıslaklığa karışmış gözyaşlarını kuruladı. Ağlamak anlamsızdı. Olan olmuştu. Bundan sonra tek yapması gereken sessizce durup, daha iyi şeyler olmasını beklemekti.

Başka şeyler düşünüp, kafasını karıştırmaktan kaçarcasına hızla duşunu aldı ve çıktı banyodan. Odasına geri döndüğünde ilk işi yataktaki çarşafı, yorganı, yastık kılıflarını çıkarıp atmak oldu. Yerine yenilerini sermek için bir hizmetçiye seslenmesi gerekecekti. Ama önce üstünü giymeliydi. Büyük dolabın kendisine ait olan bölümüne ilerledi. Dolabın kapağını açarken, hemen yan taraftaki komodinin üstünde duran beyaz renkli şey dikkatini çekti. Küçük bir not olduğunu fark edince aldı ve kağıttaki eğri büğrü yazıyı okudu sessizce.

"Uyandığında lütfen, lütfen benim kadar mutlu ol."

Kağıt, güzel kadının minik ellerinde yavaşça buruşurken iri gözlerinden iri bir su damlası doğup yanaklarına doğru ıslak bir yol çizmeye koyuldu. Ve genç kadın, direnmeye son vererek gözyaşlarını serbest bıraktı.

***

Arabasından inip yalıya doğru yürürken güneş solgunlaşmış, ufku kızıla bulamıştı. Cesur'un mavi gözleri endişeyle kendi odasının camına bakıyordu. Acaba Leylan ne yapıyor, ne düşünüyor, ne hissediyor gibi sorular bütün gün başını ağrıtmış, içini kemirip durmuştu. Birazdan tüm soruların cevabını alacağını biliyordu. Kendini kötü bir sona hazır olduğuna inandırmaya çalışsa da böyle olmadığının farkındaydı aslında.

Derin bir nefes alarak yalıdan içeri girdi. Ortalıklarda kimsecikler yoktu. 'Arka bahçede olmalılar' diye düşündü Demir Ağa ve Nisa Hanım için. İkisi, orada baş başa oturmayı severlerdi. Leylan da odada olmalıydı. Büyük ihtimalle Cesur'un gelişini bekliyordu. Acaba nasıl bir karşılama hazırlamıştı?

Genç adam adımlarını yavaşlatmadan merdivenlere yönelip devam etti yürümeye. 'Ne olacaksa olmalı artık' diyordu içinden. Leylan'a yaklaştıkça beklemek, düşünmek zorlaşmış gibiydi. Bütün gün bu anı beklemişti. Sürekli Leylan'a gelmeyi, eğer üzgünse onu kollarına alıp teselli etmeyi, değilse sıkı sıkı sarılıp teşekkür etmeyi hayal etmişti.

Sonunda odanın kapısının önüne geldiğinde durakladı. Sessizce yutkundu ve kapının kolunu yavaşça aşağı doğru iterek içeri girdi. Oda bir gece önceki gibi karanlık ve sessizdi. Ama biraz ilerde balkonun cılız ışığı parıldıyordu. Leylan oradaydı. Cesur adımlarını tekrar hızlandırarak balkona gitti. Kapı aralıktı ve hafif bir itişle ardına kadar açıldı.

Önce Leylan'ın rüzgârda hafif hafif uçuşan saçları karşıladı onu. Sonra genç karısının, soğuğa asi gelerek açıkta bıraktığı ince kollarını fark etti. Kaşları çatıldı. Aslında yüz ifadesini görüp ne düşündüğüne karar vermeden sesini çıkartmak istemese de dayanamadı. Üstündeki ceketi çıkarttı ve birkaç adımla Leylan'ın yanına geçip oturdu. Üşümüş, buz gibi olmuş kolla-

rını koruması için dikkatlice Leylan'ın omzuna bıraktı ceketini.

Genç adamı yanında hissetmesiyle kapanan gözlerini, ceketinin sıcaklığı ve o erkeksi kokusunun her tarafı kaplamasıyla daha sıkı yumdu. Aslında sabahtan beri bu ana hazırlıyordu kendini. Nasıl davranması gerektiğini, neler söyleyeceğini düşünüyordu ama o an, onu hissettiği an hepsi yâdından silinmiş, uçup gitmişti aklmdan. Ve Cesur'un tam yanında durması, masmavi bakışlarının üzerinde dolaştığını hissetmesi aklını hepten karıştırıyordu.

Cesur'un boğazı kurumuştu yanındaki titrek bakışlı lacivert kadını izlerken. Yutkundu. Leylan'ın bir tepki vermesini, bir şey söylemesini istiyordu. Ama genç kadının çıtı bile çıkmıyordu. Gözlerini tek bir noktaya dikmiş, yüzünde dalgın bir ifadeyle düşünüyordu dakikalardır.

Cesur daha fazla dayanamayacağını hissederek bir şeyler söylemeye karar verdi. Önce aklından başka bir şey söylemek geçse de lafı dolandırmaya tahammül edemeyeceğini düşünerek direk sordu.

"Pişman mısın?" Sesi cılızdı, Leylan'ın hiç duymadığı kadar. Kendine güvensiz ve endişeli...

Bekledi, ama Leylan yine konuşmadı.

Genç kadını nazik bir tavırla kolundan kavrayarak kaldırdı. Küçük yüzünü kendine doğru çevirerek gözlerine bakmaya zorladı.

Leylan, o mavi gözleri gördüğü an dayanamadı daha fazla. Gözlerine dolan yaşlar ondan izin beklemeden süzülüverdiler yanaklarından.

"Bilmiyorum..."diyebildi zar zor. "Bu şekilde olmamalıydı."

Cesur, Leylan'ın gözlerinden akan yaşları sildi tek eliyle.

Ağlamasını istemiyordu. Onu üzgün görmek istemiyordu. "Ama oldu." Sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Sen de istedin."

Gözyaşları hızlanırken güzel gözlerini yumdu kadın. Adamın gözlerine baktıkça içi acıyordu çünkü. "O kadının yanından gelip de bana dokunmanı istemedim!" diye haykırdı dayanamayarak. "Ben... Ben sadece mutlu olalım istedim." Durakladı. Hıçkırıkları sözünü kesmişti. "Ama..." İçindeki karmaşıklığı anlatacak bir sözcük bulamıyordu. "Bilmiyorum," diyebildi sadece. "Ben artık ne diyeceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyorum."

Karısının yanaklarından süzülen yaşlar genç adamın yüreğine damlıyor, içini titretiyordu. O an yapmak istediği ve yapabileceği tek şeyi yaptı. Küçük kadını hızla kendisine doğru çekip sarıldı. Sımsıkı. Kolları arasında rahatlayana kadar ağlamasını bekledi. Saçlarını okşadı. O çok sevdiği kokusunu içine çekti. Eğer ona sorsalar, sonsuza kadar böyle kalabilirdi.

Leylan'ın ağlaması yavaşladığında, gözyaşları nihayet durulmaya başladığında, o zamana kadar düşündüklerini dillendirmeye karar verdi Cesur.

"Dün gece..."diye mırıldanarak başladı. "Feyza yoktu, hiç olmadı. Dün gece yalnız sen vardın." Sesi her kelimede biraz daha güçleniyor, kendine güveni geliyordu. "Onun yanında olmak zorunda olduğumu düşünmüştüm giderken... Nasıl olduysa onu hayatımdan çıkarmak gözüme zor gözükmeye başlamıştı. Olmak istediğim yer onun yanı değildi ama..." Leylan'ın sessiz, içten bir hıçkırığı onu duraklattı. "Leylan..."dedi, sesi bir inleyişi andırıyordu. Her tınısı, genç kadına yalvarıyordu adeta. "Ben hep burada olmak istedim aslında."

İri kahverengi gözlerdeki bakışın bir anlık yumuşaması, o gözlerdeki bir anlık umut dolu titreyiş Cesur'u daha da yüreklendirdi.

"En baştan başlayalım mı?" diye sordu sessizce. Sesinde gizli umutlar vardı. "Sadece sen ve ben... Aramızda hiç kimse olmadan... Birbirimize bir şans daha verelim mi?"

Leylan, duyduklarıyla içinde hemencecik yükselen bir umut hissetti o an. Düşünmeye çalıştı. Ama bu gereksizdi. Bu sefer hissettikleriyle karar vermek istiyordu. Ne yapacağını saatlerce düşünmek yerinde hissettiğini söylemek, hissettiğini yaşamak istiyordu.

"Sadece ikimiz ama," dedi, sanki Cesur'dan söz vermesini ister gibi.

"Sadece ikimiz," diye onayladı genç adam. Leylan'a gittikçe daha sıkı sarıldığının farkında değildi.

"Mutlu olalım." Leylan'ın sesi bu sefer daha güçlüydü. Daha umutluydu.

"Olalım," diye tekrarladı Cesur.

"Ve her şeye en baştan başlayalım..." Artık o da kollarını Cesur'a dolamış, sıkıca sarılıyordu.

"Başlayalım." Leylan'ı hafifçe uzaklaştırdı kendisinden ve dudaklarını alnına bastırdı. İlk defa bir kadını öperken gözlerini yumuyordu genç adam.

Ardından küçük karısının, avuçları arasındaki güzel yüzünü süzdü uzun uzun. Kalan son birkaç damla gözyaşını silerken,

"Artık ağlamak yok."diye fısıldadı, gülümseyerek.

Aynı şekilde gülümseyerek kafasını salladı Leylan. "Artık mutlu olacağız."

30.Bölüm

"Bunu yemen gerekiyor," dedi Fırat. Sesindeki yumuşaklık gözlerindeki ciddiyetle birleşince ortaya çok sevimli bir tablo çıkıyordu. Üstündeki beyaz tişört ve dağınık sarımsı saçlarıyla karşı konulamaz bir hali vardı o an. Ama Zenan bu görüntüyü umursamayarak küçük burnunu inatla havaya kaldırdı.

"Ben peynir yemem Fırat! Süt de içmem. Götürür müsün şunları buradan?" Dudaklarını inatla büzüp Fırat'a sert bir bakış attı. Daha ufacık, minnacık olan bir bebeğin bu ruhsuz adamı böylesine değiştirmesine inanamıyordu! Hayır, elbette kendi bebeğini kıskanmıyordu. Ama bu duruma bozulduğu da bir gerçekti.

"Bebeğin için endişelenme," dedi, cılız çıkan sesini güçlendirmeye çalışarak. "Bütün bunları yemesem bile o sağlıklı olacak."

Genç adam bastırmaya çalıştığı gülümsemesiyle birlikte Zenan'ın gözlerinin içine baktı. "Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama sen bunları yemezsen sağlıklı olmayacaksın."

"Lütfen..."diye sessizce ikaz etti Zenan. Gözlerinden kırgınlıklar akıyordu sanki. "Lütfen beni umursuyormuş gibi yapma Fırat. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Ve bile bile inanırsam sana tekrar, anlık, sahte bir mutluluktan fazlasını yaşayamayacağımı öğrendim artık. Lütfen, yapma."

Zenan'ın iki saniyede bir değişen ruh hallerini kalp kırgınlığına mı yoksa hamileliğine mi yorsa bilemiyordu Fırat.

Birkaç dakika önce tatlı tatlı inatlaşırlarken şimdi dolu dolu gözlerle Fırat'a bakan kadın, genç adamın bütün dengesini alt üst etmişti.

"Seni tabii ki umursuyorum Zenan," diye fısıldadı. Kaşları kararsızlıkla çatılmıştı hafifçe. Gözlerinde o, ne yapacağını bilmez ifade vardı. Elindeki tepsiyi usulca yan taraftaki komodinin üstüne bıraktı ve kalkıp yatakta uzanmakta olan Zenan'ın yanına geçti. Aynı onun gibi yatağa uzandıktan sonra başını genç kadının omzuna yasladı. "Yapma böyle," dedi. "Seni üzmeyi hiç istemedim."

"Ama üzdün." Zenan'm sesi öylesine titrek çıkmıştı ki Fırat görmese bile yanaklarından yaşlar süzüldüğünü hissetmişti. "Bana bağırdın."

Fırat pişmanlıkla yumdu güzel gözlerini. "Zenan ben..."

"Beni yaşadığı evden içeri sokmaya çekinen bir adam ne kadar umursayabilir ki Fırat? Ya da ailesi ve arkadaşlarından gizleyen bir adam ne kadar önemseyebilir beni?"

Genç adam bir süre sessizce bekledi ve aklına dolan cümleleri sıraya dizmeyi denedi. Gittikçe artan bir farkındalık ne kadar uzun süredir insanlara duygularını anlatmadığını fısıldıyordu kulağına. Neredeyse iki yıldır, hissettiklerini kimseye karşı dillendirememişti doğru düzgün ve zaman geçtikçe aradan, bu iş bir angarya, bir yük gibi gelmeye başlamış, duygularını dillendirme yeteneğini yitirmeye yüz tutmuştu. Şimdi çok zor geliyordu ona Zenan'a kendini anlatmak. Hâlbuki bu kadın ona en yakın olan insan değil miydi? Onu bile bu kadar uzak mı tutmuştu kendinden? Anca kaybetme korkusuyla yüzleşince mi aklı başına gelebilmişti? "Lanet olsun, evet." Genç adamın tüm sorulara sessiz cevabıydı bu.

"O evden içeri girmeni istemedim," diye fısıldadı uzun bir susuşun ardından. Bu basit cümleyi söylemek bile nasıl da zor-

lamıştı onu. "O adam seni görsün istemedim," derken titremişti sesi. Boğazında koca bir düğüm oluşmuştu birden. Adını aldığı nehir gibi mavi ve yeşilin güzel tonlarına sahip gözbebekleri titremişti. O an bir şey daha fark etti; Zenan'ı kaybetme korkusunu ilk defa hastaneye giderken yaşamamıştı aslında. O gün, genç kadını o evin içinde gördüğünde, bunca zamandır sır gibi sakladığı varlığını Cesur'un nihayet öğrenme vakti geldiğinde de yaşamıştı. "Sen... O adamın elini sürmediği tek varlığımsın benim." En zoru bu cümleyi söylemek olmuştu Fırat için. Bir zamanlar kardeşi saydığı adama hissettiği öfkeyi buz gibi kelimeler yerine saf nefret duygusuyla dillendirmek, aynı anda bunca zamandır aşkını esirgediği kadına değerini hissettirmek... Garip bir şekilde yakmıştı canını Fırat'ın.

Zenan ise ne diyeceğini bilemez bir halde donup kalıvermişti, öylece. Fırat'ın sesindeki o garip hüznü hissetmenin burukluğu ve yine Fırat'ın dudaklarından dökülen ve 'varlığımsın...' deyişinde yankılanan sahiplenme tınısının mutluluğu harmanlanmıştı içinde. Dudaklarından yarım, çocuksu bir tebessüm birikirken gözlerine dolan bir damla yaş süzülmüştü yanağından.

"Fırat..."diye fısıldadı istemsizce.

Genç adam başını yavaşça kaldırıp Zenan'a baktı. Gözlerinde ilk defa belirgin bir duygu vardı sanki o an. Zenan'ın gördüğü gözler ruhsuz bir adamdan çok, yorgun, savunmasız bir çocuğa ait gibiydi. Kaybetmeye alışmış ve yılmış, bütün oyunlardan vazgeçmiş küçük bir çocuğa ait gibiydi. Evet, değişmişti Fırat. Ama bu değişiklik davranışlarının nazikleşmesinden ya da doğacak çocuğuyla birlikte bir şeyleri önemsemeye başlamasından ibaret bir değişiklik değildi sadece. İki yıldır içine çekildiği o kabuğu aralıyordu genç adam. Ve Zenan için bu, dünyalara bedel bir değişimdi. Bunca zamandır hüznüne ka-

pıldığı ruhsuz adamın artık ona daha fazlasını sunabileceğinin kanıtıydı. Umuttu o.

Aklına bunlar dolarken içi içine sığamaz bir hale geliyor, sonra Fırat'ın ruhunu serbest bıraktığında çekeceği acıyı hatırlayınca buğulanıyordu sevinci.

"Ne yapacağım ben seninle?" diye fısıldadı, içinden çıkamadığı duygu karmaşasını dillendirmek istercesine.

Buruk bir tebessümle söyledi Fırat, "Beni sevmekten vazgeçmemek şartıyla, istediğini..."

***

Genç adam güne kalbini sıkıştıran derin bir mutlulukla başlamıştı. Leylan'la konuşmalarının ardından yemeğe inmişler, evdekilerle keyifli bir yemek yemişlerdi. Sofrada bakışları buluştukça Cesur genç kıza küçük, çapkın tebessümlerini hediye etmekten geri kalmamış yemek boyunca onunla baş başa kalacağı anları beklemişti. Tekrar odalarına çıktıklarında genç kadın hala çekimserdi ve pek fazla bir şey konuşmamışlardı fakat genç adam bunun zaman alacağını bildiği için onun üstüne gitmemişti.

Kısa bir sohbetin ardından birbirlerine iyi geceler dileyip yüz yüze yatmışlar, bir süre birbirlerine bakıp sırıtmaktan uyuyamamışlardı.

"Şöyle bakmaya bir son ver," demişti Leylan huysuzlukla.

"Nasıl?"

Cesur'un genişleyen gülümsemesine iç geçirirken "Şöyle işte," diye mırıldanıp genç adam ona bakmaya devam ettiğinde yüzünü yastığa gömmüştü. Cesur da onu daha fazla utandırmamaya karar verip gözlerini kapatmış ve uzun zamandır çekmediği kadar keyifli bir uyku çekmişti.

Şimdi ise sıkıntıyla karşısındaki güzel kadına bakıyordu. Hiçbir duygu beslemediği ve yüzüne baktıkça ağır bir suçluluk

hissettiği güzel kadına... Kadının soru dolu gözleri kendi mavi bakışlarına çarpıyordu bir süredir. Ve Cesur lafa nasıl başlayacağını bilemiyordu.

"Ne oldu?" dedi Feyza, sonunda dayanamayarak. Huzursuzdu.

Derin bir nefes alan Cesur "Bitti," diye fısıldadı. "Senden ayrılıyorum." Sesi kısık ama keskindi. Kararan mavi bakışlarıyla Feyza'nın yüzüne yayılan şaşkınlığı izledi.

"Neden?" Kadının sesi sert çıksa da titremişti. "Neden böyle birden bire?"

Cesur bu sorunun geleceğini tahmin ettiği halde hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Feyza'ya yapacak bir açıklaması yoktu. "Öyle olması gerekiyor," diyebildi sadece.

Genç kadının bu kaçamak cevapla tatmin olmadığı belliydi. Suratına sinir bozucu, sert gülümsemelerinden biri yayılırken "Hamile mi?" diye sordu.

"Ne?"

Cesur'un yüzüne yayılan şaşkın ifadeyle cevabını almıştı Feyza. Leylan hamile değildi. Bu sefer "Onunla yattın değil mi?" diye sordu.

Ama bu sorusu bir önceki gibi Cesur'u şaşırtmadı. "Seni ilgilendirmez!" dedi genç adam sinirle.

Feyza hızla ayağa kalktı. "Beni ilgilendirmez değil mi?" diye bağırdı sinirle. "Peki, kimi ilgilendirir Cesur Zorbey! 'Ben ondan boşanacağım Feyza, gerçek bir evlilik olmayacak Feyza, seni yanımda istiyorum Feyza...' bu sözleri söylediğin kadını ilgilendirmez de kimi ilgilendirir söylesene!"

"Bağırmayı kes," diye ikaz etti Cesur. "Herkesi başımıza toplayacaksın."

"Umurumda bile değil." Feyza'nın sesi az da olsa kısılmıştı fakat artık daha tehditkârdı. "İsteyen istediğini duysun, görsün

umurumda değil anlıyor musun? Sana söylemek istediklerimi söylemeden bir yere gitmeyeceğim!"

Cesur sinirle iç çekti. "Söyle ve git o zaman," diye mırıldandı.

"Sen bir katilsin." Genç kadının sözleri dudaklarından zehirli bir ok gibi fırlayıvermişti. "Birce'yi öldürdün. Çok sevdigin kuzenin Fırat'ı öldürdün. Şimdi de beni öldürüyorsun. Hatta Leylan'ı da öldürdün, değil mi? O kadar zavallısın ki Cesur..." Durakladı ve sessizce yutkundu. "Belki de senden kurtulduğum için şanslıyım değil mi? Belki de asıl üzülmesi gereken Leylan, değil mi? Kim bilir onu nasıl bir intihara sürükleyeceksin zamanla..."

Feyza'nın sözleri Cesur'un kulaklarına uğuldayarak doluyordu sanki. Elini sertçe yumruk yaptığının ya da boğazının kuruduğunun farkında değildi. İhanete uğramış gibi hissediyordu kendisini. Karşısındaki kadın onu en zayıf noktasından vurmuştu. Sözleri iliklerine kadar işlemişti, üstelik verecek tek bir cevap gelmiyordu aklına. "Defol," diyebildi sadece.

Söylediklerinin fazla ağır olduğunu biraz sonra fark edebilmişti Feyza. Ama geri adım atmadı. Donuk bir tavırla ayağa kalktı ve Cesur'un yakışıklı çehresini son bir kez süzdü. Ardından arkasını döndü, hızlı adımlarla odayı bir daha asla girmemek üzere terk etti.

31.Bölüm

Evden içeri girerken aklında Feyza'dan işittikleri vardı. Hala kulaklarında uğulduyordu o sözler. "Sen bir katilsin Cesur..." Kelimeler kafasının içinde dönüp duruyor, başka herhangi bir şey düşünmesini engelliyordu. Sinir bozucu bir durumdu. Odaya çıkıp Leylan'ı görmeden önce kafasını toparlamak istiyordu ama mümkün değildi.

Kapının önüne geldiğinde birkaç saniye durakladı. Gözlerini sıkıca yumup açtı ve derin bir nefes aldı. Ardından kapıyı aralayarak içeri girdi. Mavi gözleri hızla odada dolaşıp Leylan'ı buldu. Küçük kadın yatağa oturmuş kitap okuyordu. Kitabı iki eliyle sıkıca kavramış, uzun kahverengi saçlarının aşağı doğru dökülerek yüzünü kapamasına izin vermişti. Kapının açıldığını duyduğunda uzun saçlarını dalgalandırarak kaldırdı başını. İri kahverengi gözleri içeri giren adamı görünce parıldayıverdi birden. Ve güzel, dolgun dudaklarını tatlı bir tebessüm kapladı.

"Hoş geldin," dedi sessizce. Tatlı bir heyecan bütün vücudunu sarmıştı baştan aşağı.

"Hoşbuldum," dedi Cesur, gülümsemeye çalışarak. Ama pek beceremedi.

Bir sıkıntısı olduğu belliydi genç adamın. Leylan'ın bu durumu fark edip güzel kaşlarını kararsızca çatması birkaç saniyesini aldı yalnızca. Tereddütle alt dudağını dişledi önce. Sonra dayanamayarak sordu.

"Neyin var?"

Anlatsa mı, yok anlatmasa mı bilmiyordu Cesur. Leylan'ın nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu doğrusu. Artık Leylan konusunda her şey öylesine belirsizdi ki... Aralarında birden bire doğan bu güzel şey ince bir ipliğin ucuna bağlı gibiydi. Sanki Cesur'un en ufak yanlışında kopacak ve her şey eski haline dönecek gibi geliyordu genç adama.

"Önce yemek yiyelim mi?" diye sordu tatlı bir sesle. "Sonra uzun uzun konuşuruz?"

Birkaç saniye önceki gülümsemesi geri dönerken kafasını salladı Leylan. Kitapta kaldığı sayfayı işaretleyerek yandaki komodinin üstüne bıraktı ve yataktan indi.

"Sen in, ben üstümü değiştirip geliyorum hemen."

"Tamam," dedi Leylan.

Yavaş adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladı. Tam Cesur'un yanından geçecekken genç adamın eli onun ince kolunu kavrayıp kendine çekti. Ne olduğunu anlamadan Cesur'un kollarının arasında buluverdi kendini. Bir anda her yanı onun kokusuyla dolmuştu. Kalbi atabileceği en yüksek hızda çarpmaya başladı, sanki göğüs kafesinden çıkıp gitmek istermişçesine. Boğazı öylesine kurumuştu ki ağzını açıp bir kelime etmek istese sesi çıkmayacak gibiydi. Ve bütün vücudunu bir alev sarmıştı baştan ayağa.

"Ya da inme," diye fısıldadı Cesur. "Bu akşam dışarıda yiyelim, baş başa?"

Kuruyan boğazıyla zar zor yutkundu Leylan. "Olur," dedi cılız sesiyle. Allah aşkına, bu adam böyle davranırsa Leylan neye itiraz edebilirdi ki!

Genç kadını saran kollar yavaşça gevşedi. Ve Cesur çapkınca gülümsedi. "Hazırlanıp çıkalım o zaman."

Hazırlanıp evden çıkmaları yaklaşık yarım saatlerini al-

mıştı. Ve on dakikadan beri de arabadaydılar. Bindiklerinden beri ikisi de hiç konuşmamış ama düzenli aralıklarla göz göze gelmeyi ihmal etmemişlerdi. Bu şekilde yan yana olmak ikisi için de yeni bir durumdu. Ama garip bir şekilde kabullenmesi kolaydı. 'En başında böyle olsaydı...' diye düşündü Leylan. 'Bu duruma alışabilirdim.'

Cesur'un aklından geçenlerse daha farklı şeylerdi. Leylan'la konuşmak istiyordu. Genç kadının sesini duymak sanki kulaklarında bir çeşit bağımlılığa neden olmuştu. Hele de mutluyken onu dinlemek... Tarif edilemez bir şekilde gülümsetiyordu genç adamı. Sonunda arabadaki derin sessizliği bozup genç karısının sesi duyabilmek için sordu Cesur.

"Balık sever misin?"

"Bayılırım!" dedi Leylan. Sesi, neşesi, gülüşü on sekizinde bir genç kadını yansıtıyordu tam olarak. "Balık yemeğe mi gideceğiz?"

Onun sesindeki neşeli tını Cesur'u da gülümsetti. Genç adam gülümseyince gözlerinin kenarındaki hafif kırışıklar belirginleşmişti. Ve yüzünden gerginliğin izleri yavaş yavaş siliniyordu.

"Evet," diye cevap verdi. "Boğazda çok güzel bir yer var. Geçen sene keşfetmiştim. Manzarası da balıkları da çok güzel." Bu cümleleri dikkatle yola bakarak söylüyordu. Ama garip olan, içinde delicesine bir istek dönüp Leylan'a bakmasını söylüyordu. Diğer bir yanıysa genç kadının bu gülümseyen ve konuşan tatlı halinden çok hoşlanmıştı ve korkutmak istemiyordu. Herhangi bir imada bulunmak ya da ani bir yakınlaşma onu eski haline döndürecekmiş gibi geliyordu. Cesaret edemiyordu bu yüzden. Kendini, sevdiği kıza bakmaya çekinen lise âşıkları gibi hissediyordu şimdi. Gülümsedi. Zihninden geçen "âşık" kelimesini kendisiyle bağdaştırmak komik geliyordu a-

ma aynı zamanda güzeldi de. Bu düşünceler istemsizce kafasını Leylan'a çevirmeye zorladı onu. Yüzündeki sevimli gülümseme ve hiç olmadığı kadar uysal olan mavi bakışlarıyla Leylan'ı süzdü.

Genç kadın Cesur'un kendisine baktığının farkındaydı. Ama kafasını çevirip onun derin, mavi gözleriyle karşılaşmak biraz ürkütücü geliyordu. Sarhoşken onun büyüsüne kapılmak kolaydı, bir mazereti vardı. Ama şimdi ayıkken, tüm benliği yerindeyken ona kapılmaktan korkuyordu. Evet, onunla birlikte olmayı, mutlu olmayı istiyordu. Ama içindeki şüphelere engel olamıyordu. 'Ya beni sevmezse? Ya Feyza'dan vazgeçemezse?' Aklında yankılanıp duran bu sorular onu ürkütüyordu.

Leylan'ın ona bakmadığını fark eden Cesur'un yüzündeki gülümseme azalarak kayboldu. 'Tereddütleri var.' Diye düşündü. Endişesini bakışlarından okunuyordu. Ve Cesur garip bir şekilde onu rahatlatma ihtiyacı hissediyordu. Bu yüzden yemekte söylemeye karar verdiği birkaç şeyi öne almak istedi. Hem belki bu daha iyi olur, yemek yerken keyifleri kaçmazdı.

Hafifçe boğazını temizleyip dudaklarını nemlendirdi. Ve sonra tek nefeste.

"Bugün Feyza'yla konuştum," dedi.

Leylan hızla Cesur'a çevirdi bakışlarını. Soran gözlerle anlatmaya devam etmesini bekledi.

"Bitti. Şirketten de ayrılıyor. Artık hayatımdan tamamen çıktı."

Genç kadının bakışları yumuşadı. Birkaç saniye bir şey söylemeden durup Cesur'un sözlerini düşündü. Söyledikleri basit ve anlaşılırdı fakat sesindeki heyecan Leylan'ın tereddütlerine bir merhem gibi gelmişti. Dudaklarına yayılan tebessüme engel olamayan genç kadın,

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Bakışlarını Cesur'a çevirip onun yolu izleyen güzel simasını süzdü mutlulukla. 'Artık sadece bana ait.' Bunu düşünmek bile güzeldi.

***

"Buna hiç gerek yok," diye itiraz etti Zenan. "Evde ikimiz için muhteşem bir sofra kurabilirim." Küçük gözleri ikna etme çabasıyla Fırat'ın yeşile çalan mavimsi gözbebeklerine kilitlenmişti.

"Biliyorum," dedi Fırat. "Elbette yapabilirsin. Ama bu akşam yemeği dışarıda yemek istiyorum." Sözlerine devam etmeden önce Zenan'ın yüzünü avucun içine alıp genç kadının burnuna küçük bir öpücük kondurdu.

"Bebeğimiz olunca ona, 'Annenle evlenmeden önce iki yıl birlikte olduk ama delice saplantılarım yüzünden onu bir kere bile dışarı yemeğe götürmedim.' Demek istemiyorum. Sadece çıkıp bir restoranda güzel bir yemek yiyeceğiz hepsi bu. Belki sonrasında biraz da sahil yürüyüşü yaparız."

Genç kadın dudaklarını dişledi kararsızca. Bu yemeğe çıkmayı çok istiyordu ama içinde garip bir endişe vardı. Daha önce dışarıda yemek yemeği teklif eden taraf hep kendisi olurdu ve hiçbir zaman Fırat kadar ikna edici olamamıştı bu konuda. Fırat hep bunu ertelemiş ve genç kadında bir süre sonra Fırat'ın hayalet sevgilisi olmaya alışmış, bir daha üstelememişti.

Şimdi Fırat değişiyordu. Dışarı çıktıklarında birilerinin onları birlikte görmesini umursamadığını söylüyordu. Zenan'ın korktuğu şeyse bu tutumun Fırat'ı sonradan pişman etmesiydi.

O kararsızca dudaklarını kemirirken "Lütfen..." diye fısıldadı Fırat. "Hem belki sana bir sürprizim vardır."

"Sürpriz mi?" Zenan'ın küçük gözleri heyecanla ışıldadı. İçten bir gülümseme güzel dudaklarını sarıverdi. "Bana sürpriz

mi yapacaksın?"

"Eğer itiraz etmeye devam edip beni yıldırmazsan evet, yapacağım," dedi Fırat. Sonra gözleri biraz ötesinde, masanın üstünde duran bir bardak süte kaydı. "Ve tabi bunu da içersen," diye ekledi kurnaz bir gülüşle.

Zenan genç adamın bakışlarını takip edip kastettiği şeyi görünce yüzünü buruşturdu. İtiraz etmeyi düşündü, ama daha denemeden bir işe yaramayacağını kabullendi. Bu adam böyle davranırsa neye itiraz edebilirdi ki!

***

"Muhteşem," diye fısıldadı hiç farkında olmadan. Gözleri akşamın karanlığında siyaha bürünmüş denizde dolandı. Rengarenk ışıklar suyun dalgalı yüzeyinde oynaşıyor, gözlere muhteşem bir manzara sunuyordu. Biraz ilerde, muhteşem ışıklandırmasıyla kız kulesi bir yıldız gibi parlıyor, manzarası insanın içini titretiyordu. Havadaki hafif rüzgar, Marmara'nın tuzlu kokusunu burunlara taşıyor, manzaranın büyüsüne kapılmış olanların için ferahlatıyordu.

Cesur'un gözleri İstanbul'dan çok uzaktı. Leylan'ın büyülenmiş simasını doya doya seyretmenin keyfini sürüyordu masmavi gözleri. Lacivert karısının geceyle uyumunu izlemek ister istemez ona dokunuşlarını anımsatıyordu. Öpüşlerini, sıcaklığını, sesini, dokunuşlarını... İçinde delice bir istek ona dokunmasını söylüyor, arzusu boğazını kurutuyordu adeta. Beyninin başka bir kısmıysa 'Henüz değil.' Diyordu. Önce Leylan tamamen güvenmeliydi ona. Öyle ki gelecekte tek bir pişmanlığa yer kalmamalıydı.

"Sence de öyle değil mi?"

Leylan'ın sorusuyla iç dünyasının karmaşasından sıyrılıp ona gülümsedi. "Öyle," dedi, derince bir iç çekişle birlikte. "Muhteşem." Sesinde saklı imalara engel olamamıştı bu defa. O

çapkın tını dudaklarından arsızca fırlayıp çıkıvermişti.

Bakışları birbirini bulduğunda zamanın anlık duruşu yanlarına gelen garsonun sesiyle bozuldu.

"İyi akşamlar efendim, hoş geldiniz. Ne alırdınız?"

Garsonun nazik sesi, Cesur'un sert bakışlarıyla karşılaştığı an tereddüde uğrayarak titredi. Ama deneyimli adam bozuntuya vermeden kendini toparladı ve nazikçe gülümsedi.

Cesur önündeki mönüyü alıp açtı ve gözüne ilk çarpan şeyleri söyledi.

"Lüfer istiyorum, kiremitte. Karışık soğuk meze tabağı ve somon füme ile birlikte."

Garson itaatkârca başım eğdi, Cesur'un söylediklerini not edip Leylan'a döndü. "Peki ya siz hanım efendi?"diye sordu hiç bozmadığı kibar tavrıyla.

"Ben çupra istiyorum," dedi Leylan. "Buğulama olsun. Ve karides söğüş istiyorum." Siparişini verirken güzel kahverengi gözleri hala mönüde dolanıyordu. Başka bir şey istemediğine karar verdiğindeyse bakışlarını kaldırıp garsona gülümsedi.

Garson, Leylan'ın siparişlerini de not ettikten sonra son kez sordu. "İçecek olarak ne alırsınız?"

Cesur bakışlarını garsondan ayırıp Leylan'a çevirdi ve "Şarap?" diye sordu.

Genç kadın itiraz etmek için kafasını hızla iki yana salladığında iri bukleleri dalgalandı. "Hayır," dedi. "Şarap bana pek iyi gelmiyor."

Bu cümleler dudaklarından dökülürken genç kadının yüzünü bir alev sarmıştı sanki. Aklında sarhoş olduğu gecenin anıları canlanırken tırnak uçlarına kadar kızardığını hissediyordu. Zar zor "Kola istiyorum," diye bilmişti. Aslında ihtiyacı olan şey koca bir bardak soğuk suydu.

Cesur dudaklarına yavılmak için fırsat kollayan çapkın garsonu zar zor engellerken garsona içecekleri söyleyip gönderdi.

Tekrar yalnız kaldıklarında Cesur vakit kaybetmeden gözlerini Leylan'a çevirdi. Birkaç saniye onun kızarmış yanaklarını ve kaçırmaya çalıştığı bakışlarını izledikten sonra konuşmaya karar verdi.

"Haydi," dedi. "En başta yapmamız gereken şeyi yapalım. Birbirimizi tanımaya çalışalım."

Bakışlarını manzaraya çevirip Cesur'dan kaçırmaya çalışan Leylan, "Olur," diye cevap verdi.

"İlk sen anlat," dedi Cesur. İçinde tuhaf, çocuksu bir heyecan peyda oluvermişti. "En sevdiğin mevsim ne mesela? En sevdiğin kitaplar ne? Ne tür müzikler dinlersin? Yalnız başına kaldığında neler hayal edersin?" Farkında olmadan aklında birikmiş soruları sıralıyordu hızla. İçinde Leylan ile ilgili merak ettiği ne varsa öğrenmek istiyordu.

Leylan gülümsedi. Cesur'un heyecanı ona da bulaşmış ve birkaç saniye önceki utangaçlık duygusunu bastırmıştı. Bakışlarını Cesur'a çevirip soruları yanıtlamaya başladı. Heyecanı sesine yansımış güzel yüzüne hafif bir tebessüm yayılmıştı. Cümleler dudaklarından hızla dökülüyor, aklına gelen ilk şeyleri söylüyordu. "En sevdiğim mevsim ilkbahar. Özellikle Mayıs ayını çok severim. Genellikle roman okurum, aşk, polisiye, fantastik fark etmez. Şiir kitapları okuduğumda olur. Dinlediğim müzik türüne gelince... Sanırım o biraz ruh halimle alakalı. O an canım ne dinlemek isterse onu dinlerim. Yalnız kaldığımdaysa..."

Durakladı. Yüzündeki tebessüm yavaşça silindi ve bakışları tekrar manzaraya çevrildi. "Yalnız kaldığımda... Ailemi düşünüyorum genellikle," diye fısıldadı sessizce. Aniden kalbi-

ne çöreklenen acı dilini damağını kurutmuştu. Yutkundu. Ve önünde duran su bardağına uzandı.

Cesur söyleyecek bir söz aradı. Onu teselli edebilmek, yeniden gülümsetebilmek için... Ama aklına tek bir kelime bile gelmedi. Ne diyebilirdi ki? Söylenecek ne vardı? Kızdı kendine. Çaresizliğinden nefret etti. Bunca zaman yaptıkları ilk defa o an vicdanına ağır geldi. Aslında o an, taşlaşmış vicdanının yeniden baskısı altında kaldığı ilk andı.

Önce evlenirken söylediği sözler canlandı zihninde. Sonra onu zorla öpüşü... Yüzsüzce karşısında metresiyle konuşması geldi hemen ardından. Terslemeleri. Onu korkutan imaları. Bir an bile onun ne hissettiğini umursamadığı zamanlar geldi gözünün önüne.

Anlık bir kararla elini uzattı ve genç kadının masanın üzerinde duran elini avucuna aldı. Dokunuşu nazik ve yumuşaktı. Başparmağı yavaşça Leylan'ın tenini okşuyordu.

"Özür dilerim," dedi. Sesi hissettiklerinin etkisiyle boğuk çıkmıştı. "Her şey için."

Elini, Cesur'un sıcak ve nazik dokunuşlarına teslim eden Leylan buruk, yarım bir tebessümle "Önemli değil," diye fısıldadı. "Eğer bundan sonra yanımda olacaksan... Hiç önemli değil."

Gece ilerledikçe sohbetleri koyulaşmıştı genç çiftin. Bütün gece birbirlerine sorular sormuşlar bazen verdikleri cevaplara kahkahalarla gülmüşlerdi. İkisi de uzun zamandır ilk defa böylesine güzel ve keyifli bir akşam geçiriyordu. Balıklarını afiyetle yedikten sonra deniz kıyısına inip bir bardak çay içmeye karar vermişlerdi.

"Pekiiiii..."dedi Cesur. En başından beri aklında olan soruyu sormaya karar vermişti. Gözlerini birkaç dakikadır izlediği denizden ayırıp Leylan'a döndü. "Daha önce hiç sevgilin

oldu mu?" Sorusunu sorduktan sonra dikkatle Leylan'ın vereceği tepkiyi izlemeye başladı.

Önce hafiften kıkırdadı Leylan. Cesur'un yüzündeki tebessüme rağmen gözlerindeki merakı görmek hoşuna gitmişti. "Evet," dedi biraz düşündükten sonra. "Bir tane olmuştu."

"Adı neydi?" Cesur'un yüzündeki gülümseme farkında olmadan silinivermişti. Kaşları hafifçe çatılmış yüzüne huysuz bir ifade yerleşmişti.

"Berat," diye cevap verdi Leylan kısaca. Sonra o da kaşlarını çattı. "Peki ya senin?" diye sordu. "Feyza'dan... Önce hiç uzun süreli bir ilişkin oldu mu?"

Cesur derin bir nefes aldı. Feyza'nın adı geçince huzursuz olmuş, aklına bugün duyduğu sözler gelmişti yine. "Pek sayılmaz," dedi Leylan'm sorusuna cevaben. "Feyza'yla da uzun sürmesinin nedeni beni sıkmamış, serbest bırakmış olmasıydı."

Leylan aldığı cevaptan pek tatmin olmasa da uzatmak istemedi. Geçmişi düşünüp kendini üzmeye niyeti yoktu artık. Ama yine de bu akşam Feyza'yla olanları öğrenmek istiyordu.

"Peki bugün Feyza'yla ne konuştunuz?"

Cesur alayla gülümsedi. "Aslında duymak istemezsin," dedi. 'Ya da duymanı hiç istemem' diye düzeltti içinden.

"Hayır," diye itiraz etti Leylan. Küçük bir çocuk gibi omzunu silkerek "Bilmek istiyorum," dedi.

Gözlerini kaçırdı Cesur. Doğruları söylemek istiyordu ama nasıl anlatacağını bilemiyordu. Birce'yi nasıl anlatacaktı? Daha kendine bile emin olarak 'Onu ben öldürmedim.' Diyemiyorken Leylan'a nasıl söyleyecekti? Yine de bir yerlerden başlamalıydı. Bir şeyler söylemeliydi en azından.

"Ona artık bittiğini, ayrılmak istediğimi söyledim," dedi gözlerini tekrar karısına çevirirken. "Nedenini sordu. Sonra

ben cevap vermeden seninle birlikte olup olmadığımı sordu. Ben de ona, onu hiç ilgilendirmediğini söyledim. Sonra..."

Durdu ve yutkundu. Aklına gelen kelimeler kalbine bir anlık bir sızı saldı. Bakışları tekrar Leylan'dan ayrılıp denize döndü.

"Sonra..."diye üsteledi Leylan. Merak ve endişe içini yiyip tüketiyordu adeta. Feyza'nın söylemiş olabilecekleri dönüp duruyordu kafasında durmadan.

Bakışları bir kere daha döndü Leylan'a ve derin bir nefes alarak tek nefeste söylemeye karar verdi her şeyi.

"Bana bir katil olduğumu ve benden kurtulduğu için şanslı olduğunu söyledi. Birce'nin ölümünden ve Fırat'ın şimdiki halinden benim sorumlu olduğumu da ekledi. Ve zamanla seni de..."

Durdu. Daha fazlasını söylemek istemiyordu. Ya da Leylan'ın yüzüne yayılacak şaşkın ve şüpheci ifadeyi görmek istemiyordu. Bu sefer tamamen denize çevirdi yüzünü. Yüzüne doğru esen serin rüzgar masmavi gözlerini buğulandırdı. Kaşları çatıldı. Ve tam göğsünün ortasına yerleşiveren bir yumruyu söküp atabilmek için derin bir nefes aldı.

Duyduklarının etkisiyle dudakları şaşkınlıkla aralanmış, gözbebekleri irileşmişti Leylan'ın. İçinde ani bir sinir birikmiş ve bu, elini küçük bir yumruk haline getirmesine neden olmuştu.

"Aptal kadın," diye fısıldadı farkında olmadan.

Cesur'a bir şeyler söylemek istedi. Ama nereden başlayacağını kestiremedi. 'Üzülme.'demek saçmaydı.Yavaş adımlarla ilerleyip onun tam önüne geçti ve parmak uçlarında yükselerek sarıldı Cesur'a. Ona göre, bir insana yanında olduğunu hissettirmenin en iyi yolu sarılmaktı çünkü.

Bir anda boynuna dolanıveren ince kolların şaşkınlığıyla gülümsedi genç adam. Ve kollarını karısının ince beline sardı o da.

"Birce'yi sen öldürmedin," diye fısıldadı Leylan. "Nereden bilebilirdin canına kıyacak kadar psikopat olduğunu ki?"

Cesur şaşırarak hafifçe geri çekildi ve Leylan'ın gözlerine baktı. "Sen Birce'yi biliyor muydun?"

"Şey..." Hafifçe alt dudağını dişledi Leylan. Sonra yaramaz bir çocuk gibi Cesur'a bakarak "Fırat'la aranızın neden kötü olduğunu merak etmiştim. Hale'ye sordum, o da anlattı," dedi.

"Ve sen de olayı bu şekilde yorumladın öyle mi? Ben katil değilim ve O, canına kıyacak kadar psikopat."

Onaylamak için başını salladı Leylan. "Kaç kişi reddedildiği için intihar eder ki Cesur?" diye sordu düşüncelerini kanıtlamak istercesine. "Hangi aklı başında insan, sevdiğini böylesine bir vicdan yükü altına sokar?"

Cesur gülümsemeye çalıştı ama pek beceremeyince vazgeçti. "İnsanlar bu şekilde düşünmüyor," dedi. ""Zavallı, âşık bir kızı ölüme terk ettiğimi düşünüyorlar."

"Bu şekilde düşünen yalnızca Fırat ve onun yaşadıkları da gerçekten zor. Ama inan bana zamanla düzelir, o da unutur."

Derince bir nefes aldı Cesur. "Sadece o değil," dedi. "herkes böyle düşünüyor, sadece artık..." Durdu ve yutkundu. "Sadece artık yüzüme vurmuyorlar."

Leylan aralarındaki azıcık mesafeyi kapatarak tekrar sarıldı ona. "Ben öyle düşünmüyorum," dedi. "Sen de düşünme."

O an yıllardır kanayan bir yarayı sardığından haberi bile yoktu. Cesur'un ruhundan oluk oluk akan kanı durduruyordu ve genç adamı uykularında bile bulan bir azabın pençesinden çekip alıyordu. O bunu fark etmemişti ama Cesur biliyordu.

Ve bu sebeple Leylan'a ömür boyu teşekkür etmesi gerekiyordu.

***

"Ceketini bana verdin ama sen üşüyeceksin," diye huysuzca söylendi Zenan. Sahil boyunda ağır adımlarla yürüyorlardı. Ve denizden esen rüzgâr Zenan'ın saçlarını dalgalandırıyor, elbisesinin eteğini hafif hafif savuruyordu.

Fırat yapmacık bir kırgınlıkla, "Gururumu incitiyorsunuz güzel bayan," dedi.

Genç kadın gülümsedi ve boğazın kararan sularına dönerek genç adamdan kaçırdı bakışlarını. Muhteşem bir akşamdı onun için. İlk defa dışarıda gerçek bir çift gibi yemek yemişler hatta onca insanın içinde sarmaş dolaş dans etmişlerdi. Bütün dans boyunca Fırat, şarkı sözlerini Zenan'ın kulağına mırıldanıp durmuştu. Genç kadın için bu kadar romantizm fazlaydı ve her an mutluluktan ölecekmiş gibi hissediyordu. Fırat'ın bakışları hala ışıl ışıl duygularla dolu değildi belki ama eskisi gibi ruhsuz da bakmıyordu artık.

"Sana bir sürprizim var demiştim, hatırladın mı?" diye sordu Fırat. Tek kaşını yukarı kaldırarak çapkın bakışlarından birini yerleştirdi derin maviliklerine.

"Bütün bunlar..."diye mırıldandı kadın. "Kastettiğin sürpriz bu değil miydi?" Bakışları şaşkınlık ve merak doluydu. Hayatının en mükemmel akşamını yaşıyordu ve dahası da mı vardı?

"Hayır, bunlar olması gerekenlerdi. Sürprizim ise..." Fırat durdu ve gülümsedi. Elini pantolonunun cebine attı. Yürümeyi aniden kesti. Zenan'ın gözlerinin tam içine bakarak bir kez daha gülümsedi ve kumların üstüne diz çöktü.

Zenan'ın yüzündeki donakalmış ifadeyi keyifle izledikten sonra cebinden kadife bir kutu çıkardı.

"Ben hiçbir zaman senin sevgini hak edebilecek kadar muhteşem biri olamadım," dedi. Sesi derin ve içtendi. "Ama sen, beni bile sevebilecek kadar muhteşem birisin. Seni hak etmiyorum belki ama bırakmak da istemiyorum. Çünkü, hayatta mutluluk için tek şansım sensin. Sen ve bebeğimiz... Benimle evlen Zenan. Seni mutlu edeceğime, lanet bir adam gibi davranmayı keseceğime, her kavgamızdan sonra gönlünü almak için elimden geleni yapacağıma, çok iyi bir baba ve eş olacağıma, seni hiç bırakmayacağıma söz veriyorum. Lütfen, benimle evlenir misin?"

Dünya dönüyordu. Delicesine hem de. Güneşin değil Zenan'ın etrafında. O kadar hızlı dönüyordu ki, Fırat dışında her şey silikleşiyordu adeta. Kumdan bir tufan oluşacaktı böyle dönmeye devam ederse. Her şey yok olacaktı. Sadece Fırat kalacaktı.

Durmalıydı ama durmadı dünya. Dönmeye devam etti. Ve Zenan, ağzını açıp tek kelime edemedi. Gözyaşları içerisinde kafasını salladı sadece. İçindense defalarca bağırdı. "Evet, evet, evet!"

Dünya aynı şekilde Fırat için de dönüyordu. Aynı zamanda ve aynı hızda. Öyle ki, birkaç metre ötede onları izleyen iki çift gözden bihaberdi.

33.Bölüm

Mavi bakışları boş bir ifadeyle yola odaklanmıştı. İfadesiz suratından ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Sadece hafifçe kasılmış olan çenesi, dişlerini sıktığının göstergesiydi. Tüm dikkatini yola vermiş gibi olsa da yolu gördüğü ya da umursadığı yoktu. Aklında biraz önce gördüğü sahne kol geziyordu.

"Cesur?" diye tereddütle fısıldadı Leylan, onu izlerken. "İyi misin?"

Genç adam derince bir iç çekip kafasını olumsuzca salladı. "Değilim," dedi. Sesi sert ve kesin çıkmıştı. Daha fazla konuşmak istemediği belliydi.

Öylece yolda ilerlerken, şehrin yaşam belirtileri olan küçük parıltıları yok sayıp sadece gecenin karanlığına odaklanmıştı genç adam. Fırat'la birlikte geçirdiği her an, ikisine ait olan her anı bir film şeridine dizilmiş gibi sırasıyla gelip geçiyordu aklından. Birlikte oynadıkları oyunlar, yaptıkları yaramazlıklar, aldıkları cezalar... Kahkahalarla güldükleri saatler ya da hiçbir şey söylemeden oturup birbirlerine verdikleri sessiz teselliler, tüm güzel amlar birbirini takip ediyordu bu filmde. Sırayla her anı buruk bir gülümsemeyle yitip gidiyordu, yerini bir sonrakine bırakmak için. Ve tam en güzel yerlerine gelmişken pat diye kopuyordu film. Sonrasında karanlıklar başlıyordu. Kavgalar, hakaretler, suçlamalar... Filme gülerek başlayan iki çocuk, zamanla iki ruhsuz adama bırakıyordu yerini. Aydınlık karanlığa, gülümseyen gözler ruhsuz boşlulara dönüşü-

Öylece geçip gidiyordu zaman ve Cesur'un durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey Öylesine kopmuştu ki Fırat'tan artık söylenecek ya da yapılacak hiçbir şey yoktu. Kardeş dediği adam, kendinden habersiz bambaşka bir dünya kurmuştu. Bambaşka bir aile. Oysa her zaman birlikte olmayacaklar mıydı? Kendileri gibi çocukları da kardeşçe büyüyecekti hatta. Daima sırt sırta olacaklardı onlar da. Böyle karşı karşıya değil.

Eve geldiklerinde sessizce çıktılar odalarına kadar. Ne Cesur teklif edebiliyordu ne de Leylan ağzını açıp bir şey söyleyebiliyordu. Öylece oturuyorlardı sessiz sessiz. Cesur yatağın ucuna oturmuş, Leylan ise karşısındaki sandalyeye geçip onu izlemeye koyulmuştu.

Bir süre daha böyle sessizce oturduktan sonra Cesur ani den kalktı ve cep telefonunu çıkarttı. Hızlıca rehbere girdi ve istediği ismi bulunca arama tuşuna bastı. Bir süre telefonun çalışını bekledikten sonra,

"Ala," dedi, "Ilıman ben Cesur, senden bir şey isteyeceğim. Fırat'ın Zenan adında bir arkadaşı var. Soyadını bilmiyorum. Senden onu araştırmanı istiyorum. Soyadını, telefon numarasını, ev adresini... Hepsini istiyorum. Bulabilir misin?"

Genç adam susup karşı tarafı dinledi. "Teşekkür ederim," dedi sonra. "Bulduklarını en kısa zamanda bana mail olarak atarsın."

Karşı taraftan onaylayan bir cevap aldığında kapattı telefonu ve yavaşça yatağın üstüne doğru fırlattı. Arkadan Leylan'a döndü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı sesinde biriken bir çaresizlikle. "Geçmişi mahvettim."

Leylan gülümsemeye çalışarak "Önemi yok," dedi. Ağır adımlarla kendine yaklaşmasını izledi. Her adımda nefesi biraz

daha sıklaşsa da genç kadın aldırmadı. Onu böyle üzgün görmek içini acıtmıştı ve daha fazla üzülmesini istemiyordu.

Cesur tam Leylan'ın önünde durdu. Ellerini karısının ince beline yerleştirip alnını alnına yasladı. "Telafi edeceğim," diye fısıldadı gözleriyle Leylan'ın yüzünü süzerken.

Leylan bir şey söylemek için dudaklarını aralasa da Cesur'un gözlerine baktığı an unutuvermişti. Zaten kalbi kanatlanıp uçacakmış gibi atıyordu. Her an kaburgalarını parçalayabilirmiş gibi. Ve tenini derin bir ürperti sarıyordu. Yine de, tüm bunlara rağmen Cesur'un dokunuşlarına alışmak kolaydı. Güzeldi.

Elini kaldırıp Leylan'ın yanağına yerleştirdi Cesur. Yavaşça okşadı karısının pürüzsüz tenini. "Bu gece uyurken bana sarılacak mısın?" diye sordu fısıltıyla. Sesi baştan aşağı arzuyla donanıvermişti bir anda.

"Eğer... Eğer istersen..."diye yanıtladı Leylan. Sesi öyle zor çıkmıştı ki.

"Çok canım yanıyor," dedi Cesur, fısıltıyla. "İçim acıyor. Her şey siyah, her şey karanlık. İyi olan tek şey sensin. Seni kaybetmek istemiyorum, üstelik daha tam kazanamamışken... Beni bırakmanı istemiyorum."

Gülümsedi Leylan. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum." Nefesi Cesur'un nefesine karışıyordu konuşurken. Gözleri ise o güzel maviliklerin esiri olmuştu daha en baştan. Ayırmak ne mümkündü! Elleri, herhangi bir komut beklemeden kalkıp Cesur'un göğsüne yerleşivermişlerdi. Tam manasıyla sarmaş dolaştı bedenleri o an.

"Teşekkür ederim," dedi Cesur. "Çok teşekkür ederim."

İyice kendine çekip tamamen kollarının arasına aldı Leylan'ı. Yüzünü, gür kahverengi saçlarına gömüp derin derin soludu güzel kokusunu. Sımsıkı sarıldı. Öylesine güzeldi ki ona

böyle sarılmak... İster istemez birlikte oldukları gecenin sabahı düşündükleri geldi akılına. O zaman da Leylan'a yalnızca bir kez daha sarılabilmek için yapamayacağı şey yokmuş gibi hissediyordu. Şimdi de. Ondan ayrılmak istemiyordu.

Ama bir anda çalmaya başlayan telefon genç kadının kolları arasından kayıp gitmesine neden oldu. Cesur içinden sert bir küfür savurarak biraz önce yatağın üstüne attığı telefonu aldı. Arayan numarayı görünce aceleyle açtı telefonu.

"Efendim Tufan," dedi merakla. Bu biraz önce aradığı adamdı.

"Bu kadar çabuk bulabildin mi?" diye sordu şaşkınca. Zenan ile ilgili bilgiler mail adresine postalanmıştı bile.

"Peki, Tufan, teşekkür ederim." Cesur telefonu kapatıp hemen bilgisayarını açmaya koyuldu. Tufan Zenan'ın adresini bulmakta zorlanmamıştı. Çünkü Fırat Zenan hakkında tamamen yalan söylememiş, Zenan'ı da iş arkadaşı olarak tanıtırken endişe duymamıştı. Zenan'ın çalıştığı firmayla eski bir anlaşmaları olduğu doğruydu. Tufan şirket dosyalarında yaptığı küçük bir araştırmayla Zenan'ın bilgilerine hemen ulaşabilmişti.

Bilgisayar açılınca Cesur hızla mail adresine girerek gelen gönderilere baktı. Tufan'ın yolladığı maili açıp hızlıca göz attı. Zenan'ın telefonunu ve adresini cep telefonuna kaydettikten sonra bilgisayarı kapattı. Ve tekrar kendisini izleyen karısına döndü.

"O kadınla konuşmak istiyorum," dedi.

Kafasını yavaşça sallayarak "Anlıyorum," diye mırıldandı Leylan.

Cesur gülümseyerek, "Sen de benimle gelir misin?" diye sordu. "Yalnız gitmek istemiyorum. Ve... Belki siz daha iyi anlaşırsınız? Yani aslına bakarsan ben ona ne diyeceğimi bilmiyorum." Suratındaki çaresiz ifade çok sevimliydi.

"Gelirim tabii ki." Leyla'nın yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi bunu söylerken. "Ama şimdi bunları düşünmeyi bırakalım ve uyuyalım. Yorucu bir gün oldu."

"Uyuyalım," diyerek onayladı Cesur. Yüzünü sevimli bir tebessüm tehdit ederken ekledi. "Sanlarak."

***

Zenan hafif bir kıkırdamayla uyandı yeni güne. Bir şey boynunu gıdıklıyordu. Eli hızla boynuna gidip huylanan yeri kaşıdı. Bu sefer de yumuşak bir şey parmaklarının üzerinde gezinmeye başladı. Genç kadın tekrar kıkırdayarak,

"Fırat," diye mırıldandı. Mayhoş bir huzur bütün hücrelerine işlemiş gibi hissederek açtı gözlerini. Göz kapaklarının güzel gözbebeklerinin önünden çekildiğinde ilk gördüğü şey Fırat'ın tebessüm dolu yüzüydü. Yapmacık, itici tebessümlerle değil gerçek tebessümlerle dolu yakışıklı yüzü.

Zenan istemeye istemeye derince bir iç çekti. Doğrulurken, "Günaydın," dedi.

"Günaydın sevgilim." Fırat Zenan'ın tam manasıyla doğrulmasına izin vermeden hafifçe üzerine uzandı ve biraz önce elindeki tüyle gıdıkladığı yeri öptü. Zenan, boynuna değen dudakların sıcaklığıyla bir kere daha kıkırdadı.

"Yapma sevgilim," dedi gülüşlerinin arasında. "Kalkman lazım çok acıktık biz."

Genç adam sahte bir hayal kırıklığıyla dudaklarını çekti. "İçimden bir ses," diyerek başladı söze, bir sır verirmiş gibi Zenan'a gözlerini kısarak baktı. "Bu çocuğa daha şimdiden laf dinletemiyoruz diyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Güzel kadın gülümsedi. "İnan bana, en az babası kadar yaramaz bir çocuk olacak."

"Oh zaman," diye mırıldandı Fırat ve suratına sahte bir korku ifadesi yerleştirdi. "Allah yardımcın olsun. Çünkü bu

çocuk babasına çekerse annesi yandı demektir!"

Fırat'ın bu hali öylesine neşeliydi ki Zenan kendini tutamadı ve kollarını onun boynuna sıkıca doladı.

"Seni öyle çok seviyorum ki..."diye fısıldadı farkında olmadan.

Fırat müstakbel eşinden bir öpücük daha çaldıktan sonra geri çekildi. Önce imalı bakışlarıyla masadaki saati gösterdi. Öğlen olmuştu. Sonra bir baş hareketiyle Zenan'a kapıyı işaret etti.

"Mutfakta seni nefis ve besleyici bir kahvaltı bekliyor sevgilim."

Zenan gözlerini devirdi. Fırat, şu sağlıklı beslenme olayını biraz abartıyordu. Her sabah bir bardak süt içmek Zenan için ölüm gibiydi ama Fırat'a karşı çıkması zordu. Genç adam ne yapıp ne edip mutlaka o sütü ona içiriyordu.

Genç kadın işkencesini biraz daha geciktirmek için önce banyoya geçip elini yüzünü yıkadı. Ardından geceliğini çıkarıp rahat edebileceği günlük kıyafetlerinden birini giydi. Saçlarını taradı ve tepesinde derli toplu olacak şekilde bağladı. Bu arada birkaç defa işittiği Fırat'ın sabırsızlık çağrılarına kulak asmamayı denedi.

Ama bütün bunlar sadece 15 dakikasını almıştı. Ve ağır adımları çok geçmeden mutfağa ulaşmıştı. Fırat'ın onu ayakta ve elinde bir bardak sütle beklediğini görünce iyice astı güzel yüzünü. Ama daha fazla diretmeden ona doğru ilerledi. İtaatkar bir tavırla bardağı kavradı. Tam dudaklarına götürmüşken çalan zilin sesiyle başını kaldırdı.

Fırat kaşlarını çatarak: "Sen bunu iç. Kapıya ben bakarım," dedi. "Geldiğimde bitirmiş olsan iyi edersin."

Zenan'ın tekrar asılan suratına aldırmadan mutfaktan çıktı Fırat. Hızlıca hala çalmakta olan kapıya ulaştı. Ve gelenin

kim olduğuna bakmaya gerek duymadan açtı kapıyı. Karşısında görmeyi bekleyeceği en son kişi duruyordu.

"Cesur?"

34.Bölüm

Cesur, Fırat'ın tek kelime etmesine izin vermeden içeri girdi. Bu sırada Zenan ancak yarılayabildiği süt bardağıyla mutfaktan çıkmış, kapıya yönelmişti.

"Sevgilim kim gelm-" Daha sözünü bitirmeye fırsatı olmadan Cesur'u ve onun hemen arkasında duran Leylan'ı görünce afalladı. Nefessiz kaldığı bir anın sonunda elinden kaymakta olan bardağı zar zor tuttu. Şaşkın bakışları ise karşısındaki manzaradan ayrılmamıştı.

Leylan Cesur'un ardından sessizce içeri süzüldü. Heyecandan yanakları pembeleşmiş ve dudakları kurumuştu. Üstelik Cesur'un bütün gerginliğini de hissediyordu. Ve bunu hoşuna gitmemişti. Onun üzülmesini görmek canını sıkıyordu. Eğer Fırat bugün sakin olmazsa, Cesur da olmazdı ve yine pişman olacağı şeyler yapabilirdi. Bu ihtimal Leylan'ın içini kemirip duruyordu.

"Merhaba," dedi Cesur. Sesi sert ama fısıltı gibiydi. Fırat'ın tam gözlerinin içine bakıyor, onun maviliklerinde kopan fırtınaları görebiliyordu.

"Ne işin var senin burada?" Fırat'ın sesi alabildiğine gergindi. Hala açık olan kapıyı çarparak kapattı ve boşta kalan elini sıkarak yumruk yaptı. O an Cesur'a adam akıllı bir yumruk atmasını engelleyen tek şey arkasında telaşlı nefeslerini hissettiği Zenan'dı.

Cesur bakışlarını yumuşatarak Fırat'a doğru bir adım attı.

"Konuşmaya geldim." Sesi yumuşak çıksa da bu konuda inatçı olduğunu belli ediyordu. Fırat'la adam akıllı konuşmadan buradan gitmeyecekti.

Fırat'ın kasılan çenesinden dişlerini sıktığı belli oluyordu. Yakışıklı siması nefret dolu bir ifadeyle bezenmişti. "Ben edemiyorum," dedi. Sesi daha yüksek ve daha sert çıkmıştı. Kendine hâkim olmaya çalıştığı gözler önündeydi. "Şimdi defol buradan!" Cesur'la göz göze geçirdiği her saniyede zapt etmeye çalıştığı yakıcı öfke biraz daha artıyor ve bunu kelenemez bir seviyeye ulaşıyordu.

Hayır!" diye itiraz etti Cesur. "Konuşacağız. Bugün, burada. Sesi az önceki gibi yumuşak değildi bu defa. Daha kararlı ve en Fırat'ınki kadar sertti. Ama bakışları hâlâ yumuşaktı. İki yıldır kardeşine olan özlemi yumuşatıyordu o koyu mavilikleri. Ve bunu Fırat'ın da görebilmesi için perdelemiyordu Cesur duygularını.

Fırat sinirle soludu Cesur'un sözleri üzerine. Onaylamamışçesine bir bakış attıktan sonra arkasına döndü. Zenan'ın kendisini izleyen ürkek bakışlarıyla karşılaşınca sinirleri biraz yatıştı. Her adımı atarak onun yanına ulaştığında ellerini nazikçe omuzlarına yerleştirdi.

Hafifçe ona doğru eğilip yüzüne zoraki bir tebessüm yerleştirdi. "Biz konuşurken mutfakta kahvaltına devam eder misin?" diye sordu yumuşacık bir ses tonuyla.

Zenan gözlerini Fırat'ınkilerden ayırmadan kafasını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, tekrar eskisi gibi olmana izin vermeyeceğim." Titreyen küçük gözbeklerinin Fırat'ın içini hasır ettiğinin farkında olmadan öylece bakıyordu Zenan.

"Zenan lütf-"

"Hayır dedim. Genç kadının anlık sinirli Fırat'ın sözünü

bitirmesine bile müsaade etmedi.

"Pekala," dedi Fırat, isteksizce. Çünkü Zenan'ın hangisi daha çok yıpratıcı bilemiyordu. Bu konuşmaya dahil olmak mı yoksa tamamen dışında bırakılmak mı?

Gözlerini Zenan'dan ayırdıktan hemen sonra Cesur'a döndü. Eliyle oturma odasını işaret edip emirvaki bir ses tonuyla "Geçin," dedi.

Cesur Leylanın elini tutarak Fırat'ın işaret ettiği odaya geçti. Odanın içerisine doğru ilerleyip tam karşılarındaki koltuğa oturdular. Fırat ve Zenan da onları takip edip hemen sağ taraflarındaki ikili kanepeye geçtiler.

Cesur, bakışlarını Fırat'tan ayırıp odanın içinde gezdirmeye başladı. Mobilyalara, biblolara ve fotoğraflara bakın tek tek. Yeni bir ev değildi burası. Uzun süredir burada oldukları belliydi. Etrafa serpiştirilmiş fotoğraflar ihşkilerinin kanıtıydı. Deniz kıyısında bir bankta çekildikleri bir resim Cesur'un hemen karşısında ona göz kırpıyordu. Zehan Fırat'a sarılmış bir halde gülümserken, Fırat ruhsuz tebessümlerinden biriyle bakmıştı kameraya. Etrafta kartlar var. En az dört ya da beş ay öncesine ait bir fotoğraf olmalıydı. Belki daha da eskiydi. Fırat, bu bambaşka dünyasını nasıl bunca zaman saklatmayı başarabilmişti anlamıyordu Cesur.

"Bambaşka bir hayat kurmuşsun kendine," dedi gözleri odada gezinmeye devam ederken.

"Evet," diye yanıtladı Fırat. "Ve sanırım sen bunu da nuh vetmeye geldin." Suçlayan gözlerle Cesur'a bakıyordu.

Cesur incelemesini bitirene kadar cevap vermedi Fırat'a. Her detayı uzun uzun inceledi. Her yerden bir tarih yakalamaya çalıştı. Ve sonunda cevaplayamadığı sorularını yöneltti Fırat'a. "Ne zamandır birliktesiniz? Sen ne zamandır yaşıyorsun bu hayatı?"

"Ne önemi var!" diye bağırdı Fırat. "Söyler misin ne önemi var? Bunu sormak için mi geldin buraya?"

"Ne demek ne önemi var?" Fırat'ınkinin aksine Cesur'un sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Biz nasıl bu hale geldik Fırat? Biz. Biz kardeştik. Biz birlikte büyüdük, birlikte güldük, birlikte ağladık. Sonra... Sonra kahrolası kadının teki çıkıp bizi bu hale getirdi ve sen beni suçladın!"

"Suçluydun çünkü!" diye tısladı Fırat dişlerinin arasından. Karşısındaki adam salt öfkeyle bakıyordu.

"Değildim," diye itiraz etti Cesur. "Ben suçlu değildim! Asıl sen onu severken ona umut verseydim suçlu olurdum ama vermedim!"

"Vermedin ve onu öldürdün!"

Artık ikisi de bağırıyordu. Her ikisinin de gözleri birbirine kenetlenmiş, her ikisi de yumruklarını sıkmış ve her ikisi de kalan her şeyi unutmuştu.

"Öldürmedim," dedi Cesur. "Bunu kendisine o yaptı. Kaçtı. Bu onun kaçışıydı görmüyor musun? Giderken ne seni ne de beni düşündü." Gözlerinde yalvaran bir ifade vardı Cesur'un. Fırat'ın anlamasını istiyordu. Böyle olmak istemediğini, artık bu şekilde olmaması gerektiğini anlamasını istiyordu.

Fırat bir an için duraksadı. Cesur'un sözleri boğazında bir yumru oluşmasına neden olmuştu. Ve sesi alçalmış neredeyse fısıltıya dönmüştü. "Ama eğer sen... Eğer sen ben aradığımda onun yanına gitseydin..."

"Gitseydim de hiçbir şey değişmeyecekti Fırat. Onu hiçbir zaman sevmeyecektim. Mutlu edemeyecektim. Hem böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan bile geçmedi ki..."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez!" diye inat etti Fırat. "Bu söylediklerinin hiçbiri bana giden iki yılımı geri vermez."

"Haklısın," diyerek onayladı Cesur. "Giden o iki yıl geri

gelmez. Ama ilerisini değiştirebiliriz. Böyle uzak olmak zorunda değiliz. Eskisi gibi-"

"Hayır," diyerek ayağa fırladı Fırat. "Hayır, eskisi gibi olamayız. Hayır, tekrar hayatıma giremezsin. Ve hayır, bir kere daha her şeyi mahvedemezsin."

Onunla birlikte Cesur da kalktı ayağa farkında olmadan. "Lütfen," dedi ısrarla. "Hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim." Sonra söylediği şeyin ne kadar çocukça olduğunu fark edip sıkıntıyla bakışlarını kaçırdı. "Ben sadece bunu düzeltmek istiyorum Fırat. Bu gerginlik beni yoruyor. Kardeşimi geri istiyorum, anlıyor musun?"

Bir şey söylemedi Fırat. Öylece baktı Cesur'a. Aklında o kadar çok düşünce kol geziyordu ki ne söyleyeceğine karar veremiyordu bir türlü. Cesur'un böyle bir şeyi konuşmak için geldiği aklının ucundan bile geçmezdi. Öylesine hazırlıksız yakalanmıştı ki ne yapacağını bilemiyordu.

"Bilmiyorum," dedi en sonunda sessizce. Cesur'un gözlerine yansıyan hayal kırıklığını görünce sol yanında bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Aldırmamayı denese de onu böyle görmek hoşuna gitmemişti.

"Pekala," diye mırıldandı Cesur. Bakışlarını yanında duran Leylan'a çevirip hafif bir baş hareketiyle gideceklerini ima etti. Karısı kalktığında elini tuttu ve kapıya doğru ilerledi. Tam odadan çıkmak üzereyken arkasına döndü.

"Ben iki yıldır senin yasını tutuyorum Fırat. Sen benden nefret ettiğin için ben de kendimden nefret ediyorum. Seni bu hale getirdiğim için kendimden nefret ediyorum. Ama bu karanlık artık beni boğuyor. O gitti! Geride kalan biziz. O gitti ve kurtuldu. Bizi bu hale getirmenin en kolay yoluydu bu. Ne seni sevdi ne de beni. Ben onu kaybettiğim ya da öldürdüğüm için böyle kararmadım. Ben, seni ve... Ve babamın güvenini kay-

bettiğim için böyle oldum."

Son sözlerini söyledikten sonra Leylan'ı da yanında sürükleyerek hızlı adımlarla çıktı evden. Dağların bir an önce temiz havayla dolmasını istiyordu çünkü.

Kapının kapandığını duyduğu anda koltuğa tekrar oturdu Fırat. O anda yanına gelen Zenan'ı kollarının arasına aldı hızla. Şaşırtıcı bir şekilde zihninde karmaşıklığın dağılmasını bekledi kokusunu içine çekerken. Bu kadın ona öyle iyi geliyordu ki...

"Ne yapacağım ben şimdi?" diye fısıldadı belli belirsiz.

"Ne yapmak istersen..." dedi Zenan. "Ben hep yanında olacağım."

Gülümsedi genç adam. Ne kadar güzel bir cümleydi öyle dudaklarından dökülen. Nasıl da içini ısıtıyordu.

"Bunca zaman hep ona yaptıklarını nasıl ödeteceğimi düşünüp durdum. Hep intikam peşindeydim. Başka hiçbir şey düşünmüyordum ama şimdi kafamda o kadar çok şey var ki..."

Zenan ona biraz daha sokularak boynuna, şah damarının attığı yere bir öpücük kondurdu. "Biliyorum," dedi. "Artık hissediyorsun."

Alayla güldü Fırat. "Evet, hissediyorum." Parmaklarıyla Zenan'ın saçlarını okşamaya başladı. "Ve ne yapacağımı bilmiyorum. Sana layık biri olmak istiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum. Cesur'a gelince... O Hakkı. Birce giderken hiçbirimizi düşünmedi. Ne beni, ne de Cesur'u."

"Sana söylediklerinde oldukça içten görünüyordu," diye mırıldandı Zenan. Sonra hafifçe kıkırdadı. "Üstelik Leylan'la çok tatlı bir çift olmuşlar."

Genç adam gülümsedi. "Evet! Fark ettim." Sonra durup derince bir iç çekti. Zenan'ın saçlarına bir öpücük kondur-

duktan sonra, "Mutlu olalım istiyorum Zenan," dedi. "ama nasıl olacağını bilmiyorum."

35.Bölüm

Cesur ve Leylan yalıya döndüklerinde Leylan'ın aklında hala Cesur'un Fırat'a söyledikleri dolanıyordu. Leylan kocasını kötü bir adam olmakla suçlarken onun uğraştığı bu sorunlar hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Ve ona öyle şeyler söylemişti ki... Dans ederken Cesur'a bencil deyişini hatırladığında içi sızladı. Odada birkaç adım ötesinde duran yakışıklı adama şefkatle baktı. Gömleğini çıkarmış yatağının üstüne fırlatmıştı. Leylan'ı heyecanlandıran vücudunu saklama gereği duymadan aheste bir tavırla dolabını karıştırıyordu. Düşünceli olduğu kaşlarının çatılmış halinden belliydi.

Genç kadın önce biraz tereddüt etse de yavaş adımlarla yaklaştı Cesur'a. Tek eliyle saçlarını düzeltip diliyle dudaklarını nemlendirdiğinde Cesur'la arasında bir adım mesafe kalmıştı. Orada duraklayıp genç adamın kendisine doğru dönmesini bekledi. Ve sonra başını kaldırarak kalbinin temposunu arttıran o masmavi gözlere baktı. Elini Cesur'un çıplak omzuna koyup hafifçe ona yaslandı. Düşünmeden hareket ediyordu ve içinde tarifsiz bir heyecan fırtınası vardı.

Cesur'un tereddüt etmeden elini beline dolamasıyla nefesinin kesildiğini hissetti genç kadın. Bir dokunuş nasıl böylesine etkili olabilirdi! Elini Cesur'un omzundan yüzüne doğru kaydırıp kocasının yanağına dokundu nazikçe. Gözlerinde hala biraz önceki şefkatli bakış vardı. Ama biraz daha arzuyla karışmış ve heyecana bulanmıştı.

"Her geçen gün öyle mükemmelleşiyorsun ki..."diye fısıldadı. Gözlerinde biriken şefkat sesini de sarıp sarmalamıştı. "Öyle yanlış tanıtmışsın ki kendini bana, sana söylediklerim aklıma gelince kendime kızıyorum."

Cesur'u duyduğu sözlere şaşkınca gülümsedi. "Hayır," diyerek itiraz etti. "Tüm o hakaretleri hak etmiştim." Birkaç saniye önce içini saran huzursuzluk Leylan'ın gözlerine baktıkça dağılıyordu. Yerini ise tarif edemeyeceği duygular alıyordu.

Leylan içinde biriken son cesaret kırıntısını kullanarak ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve zar zor erişebildiği dudaklara bir öpücük kondurdu.

Cesur'un eli, bu küçük dokunuşun etkisiyle yukarı çıkarak ensesinden kavradı genç kadını. Ve dudakları, hasret kaldığı dudakları nazikçe öpmeye başladı. Leylan sadık ve itaatkâr bir teslim oluşla Cesur'un öpücüğüne bıraktı kendisini. Hissettiği duyguların kendisini bu dünyadan koparıp götürmesine izin verdi. Her dokunuşta vücudunu saran ürpertiyle Cesur'a daha sıkı sarıldığının farkında değildi. Kendine dair hiçbir şeyin farkında değildi aslında. Sadece Cesur'u hissediyordu. Onun dokunuşlarını, onun duygularını... Onu.

Nefessiz kaldığında zar zor ayırdı Cesur kendini o güzel dudaklardan. Ve en fazla birkaç santim mesafeye izin verdi gönlü. Nefesinden daha fazla uzağa gidemedi.

"Nasıl güzel bir şeysin sen," diye fısıldadı, aşkla. "Nasıl bir mucizesin, söylesene."

Leylan hızlı nefes alıp verişlerinin arasından zar zor gülümsedi. Gözlerini açmayı reddettiği bir rüyada hissediyordu kendisini. "Mucize."diye tekrarladı farkında olmadan. Sesi titrek, söyleyişi ise belli belirsizdi. Ama nefesini saran o tını Cesur'un kalbini sıcacık etmeye yetmişti.

Genç adam içini saran fırtınayla karısının dudaklarına bir

kez daha eğilecekken pat diye açılan kapının sesiyle donakaldı. Leylan ise kolları arasından sıyrılıvermişti hemencecik. İçinde doğan öfkeyi bastırmaya çalışarak başını çevirip odaya böyle pat diye kimin daldığına baktı. Hale'ydi. Cesur kızgınlıkla gözlerini devirdi.

Hale ise şaşkınlıktan olduğu yere çakılıp kalmış, böyle bir şey beklemediği içinse utançtan kıpkırmızı olmuştu. "B-ben... Özür dilerim." Utançla başını eğdi. "Ağabeyim evde yok sanıyordum ve... Ve Leylan'la konuşmak için gelmiştim. Çok çok özür dilerim."

Genç kız özrünü yarım yamalak mırıldandıktan sonra hızla odadan çıkıp kapıyı kapattı. Cesur öfkeyle soludu. Bu küçük kardeşi neden hep olmaması gereken yerlerdeydi? Ağzından sinirli bir inilti yükselirken kızgın bakışlarını kapıdan ayırıp tekrar Leylan'a çevirdi. Kanının yanaklarını saran pembeliği ve utançla dişlediği alt dudağını görünce ister istemez gülümsedi. Birkaç saniye önceki öfkesi uçup gitmişti. Onu kolundan tutup kendine doğru çekti ve içinde doğan öpme arzusuna yenik düşerek tekrar dudaklarını buldu.

Ama bu sefer küçük bir öpücükle yetinmek zorunda kalıp geri çekildi. Leylan ise hâlâ biraz önceki durumu üstünden atamamış gibiydi. Utançla başını Cesur'un göğsüne yasladı ve dudaklarından bir inilti yükseldi.

"Ona bir açıklama yapmam lazım," dedi gülmek ve ağlamak arasında kalmış bir ses tonuyla.

Cesur gülümseyerek "Kimseye bir şey açıklamak zorunda değilsin," dedi. Sesi öylesine sıcaktı ki Leylan huzurla gözlerinin kapandığını fark etti.

"Hale'den bahsediyoruz," diye itiraz etti yumuşak bir sesle. "Önünde sonunda beni köşeye sıkıştırıp konuşturacağına eminim." Bunları söyledikten sonra derin bir nefes aldı ve zor

da olsa kendini Cesur'un kollarından uzaklaştırdı.

"En iyisi şimdi gidip konuşmak," dedi.

Cesur onaylarcasına başını salladıktan sonra, "Bende şirkete geçiyorum. Bir iki saatlik bir işim var. Bitirir bitirmez gelirim." Leylan'ı son bir defa kendine çekip alnına bir öpücük kondurdu. Ardından gidebilmesi için onu serbest bırakıp tekrar dolaba döndü.

Cesur giyinmeye başlarken Leylan sessizce odadan çıkıp Hale'nin odasının kapısına kadar yürüdü. Kapıyı çalmadan önce duraklayıp derin bir nefes aldı. Hale'ye ne söyleyeceği hakkında en ufak fikri yoktu. Ama ona bir şeyler anlatmalıydı. Zaten içinde dolup taşan bu heyecanı birileriyle paylaşmazsa ölebilirdi. Bu düşüncelerle sırıtarak kapıyı tıklattı. Ve Hale'nin sesini duyunca içeri girdi.

"Selam," diye mırıldandı sessizce. Kapıdan içeri girer girmez yanakları pembeleşmiş, suratına utangaç bir tebessüm yerleşmişti.

"Vay vay vay!" dedi Hale alaylı bir tavırla. "Bakın kimler gelmiş."

Leylan hafifçe kıkırdadıktan sonra sahte bir tavırla kaşlarını çatıp "Bakma öyle Hale," dedi. "Utanıyorum."

Hale bir kahkaha attıktan sonra Leylan'la aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi kapattı ve sürükleyip yatağa oturttu. Heyecanla "Hepsini duymak istiyorum!" diye cırladı. "Her şeyi anlat bana, çabuk!"

Leylan duruşunu dikleştirdi ve yüzüne o heyecan dolu gülüşlerinden birini yerleştirip son bir haftadır yaşadıklarını anlatmaya koyuldu. Hale'nin söylediği gibi bütün ayrıntıları anlatmadı tabi ki. Yüzünün kızarıp kalbinin heyecandan deliye döndüğü o gecenin anılarını es geçti. Onlar özeldi.

Bunun dışında Cesur'un tüm söylediklerini, birlikte çık-

tıkları akşam yemeğini, Feyza'yı terk edişini ve Zenan'ın evine gidişlerini tek tek anlattı. Hale ise anlattıklarını soluksuz bir şekilde, bitmek tükenmek bilmeyen bir merakla dinledi.

"Vay be!" dedi en sonunda. "Bütün bunlar on gün içinde mi oldu?"

"Evet," diye mırıldandı Leylan. "Her şey çok hızlı gelişti."

Sonra bir anda Hale'nin kaşları çatıldı. "Ve sen bütün bunları anlatmak için gelip sizi basmamı bekledin öyle mi!" diye bağırdı. Sesinde alınganlıktan çok öfke vardı.

Leylan gülerek "Anlatacaktım," dedi. "Sadece biraz ertelemiştim." Sonra konuyu değiştirmek için "Sen neden gelmiştin odaya?" diye sordu.

Hale suratına bilmiş bir tavır yerleştirip dudaklarını büzdü. "Eh senin aklında bir karış havada tabi," dedi. "Pazartesi günü bir üniversite öğrencisi olacağından bile haberin yok!"

Leylan ellerini şaşkınlıktan açılan ağzına götürdü. İri gözleri fal taşı gibi açılmış, gözbebeklerine panikleyen bir ifade yerleşmişti. "Ben bunu tamamen unutmuşum!"

"Farkındayım," diyerek onayladı Hale. "Neyse ki benim gibi bir görümcen var." Sırıtarak Leylan'ın telaşlı seyrediyordu. Genç kadın bir süre hala açık olan ağzını kapatmayı akıl edemeyerek düşünceli bir hale büründü. Birkaç saniye sonra;

"Bunu Cesur'a da söylemeliyim," dedi endişeli bir tavırla. "Sence fikrini değiştirmiş midir?"

"Zannetmiyorum," diye yanıtladı Hale. "Bence şuan senin söyleyeceğin herhangi bir şeye karşı çıkmaz." Sesinde muzip bir tını vardı. Yüzündeyse buna paralel bir gülüş...

Leylan bu yorumu yine utangaç bir tebessümle karşılayıp başını eğdi. İçindeki heyecanı parça parça aktarıyordu bu gülüşlere. Ve Hale'yle sohbet etmek ona iyi gelmişti. Son yaşananları tekrar bir gözden geçirmiş ve içine düştüğü mutluluk sar-

hoşluğundan biraz daha emin olmuştu. Tereddütleri yok denecek kadar azdı artık. Kendini sorunsuzca Cesur'a bırakabilirdi...

***

Cesur dosyanın son sayfasını da imzaladıktan sonra kapatıp sağ tarafında biriken yığının üstüne koydu. İmzalaması gereken son dosyaydı bu. Şimdi maillerine bakması gerekiyordu. Eğer önemli bir şey yoksa sekreterine gelen telefonlan cep telefonuna yönlendirmesini söyleyip eve gidebilirdi.

İçinde yanıp tutuşan bu 'eve gitme' arzusu onu güldürdü. Demir Ağa'nın ta en başında planladığı şey tam olarak buydu, değil mi? Cesur'u evine ve yuvasına sadık, aklı başında bir adam haline getirmek... Genç adam gülerek kafasını iki yana sallarken "Babam kesinlikle işini biliyor," diye düşündü.

Maillerinde kayda değer bir şey göremeyince eve gitmek için ayağa kalkarken kapısının çalındığını duydu. Otoriter bir sesle "Girin," dedi.

Kapı aralandı ve Fırat ifadesiz bir yüzle içeri girdi. Oda Cesur gibi biriken işleri halletmek için şirkete uğramış olmalıydı. Elleri kumaş pantolonunun cebinde, aheste adımlarla yürüyerek Cesur'un yanına kadar gitti.

"Selam," diye mırıldandı sıradan bir ses tonuyla.

Cesur, onu burada görmenin verdiği şaşkınlıkla "Hoş geldin."dedi. Eliyle masanın hemen önündeki koltuğu işaret etti. "Buyur, otur." Tekrar karşılaşmalarının bu kadar çabuk olacağını düşünmemişti hiç.

Fırat gösterilen koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. Sonra oturduğu yerden Cesur'un masasının üstündeki telefona uzatıp sekretere bağlandı. "Canan hanım, Cesur beyin odasına iki kahve gönderir misiniz? Orta şekerli olsunlar," dedikten sonra karşı tarafın kısa cevabını dinleyip telefonu kapattı.

İfadesiz suratında sonun da yapmacık gülümsemelerinden biri belirdi. Cesur'un şaşkın suratını bir müddet keyifle izledikten sonra "Seninle konuşmaya geldim," dedi. Sesinde sanki Cesur'un bunu anlamış olması gerektiğini ima eden bir ton vardı.

"Tabi," diyerek onayladı Cesur. "Konuşalım." Hızla şaşkınlığından sıyrılıp merakla Fırat'ı izlemeye başladı. Bu sırada kahveleri gelmiş ve önlerine koyulmuştu.

Fırat kahvesinden bir yudum aldıktan sonra başını kaldırıp Cesur'a "Evleniyorum," dedi. Yüzü ifadesiz olsa da evlenme fikrinin hoşuna gittiği gözlerinin parlayışından belliydi.

Cesur gülümsedi. "Hayırlı olsun, çok sevindim." Sesi içten ve sıcak çıkmıştı.

Fırat başını nazikçe eğerek Cesur'un dileklerini kabul etti. Sonra sıkıntılı bir sesle "Ama pek hayalimdeki gibi bir düğün olamayacak," diye mırıldandı. "Acele etmemiz gerekiyor. Ve düğünden sonra da bir iki seneliğine yurt dışına gitmeyi planlıyorum."

"Neden?" Duyduklarıyla birlikte Cesur'un damarlarına şaşkınlığı aşılayan bu sözler kısa süreli bir sessizliğin başlangıcı oldu.

Fırat, endişeyle dudaklarını büktü. Düşünceleri gözlerini Cesur'dan ayırıp önüne çevirdi ve "Zenan hamile," diye mırıldandı. "Biliyorsun babam böyle bir şey olduğunu öğrenirse ki öğrenmemesine imkan yok, hem bana hem de Zenan'a çok kızar. Onun yaşamak istemediği bir evde, istenmeyen bir gelin olmasını istemiyorum! Bunca yıl sonra mutluluğu öyle çok hak ediyor ki..."

Cesur donup kalmış bir ifadeyle Fırat'ın söylediklerini takip etmeye çalışıyordu ama zihnini meşgul eden yalnızca iki kelime vardı. 'Zenan hamile.'

"Hamile mi?" diye fısıldadı, kendi kendine konuşur gibi. Kısa süreli bir şaşkınlığı daha atlattıktan sonra yüzüne geniş bir sırıtış yayıldı. "Baba mı oluyorsun?" diye sordu hevesle. Fırat'a ait küçük bir erkek çocuğu canlanmıştı gözlerinin önünde. Küçük bir mucize daha... Öyle ki zihnindeki bu sevimli görüntü son iki yılın kalan tüm kırgınlıkları silip süpürmüştü aklından. Genç adamın dudaklarından neşeli bir kahkaha kopmuştu. "Baba oluyorsun!"

Fırat Cesur'un sevincine gülümseyerek "Evet, aklının ucundan bile geçmezdi değil mi?" diye sordu. Gözlerine bakıldığında heyecanı gün gibi ortaya çıkıyordu.

Cesur tekrar bir kahkaha atarak başını salladı. "Umarım senin kadar yaramaz bir çocuk olmaz!" dedi. "Yoksa Zenan gerçekten çok zorlanacak!"

Bu sözler Fırat'ın dudaklarından istemsiz bir kahkaha kopmasına neden oldu. "Aynısını ona da söyledim," dedi neşeli sesiyle. "Sanırım bir Fırat'la daha uğraşmak istemez."

Bu sözlerden sonra odayı kısa süreli bir sessizlik sardı. İki adam da yüzlerinde yarım bir tebessümle farklı düşüncelere dalmışlar, farklı alemlerde dolaşmaya başlamışlardı. Fırat buraya gelişinin ne kadar doğru olduğunu, Cesur'a karşı hemen ılımlı yaklaşıp yaklaşmaması gerektiğini düşünüp duruyordu karma karışık bir zihinle. Bir yanı sürekli geçmişi hatırlatıyor, bir yanı ise Fırat'ın bir bebeği olacağını öğrendiğinde verdiği tepkiyi sunuyordu hayaline. Nasıl da sevinmişti Cesur. Gözlerinin parladığını bizzat görmüştü Fırat ve kahkahaları da oldukça içtendi.

Cesur'un sesi Fırat'ı bu zihin karmaşasından bir anlığına çekip çıkardı.

"Zenan'la ne zamandır birliktesiniz?" Öğrendiği andan beri aklını kurcalayan bu soruyu nihayet sorabilmek Cesur'u

rahatlatmıştı. Merakla Fırat'ın yanıtını dinlemeye başladı.

"Birce'nin ölümünden birkaç ay sonra tanıştık. Pek normal bir tanışma olmadı tabi. Ama peşini bırakmadım. Gözleri Birce'nin gözlerini benziyordu ve kokusu da onu anımsatıyordu." Durup derin bir nefes aldı. "Ama aslında Birce'yle alakası yok biliyor musun? Zenan bambaşka biri. Tam iki senedir bana tahammül ediyor, bıkmadan, yorulmadan. Üstelik hiçbir karşılık beklemeden."

Zenan'dan bahsederken yüzünü şefkat dolu bir ifade kaplamıştı. Ve dudaklarındaki yarım tebessüm yeniden can bulmuş gibiydi.

"Öyle muhteşem biri ki... Onu zerre kadar hak etmediğimi bile bile ihtiyaç duyuyorum. Ve o gitmiyor anlıyor musun? Bazen gitmek istiyor, anlıyorum ama yapmıyor. Bana katlanmaktan vazgeçmiyor!"

Bunları öylesine minnettar bir şekilde söylemişti ki Cesur gülümsedi. Fırat'tan herhangi biri hakkında böyle sözler duyabilmek, onun herhangi birine karşı yeniden bir şeyler hissettiğini görmek paha biçilmez bir duyguydu onun için.

"Buraya gelmemi de o tavsiye etti," dedi Fırat. "Yani ben tereddütteydim anlıyor musun? Ama o aramızdaki sorunlan halledip Birce'yi tamamen hayatımızdan çıkarmak istiyor. Bu zor gelse de..." Duraklayıp derin bir nefes aldı. "Zor gelse bile ben de bunu istiyorum. Bunun tek yolu da buradaki sorunları halledip biraz uzaklaşmak sanırım."

Cesur bir şeyler söylemeden önce duraksadı. Sonra derin bir nefes alıp kaşlarını çattı. Ciddi bir sesle,

"Kaçmak hiçbir şeyi çözmez Fırat," dedi. "Bunu en iyi ben biliyorum. İnan bana burayı ardında bıraktığında daha iyi hissetmeyeceksin. Ayrıca biliyorsun, Seymen Ağa ne yapar ne der seni bulur. Sen onun oğlusun ve o da ailesine bağlı bir adam."

Fırat elini başına götürüp ağrıyormuş gibi alnını ovuşturdu. "Biliyorum, bırakmaz ama... Zenan'ı hamile bir gelin olarak Mardin'e götüremem Cesur! Ne kadar yıpranır bir düşünsene."

Cesur, Fırat'ın sözlerini kafasında tartınca ona hak veriyordu. Seymen Ağa böyle bir durumda pek de hoşgörülü olmazdı. Ama Fırat'ın çekip gitmesini de istemiyordu. Bir iki yılı daha ayrı gayrı geçirme fikri hoşuna gitmiyordu. Fırat onu tam olarak affedemese bile ki bu hala sert bakan gözlerinden anlaşılıyordu- belirli bir ilerleme kaydetmişlerdi. Ve araya mesafeler girerse eğer, her şey başa sarabilirdi. Takılıp kalmış bir plak gibi aynı sorunları tekrar tekrar yaşamak istemiyordu Cesur.

"Bir fikrim var," diye fısıldadı sessizce. Fırat'ın bu fikre nasıl bakacağından endişe ettiği için tereddütleri vardı.

"Dinliyorum," dedi Fırat. Sonra merakla Cesur'un sözlerini beklemeye başladı.

"Haftaya evlenin," diye önerdi Cesur. "Yani bir hafta içinde küçük bir düğün ayarlayabiliriz. Leyla ve Hale bu konuda yardımcı olur ve gerektiği kadar adam tutarız."

"Sonra?" dedi Fırat.

"Sonra karını Seymen Ağa'yla tanışmaya götürürsün. Evli olduğunuzu söylersin. Ne zaman evlendiğini söylemek zorunda değilsin. Yine biraz tartışmalar olur ama Zenan çok da baskı altında kalmaz."

Cesur sözlerini bitirip umut dolu gözlerle Fırat'ı süzdü. Pek sağlam bir plan olmadığının farkındaydı ama elindekinin en iyisi buydu. Fırat düşünüyordu ve bu bile çok iyi bir şeydi. Çareler arıyordu çekip gitmemek için.

"Bunu Zenan'la konuşmalıyım," diye mırıldandı. Sonra hızla ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Çıkmadan önce Cesur'a bakıp yapmacık bir tebessümle gülümsedi. "Çok teşekkürler,"

deyip çıktı odadan. Aklı yine karma karışık olmuştu ve sakince düşünebilmesinin tek yolu Zenan'ın yanında olmaktı. Onun dinginliğine ihtiyacı vardı.

36.Bölüm

Leylan'ın kahverengi gözleri pürdikkat kitabın satırlarında dolanıyordu. Yatağa oturmuş, yorganı kucağına çekmiş gözlerini kırpmadan, büyük bir merakla okuyordu elinde tuttuğu romanı. Arada kaşlarını çatıyor ya da dudaklarını kemiriyordu. Sayfaları çevirirken bariz bir sabırsızlık yaşıyordu. Cesur'un dakikalardır onu izlediğinden haberi bile yoktu. Dikkatini çeken tek şey o kitaptaki satırlardı.

Cesur karısının oluşturduğu bu sevimli tabloya gülümseyerek yanına gitti. Yatağa çıkıp yorganın üstünden ona doğru uzandı. Vücudu, onun küçük vücudunun yarısını kaplayacak şekilde durdu. Dudakları, onun kulaklarına değecek kadar yakınlaştığında bir fısıltıyla;

"Orada benden daha ilgi çekici ne var aşkım?" diye sordu. Leylan'ın o çok sevdiği kokusunu içine çekerken bedenini saran arzuya hâkim olmaya çalışıyordu.

Leylan heyecanla kıkırdayarak kitabını kapattı. "Hiçbir şey," dedi titrek bir sesle. "Sadece sonuna yaklaştım ve ne olacağını merak ediyorum." Gözlerini yavaşça kapadı. Cesur'un yakınlığının sarhoş edici etkisi damarlarında dolaşmaya başlamıştı çoktan. Teninin tenine belli belirsiz dokunuşunun sebep olduğu kalp çarpıntısıyla gülümsedi.

"Peki..."diye mırıldandı Cesur. Sesi boğuk ve derin çıkıyordu. "Peki şimdi ne olacak merak ediyor musun?" Bu sorunun cevabını beklemeden dudakları Leylan'ın kulağına do-

kundu. Küçük öpücükler bırakarak ve geçtiği yerleri kavurarak yanaklarına doğru yol aldı. Bütün gün hayalini kurduğu dudaklara değecekken durakladı ve yarı kapalı gözlerini açarak karısının mest olmuş yüzünü süzdü. Sonra vücuduna yayılan ani bir sarhoşlukla eğilip onu öpmeye başladı.

Ve büyü, bir kez daha başladı. Cesur'un aklından bir an olsun çıkaramadığı masalsı dokunuşlar yine teninde kol geziyordu. Hasret kaldığı nefes, yine nefesine karışıyordu. Yine her şey, gerçek olamayacak kadar güzeldi. Vücudunu saran tüm hisler ona bir masalı yaşatır gibiydi. Leylan'ın teninde kaybolmak, bütün bu duygu selinde çırpınıp boğulmamak gerçek bir mucizeydi.

Sönmeyecek bir ateşin kıvılcımı gibiydi ilk dokunuş. Hiçbir rüzgâr alev almasını önleyecek kadar sert esemezdi. Alev aldıktan sonra ise, her rüzgâr biraz daha körüklerdi. Aralarındaki tutku bunun gibi bir şeydi. Belki daha sıcak ve derin... Ama kesinlikle engellenemez.

"Leylan..."diye fısıldıyordu Cesur farkında olmadan. Öyle çok seviyordu ki onun adını söylemeyi. Zamanla fark ediyordu aslında, ona dair her şeyi... Dokunuşlarını, gülüşlerini, gözyaşlarını, kızgınlıklarını... Ona dair her şeyi seviyordu. Ama en çok, ona teslim oluşunu seviyordu. Kendini ona bırakırken gözlerinin koyulaşıp Cesur'u içine çekişini seviyordu. O teslim oldukça, kendi boyun eğişlerini seviyordu Cesur. Bu oyunu aslında daima onun kazanışını seviyordu.

"Seni seviyorum."

Düşüncelerinden diline akseden iki sözcük zamanı durdurdu. Karısının o güzel gözleri açılıp kendi maviliklerine kilitlendiği an durdu zaman. Öyle ki kalpleri bile atmadı. Nabızları durdu ve nefesleri kesildi. Bir an. Zaman akmadı. Ve yeniden işlemeye başladığında saatin yelkovanı, iki kalp artık aynı

ritimdeydi. Ölüm onları ayırana dek atacakları tek ritimde.

Bir kere söyleyip lal olmaktan kurtulmuştu ya dil, defalarca tekrarladı ansızın karşısına çıkan özgürlükle. "Seni seviyorum. Seni seviyorum..." Siyah adam karanlığıyla sarıp sarmalarken lacivert kadınını derinleşti sözcükler. "Seni öyle çok seviyorum ki... Artık sensiz bir yarın düşünemeyecek kadar çok seviyorum, anlıyor musun? Bütün hayatımı, kararan kalbimi sende temize çekecek kadar çok seviyorum Leylan. Seni belki de asla hak etmeyeceğimi bile bile seviyorum."

"Cesur..." Genç kadının dudaklarından dökülen sessiz bir inilti̇ydi yalnızca. Gözyaşları yağmur yüklü bulutlar gibi kahverengi gözbebeklerinin önünü kaplarken sessizce yutkundu. Kalbi ağzında atıyordu sanki. Duyduklarından ötürü kulakları uğulduyor, başı dönüyordu. Nefesi kesik kesik çıkıyordu. Ve yüreği kaldıramadığı bir mutluluk yükünün altında seve seve eziliyordu. Bir damla gözyaşı, bu karmaşaya dayanamayarak süzüldü yanaklarından.

"Hayır..."diye fısıldadı Cesur eliyle gözyaşını silerken. "Ağlaman için söylemiyorum bunu. Lütfen böyle yapm-"

Adam sözünü bitiremeden Leylan'ın dudakları kesti sözünü. Yumuşacık bir baskıyla susturdu onu. Daha fazla konuşsa kaldıramazdı çünkü. Mutluluğun bile bir sınırı vardı.

***

Fırat saatler boyu Cesur'la arasında geçen konuşmayı düşünüp durmuştu. Ve hala kafasının içinde dolanıyordu söylediği sözcükler. Kaçıp gitmek çözüm değil miydi gerçekten? Peki ya, Cesur'a güvenmek ne kadar doğruydu? Zenan bütün bu olanlara ne diyecekti? Küçük sevgilisi gerçekte ne istiyordu? Daha binlercesi vardı bu soruların. Ardı arkası kesilmiyor, genç adamın canını sıkıyordu.

"Sevişe çıkma ama kaşlarını," Zenan'ın tatlı sesiyle düşüncelerinden sıyrılarak ona döndü Fırat. Banyodan yeni çıkmış, bornozuyla birlikte ona doğru yürüyen güzel kadına gülümsedi. Ve hemen ardından oturduğu yerden kalkıp birkaç adımla onun yanına gitti. Arkasından yaklaşıp kollarını beline dolayıp kafasını eğip boynuna minik bir öpücük bırakmadan önce.

"Yarın sana para bırakacağım, unuttuma olur mu?" diye mırıldandı.

"Neden?" diye sordu Zenan. Ama sorusu hafif bir kıkırdamayla son buldu. Boynuna gezinen dudaklar onu gıdıklıyordu.

"Düğün için bir şeyler almamız gerek," diye yanıtlarken dudaklarını Zenan'ın boynundan çekip saçlarının arasına yönlendirmişti Fırat. "Gelinlik mesela..."

Genç kadın birden adamı kollarında kaskatı kesiliverdi. "Gelinlik mi?" dedi sertçe. "Saçmalama."

"Saçmalamıyorum. Evlenen kadınlar gelinlik giyer."

Zenan alaycı bir kahkaha attı. "İstersen bir de belime kırmızı kurdele dolayayım, ne dersin?" Sesi alay yüklü ve sinirli çıkmıştı.

"Saçmalama Fırat," diye mırıldandı hemen ardından. "Hem düğün değil, sadece nikâh olacak."

Fırat kaşlarını çatarak kendini Zenan'dan hafifçe uzaklaştırdı. Bir süre bir şey söylemeden sessizce bekledi. Zenan'ın bir anda değişen tavrı canını sıkmıştı. Ama hamileliğin getirilerinden biriydi bu da. Fırat'ın boğun eğip katlanmaktan başka çaresi yoktu.

"Aslında..." diye mırıldandı belli belirsiz. "Ben hep seni bembeyaz bir gelinlik içerisinde hayal ediyorum. Hani şu etekleri kabarık olanlardan." Sesi sıcacık çıkıyordu. Anlayış dolu bir dokunuşla Zenan'ın omzuna dokundu. Gülümseyerek bı-

raz önce aralarına giren küçük mesafeyi kapattı. "Dirseklerine kadar uzanan beyaz eldivenlerle birlikte üstelik."dedi.

"İstemiyorum," diyerek itiraz etti Zenan. Yüzünde inatçı, küçük bir kızın tatlı ifadesi vardı.

Fırat onun boynuna küçük bir öpücük kondurmadan önce "Çok yazık."dedi. "Nasıl da güzel olurdun öyle..."

Zenan Fırat'ın kolları arasında dönerek genç adamla göz göze geldi. Heveslenmiş gözleri sevdiği adamın gözleriyle buluşunca "Olur muydum?" diye sordu. Birkaç saniye önceki huysuzluğu, bir sihirli değnek sayesinde yok olmuş gibiydi.

"Çok, çok güzel olurdun," diyerek onayladı Fırat. "Seni gördüğümde büyülenirdim. Gözüm senden başkasını görmezdi."

Zenan neşeyle kıkırdadı. "İstediğin zaman öyle romantik oluyorsun ki..." Fırat'ın tatlı oyunlarından birine gelmişti yine. Bu adam ona nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu ve bu da Zenan'ı haddinden fazla mutlu ediyordu doğrusu.

"Gelinlik alacaksın, değil mi?" Fırat kollarını dolayıp Zenan'ı daha fazla kendisine çekti. "Sana layık bir düğün olamayacak zaten. En azından elimden geleni yapmama izin ver."

Zenan derince bir çekip "Peki," dedi. Yüzünü buruk bir tebessüm kaplarken "Alacağım."

Fırat tatmin olmuş bir gülümsemenin ardından eğilip Zenan'ın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Cesur'la konuşacağım. Leylan ve Hale en kısa zamanda seninle tanışmak ve yardım etmek için geleceklerdir."

Zenan kaşlarını kararsızlıkla çattı. "Sence iyi anlaşacak mıyız?" diye sordu tereddütle.

Fırat başını sallayarak "Kesinlikle!" dedi. "Hale, neşeli ve hayat dolu bir kız zaten. Leylan ise senden küçük ve kesinlikle aklı başında biri. Eğer Cesur'u sevebiliyorsa, seni hayli hayli se-

ver. Aslına bakarsan onu sevebildiyse, bu dünyada sevemeyeceği çok az kişi var."

Zenan, Fırat'ın Cesur'dan bahsederken sesini kaplayan kinayeye gülümsedi. "Onu ne zaman tamamen affedeceksin merak ediyorum," diye sordu sıntarak.

"Mesele affetmek değil," dedi Fırat. "Onun böyle değiştiğini görmek sinirlerimi bozuyor." Gülümsedi. "Uyuz herifin tekiyken ona nasıl davranacağını bilmek daha kolaydı."

"Yine de bu durumdan pek de şikâyetçi görünmüyorsun. Değişmesinden yani?"

Dudaklarını büktü genç adam. "Aslına bakarsan, söylediği birçok şeyde haklı. Bence hiçbirimizi sevmedi. Ve bende onun yüzünden hayatımı yeterince mahvettim zaten. Bu yüzden daha fazla direnmenin anlamı yok, değil mi?"

"Kesinlikle öyle!" dedi Zenan. İçini tatlı bir huzur ile fethetmişti Fırat'ın sözleri. "Artık mutlu olma zamanımız geldi."

***

Genç kadın gözlerini açmayı reddediyor ve kendi ısıtan bedene daha fazla sarılıyordu. Beyni aniden gelen aşk itirafıyla uyuşmuş, bedenini ise Cesur'un tatlı dokunuşlarının sarhoşluğu kaplamıştı. Mutluydu. Ve aldığı her nefesle derinleşiyordu mutluluğu. Cesur onu kollarıyla sımsıkı sarmış, onun erkeksi kokusu ise her yanını kaplamıştı. Genç adamın iki parmağı Leylan'ın kolunda aheste bir şekilde dolanıyor, genç kadının mayışmasını sağlıyordu. Dakikalardır ikisi de tek kelime etmemişti. Odaya derin bir sessizlik hakimdi. "Bir şömine çıtırtısı fena olmazdı," diye düşündü Leylan.

Ama Cesur'un tatlı sesi bu düşüncenin hemen aklından silinmesine neden oldu. Fısıltı şeklinde dudaklarından dökülen sözcükler, ne söylerse söylesin bir şömine çıtırtısından daha fazla ısıtıyordu içini. Cesur'un ağzından çıkan her kelime,

anlamsız bir biçim ona "Seni seviyorum," deyişini anımsatıyordu.

"Fırat ofisime geldi."dedi genç adam sessizce. "Konuştuk. Sanırım bir hafta sonra bir düğünümüz var."

Leylan gülümseyerek "Düğün mü?" diye sordu. "Ama bir haftada hiçbir şey yetişmez ki!" Kadınlara özel bir tavırla heyecana kapılmıştı. Kaşları çatılmış, dişleri alt dudağına geçmişti. Duruşunu hafifçe dikleştirip başını kaldırdı. Cesur'la göz göze gelince mazeretlerini sıralamaya başladı. "Yani bunun alışverişi var, davetiyesi var..."

Cesur kıkırdayarak "Telaş yapma hemen!" dedi. "Kendi aramızda, sade bir nikah olacak. Büyük bir düğün değil."

"Hmm..." Leylan sakinleşerek biraz daha sokuldu Cesur'a doğru.

Cesur kararsızlıkla kaşlarını çattı. Birkaç saniye söylemekle söylememek arasında kaldıktan sonra söylemeye karar vererek konuştu.

"Zenan hamileymiş," dedi. "Fırat'ın bir çocuğu olacak düşünebiliyor musun?" Sesinde çocuksu ve saf bir neşe vardı. Üstelik suratını kaplayan kocaman gülümsemeden bihaberdi.

"Hamile mi?" diye fısıldadı Leylan. Tam o an daha önce hiç aklına gelmemiş olan bir şey fikir belirdi zihninde. Aynı anda hızla içine yayılan endişeyle kaşlarını çattı. 'Olabilir mi?'diye düşündü. 'Gerçi henüz hiçbir belirti yok ama...'

Düşünceleri, heyecanla "Evet," diyen Cesur'un sesiyle bölündü. "Muhteşem bir şey, değil mi? Nasıl bu kadar değiştiğini düşünüp duruyordum. Bu bebek yüzünden olmalı. Baksana, daha aramıza gelmeden birçok şeyi düzeltiyor ufaklık."

Leylan Cesur'un sevincini hem şaşırtıcı hem de sevimli bulmuştu. Gülümseyerek kafasını salladı. "Küçük bir mucize gibi," diye mırıldandı.

Odayı tekrar sessizlik kapladığında birkaç saniye içine yayılan endişeyi tekrar hissetti. 'Olabilir mi?' diye düşünmekten alamıyordu kendini. Endişeyle alt dudağını dişlerken gözlerini kapattı. Bunu hesaba katmadığına inanamıyordu. Gerçi böyle olacağını nereden bilebilirdi ki... Gözlerini açıp sessizce yutkunurken çok geç kalmış olmamayı diledi.

37.Bölüm

Tatlı bir uyuşuklukla Pazar sabahına açtı gözlerini genç adam. Çok fazla açık tutamadan yeniden kapandı göz kapakları. Esneyerek doğrulurken dudaklarından huysuz bir inilti döküldü. Uyanmayı sevmiyordu. Hele yatakta tek başına uyanmayı hiç sevmiyordu! Leylan'ın yokluğundan ise nefret ediyordu. Bu huysuz düşüncelerle bir kez daha açtı gözlerini. Küçük bir çocuğun pürüz bakışlarıyla odaya göz gezdirip Leylan'ı buldu. Karısı aynanın önünde ıslak saçlarını tarıyordu. Uyanmış, duş almış ve giyinmişti. Genç adam hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu.

"Uyanmak için erken bir saat değil mi?" diye homurdandı.

Leylan onun sesini duyunca ona doğru dönüp gülümsedi. "Günaydın," dedi neşeyle. "Ayrıca saat on buçuk! Hiç de erken değil."

Cesur'un asık suratı biraz daha asıldı. "Biraz yatak keyfi yaparız diye düşünmüştüm."

Leylan yüzüne kınayan bir ifade yerleştirip "Bir hafta sonra kuzeninin düğünü var ve sen yatak keyfinden mi bahsediyorsun?" diye sordu. "Üstelik ben artık bir öğrenciyim biliyorsun, vaktim kısıtlı."

Son cümleyle birlikte Cesur'un gözleri iyice açıldı. Birkaç saniye süren şaşkınlığının ardından "Ah doğru ya..."diye mırıldandı. "Üniversite."

"Evet, aşkım, üniversite." Leylan gülümseyerek oturduğu yerden kalıp Cesur'a doğru yürüdü. Yanındaki komodine uzanıp üzerindeki saatini alacakken Cesur'un eli, onu kolundan kavrayıp yatağa doğru çekti.

"Ne dedin bakayım sen?" diye fısıldadı kolları arasına alırken.

"Üniversite dedim." Leylan kıkırdayarak Cesur'un kendisini sarmasına izin verdi. Başını onun boynuna yaslayıp kokusunu ciğerlerine doldururken yüzünde büyük bir tebessüm vardı.

"Ondan önce ne dedin?" Cesur'un da biraz önceki huysuz hali gitmiş yüzüne çapkın ve sevimli bir ifade yerleşmişti.

Leylan utanarak başını eğdi. "Aşkım dedim," diye mırıldandı belli belirsiz. Yanakları pembeleşmiş, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Güzel bakışlarını köşe bucak kaçırıyordu Cesur'dan. Bu utanmış haliyle öylesine sevimli görünüyordu ki Cesur'a...

"Bir daha söyle bakayım," diye üsteledi Cesur. Mavi göz bebeklerinde aşkın parıltıları kol geziyordu karısını süzerken.

Leylan hızlı bir hamleyle Cesur'un kollarından kurtulmaya çalışırken "Kahvaltıya inmemiz lazım," dedi. Ama ne yazık ki uzaklaşamadan Cesur'a yakalanıp tekrar onun kolları arasına döndü.

"Söyle hadi!" diye ısrar etti Cesur. "Duymak istiyorum. Eğer duymazsam, öğle yemeğine bile inemeyebiliriz."

Leylan pes ederek gözlerini devirdi. Yanakları tekrar utançla pembeleşirken "Lütfen aşkım," dedi. "Kahvaltıya inebilir miyiz?"

Cesur neşe dolu bir kahkaha savurup Leylan'ı dudaklarına eğildi. Tatlı bir öpücük çaldıktan sonra kollarını gevşeterek serbest bıraktı karısını. "Sen önden in," dedi keyifle. "Ben on

beş dakikaya kadar geliyorum."

Leylan'ı serbest bırakıp odadan çıkışını izledikten sonra hemen yanındaki komodinin üstünde duran telefonuna uzandı. Rehberden Fırat'ın numarasını seçip arama tuşuna bastı. Ardından birkaç kez çalıp açılmasını bekledi.

"Alo." Fırat'ın sesini duyduğunda sırıtarak,

"N'aber müstakbel damat?" diye sordu. Keyfi yerindeydi ve Fırat'ın da öyle olmasını umuyordu.

"Aramak için bu saati mi buldun Cesur? Bugün Pazar!" Sesi uykulu ve huysuz çıkıyordu. Ama Cesur'un neşesi zerre kadar eksilmemişti.

"Açıkçası alışsan iyi olur diye düşündüm," dedi pişkin pişkin. "Ufaklık sana benzerse gece uykusu diye bir şey hatırlamayacaksın uzun süre."

Telefonun diğer ucundan hafif bir kıkırdama duyuldu. Derin bir iç çekişin ardından Fırat "Daha altı ay kadar vaktimiz var," dedi.

"Ve bir de hazırlanmamız gereken düğünümüz," diye hatırlattı Cesur. Fırat'ın inlemesini işitince tembel tembel yataktan kalkışını canlandırdı gözünde. Yüzündeki gülümseme genişleyerek bir sırıtışa dönüştü.

"Kalktım, kalktım!" diye huysuzlandı Fırat. "Kaçta gelirsiniz?"

Cesur kafasını çevirip saate baktı ardından "İki saat sonra orada oluruz," diye yanıtladı Fırat'ın sorusunu.

"Tamam o halde, görüşürüz," cevabını aldıktan sonra telefonu kapatarak aldığı yere bıraktı. Son kez gerinip kalktı yataktan. Doğruca banyoya yöneldi. 10 dakikalık hızlı bir duşun ardından hızla hazırlanıp kahvaltıya indi.

"Günaydın!" diye seslendi masada oturmuş tabaklarına kahvaltılarını alan ailesine. Neşesi hala yerindeydi. Nasıl ol-

mazdı ki, Leylan dolu bir gece geçirmişti...

"Günaydın oğlum!" Nisa Hanım'ın sesi de neşeliydi. Oğlunun gözlerinin parladığını görmüştü ya bir kere daha, ölse de gam yemezdi artık.

"Baba, bugün izinliyim değil mi?" diye sordu. "Birkaç plan yaptık da." Gözleri Demir Ağa'nın dalgın suratındaydı. Onunla konuşurken her zaman olduğu gibi sesi daha alçak yüz ifadesi ise daha ciddiydi.

"İzinlisin oğlum." diye mırıldandı Demir Ağa. Sesi alçak çıksa bile sertti. Bu adamın her hareketi sertti. Sadece Nisa Hanım'a çevirdiğinde yumuşardı mavi bakışları. Yalnızca ona gülümserken Demir Ağa değil de, daha yumuşak bir insan olurdu. Onun sertliğini ve tavırlarını herkes öğrenmiş ve alışmıştı artık.

"Teşekkürler." diye mırıldanıp kahvaltısına döndü Cesur. Tabağındakileri olabildiğince hızlı yiyip kahvaltısını alelacele bitirdikten sonra Hale'ye döndü.

"Bugün sen de bizimlesin. Hazırlanman için on beş dakikan var cadı." dedikten sonra sofradan kalktı. "Çabuk olun, Leylan ve seni arabada bekliyorum ben."

Ağabeyinin ardından şaşkınca bakakalan Hale bir süre sonra bakışlarını Leylan'a çevirdi. "Ne oluyor? Nereye gideceğiz?" diye sordu.

Nisa Hanım ve Demir Ağa'nın da kendilerini dinlediğini bilen Leylan "Bilmiyorum," dedi. "Sürpriz olacakmış." Ama yüzündeki gülümseme ve göz kırpışı Hale'ye birkaç ipucu veriyordu.

"E ben hazırlanayım o zaman." diye mırıldanıp kalktı sofradan Hale. Onun ardından Leylan da izin isteyip sofradan kalktı. Odasına çıkıp çantasını aldıktan sonra aceleyle arabaya, Cesur'un yanına gitti. Artık kısacık bile onu özlediğini fark edi-

yordu. Yanında olmak, onun sesini işitip kokusunu duyumsamak ihtiyaç halini almıştı artık. Ondan uzak kalma fikri kalbine kara bir kabus gibi çöreklenir olmuştu.

Kapıyı açıp arabaya bindiğince Cesur onu kolundan tutup kendine doğru çekti ve vakit kaybetmeden dudaklarını esir aldı. Tatlı bir öpücükten sonra Leylan'ı serbest bıraktı.

"Biliyor musun?" diye fısıldadı gözleri karısının yüzünde dolanırken. "Seni özlüyorum. Dakikalar sonra göreceğimi bilsem bile..." Durup gülümsedi. Gözlerini Leylan'dan ayırıp önüne döndü. "Garip değil mi?"

Leylan içinden taşan mutlulukla gülümseyerek Cesur'un direksiyonun üstünde duran elini tuttu. "Değil..."diye mırıldandı. Kafasından geçen kelimeleri cümlelere sığdırıp duygularını dökmeye çalışırken arkasından gelen sesle irkildi.

"Ben geldim!" Haleydi bu. "Eee, nereye gidiyoruz?"

Leylan gözlerini devirerek elini Cesur'un elinden çekti ve önüne döndü. Bu Hale nasıl böyle tam zamanını yakalıyordu, merak etmeye başlamıştı doğrusu.

"Düğün hazırlığı yapmaya! "dedi Cesur, dikiz aynasından Hale'ye bakarak. Küçük cadısının yüzüne yayılan şaşkınlığı keyifle izledikten sonra bir kahkaha patlattı.

"Düğün mü? Ne düğünü? Kimin düğünü? Ne zaman bu düğün?"

"Fırat evleniyor!" Cesur'un sesindeki neşeli tını, Hale'nin irileşen gözlerini görünce bir kahkahaya dönüştü.

"İnanmıyorum..."diye fısıldadı genç kız. "E- Evleniyor yani... Öyle mi?"

"Öyle." diyerek onayladı Cesur. "Hem de gizlice."

Hale'nin yüzündeki şaşkınlık silinmeden Cesur gaza bastı ve araba yolda kayar gibi yol almaya başladı. Kimse konuşmuyordu. Cesur tüm dikkatini yola vermiş düğünü ve düğünden

sonra olacakları hesaplıyordu kafasında. Leylan'ın aklı ise Cesur'un biraz önceki sözlerindeydi. Yine birkaç kelimeyle sarhoş olmuştu. Yüzünde hülyalı bir sırıtışla bir anda kendini ele geçiren mutluluğun keyfini sürüyordu.

Hale'ninse aklında yüzlerce sorusu vardı. Fırat kimle evleniyordu? Neden bu kadar ani karar vermişti? Neden gizliydi? Acaba evleneceği kadın hamile miydi? E peki Fırat Birce'yi takıntı haline getirmişken bir başka kadına nasıl dokunabilmişti? Fırat'ı bile evliliğe ikna edebildiğine göre bu kadın çok özel olmalıydı. Nasıl biriydi acaba? Büyük ihtimalle esmerdi. Belki de Birce'ye çok benziyordu? Peki, Hale kadını görene kadar meraktan ölecek miydi acaba?

Neyse ki, Hale daha aklındaki soruları sıraya koyamadan bir apartmanın önünde durdu araba. Hepsi bir arabadan inip apartmandan içeri girdiler. Birkaç kat yukarı çıkıp bir kapının zilini çaldılar. Çok geçmeden kapı Fırat'ın yarım tebessümüyle birlikte açıldı.

"Hoş geldiniz." Diye mırıldandı genç adam kapıdakileri içeri alırken.

"Hiç hoş gelmedim!" diye cırladı Hale. Mavi gözleri sinirle parlıyordu. "Benden çekeceğiniz var Fırat bey, söyleyeyim şimdiden!"

Fırat sahte bir korkuyla gözlerini devirirken arkadan tatlı bir ses "Hoş geldiniz." diye mırıldandı. Hale heyecanla arkasına dönüp sesin sahibine baktı. Evet, tahmin ettiği gibi esmer bir kadındı. Üstelik çok güzeldi. Ve yüzündeki çekinik gülümsemeyle dünya tatlısı bir küçük bir kızı andırıyordu. Orta boyluydu ve hafifçe belirginleşmiş karnına bakınca hamile olduğu tahmin ediliyordu.

"Merhaba! Ben Hale." Genç kız heyecanla elini uzattı.

"Ben de Zenan." Zenan Hale'nin elini sıkarken heyecanı

biraz olsun yatışmıştı. "Memnun oldum."

Hale'ye bir kez daha gülümseyip Leylan'a döndü. "Sen de hoş geldin Leylan," diye mırıldandı. "Ayrıca geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk!" dedi Leylan.

"E hadi, çıkalım artık! Yapacak bir sürü işimiz var." Cesur, Leylan'ın elini tutup kapıya doğru çekiştirdi. Hale de onların arkasından kapıya yöneldi. Evden çıkmadan önce Fırat'ın tatlı bir gülümseyişle Zenan'ın elini kavradığını görmüştü. 'Ne güzel,' diye düşündü genç kız. 'Eli boşta kalan tek kişi benim.'

Bütün gün mağaza mağaza dolaşarak birçok şey almışlardı. En çok vakit harcadıkları yer ise gelinlik dükkanlarıydı. Bembeyaz gelinliklerin hepsi birbirinden güzel olsa bile Zenan'ın içine sineni bulmaları biraz vakit almıştı. Genç kadın, Fırat'ın hayallerindekinin aksine sade ve daha çok beyaz, güzel bir elbiseyi anımsatan bir gelinlik seçmişti. Bu sadeliğe rağmen, gelinliğin içinde göz alıcı bir meleğe dönüşüyordu.

Ayakkabı seçimleri de biraz zor olmuştu. Üç kadın da dışarı da onları bekleyen erkekleri umursamadan dakikalarca ayakkabıları denemiş, birçoğuna hayran kalmışlardı. Alacakları ayakkabıları seçmek ise üçü içinde zor olmuştu. Ama en sonunda birer tane seçip çıkmak zorunda kaldılar.

"Bir an bu gece orada kalacağınızı düşünmeye başlamıştım." diye huysuzlandı Cesur. "Alt tarafı bir ayakkabı aldınız."

Leylan kıkırdadı. Sonra yavaşça Cesur'a sokulup "Sensiz bir yerde kalmazdım aşkım," diye fısıldadı kulağına. Sonra hızla ondan uzaklaşıp Hale'nin yanına gitti. Birkaç dakika boyunca kızaran yanakları hakkında espriler yapan Hale'ye katlanmak zorunda kaldı.

Hepsi alışverişten yorgun düştüğünde en yakındaki restoranda buldular kendilerini. Koşturup durmak hepsini acıktır-

mıştı. Her biri kendilerine bir şeyler sipariş edip afiyetle yemeye başladılar.

"Sinan'la konuştum ben." Cesur'un bu bildirisi Fırat'a yönelikti. "Yarın nikâh işlemlerini başlatacak. Büyük ihtimalle bu Cuma'ya nikâh için gün almış oluruz."

"Tamam, lazım olan evrakları, resimleri falan yarın getiririm ben." Diye onayladı Fırat. Sonra durup gülümsedi. "Bu düğüne davet etmek istediğim bir misafir var." dedi. Sesi muzip bir tonda çıkmıştı. "Üniversiteden mezun olurken söz vermiştik, hangimiz önce evlenirsek diğerine bir araba alacaktı." Diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşur gibi. Sonra başını kaldırıp Cesur'a baktı. "Akın'ı hatırlıyorsun, değil mi Cesur?"

Cesur yüzünü buruşturdu. "Evet, hatırlıyorum." dedi. Akın'ı hatırlamaması imkânsızdı. Üniversitede az inatlaşmamışlardı! Pek hoşlanmazdı Akın'dan ama sevmiyor da sayılmazdı. Şeytan tüyü vardı herifte. Demir Ağa'ya bile sevdirmişti kendisini.

"Sence sorun olur mu canım?" diye sordu Fırat. Bakışları Zenan'ın üzerindeydi.

"Hayır, tabii ki olmaz." Zenan kaşlarını çattı kararsızlıkla. "Ama daha önce bu Akın'dan hiç bahsetmemiştin?"

"Üniversiteden sonra yüz yüze sadece bir iki defa görüştük. Ama sık sık telefonlaşırız. Çok yakın arkadaşımdır." Bakışlarını Zenan'dan ayırıp Cesur'a döndü. "Cesur pek sevmez ama..."

"Neden?" Bu soru Leylan'a aitti. Bakışları Cesur'un huysuzlaşan yüzündeydi.

"Sevmiyorum demeyelim de... Biraz inatlaşırdık biz." Asılan suratına sahte bir tebessüm yerleştirip konuyu değiştirmek için bir şeyler düşünmeye başladı Cesur. Ama Leylan buna fırsat vermeden bir soru daha sordu.

"Hangi konuda inatlaşırdınız?"

Cesur soruyu geçiştirecek bir cevap düşünürken Fırat "Beni paylaşamazlardı." diye atıldı. "Cesur kıskanırdı biraz." Son cümleyle birlikte masadan neşeli bir kahkaha yükseldi. Cesur hariç herkesin dudağında geniş bir sırıtış vardı.

"Gerçekten mi?" Leylan, gözlerinde ışıldayan sevgiyle asık suratla kocasını süzdü. "Kıskanç bir mizacın olduğunu düşünmüyordum doğrusu!"

"Haklı sebeplerim vardı!" diye itiraz etti Cesur. "Bir defasında, soğuk, karlı bir gecede üç saat beklemiştim Fırat'ı. Geldiğinde donmak üzereydim. Beyefendi Akın Bey'le rakı masasına oturmuş, kalkamamış! Onun yüzünden donacaktım neredeyse."

Fırat kendini tutamayarak kahkaha attı. "Sarhoş olarak yanına geldiğimizde ikimiz de sağlam birer yumruk yemiştik."

"Az bile yapmıştım!" diye homurdandı Cesur. "Her neyse," dedi. "Boş verin şimdi şu hayta herifi. Daha önemli sorunlarımız var bizim."

"Ne gibi?" diye sordu Hale. "Mesela, bunca zamandır olayların dışında tuttuğunuz için benim gönlümü almanız gerektiği gibi mi?"

Fırat sırıtarak "Hayır." dedi. "Evlendiğimi annemle babama nasıl açıklayacağımız gibi..."

Hale yüzünü astı. Alıngan bir tavırla Fırat'a bakarken "O kolay iş." Dedi. "Ben hallederim."

"Nasıl halledeceksin küçük cadı?"

"Şöyle halledeceğim; Düğünden sonra hep birlikte Mardin'e gideceğiz. Siz kendinize bir otel bulup yerleşeceksiniz. Ben gidip amcamla yengemin yanında kalacağım birkaç saat. Önce yengeme, senin artık çok değiştiğini, eskisi gibi olmadığını ve gülümsediğini söyleyeceğim. O da bunun nedenini me-

rak etmeye başlayacak. Ve tabii, bunları Seymen amcamla da paylaşacak... Mutlu olacaklar. Tam o sırada siz çıkıp geleceksiniz ve gerçeği söyleyeceksiniz. Mesela diyorum, sen içeri şu güzel gülüşlerinden biriyle girsen, yelkenleri suya indirmeleri o kadar da uzun sürmez ha?"

Masadaki herkes sus pus olmuş Hale'nin sözlerini tartıyordu kafasında. Doğrusu yüzleşmekten başka çözüm yoktu. Ve Hale'nin söyledikleri mantıklıydı. Fırat'ın annesi Gülnaz Hanım, iki senedir doğru dürüst gülümsemiyordu bile. Fırat'ı çok seviyordu ve onu ruhsuz görmek, yalnız görmek kadını mahvediyordu. Eğer oğlunun tekrar gülümsediğini öğrenirse her şeye razı olurdu. Seymen Ağa'nın durumu da ondan pek farklı değildi...

"Mantıklı," diyerek onayladı Cesur. "Bence yapalım."

"Bana uyar." Fırat onayladıktan sonra başının çevirip Zenan'a baktı.

"Olur," diye mırıldandı genç kadın. Sesi çekinik çıkmıştı biraz. Gözlerinde ise hafiften bir endişe vardı. Yine de yanındaki adamdan gelen sıcaklık bütün endişelerini gereksiz kılıyordu. Artık onsuz bir hayatı olmayacaktı ve önemli olan buydu. Geri kalan her şey, birer teferruattan ibaretti.

38.Bölüm

Kuaförün maharetli elleri saçlarında dolanırken yüzünde kocaman bir tebessümle aynadaki yansımasını seyrediyordu Zenan. Heyecandan sol eliyle sağ elinin parmaklarını eğip büküyor, derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışıyordu. Sevdiği adamın karısı olmasına saatler kaldığı düşüncesi kafasında dolanıp durdukça sakinleşmek pek de mümkün görünmüyordu doğrusu. Bu düşüncenin içine saldığı heyecan ve mutlulukla kanatlanıp uçacakmış gibi hissediyordu kendisini. Sürekli beyazlar içinde Fırat'a doğru yürüdüğü anların hayalini kuruyor, herhangi bir aksilik çıkmaması için dua ediyordu.

"İnsanın âşık olası geliyor!" diyerek gözlerini devirdi Hale. Zenan'ın hareketleri ister istemez gülümsetiyordu onu. Fırat'ı böyle deli gibi sevdiğini görmek ise yüreğini ısıtıyordu.

"Tavsiye ederim doğrusu," dedi Leylan. O da Zenan'ın yanındaki sandalyede oturuyor, kuaförün yanında çalışan kızlardan birinin tırnaklarını süslemesini izliyordu.

Hale ona doğru dönüp hafifçe kıkırdadı. "Senin ağabeyime tutulacağını en başından beri biliyordum!"

"Nasıl?" Leylan kaşlarını çatarak Hale'yi süzdü. "Yani neden ona âşık olacağımı düşünüyordun?" Durup dudaklarını büzdü. "Çok yakışıklı, çok akıllı olup muhteşem bir şekilde gülümsemesi ve masmavi bakışlarıyla karşı konulmaz olması dışında sana bunu düşündüren neydi?"

Hale omuz silkerek kıkırdadı. "Açıkçası başka bir nedene ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Zenan onların konuşmalarını yüzünden silinmeyen tebessümüyle izlerken kuaför "İşte bu kadar!" diye mırıldandı. Hafifçe geriye çekilerek Hale ve Leylan'ın Zenan'ı daha iyi görmesini sağladı. İki genç kadın Zenan'ın kahverengi saçlarının, muhteşem bir topuzla başının üstünde toplanışına ve yaramaz birkaç iri buklenin ensesine dökülüşüne beğeniyle bakarken kuaför de yaptığından memnun bir şekilde gülümsedi. Topuzunun üstüne yerleştirdiği, papatyalardan yapılmış tacını hafifçe düzeltip Zenan'm alnına doğru dökülen perçemlerine baktı. Çok güzel olmuştu. Birkaç saniye daha, yaptığı tabloyu izleyen bir ressam gibi genç kadının saçını inceledikten sonra memnuniyetle geri çekildi.

"Şimdi makyajınızı yapalım Zenan Hanım."

Maharetli kuaför yine bir sanatçı edasıyla Zenan'ın yeşil tonlarındaki makyajını da tamamladıktan sonra genç kadın tam anlamıyla büyüleyici görünüyordu.

"Muhteşem oldun." Leylan'ın sesi ve bakışlarının içtenliği Zenan'ı gülümsetti.

"Teşekkür ederim." Dedi sevimli bir utançla.

"Fırat ağabeyim seni gördüğünde bayılacak!" diye şakıdı Hale. "Şuna baksana Leylan, rüya gibi, değil mi?"

Leylan gülümseyerek başını sallarken Zenan utanarak bir kez daha teşekkür etti.

Fırat'ın hazır olması daha kısa sürmüştü. Ne var ki heyecanı Zenan'ın heyecanının iki katıydı. Oturamıyor, sürekli odanın içinde volta atıp duruyordu. Terleyen elleri sinirini bozuyor ve ara sıra homurdanmasına neden oluyordu. Acınası bir durumda görünüyordu. Ama asıl eziyeti çeken Cesur'du. Fırat'ın anlamsız sorularına yanıt vermekten başı dönmüştü.

Üstelik odanın ortasında bir ileri bir geri yürüyen genç adam sinirlerini bozuyordu.

"Otur artık şuraya!" diye azarladı Fırat'ı. "Böyle dolanıp durdukça başımı döndürüyorsun."

Fırat yüksek sesli bir iç çekişle Cesur'un yanındaki tek kişilik koltuğa oturdu. "Vakit geçmek bilmiyor!" Sesi huysuz çıkıyordu. "Her an bir aksilik çıkacak diye de odüm kopuyor ustelik!"

"Sakin olursan hiçbir sorun çıkmayacak!" diye telkin etti Cesur onu. Ve Fırat'ın susmasıyla sessizlik içinde geçen birkaç dakikanın keyfini çıkartmak için arkasına yaslandı. Tam gözlerini kapatmıştı ki çalan zilin sesiyle hayalleri suya düştü. Fırat yerinden kalkıp kapıyı açmaya giderken Cesur da oturduğu yerde doğruldu.

Kapıyı açan Fırat'ın neşeyle "Hoş geldin!" deyişini işitince suratını astı. Ve gelen kişiyi karşılamak için isteksizce ayağa kalktı.

Fırat misafiriyle içeri girdiğinde "Hoş geldin Akın!" dedi coşkulu görünmeye çalışarak.

Akın gülümseyerek Cesur'a yanaştı. "Cesur, seni tekrar görmek ne kadar güzel!" derken coşkuyla sarıldı genç adama. Bu sarılma Cesur'un yüzündeki huysuz ifadeyi kaçamak bir gülüşle değiştirdi.

"Seni de öyle!" Hafifçe geri çekilip Akın'ı baştan ayağa süzdü. "Büyümüşsün!" dedi neşeyle.

Akın da aynı edayla onu süzdükten sonra "Doğrusunu söylemek gerekirse..." diye mırıldandı. "Sen de biraz yaşlanmışsın." Cesur'un yüzündeki huysuz ifade geri dönünce Akın sıntı. "Duyduğum kadarıyla evlenmişsin? Doğru mu?" Genç adamın sesinde gerçek bir merak vardı.

"Evet, doğru." Diye onayladı Cesur. "Benden beklenmeyecek bir performansla çok iyi bir koca oldum."

Akın Cesur'un dalga geçip geçmediğini anlayabilmek için bir süre bekledikten sonra derin bir çekiş koyuverdi. "Fırat'ın benden önce evleneceğine emindim doğrusu ama... Ama ikimizin bekâr öleceğini düşünüyordum dostum!"

Cesur umursamazca omuz silkti. "Herhangi birimizin bekâr öleceğini zannetmiyorum."

Akın yüksek sesli bir kahkaha attı. "Ben de bir kadının beni nikâh masasına oturtabileceğini sanmıyorum."

Cesur tam büyük bir bilmişlikle Akın'a yanıldığını söylemeye hazırlanırken Fırat araya girdi.

"Şu aptal konuşmaya bir son verir misiniz artık?"

Akın bakışlarını Cesur'dan ayırıp tekrar Fırat'a döndü. Onun heyecanlı halini bariz bir acıma ifadesiyle süzdükten sonra "Haklısın," dedi. "Artık nikâh salonuna geçelim mi? Nikahın saat 3te olduğunu söylemiştiniz. Yalnızca bir saat var."

Fırat bu fikre balıklama atladı. "Evet, evet. Geçelim. Siz önden gidin ben Zenan'ları almay-"

"Ben gelin hanımı alması için şoförü gönderdim Fırat." diyerek lafını böldü Cesur. "Bizim tek yapmamız gereken nikâh salonuna gidip sıramızın gelmesini beklemek!"

Cesur'un sabrının giderek taştığını fark eden Fırat sesini çıkarmadan evden çıkarak arabaya bindi. Akın da hemen arkasından onu takip ederken oldukça eğleniyormuş gibi gözüküyordu. Cesur ise tamamen tükenmiş haldeydi. Bu kargaşanın sonlanmasını ve Leylan ile birlikte eve dönmeyi istiyordu delicesine.

Adamlar nikâh salonuna vardığında nikâha yarım saatten daha az bir süre kalmıştı. Gittikçe daha fazla heyecanlanan Fırat, öncekinden daha komik görünüyordu. Cesur'un telefonu

her çaldığında heyecanla yerinden zıplıyor, daha Cesur konuşmayı bitirmeden bir sorun olup olmadığını sormaya başlıyordu. Akın bu duruma kahkahalar atarken Cesur'un sabretmesi iyice zorlaşıyordu.

Telefonu bir kez daha çalan Cesur derince bir iç çekerek açtı. "Alo?"

Fırat heyecanla yine Cesur'un karşısına dikilince Cesur kurnazca gülümsedi. Bir saniye soran gülümsemesini silip yerine sahte, dehşet dolu bir ifade yerleştirdi. "Ah, olamaz!" dedi yüksekle.

"Ne oldu? Bir sorun mu çıkmış?"

Fırat'ın heyecanlı suratını süzen Cesur telefonu kulağından uzaklaştırıp "Zenan evlenmekten vazgeçmiş," dedi mahvolmuş bir ses tonuyla. "Bir gemiye binip Amerika'ya gitmek istediğine karar vermiş!"

Bir an bembeyaz olan Fırat, Cesur'un onunla dalga geçtiğini fark edince suratını astı. Homurdanarak onun yanından ayrıldı. Cam kenarına geçip yolu izlemeye koyuldu. Ayağıyla ritim tutarak saniyelerin geçmesini bekliyordu. Neden bu kadar heyecanlandığı konusunda net bir fikir sahibi olmasa bile bu tatlı işkence içini yiyip bitiren bir hal almıştı. Ve bir dakika daha beklemek istemiyordu! Zenan'ı görmeliydi! Herhangi bir sorun çıkmadan onu karısı yapmalıydı!

Neyse ki onun sabrı taşmadan beklediği araba göründü pencereden. Siyah araba yavaşça binanın önüne yaklaştı ve kapısı açıldı. Önce mor renkli elbisesiyle bir peri kızını anımsatan Hale indi arabadan. Hemen ardından lacivertlere bürünmüş Leylan... Ve en son beyazlar içinde bir meleği anımsatan, yüzünde kocaman bir tebessümle küçük bir kız çocuğunun masumluğunu taşıyan Zenan indi. Fırat derince bir çekerek heyecanla ayrıldı pencerenin başından ve Zenan'ı karşılamak için

gelin odasının kapısından çıktı.

Genç kadının ona doğru yürürken parlayan gözlerini gördüğünde kendi salaklığına lanetler okudu Fırat. Nasıl beklemişti bugüne kadar? Neden onu ilk gördüğü anda karısı yapmamıştı? Neden böylesine korkak davranmıştı? 'Artık önemi yok' diye düşündü. Artık onundu çünkü. Karısı olmasına sadece dakikalar vardı.

"Çok güzel olmuşsun," diye fısıldadı genç kadın yanına ulaştığında. "Rüya gibi..."

Zenan heyecanla gülümsedi. "Teşekkür ederim," diyebildi zar zor. Heyecandan düşüp bayılacak gibi hissediyordu kendisini. Onun tek isteği hiçbir sorun çıkmadan nikâhın kıyılmasıydı.

Fırat, Zenan'ın elini tutarak içeri çekti onu. İçeri girdiğinde Leylan ve Hale'nin de gelmesini bekledikten sonra Akın'a döndü.

"Akın, bu müstakbel eşim Zenan" diyerek Zenan'ı işaret etti. Hemen ardından genç kadına dönüp "Canım, bu da üniversiteden çok yakın arkadaşım Akın. Akın Acar."

Zenan gülümseyerek elini Akın'a uzattı. "Memnun oldum." dedi her zamanki duru sesiyle.

Akın büyülenmiş gözlerle Zenan'ı süzdükten sonra "Ben de," diyebildi. Sonra yüzüne çapkın gülüşlerinden bir tanesini yerleştirip Zenan'ın gözlerine baktı. "Fırat'ın evlenmek için neden bu kadar heyecanlı ve istekli olduğunu şimdi anlıyorum."

Zenan bu kara gözlü, kara saçlı adamın iltifatı üzerine kıkırdadı. Yakışıklı adamdı doğrusu. Gür ve dalgalı siyah saçları, parlayan siyah gözleri vardı. Sert yüz hatları ciddi bir görünüm sergilese de yüzünden düşmeyen gülümsemesi adama sevimli bir hal katıyordu.

Fırat sahte bir kıskançlıkla kaşlarını çatarak Akın'a bakıp

homurdandı. Kollarını Zenan'ın beline dolayıp onu sahiplendiğini gösterirken "Anlayacağın üzere sevgilim, Akın Türkiye geneli bir çapkın." dedi. "Bazen Avrupa'ya açıldığı bile oluyor."

Akın'ın gülümsemesine aldırmadan Leylan ve Hale'yi gösterdi. "Akın, bu hanımlar da Hale ve Leylan. "diye tanıttı.

Akın'ın kara gözleri birkaç saniye boyunca Leylan'ı süzdü ağır ağır. Sonra Cesur'a dönerek "Sen her zaman şanslısın, değil mi?" diye sordu. Dudaklarını yine o en çapkın gülüşü sarmıştı.

Cesur sırıtarak Leylan'ı kolundan tutup nazikçe kendine doğru çekti. "Her zaman!"

Akın iltifat faslında Hale'ye geçerken Cesur Leylan'a sıkı sıkı sarıldı. "Muhteşem görünüyorsun." diye fısıldadı kulağına.

Leylan uzanıp Cesur'un yanağına tatlı bir öpücük kondurdu. "Sen de öyle."

Cesur bu küçük dokunuşun etkisiyle heyecanlanmaya başlarken "Baş başa kalmalıyız," diye mırıldandı. "Çünkü seni çok özledim."

Leylan Cesur'a tatlı bir gülümsemeyle göz kırptıktan sonra onun kollarından sıyrılıp Zenan'a döndü. "Hadi artık!" dedi heyecanla. "Sıra bizdedir."

Nikâh salonuna geçtiklerinde içeride sadece birkaç kişi bekliyordu. Muhtemelen sıradaki nikâh içindir, diye düşündü Zenan. Fırat'ın yardımıyla sandalyesine oturdu. Nikâh şahidi olarak Hale'yi seçmişti. Fırat ise Akın'da karar kılmıştı. Şahitlerin ikisi de yerlerini aldıktan biraz sonra nikâh memuru içeri girdi. Gülümseyen bir yüzle nikâh masasına yaklaşıp yerine yerleşti. Bu sırada Zenan'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, baskısı kaburgalarını zorluyordu. Nefesini düzenli tutmaya ve sakin olmaya çalışıyordu ama hayallerinin gerçekleştiğini düşündükçe bu imkânsızlaşıyordu. Nikâh memurunun sözle-

rine odaklanmaya çalışsa da bir türlü olmuyordu. Yüreğinin gürültüsünden duyamıyordu hiçbir şeyi. Neyse ki kendisine yöneltilen soruyu anlaması çok güç olmadı. "Evet!" dedi coşkuyla. Tam bu sırada elini tutan Fırat'a dönüp gülümsedi. Onun, o çok sevdiği dudaklarından da "Evet!" nidasını işitince gülümseyen dudaklarının üstüne bir damla gözyaşı süzülüverdi. Olmuştu işte! Artık tamamen ve sonsuza kadar onundu! Zenan Zorbey'di artık!

Daldığı düşüncelerin arasından Hale'nin sesiyle sıyrıldı.

"Ayağına bas Zenan!"

Hale'nin yaramaz gülüşüne karşılık verdikten sonra hafifçe ezdi Fırat'ın ayağını. Çok kalabalık olmasa bile gür bir alkış sesi yükseldi salondan. Sıradaki nikâhı bekleyenler de bu tatlı çifti sevmiş gibiydiler.

Ayağa kalkıp evlilik cüzdanını eline aldığında Fırat'a döndü Zenan. Eğilip kendisine küçük bir öpücük vermesini bekledikten sonra parmak uçlarında yükselip kulağına yaklaştı.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı. Hiçbir karşılık beklemeden geri çekilip genç adama tatlı bir tebessüm armağan etti. Tam arkasına dönecekken Fırat'ın eli kolunu kavradı ve hızla kendisine çekti onu. Onun kolları arasında sarmalanırken tatlı bir nefes fısıldadı kulağına.

"Ben de! Ben de seni çok seviyorum."

39.Bölüm

Otel odasının kapısını aralayıp içeri girerken her zamanki huysuzluğuyla yüzünü buruşturdu Cesur. Yolcukları sevmiyordu. Hele uzun olanlardan tam anlamıyla nefret ediyordu! Bilim adamları bir an önce ışınlanabilmenin bir yolunu bulmak zorundaydı yoksa bu yolcuklardan birinde ölüp gidecekti Cesur.

Leylan kocasının yüzündeki huysuz ifadeyi görünce sevgiyle gülümsedi. "Bu kadar mızmız olma! O kadar kötü bir yolculuk değildi."

"Ya ne demezsin!"

Valizleri de içeri alıp odalarının kapısını kapattıktan sonra doğruca banyoya gidip elini yüzünü yıkadı Cesur. Yüzüne çarptığı soğuk su onu yavaş yavaş sakinleştirirken sonunda Leylan'la baş başa kalacak oluşu bütün huysuzluğunu silip attı üstünden.

Havluyla kurulanıp tekrar Leylan'ın yanına döndüğünde gözleri muzip bir ışıltıyla parlıyordu.

"Aşkım..." diye mırıldandı tatlı bir söyleyişle. Aynanın önünde duran Leylan, uzun saçlarını savurarak ona dönünce gülümsedi. "Yanıma gelsene."

Leylan Cesur'un sesindeki tınıyı işitince midesi heyecanla düğümlendi. Ona doğru dönüp yavaş adımlarla yanına gittiğinde çekinik bir tavırla "Efendim?" diye sordu.

Cesur ona cevap vermek yerine çenesinden tutup başını nazikçe kaldırdı ve yol boyunca hayalini kurduğu gibi onu öpmeye başladı. Leylan büyük bir memnuniyetle kendini onun kollarına bırakırken cevabını alamadığı soruyu çoktan unutmuştu.

Hafifçe geri çekildiğinde Leylan'ın gülümseyen yüzünü inceledi Cesur. Karısının biçimli burnuna küçük öpücükler kondururken Leylan sordu;

"Şimdi ne olacak? Yani Fırat durumu ailesine açıklayıp her şey sona erdiğinde?"

Cesur önce derince bir iç çekti. Ardından "Sanırım çok sıkıcı bir hayatımız olacak," diye mırıldandı. "Beni öldürmek isteyen bir kuzenim olmadan nasıl yaşarım bilmiyorum!"

Leylan Cesur'un sözlerinden çok yüzündeki aptal ifade yüzünden küçük bir kahkaha attı. "Ah, senin adına ne kadar üzüldüğümü tahmin edemezsin!" dedi yapmacık bir hüzünle. Sonra yeniden gülümseyerek elini Cesur'un yanağına koydu. "Merak etme, içimden bir ses yaşayacağımız son maceranın bu olmadığını söylüyor. Bilirsin seni öldürmek isteyen kuzen gider, bir başkası gelir. Hayat böyledir."

"Sanırım haklısın." Leylan'ı hem sözleriyle hem de başıyla onaylarken gözlerinde yeni bir ifade belirdi. Bu kadının sevgisi içinde daha ne kadar büyüyecekti merak ediyordu doğrusu.

***

"Her şey kontrolüm altında!" Bugün bunu ellinci defa söylediğini düşünüyordu Hale. Ama hala Zenan'ı endişesinden bir nebze kurtarabilmiş değildi. Genç kadının iri kahverengi gözleri hala tereddütle doluydu. Bıkkınlıkla gözlerini devirdi Hale. "Lütfen biraz sakin ol. Beni düşünmediğin apaçık ortada ama en azından bebeğini düşün!"

Zenan kafasını onaylar biçimde sallarken "Evlilik cüzdanına bakmak istemezler, değil mi?" diye sormadan yapamadı.

"Hayır, isteyeceklerini sanmıyorum!"

Hale derin bir iç çekişin ardından anlayışla gülümsedi. Zenan'la aralarındaki kısa mesafeyi kapatıp onun ellerini tuttu güven vermek istercesine. Zenan'ın iri kahverengi gözlerine bakıp

"Seni çok sevecekler," dedi. Sesi öylesine içten çıkmıştı ki Zenan ister istemez tebessüm etti. "Üstelik torunları olacağı için de çok sevinecekler. Yani Fırat ağabeyimden biraz ümidi kesmiş gibiydiler."

Bu sözler üzerine kendini tutamayıp kıkırdayan Zenan "Pekâlâ," diyerek onayladı Hale'yi. "Sakinim. Her şey güzel olacak!"

"İşte böyle!"

Hale Zenan'ın endişelerini minimuma indirdiğini umarak Seymen Ağa'nın konağına gitmek için ayrıldı onun yanından. Bu sırada Fırat resepsiyondaki işleri hallediyordu. Yanından geçerken Hale'ye şans dileyip tatlı bir tebessüm armağan etmişti. Ama bunların pek işe yaradığı söylenemezdi. Hale yolda sürekli olarak neler söyleyeceğini ve alacağı tepkileri hayal edip duruyordu. Ama ne zaman güzel bir şeyler hayal etse gözünün önünde amcasının sinirli siması beliriyordu. Elinde olmadan endişelenmeye başlıyordu Hale ve hemen ardından bunun için kendisine kızıyordu. Çelişkilerden nefret ederdi. Bilinmezlik onu daima korkuturdu. Şimdi de adım adım bir bilinmeze doğru ilerliyordu. Ve bu durum iyi sonuçlanmazsa neler olabileceğine dair düşünceleri, yüzünden eksilmeyen gülümsemesini solduruyordu.

Konağın kapısına geldiğinde arabasını yavaşlatarak garaja yöneldi. Misafirler için ayrılan park yerine park edip indi ara-

badan. İsteksiz ve endişeli adımlarla konağın girişine doğru ilerledi. İçinden sessizce dua ederken kapının önüne gelmişti bile. Zile basıp beklemeye başladığında sırtının terlediğini hissetti. Kapı açıldığındaysa gülümseyerek;

"Merhaba Yadigâr teyze!" dedi. Yadigâr hanım, konağın en kıdemli ve en eski çalışanıydı. Hale'yi de küçüklüğünden beri tanıyordu.

"Aa! Hale kızım! Senin ne işin var burada?" Yadigâr hanım Hale'nin cevap vermesine fırsat tanımadan onu kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. "Hoş geldin!" dedi neşeyle.

"Hoş buldum!" Hale, Yadigâr teyzesinin kollarından sıyrılmayı başardığında suratına hınzır bir gülümseme yerleştirip ona doğru eğildi. "Çok önemli bir görevi yerine getirmeye geldim." diye fısıldadı. Sesindeki esrarengiz ton Yadigâr hanımın kaşlarının merakla yukarı kalkmasına neden olmuştu.

"Neymiş bu görev?"

Yaşlı kadının merakla sorduğu soruya "Söyleyemem," diye cevap verdi Hale. Ama nasılsa yakında öğrenecekti.

Yadigâr teyzenin başka bir soru soracağını anladığında ondan hızlı davranıp "Amcamla yengem içerideler mi?" diye sordu.

Oturma salonunda olduklarını öğrenince alelacele Yadigar hanıma teşekkür edip hızlı adımlarla içeri doğru ilerledi Hale. Yüzüne kocaman bir sırıtış yerleştirdi içeri girmeden önce.

"Sürpriz!" diye bağırarak süzüldü salonun kapısından. Cıvıl cıvıl sesi konağın büyük salonunda yankılanmış ve Seymen Ağa ile Gülnaz Hanımın şaşkınlıkla ona dönmesine neden olmuştu.

"Hale!" dedi şaşkınla ikisi birden. Hale amcasıyla yengesine doğru ilerleyip ikisini de öptü. Sarılmaların ve gülüşmelerin

ardından amcasının yanına oturup onlarla sohbet etmeye baş ladı. Havadan sudan bahsederek başlayan sohbet dönüp dola şıp İstanbul'u buldu. Amcası ona sorular soruyor, Demir Ağa ve diğerlerinin İstanbul'da neler yaptığını öğrenmek istiyordu

Hale, neşeyle karşılanmanın verdiği rahatlamanın keyfini çok uzun süremedi. Çünkü amcasının sorularının dönüp dola şıp Fırat'ı bulacağını biliyordu ve o sorduğunda ne söyleyece ğine bir türlü karar veremiyordu.

"Yalnız başına mı geldin bakayım sen?" diye sordu Sey men Ağa. Gözlerini azarlayan bir ifade bürümüştü. Bu haliyle Demir Ağa'ya çok benziyordu!

"Hayır," diye mırıldandı Hale. "Aslında bayağı kalabalık geldik."

"E hani neredeler?" Gülnaz Hanım merakla Hale'ye doğru eğildi. "Kim kim geldiniz?"

Hale durdu ve derince bir nefes aldı. İşte başlıyoruz, diye geçirdi içinden.

"Amca, yenge, benim size bir şey söylemem lazım!"

Bu sözler üzerine Gülnaz Hanım endişeyle nefesini tutar ken Seymen Ağa kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye sordu yengesi endişeyle. "Cesur'la Fırat mı yoksa yine? Kavga mı ettiler?"

"Yo, yo hayır! Kavga falan yok!" Hale, yengesini sakinleş tirmek için hızla girdi konuya. "Aslında çok güzel haberlerim var. Yani büyük bir kısmını mutlulukla dinleyeceksiniz."

Seymen Ağa Hale'nin geveleyip durmasından sıkılmıştı. Derince bir iç çekip "Kızım ne söyleyeceksen söyle!" dedi sert çe.

Hale hızla yutkundu ve suratına tatlı bir tebessüm yerleş tirdi. Ve söylemek istediklerinin hepsini tek nefeste ve söyleye bileceği en hızlı şekilde sıraya dizdi.

"Abim ve Fırat abim barıştılar. Sanırım Fırat abim Birce saplantısından kurtuldu ve abimi suçlamaktan vazgeçti. Eskisi gibi umursamaz ve... Ruhsuz gözükmüyor. Sanki her şey hızla normale dönmeye başladı."

Hale nefes almak için durakladığında Gülnaz Hanım'ın gözlerinin dolduğunu fark etti. Yengesi ıslak ela gözleriyle inanamazmış gibi bakıyordu Hale'ye. "Ciddi misin sen?" dedi titreyen sesiyle. "Barıştılar mı gerçekten? Fırat..." Devam edemedi. Sesi boğazında düğümlenivermişti.

Hale yengesinin haline içi acıyarak bakmıştı. Bu kadın için üzülmeden edemiyordu. Fırat'ın ortadan kaybolduğu zamanlarda deliye dönmüştü Gülnaz Hanım. Uzun süre kimse nerede olduğunu bulamayınca içine kapanmış, sessizce ağlar olmuştu. Fırat geri döndüğündeyse oğlunun kaybolan ruhu için yas tutmaya başlamıştı. Şimdiyse ilk defa gözlerinde bir umut ışığı vardı.

"Evet," diye onayladı Hale. "Barıştılar. Fırat abim bu aralar çok mutlu. Sürekli gülümseyip duruyor."

Hale onların gülümsemelerini mutlulukla izledi. Sordukları sorulara da sabırla cevap verdi. Ve işin kendine ait kısmını bir pot kırmadan bitirdiği için rahatlamadan önce ekledi; "Akşama onlarda gelecek zaten. Üstelik Fırat abimin size küçük bir, hatta iki sürprizi olacak!"

***

Fırat Zenan'ın elini bırakmadan önce dudaklarına götürüp küçük bir öpücük kondurdu. "Korkma," diye fısıldadı sadece onun duyabileceği şekilde. "Ne olursa olsun biz birlikteyiz. Ve ben seni asla bırakmayacağım."

Bu sözler Zenan'ın gözlerindeki endişeyi anında yerle bir etti. Ve yüzüne koca bir gülümseme olarak yansıdı. "Biliyorum. Ve korkmuyorum." Zenan'ın sesi kesin çıkmıştı. Çünkü

bu dünyada edindiği her şeye sahipti artık. Fırat'a ve onun aşkına tabii karnındaki küçük mucizeyi de unutmamak gerekirdi.

"Evet, çalıyorum kapıyı." Bu ses Cesur'a aitti. Ve Fırat'ın bakışlarını Zenan'dan ayırıp kapıya çevirmesine neden oldu.

"Çal," dedi Fırat ve diliyle dudaklarını nemlendirmeden önce derin bir nefes aldı. Hazırdı.

Kapı biraz sonra yavaşça açıldı. Yadigâr Hanım kapıdakileri gülerek karşılarken hepsine tek tek sarıldı. Zenan hariç. Zenan'ı gördüğünde yüzündeki neşeli gülümseme imalı bir ifadeye döndü ve bakışları Fırat'ı buldu. Fırat Yadigâr Hanım'a gülümseyerek Zenan'ı konağın oturma salonuna yönlendirdi.

Salonun kapısından içeri girerken herkes nefesini tuttu. Leylan Cesur'un elini kavramıştı ama Zenan bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Bu yüzden ellerini önünde kavuşturup kendisine Fırat'ın sözlerini anımsatmaya çalıştı.

"Oğlum!" Gülnaz Hanım'ın sesi öyle içten çıkmıştı ki Fırat gülümsemeden edemedi.

"Merhaba anne," dedi sessizce. Sesi kısık çıksa bile yüzündeki tatlı ve içten gülümseyişi yaşlı kadının dolan gözlerinden bir damla yaş süzülmesine neden oldu. Kollarıyla oğlunu sıkıca sarıp hasret giderirken gözleri arkada süklüm püklüm duran Zenan'a takıldı. Geri çekilip Fırat'ın babasının elini öpmesini bekledikten sonra,

"Bu hanım kız kim oğlum?" diye sordu. Dudaklarında imalı ve beğeni dolu bir gülüş vardı. Gözleriyle Zenan'ı ikinci defa baştan aşağı süzüyordu.

Fırat derin bir nefes aldı ve Zenan'ın yanına giderek onun elini kavradı. Ardından gözlerini babasından kaçırarak "Karım," dedi.

Derin bir sessizlik oldu. Cesur, Leylan, Hale, Zenan ve Fırat nefeslerini tutarak olacakları beklemeye başladılar. Sevinç çığlıkları ya da öfke naraları yoktu. Şaşkınlık tınıları bile yoktu. Sadece derin bir sessizlik vardı. Ve bu ortama inanılmaz bir gerginlik katıyordu.

"Eee?"diye sordu Fırat, dayanamayarak. "Bir şey söylemeyecek misiniz?"

"Müstakbel... Karın? Öyle diyecektin, değil mi oğlum?" Gülnaz Hanım bu soruyu sorarken göz ucuyla kocasına bakıyor ve onun ne kadar sinirlendiğini kestirmeye çalışıyordu.

"Hayır," dedi Fırat. "Nikâhlı karım. Üstelik..." Durup yutkunma ihtiyacı hissetti. "Üstelik hamile. Benim çocuğumu taşıyor!"

Bu cümlelerden sonra Seymen Ağa daha fazla sessiz kalamadı. "Ne diyorsun sen?" diye gürledi. Sinirlendiğinde cüssesi sanki ikiye katlanıyormuş gibi oluyordu. Ve sesi Zenan'ın yutkunmasına neden olmuştu.

"Biz uzun süredir birlikteydik. Altı ay öncede evlendik. Şimdi Zenan üç aylık hamile."

Bu açıklamayla birlikte Seymen Ağa elini gömleğinin yakasına götürdü. Nefes alamıyormuş gibi çekiştirirken en üstteki düğmenin kopmasına neden oldu. Ama bunu fark etmedi bile. Eliyle yakınındaki koltuğun baş kısmına tutundu zar zor ve oturdu.

Fırat babasını öyle görünce ileri atıldı. "Baba..."

Ama Seymen Ağa o bir adım daha atmadan önce eliyle işaret ederek durdurdu onu. Sonra eliyle koltuğu işaret ederek "Siz ikiniz geçin oturun," dedi. Gülnaz Hanıma başıyla işaret edip "Siz de çıkın."

Zenan ve Fırat hariç herkes tek tek ayrıldı odadan. Fırat karısının elini tutarak koltuğa oturdu ve onu da nazikçe ken-

dine doğru çekti. Sonra bakışlarını babasına çevirerek ne söyleyeceğini beklemeye başladı.

Seymen Ağa ise oğluna bakmadan bakışlarını gelinine çevirdi. Gözlerindeki sert ifade yumuşamıştı bu sırada. Suratındaki gerginlik ise azalmış gibiydi.

"Adın ne kızım?" diye sordu önce.

Zenan derin bir nefes alıp "Adım Zenan efendim," dedi. Sesi biraz titrese de Zenan'ı utançtan öldürecek kadar kötü değildi.

Seymen Ağa hafifçe gülümsedi. "Zenan, ne akla hizmet evlendin sen bu adamla kızım?"

"Onu... Sevdiğim için evlendim efendim." Dudaklarından bu sözcükler çıkarken bayılacakmış gibi hissediyordu Zenan. Yüzü alev alev yanıyordu. Kıpkırmızı kesildiğine emindi. En kötüsü de baş başa kaldıklarında Fırat'ın bu durumla mutlaka dalga geçecek olmasıydı.

Seymen Ağa'nınsa keyfi her geçen saniye daha da yerine geliyor gibiydi. Zenan'ın karşısında eğilip bükülmeleri vicdanını sızlatsa bile onun karakteri hakkında kesin fikirler kazandırıyordu Seymen Ağa'ya. Ve beklediğinin aksine Fırat ilk defa hayatında doğru bir iş yapmış gibi görünüyordu.

"Nesini sevdin ki bu haytanın?" diye sordu bu defa. Sesindeki sertlik yapmacıktı artık.

Zenan kararsızca dudağını dişleyip düşündükten sonra "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Sadece seviyorum." Son sözleri zar zor duyulmuştu. Bakışları ise yaramaz bir çocuk gibi yerdeki halının desenine odaklanmıştı. Dudaklarını biraz kemirirse koparacak gibiydi.

Seymen Ağa daha fazla dayanamayarak sesli bir şekilde güldü. Sonra ayağa kalktı ve Zenan'a "Öyleyse öp bakalım babanın elini," dedi keyifle. Gelinini sevmişti. Üstelik karnında

bir Zorbey'i büyüttüğünü bilmek ister istemez onu sahiplenmesini sağlamıştı. Şimdi yapması gereken oğluna bu kızı üzemeyeceğini, üzerse neler olacağını anlatmaktı. Zenan onun elini öpüp alına koyarken 'Orası kolay iş!' diye düşündü keyifle. Çünkü oğlunu birazcık tanıyorsa eğer bu kızı sevdiğine dair yemin edebilirdi!

40.Bölüm (FİNAL)

Gözleri dolu dolu olduğu halde ağlamamak için dişlerini sıkıyordu Leylan. Sinirinden ötürü yanakları pembeleşmiş, dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. Kahverengi göz bebekleri alev almış gibiydi. Adımları yeri dövercesine sertti. Ve resmen burnundan soluyordu.

Farkında olmadan yumruk yaptığı ellerini açmak zorunda kaldı, kapı koluna götürmek için. Her ne kadar sakin olmak istese bile sertçe açtı kapıyı ve hışımla odalarına girdi. Hemen arkasından onu takip eden sert adımları umursamadan hızla çarptı odanın kapısını. Ama kapı çarpıp gürültülü bir ses çıkarmaya fırsat bulamadan Cesur araya girmiş ve onu engellemişti.

O da en az Leylan kadar sinirli görünüyordu. Tek fark onun mavi gözlerinde gözyaşından bir iz yoktu.

"Bir daha kapıyı yüzüme çarpmayı deneme sakın!" diye tısladı Leylan'a. Sesi kısık çıksa bile öylesine sert ve soğuktu ki, iliklerine kadar titrediğini hissetti Leylan.

"Emredersin Cesur Bey!" Sesine duygu katmadan, sadece alayla söylemek istemişti bu sözcükleri ama kırgınlığını gizleyemiyordu ne yazık ki.

Yaklaşık iki aydır düzenli ve tatlı bir monotonluk içinde geçen huzurlu ilişkilerinin ilk kavgasını yapmışlardı. İkisi de böyle bir duruma hazırlıklı olmadıkları için şaşkın ve ne yapacağını bilmez haldeydiler. Ama inadından ödün vereni yoktu. Leylan da Cesur da tartışmayı noktalamak için bir şey söyleme-

miş, sustukları dakikalarda bile birbirlerine ters ters bakmaktan çekinmemişlerdi.

Cesur sinirle ellerini saçlarının arasından geçirdi. Burnundan soluyordu. Sakinleşmek için derin nefesler almaya çalışsa bile fayda etmiyordu doğrusu. Kırmızı görmüş bir boğanın sinirleri kadar gerilmişti sinirleri. Kıskançlık yaptığının farkındaydı ama engel olamıyordu kendisine. O çocuğun Leylan'a bakışlarını her hatırladığında kalbinin ortasında bir şeyler kaynamaya başlıyor ve bütün vücuduna kıskançlık ateşini yayıyordu.

"Bundan sonra evden okula, okuldan eve! Anladın mı beni Leylan?" Bu sözleri çok kesin bir dille söylemiş, söylerken bakışlarını yatağa oturup yastığı kucaklamış olan karısına çevirmişti.

Sesindeki bütün sertliğe rağmen Leylan ona cevap vermemiş hatta başını kaldırıp Cesur'a bakmamıştı bile. Bu durum Cesur'un tahammül edebileceğinden fazlaydı doğrusu.

Genç adam hızlı birkaç adımla Leylan'ın yanına gidip genç kadını çenesinden yukarı kaldırarak kendisine bakmaya zorladı. Mavi gözleri, Leylan gözyaşı yüklü kahvelikleriyle buluştuğunda "Anladın mı?" diye sordu bir kez daha.

Leylan yine cevap vermeyip gözlerini indirirken ağlamanın son raddesine geldiğini hissediyordu. Eğer ağzını açıp bir şey söylese gözyaşları bütün direncini kaybedip süzüleceklerdi yanaklarından sanki. Ama Cesur çenesini tekrar yukarı çektiğinde daha fazla dayanamayarak "Sen katlanılmazsın!" dedi. Sesi bir fısıltıdan ibaretti. Ama ona eşlik eden gözyaşları Cesur'un bakışlarının bir anlığına yumuşamasına neden olmuştu.

"Öyleyim," diyerek onayladı genç adam. Sesi hala sert olsa bile biraz önceki kadar soğuk değildi.

"Çok aptalca davranıyorsun!" Leylan artık gözyaşlarının

akışına aldırmıyor ve gözlerini Cesur'dan kaçırmıyordu. "Ortada böyle bağırıp çağırmanı gerektirecek hiçbir durum yok! Beni üzmek için mi yapıyorsun anlamıyorum ki? Yoksa sana mahkûm olduğumu hatırlatmak hala hoşuna mı gidiyor?"

"Sen..." Cesur duraksadı ve tek kaşını inanamamazlıkla yukarı kaldırıp "Sen hala bana mahkûm olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. Soruyu sorarken tam boğazının ortasına yerleşiveren düğümü umursamamaya çalışıyordu. Ama düğüm görmezden gelemeyeceği kadar büyük ve engelleyiciydi.

Leylan'ın tam bir şey söylemek için ağzını açtığını fark edince "Boş ver," diye mırıldandı. Başka bir şey duymak istemiyordu nedense. Önce biraz önce duyduğu şeyi hazmetmeliydi.

Arkasını dönüp kapıyı doğru yürümeye başladı. Boğazındaki düğümü yok etmenin çaresi bir bardak soğuk su gibi görünmüştü gözüne. Onu kendine getirecek bir şeyler içmeye ihtiyacı vardı.

Kapının önüne geldiğinde, tam dışarı adımını atmak üzereyken Leylan'ın titrek sesini işitti. "Nereye gidiyorsun?"

İkinci bir hayal kırıklığı hızla vücuduna yayılırken dişlerini sıktı Cesur. Allah aşkına nereye gidiyor olabilirdi?

"Mutfağa!" dedi sertçe. Ve kapıyı hızla çarparak çıktı odadan. Sert adımları geçtiği yerleri döverek mutfağa yöneldi. Buzdolabının önüne geldiğinde etrafındakilerin onu izlediğinin farkında bile değildi. Hızla kapısını açıp içinde duran su şişelerinden birini aldı ve içmeye başladı. Saniyeler sonra yarım litrelik su şişesi tamamen boşalmıştı. Cesur bir başkasına uzanıp onu da aldıktan sonra buzdolabının kapısını kapattı ve mutfaktan çıktı. Temiz ve soğuk deniz havasının kendisine iyi geleceğini düşünerek dışarı attı kendisini. Yalının verandasındaki oturaklardan birine yönelip denizin karşısına kuruldu. E-

lindeki su şişesini tekrar dudaklarına götürdü. Şimdi, biraz öncekinin aksine yavaş ve yudum yudum içiyordu suyunu. Böylesi daha iyi geliyordu. Leylan'ın sözleri aklına geldiğinde içinde tutuşan kıvılcımları söndürmeye yarıyor gibiydi.

Derince bir of çekerken kapadı gözlerini. Keşke biraz daha sakin olabilseydi. Ama Leylan'ı o arkadaş grubunun içinde gördüğünde bile sinirlenmeye başladığının farkındaydı. Evet, o daha çok gençti ve üniversiteye gidiyordu. Arkadaşlarıyla oturup bir şeyler içmesinin ve muhabbet etmesinin hiçbir sakıncası yoktu. Ama nedense Cesur, içindeki canavara bunu anlatamıyordu!

Alında Leylan'ın hiçbir kabahati yoktu. Sadece orada oturuyor, karşısındaki kız arkadaşına gülümseyerek bir şeyler anlatıyordu. Hemen yan tarafında onu süzen çocuktan haberi bile yoktu!

Cesur farkında olmadan sinirle inledi. Çocuğun bakışları aklına geldikçe sinirleri tepesine fırlıyordu yine. Böyle kıskanç oluşuna kendisi de anlam veremiyordu ama Leylan'ın saçının telini bile kimse görsün istemiyordu. Evet, abartıyordu.

Gözleri hala kapalıyken yanı başında duyduğu ayak sesleriyle doğrularak göz kapaklarını araladı. Demir Ağa'nın kendisine doğru geldiğini gördüğünde ayağa kalkmaya yeltendi. Ama babası bir el işaretiyle ona oturmasını söyleyince oturdu ve onun yanına gelmesini bekledi.

Demir Ağa aheste bir tavırla oturağa yaklaşıp oğlunun tam yanına oturunca "Hayırdır?" diye sordu sert sesiyle. "Neyin var? Evden bir hışımla çıkmışsın."

Cesur gülümsemeye çalışarak omuz silkti. "Yok bir şey." dedi. "Öyle, sinirliyim biraz."

Demir Ağa anladığını belli etmek için başını salladıktan sonra derin bir nefes alarak gözlerini denize çevirdi. Ve oğlu-

nun sessizliğine ortak olarak hırçınlaşmaya başlayan maviliği izlemeye koyuldu.

Cesur babasının varlığını yanında hissederken ne düşüneceğini şaşırıyordu doğrusu. Uzun zamandır onun sert sözlerinden ve sinirli bakışlarından nasiplenmemişti. Bu yüzden eskisi gibi rahatsız olmuyordu o yanındayken. Eskiden hep diken üstünde olurdu çünkü.

Şimdiyse içinde babasına sarılmak gibi deli bir arzu duyuyordu. Onun kollarının güven veren sıcaklığını hissetmek istiyordu. Küçük bir çocuk gibi... Bu düşünceyle gülümsedi. Kendi oğlu olduğunda her fırsatta ona sarılacağına dair söz verdi kendisine. Oğlu, onun için büyük bir hayal kırıklığı olsa dahi onu sevmekten vazgeçmeyeceğini söyledi içinden. Hatta katil olsa bile sırtını dönmeyecekti ona.

"Senin için büyük bir hayal kırıklığıyım, değil mi?" diye sordu farkında olmadan. Düşüncelerine paralel olan bu soru istemsizce dudaklarından fırlayıvermişti.

Demir Ağa iç çekerek gözlerini denizden ayırdı ve oğluna döndü. "Hayır, değilsin." Sesi her zamanki gibi sertti. Hatta biraz da azarlıyor gibiydi.

"Yaa." Cesur'un sesi babasının cevabına inanmadığını gösteriyordu. Bir onaylayıştan çok alaycı bir şaşkınlık ifadesiydi.

"Ben iyi bir baba olamadım belki de," dedi Demir Ağa. "Ama sen gerçekten iyi bir evlatsın Cesur. Bana zarar verecek hiçbir şey yapmadın şimdiye dek. Senin yaptıkların hep kendineydi. Ben kendine zarar vermeni, gözümün önünde yok olup gitmeni engellemeye çalışıyordum yalnızca."

Cesur, babasının sözleri üzerine şaşkınlıkla tebessüm etti. "Gerçekten mi?" diye sordu inanamayarak. "Yani sen şimdi, beni aslında çok sevdiğini mi söylüyorsun?"

Demir Ağa sinirle kaşlarını çattı. "Ne sandın eşek herif!" diye çıkıştı oğluna. Ama gözlerinde gerçek kızgınlığın izleri yoktu. Onun yerine muzip bir parıltı kol geziyordu.

Bu manzara üzerine bir kere daha gülümsedi Cesur. Nedense boğazındaki o düğüm biraz çözülmüş gibiydi.

Demir Ağa oğlunun gülümseyişine bıyık altından güler-ken ayağa kalktı. "Hadi, git barış karınla," dedi Cesur'un yanından ağır adımlarla ayrılırken. "İki saat sonra ikinizi de sofrada göreceğim. Suratınız asık olursa iyi bir dayak yersiniz, haberin olsun!"

***

Cesur'un tekrar odaya dönmesi yaklaşık yirmi dakikasını almıştı. Tamamen sakinleşene dek beklemiş ve birkaç noktada haksız olduğuna karar vermişti. Öncelikle Leylan'ı öyle kaçırır gibi götürmesi ve o çocuğa da öldürecek gibi bakması en azından herkesin içinde- doğru değildi.

Gelgelelim Leylan'a nasıl davranacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kahretsin, daha önce hiç karısıyla kavga etmemişti ki? Nasıl barışırdı insanlar eşleriyle? Hem Leylan'a olan kırgınlığı ne olacaktı? Sineye mi çekecekti?

Derin bir of çekip kapıyı açtı. Ve aklındaki düşüncelerin hepsini bir kenara itti. Her şeyi oluruna bırakmak en iyisiydi. Zaten şimdiye kadar hangi işi planladığı gibi gitmişti ki?

İçeri girdiğinde Leylan'm yorganın altında kıvrılmış yatıyor olduğunu gördü. Yavaş adımlarla yaklaşarak yanına gitti. Yatağın kendine ait tarafına yerleşti aheste bir şekilde.

Kollarını başının altına alıp gözlerini yumdu ve odadaki sessizliği dinlemeye başladı. Hiçbir hareket yoktu. Ta ki Leylan yerinde kıpırdanıp yüzünü Cesur'a doğru dönene kadar.

Cesur, Leylan'ın bakışlarını yüzünde hissedince göz kapaklarını araladı. Kafasını çevirerek Leylan'a baktı. Küçük ka-

rısının iri gözleriyle ve dişlediği dudağıyla kendisini izlediğini fark etti. Bir şey söylemeden o da onu izlemeye başladı. Bakışları onun kahveliklerine dalıyor, ara sırada yüzünü süzüyordu.

Sessiz birkaç dakika bu şekilde geçtikten sonra Leylan dudağını dişlemeyi bıraktı ve yutkundu. Ardından derin bir nefes alarak "Özür dilerim."dedi. "Öyle demek istemedim, biliyorsun."

Cesur cevap vermedi. Bir şey söylemek gelmiyordu içinden. O an, Leylan'ı öyle izlemek o kadar güzeldi ki... Sesi duymak, gözlerinde kaybolmak o kadar güzeldi ki... Sadece o konuşsun istiyordu. Ne söylerse söylesin! Yeter ki tatlı sesi dolsun Cesur'un kulaklarına. Yeter ki, ona böyle bakmayı bırakmasın.

Leylan ise dayanamıyordu onun böyle sessiz oluşuna. Elini kaldırıp yavaşça yanağına dokunurken bütün gün yaptığı planların nasıl suya düştüğünü düşünüyordu. Güya akşam Cesur'u yemeğe götürecekti. Ama daha nereye götüreceğine bile karar veremeden Cesur gelmiş, bir hışımla Leylan'ı kapıp götürmüştü. Genç kadın arkadaşlarıyla bile vedalaşamamıştı doğru düzgün. Ama bunu çok da umursamıyordu.

Sonunda derin bir nefes aldı ve söylemeye karar verdi. Nasıl bir yerde söyleyeceğinin önemi kalmamıştı nasılsa. Hem kendi odalarından daha özel neresi olabilirdi ki?

Hafifçe doğrularak Cesur'la aralarındaki mesafeyi kapatana kadar ona doğru yanaştı. Çenesini genç adamın omzuna yerleştirdiğinde burunları hafifçe birbirine değiyordu.

"Hani bana evden okula, okuldan eve dedin ya," diyerek başladı söze. Her duraklayışında tatlı bir endişeyle dudaklarını dişliyordu. "Ona uyamayacağımı söylemek istiyorum."

Sustu ve Cesur'un kaş çatmasını ya da onu azarlamasını bekledi. Ama genç adam kımıldamadan onu izlemeye devam ediyordu. Leylan üzüntüyle gözlerini devirirken cesaretini

kaybetmemeye çalışıyordu.

"Artık daha sık alışverişe çıkacağım üstelik," dedi, Cesur'u kışkırtmaya çalışarak. "Alacağım o kadar çok şey var ki!" Genç adamın yüz ifadesinin değişmediğini görünce kaşlarını çattı. "Ama merak etme! Kıskanmana gerek kalmayacak!" diye söylendi tatlı bir sitemle. "Çünkü yakında şişmanlamaya başlayacağım ve tam dokuz ay sonra kocaman bir karnım olacak! O halde kimsenin beni beğeneceğini sanmıyorum. Hatta sen bile-
"

"Ne?"

"Belki de sen bile beğenmeyeceksin! Kim bilir-"

"Sen ne dedin?"

Leylan duraksayıp gülümsedi. Cesur'un şaşkın ve şüpheli bakışları yüzünü süzüyordu. Elini kocasının göğsüne dayadığında onun kalbinin de kendi kalbi gibi delicesine attığını fark etti. Aynı ritimde, diye düşündü.

"Dedim ki, dokuz ay sonra kocaman bir karnım olacak."

Cesur hızla doğruldu yatakta. Yüzünü kaplayan kocaman bir sırıtışla birlikte Leylan'a doğru döndü.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı. "Yani, hamilesin. Öyle mi?"

Leylan başını sallayarak Cesur'u onayladı. "Ayrıca," dedi. "Seni çok seviyorum." Durdu ve gülümsedi. "Bilmen gerektiğini düşündüm."

Cesur'un onu kolundan yakalayıp kendine çekmesiyle ve dudaklarına tatlı bir baskıyla yüklenmesiyle birlikte gözlerini kapadı Leylan. Kollarını kocasının boynuna dolarken sonunda, diye düşündü. Sonunda her şey olması gerektiği gibi ve ben ait olduğum yerdeyim.